

Cặp Đôi Cầm Thú

Contents

Cặp Đôi Cầm Thú	2
1. Chương 1: Giang Bướm Bướm Pk Xảo Nhạc Tư*	2
2. Chương 2: Nước Hoa Có Độc	6
3. Chương 3: Biến Đổi Sau Khi Say Rượu	9
4. Chương 4: Màn Trình Diễn Rực Rỡ	13
5. Chương 5: Tâm Trạng Không Tốt	16
6. Chương 6: Khi Dễ Người Bị Thương	19
7. Chương 7: Những Ngày Tháng Tuổi Trẻ Trôi Qua Nhanh Chóng	23
8. Chương 8: Tuổi Thanh Xuân Bị Chó Ăn	26
9. Chương 9: Dị Ứng Phấn Hoa	29
10. Chương 10: Bác Sĩ Dịu Dàng Ôn Nhu, Ôn Thiều Thanh	33
11. Chương 11: Bán Thận Không Bán Thân	37
12. Chương 12: Bác Sĩ Ôn Không Dễ Chọc	41
13. Chương 13: Bạc Hà Rất Cay	44
14. Chương 14: Công Chúa Thời Trước	48
15. Chương 15: Đa Tình Lại Bị Nổi Đau Vô Tình	51
16. Chương 16: Anh Hai Nhà Họ Kiều	55
17. Chương 17: Trùng Hợp Bất Đắc Dĩ	59
18. Chương 18: Muốn Đổ Tội Cho Người Khác	62
19. Chương 19: Kiên Kị	66
20. Chương 20: Giang Bướm Bướm Tức Giận	70
21. Chương 21: Âm Mưu	73
22. Chương 22: Bạc Trọng Dương	77
23. Chương 23: Khiêu Khích	81
24. Chương 24: Công Viên Trò Chơi	85
25. Chương 25: Cô Gái Khác Biệt	90
26. Chương 26: Uy Hiếp	93
27. Chương 27: Từ Chức	97
28. Chương 28: Bị Chó Điên Cắn	101
29. Chương 29: Quyết Liệt	105
30. Chương 30: Giữ Mình Trong Sạch	109
31. Chương 31: Lời Thú Nhận	113
32. Chương 32: Những Năm Tháng Đã Qua....	116
33. Chương 33: Thu Dọn Sạch Sẽ	120
34. Chương 34: Ngọt, Cực Kỳ Ngọt	123
35. Chương 35: Khiêu Khích	127
36. Chương 36: Ghen	130
37. Chương 37: Sưởi Ấm Tay	133
38. Chương 38: Ý Loạn Tình Mê	136
39. Chương 39: Máy Sấy	140
40. Chương 40: Về Nhà	144

41. Chương 41: Trách Nhiệm	148
42. Chương 42: Xảy Ra Biến Cố	151
43. Chương 43: Một Tên Trúng Hai Đích	155
44. Chương 44: Giương Cung Bạt Kiếm	158
45. Chương 45: Bị Bệnh	162
46. Chương 46: Khúc Mắc	166
47. Chương 47: Thảo Nguyên	169
48. Chương 48: Thân Mật	173
49. Chương 49: Bỏ Trốn Bị Bắt Về	177
50. Chương 50: Nhạc Chuẩn	180
51. Chương 51: Không Được Tự Nhiên	184
52. Chương 52: Gặp Mặt	187
53. Chương 53: Chia Ly	191
54. Chương 54: Cô Ấy Trở Lại	195
55. Chương 55: Trọng Sĩ Diện	199
56. Chương 56: Lưu Manh Chơi Cờ Với Lưu Manh	203
57. Chương 57: Tần Giang Độc Nhất Vô Nhị	208
58. Chương 58: Kết Thúc	212

Cặp Đôi Cầm Thú



Giới thiệu

Khi một cô gái độc miệng gặp một anh chàng lưu manh, khi hai kẻ phức hắc gặp nhau, khi mà cô gái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-doi-cam-thu>

1. Chương 1: Giang Bướm Bướm Pk Xảo Nhạc Tư*

*Xảo nhạc tư là tên của một loại kem socola.

Mùa hè sau giữa trưa, mặc dù đã hơn 3 - 4 giờ chiều, nhưng mặt trời vẫn còn gay gắt nắng, xuyên thấu qua tầng lá cây, in loang lổ trên mặt đất những bóng cây chập chờn. Bên trong tòa nhà hai tầng Tiểu Dương, đứng giữa thư phòng là cậu thiếu niên khoảng 15 - 16 tuổi, làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, tóc tai xốc xếch, đồng phục nhún nhúm trên người thậm chí nhìn cũng khá được mắt, đôi mắt đang rũ xuống, đuôi mắt vênh lên, mặc dù tuổi trẻ chưa phát triển đầy đủ, nhưng trên người lại có sức hấp dẫn như có như không.

Ngồi ở ghế sofa đối diện cậu thiếu niên là một người đàn ông lớn tuổi với đôi mắt sáng và tinh tường, đang nghiêm nghị phê bình cậu.

“Hôm nay cháu lại cúp học đi chơi bóng rổ đúng không? Nếu không phải bị ông gọi điện bắt về, có phải cháu định đến tối mới chịu về?”

Cậu thiếu niên ngẩng đầu lên, đôi mắt dài nhỏ sáng ngời, bày ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, “Không có đâu ông, sao lại thế được ạ! Con thật sự không có đi chơi bóng rổ”.

Ông già trừng mắt nhìn “Còn cứng đầu cãi lại hả? Ông...”

Khi ông già còn đang muốn nói gì lại nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

“Giang Thánh Trác! Cậu ra đây cho tôi! Đã nói trước là chiều nay theo tôi đi mua sách tham khảo, mà cậu dám cho tôi leo cây! Tôi ở dưới nắng đợi cậu suốt hai tiếng đồng hồ!..” - Kiều Nhạc Hi vừa gõ cửa nhà họ Giang vừa la hét ầm ĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, không biết là do nắng nóng hay do quá tức giận.

Bà Giang cười dỡ dành đôi câu, “Ông nội đang dạy dỗ nó, con bé này, đừng giận nữa”.

Kiều Nhạc Hi hướng theo cánh cửa kia nhìn nhìn, vừa đúng lúc, cánh cửa được mở ra từ bên trong, ông già sắc mặt nghiêm túc lúc trước đã không còn, thay vào đó là khuôn mặt rạng rỡ tươi cười bước ra, đi theo phía sau là Giang Thánh Trác.

Ông Giang thân thiết đi đến gần Kiều Nhạc Hi ngoắc ngoắc tay, “Bé con, tới đây, ông bên này”.

Kiều Nhạc Hi vừa trông thấy Giang Thánh Trác lại tức giận, nhưng ngay lập tức vui mừng chạy tới chỗ ông Giang cáo tội tên kia, “Ông nội, quyển sách tham khảo kia rất khó mua, con vất vả lắm mới hỏi thăm được nhà sách Thành Nam có bán, con lại không biết đường nên muốn cùng đi với Giang Thánh Trác, đã nói rõ là hẹn đợi ở sân bóng rổ, kết quả con chờ cậu ấy hai tiếng cũng chẳng thấy đâu. Không biết chỗ đó giờ còn bán không nữa...”

Vừa nói xong thì ử rử hạ đầu.

Giang Thánh Trác đứng ở một bên cũng cúi thấp đầu, khoé miệng không khổng chế được cũng hơi cong lên.

Ông Giang liếc qua Giang Thánh Trác một cái, “Cái thằng nhóc này không chịu nói sớm! Ông còn tưởng nó cúp học đi chơi bóng rổ”.

Giang Thánh Trác nắm bả vai bà Giang cười hí hửng, “Con đã nói rồi, tại ông nội không tin, đúng không bà nội?”.

Bà Giang nhẹ nhàng vỗ đầu cậu nói, “Cái thằng nhóc này, miệng lưỡi trơn tru, không có nghiêm chỉnh!”.

Mặc dù giọng nói đầy uy nghiêm nhưng trong mắt đều mang theo vẻ cưng chiều.

Bên này ông Giang vuốt nhẹ đầu Kiều Nhạc Hi, “Đừng khóc nữa, con bé này, ông sẽ kêu nó cùng đi với con”.

Nói xong ông gọi bảo vệ: “Cậu bảo tài xế đưa hai đứa này đi, đi nhanh về nhanh”.

Kiều Nhạc Hi vừa nghe xong lập tức ngăn cản, “Đừng, ông ơi, biển số xe của ông vừa xuất hiện thì đám đông lập tức tới vây xem, con không dám ngồi. Ông để tụi con đi taxi được rồi”.

Vừa nói xong cô lập tức kéo Giang Thánh Trác theo, “Đi nhanh đi, trễ nữa là chắc không còn sách đâu”.

Hai người lôi kéo nhau chạy ra ngoài, Kiều Nhạc Hi vẫn không quên quay đầu nhìn lại, “Ông bà ơi, gặp lại sau nhé”.

Bà Giang ở phía sau dặn dò: “Nhớ chú ý an toàn trên đường đi”.

Hai người chạy khỏi toà nhà, tới công viên gần đó, Kiều Nhạc Hi lập tức hất cánh tay Giang Thánh Trác ra, bày ra khuôn mặt ghét bỏ, “Cậu nói đi! Cúp cua đi chơi bóng rổ thì thôi đi, đã vậy còn bị bắt được, cậu thấy vậy mà được hả? Còn gọi tôi tới cứu, tôi còn bận dạo phố với Lai Lai”.

Diễn mấy loại kịch này đối với hai người luôn chơi đùa cùng nhau từ nhỏ đến lớn dĩ nhiên là vô cùng ăn ý.

Giang Thánh Trác miễn cưỡng dựa vào thân cây, nhú mồm nhìn cô, mái tóc vừa dài vừa đen được cột thành đuôi ngựa phía sau, đôi mắt sáng rực tựa như ánh mặt trời, giờ phút này gương mặt đỏ gien đến đỏ phừng đang nhìn cậu.

“Cậu cúp học dạo phố, đúng dịp như vậy sao? Mình sao biết được trùng hợp thế, mà sao cậu biết được mà đến?”

“Diệp Tử Nam gọi điện cho mình, cậu ta đúng là bạn tốt của cậu. Chân cậu vừa bước ra khỏi cửa, lập tức gọi cho mình để chạy tới cứu cậu”.

“Lần này thì cảm ơn cậu, Xảo nhạc tư!”

Kiều Nhạc Hi nghe thấy vậy lập tức xù lông, “Đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rồi, không được gọi là Xảo nhạc tư!”.

Giang Thánh Trác mặt cười xấu xa, “Mình gọi đó, Xảo nhạc tư, Xảo nhạc tư,.....!”

“Giang bướm bướm! Giang bướm bướm!”

“Ui, đừng đập mình!” “Cậu đừng kéo tóc mình! Mau buông ra!”.

“Cậu bỏ chân xuống, mình sẽ buông!”.

“Cậu trước!”

“Cậu trước!”

“.....”

Mấy năm sau.

Cũng tại toà nhà kia, ngay trong phòng sách kia.

Từ một thiếu niên năm nào nay đã trưởng thành, trước mắt là chàng trai tao nhã, mang theo dáng vẻ đào hoa, khoác lên mình bộ trang phục màu xám tro làm nổi bật lên vẻ tuấn tú, chỉ có điều... cậu vẫn đứng im lặng như trước kia.

So với năm đó, ông lão đang đứng rỗng kia, khí thế mười phần cũng không thay đổi, “Mua xe huênh hoang! Còn treo cái bảng số đó, cả ngày bên ngoài rêu rao khắp nơi! Ông đây với cha cậu đều bị cậu làm mất mặt hết rồi!”.

Giang Thánh Trác chau mày, những lời này cậu nghe từ nhỏ đến lớn, cũng có thể thuộc nằm lòng, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện dù chỉ nửa phần phản đối, chỉ là trong lòng có chút nóng nảy. Lén lút nghiêng mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, trong lòng trầm nghĩ, sao tới giờ người ấy vẫn chưa tới.

Giang Thánh Trác vừa nghĩ xong, thì dưới lầu truyền lên tiếng quát.

“Giang Thánh Trác! Cậu đi ra đây cho mình! Đừng tưởng rằng cậu trốn trong nhà mình không có cách bắt được cậu!”.

Cô gái nhỏ năm đó với mái tóc đuôi ngựa nay đã được uốn lượn, buông xõa tự nhiên, mang theo trang sức trang nhã, tuy nhiên nếu bỏ qua khuôn mặt đang tức giận kia thì quả là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Giang Thánh Trác đi theo phía sau ông nội Giang xuống lầu, đưa ra ngón tay cái, làm cái khẩu hình vui vẻ.

Kiều Nhạc Hi nhìn cũng không thèm nhìn cậu, tiến lên nắm lấy tay ông, giơ tờ báo trên tay, “Ông, ông xem này, cậu ta lại cùng nữ minh tinh ra ngoài ăn cơm”.

Trên trang bìa quyển tạp chí, cậu cùng nữ minh tinh đang ăn tối dưới ánh nến, ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt cậu lúc đó cực kỳ nhu hoà, vẻ mặt đó mang theo chút xúc động cho người đối diện. Trong hình, cậu thoải mái cười vui vẻ trước ống kính, giống như không thèm để ý chút nào đến đám chó săn.

Kết quả sau màn “cứu bồ” cũng tương tự như xưa.

Ra khỏi cửa nhà họ Giang, Kiều Nhạc Hi bắt đầu giáo huấn cậu, “Giang bướm bướm, ông cụ lớn tuổi, cậu đừng có gây hoạ nữa, để cho ông cụ bớt lo lắng được không? Cái loại xiếc này chúng ta diễn từ nhỏ đến giờ,

cậu thật sự cho rằng ông không biết gì sao, chỉ là ông muốn để cậu tự mình sửa chữa, sao cậu không biết hỏi cái?”.

“Hừ, từ nhỏ mình đã vậy, nếu đột nhiên im lặng, mình sợ ông cụ không có thói quen, không tiếp thu nổi” - Giang Thánh Trác dựa vào một bên xe châm điếu thuốc, ngậm lên miệng nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt hoa đào liếc xéo, vừa mở miệng chính là những lời bất cần, “Cậu vừa nói gì vậy, gây hoạ ít thôi? Vậy hôm kia, không biết người nào, đi đến quây rượt chơi đến nửa đêm bị ba kiểm tra nhà bắt gặp, lấy tôi làm bia đỡ đạn, nói gì là cùng tôi đi thảo luận bản vẽ, đúng là nói láo không đỡ mặt, công ty chúng ta hợp tác hạng mục đó kết thúc không đến một năm thì cũng là tám tháng, đúng không? Tôi với cô thảo luận bản vẽ gì đây? Xuân cung đồ?”

Kiều Nhạc Hi bị cậu nói trúng đỏ mặt, nhăn nhúm chiếc mũi nhìn cậu, “Là tại mình được chưa. Năm đó cũng không biết là người nào, lúc đi du học, cùng người da đen thi nhảy hiphop, trên web toàn là video của lưu học sinh, kết quả là bị bắt về làm bản kiểm điểm”.

“Là mình là mình, mình thừa nhận, vậy thì không biết là người nào, lớp mười một năm đó không nói một tiếng, nói là muốn đi Tây Tạng, còn bằng sống bằng chết lôi mình theo, khi trở về lại kéo mình chịu tội thay.....”

“Vậy thì là ai.....”

Đây là điểm bất lợi của thanh mai trúc mã, một khi đấu khẩu, đối phương sẽ lôi tất cả những chuyện xấu của nhau từ nhỏ đến lớn để công kích lẫn nhau.

Đến cuối cùng, Kiều Nhạc Hi bị tức đến giậm chân, một phát tóm gọn tất cả: “Nói thế nào thì mình cũng là cô gái yếu ớt, cậu không thể nhường mình một chút sao?”

Giang Thánh Trác cười ha ha, giống như đang nghe cô kể chuyện cười, hài hước mở miệng: “Cậu mà là cô gái yếu ớt? Cậu là cô gái Kim Cương phúc hắc thì có, mình thì thế nào?”

“.....”

Cuối cùng hai người ngừng chiến đứng thở hổn hển dựa vào xe bên cạnh.

Kiều Nhạc Hi nhắc chân đá Giang Thánh Trác, “Cậu không thể tập viết hai chữ khiêm tốn như thế nào àh?”

Giang Thánh Trác hừ lạnh một tiếng, “Mình không trộm, không tranh đoạt, tự mình kiếm tiền mua xe, tại sao phải che giấu, tính cách mình thế nào thì sẽ làm như thế ấy. Nếu mình làm như những gì cậu nói, thì chính là kẻ dối trá, giả tạo”.

Kiều Nhạc Hi lườm cậu bằng nửa con mắt, trong mắt cậu đối với tất cả mọi chuyện xung quanh dường như đều dừng đứng, buông thả, sống như một anh chàng đào hoa phóng đảng, “Mình với cậu không có tiếng nói chung”.

“Mình nói...” - Giang Thánh Trác ngừng nói dập tắt khói thuốc, hai tay bỏ trong túi quần, nghiêng nửa đầu quay sang cô nói: “Cậu hôm nay dùng lý do này, không sợ ông hiểu lầm là cậu đang ghen àh?”.

Kiều Nhạc Hi nhìn người bên cạnh đang miễn cưỡng đứng, khuôn mặt đẹp trai đang dương dương tự đắc kia, sừng sốt một chút, sau đó rất nhanh bật cười, “Hahahaha, ghen? Cậu đừng có trêu mình, hai chúng ta biết nhau bao nhiêu năm, nếu như muốn xảy ra chuyện gì thì sớm đã có, không đợi đến ngày hôm nay, ha ha, cậu làm mình cười chết mất”.

Giang Thánh Trác cũng cười, khuôn mặt rạng rỡ, hai má lúm đồng tiền cực sâu, “Cũng đúng, mình cũng nghĩ như cậu.”

2. Chương 2: Nước Hoa Có Độc

Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác từ lúc nhận thức đã có mối liên hệ với nhau, ông nội của cậu cùng với ông ngoại của cô là bạn bè chiến hữu, so với anh em ruột thịt còn thân thiết hơn. Cha của cậu cùng cha của cô từ nhỏ cùng sống và lớn lên tại một biệt viện rộng lớn xa trung tâm.

Trong viện, mọi người đều nói tất cả người của hai gia đình nhà Giang và Kiều đều là kẻ điên. Con trai út nhà họ Giang cùng với con gái cả nhà họ Kiều đều là hai kẻ phản nghịch, chỉ có điều trong hai người bọn họ, người này thì trực tiếp biểu hiện ra bên ngoài, còn người kia thì cố tình che giấu.

Bắt đầu từ lúc nhỏ, mỗi lần Kiều Nhạc Hi nhìn thấy Giang Thánh Trác thì bên cậu là mỗi một cô gái khác nhau, cuộc sống riêng tư của cậu rối tinh rối mù với cả đồng bạn gái xung quanh. Đến khi đi du học mấy năm ở Mỹ, Kiều Nhạc Hi cũng thấy cậu ta chẳng thay đổi gì cả, cứ xem mấy tấm ảnh cậu chụp thân mật với đủ loại mỹ nữ và màu da thì biết.

Trong mắt Giang Thánh Trác, Kiều Nhạc Hi chính là loại con gái nhà giàu điển hình, cuộc sống phóng túng, trò nào cũng biết, mọi ngõ ngách đều hiểu rõ, luôn cố tình chĩa mũi nhọn về khuôn mặt tuần tú của cậu mà rêu rao khắp nơi, còn suy đoán số bạn gái cậu trên chóc có thể xếp đủ 3 vòng quanh thành Bắc Kinh. Cho nên Kiều Nhạc Hi đối với cậu luôn khinh bỉ, gặp mặt chưa bao giờ tỏ ra vui vẻ.

Giang Thánh Trác đối với Kiều Nhạc Hi cũng khó chịu không kém, đối trá lại hay giả vờ, từ nhỏ đã biết cách làm bản thân nổi bật, đôi mắt sáng ngời tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng sau lưng thì giương nanh múa vuốt, hành vi đó của cô luôn khiến cậu khinh bỉ. Giống như, cùng là hành động cúp học sống phóng túng, nhưng khi vừa đứng trước mặt người lớn cô lập tức thể hiện bộ dáng như cô gái nhỏ ngây thơ, dịu dàng. Từ nhỏ cậu luôn là người bị phê bình, mà cô luôn là tấm gương “sáng” để người lớn đem ra so sánh.

Bản chất thật sự của cô chỉ biểu hiện khi không có người ngoài bên cạnh.

Nhiệt huyết tuổi trẻ, khí thịnh tuổi xuân, hai người cứ nhìn nhau rồi chẳng bao giờ thấy thuận mắt.

Đối với Kiều Nhạc Hi, cậu là Hoa Hồ Điệp (con bướm phong lưu xinh đẹp), là loại ngựa đực giống. Còn với Giang Thánh Trác, cô là con sói đuôi dài khoác áo da dê, là một mỹ nhân rắn. Hai người trong mắt đối phương đều là cầm thú, lời khuyên chân thành với hai nhân vật họ “cầm” này được tóm gọn trong 4 chữ, “Không nên già - cưới”.

Mỗi khi hai người gặp nhau đều phùng mang trợn má, cậu - môi mỏng khê mở, cô - nhếch môi hồng cười, miệng lưỡi sắc bén, lời lẽ đanh thép, máu đổ không ngừng, châm chích khiêu khích.

Sau này khi Kiều Nhạc Hi lớn hơn chút nữa, cô mới rõ cuộc ý thức được Giang Thánh Trác vẫn còn một bộ mặt khác. Nói cậu ta là con nhà giàu thế nhưng cậu ta lại có sự nghiệp thành công, nói cậu ta là thanh niên tuần tú thì cậu ta suốt ngày ăn chơi trác táng khắp nơi, đối với cô gái nào cũng không cự tuyệt. Mặc dù nhìn không thấu, nhưng cô biết được Giang Thánh Trác chắc chắn không phải là loại người đơn giản, không giống như một kẻ tùy tiện sau khi ra ngoại quốc mấy năm, đến khi trở về trở thành người có kiến thức sâu rộng, có khả năng hô mưa gọi gió như hiện tại.

Cùng sống trong viện với họ còn có không ít thanh niên đồng trang lứa, nhưng có mấy ai có thành tựu như Giang Thánh Trác ngày nay!

Nhưng cho đến nay, cô cũng chưa từng thấy cậu làm việc nghiêm túc, trong mắt mọi người, cậu chính là một kỳ tích, suốt ngày lượn lờ trên siêu xe khắp nơi để quyến rũ người đẹp nhưng sự nghiệp luôn thuận buồm xuôi gió.

Với người không tinh tường thì cho rằng cậu nhờ vào tiền từ gia đình, nhưng Kiều Nhạc Hi lại biết được sự thật không phải vậy. Vì mỗi lần ông Giang nhìn thấy cậu là muốn một phát đá cậu bay càng xa càng tốt, nói chi đến việc đưa tiền cho cậu đầu tư?

Cô thật không hiểu, có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, nhưng cô biết chắc Giang Thánh Trác là một người nguy hiểm, không đụng tới thì không biết được, còn đem bản thân nguy trang thành vẻ ngoài và tính cách vô hại, chính xác cậu là người cô không thể trên chóc.

Vì hiểu rõ điểm này nên cô quyết định không tiếp tục châm chọc cậu ta nữa. Có lẽ Giang Thánh Trác cũng nhận thức được ý đồ ngưng chiến của cô nên không buồn đánh trả. Mặc dù vậy, thì tình hữu nghị của hai kẻ luôn thấy đối đầu nhau là niềm vui trong hơn mười năm qua cũng không bị ảnh hưởng, và đối đáp ăn ý vô cùng.

Mỗi khi Giang Thánh Trác gặp rắc rối và ngay lúc bị gia đình “xử án” đều nhờ vào sự xuất hiện của Kiều Nhạc Hi mà được thoát nạn, còn Kiều Nhạc Hi mỗi khi trốn học đi chơi thì tới phiên cậu phối hợp giúp đỡ.

Mỗi quan hệ này kéo dài tận đến lúc bọn họ tốt nghiệp trung học, sau đó người trước kẻ sau đi nước ngoài du học, mới rốt cuộc ngưng hẳn. Vừa yên ổn được mấy năm, vài năm sau Kiều Nhạc Hi trở về nước trước, hai năm sau Giang Thánh Trác mới nghênh ngang trở về. Cũng không cần ai nhắc nhở, cái loại ăn ý này lại được tiếp tục.

Mấy ngày sau đó, hẳn là một buổi trưa đầy nắng, lúc này Kiều Nhạc Hi đang ngồi bàn cạnh cửa sổ, tập trung tinh thần ngấu ngấu nghiền nghiền đĩa cơm chiên hải sản trước mặt. Cô vừa mới trở về từ công trường, vài ngày rồi không được tắm, nhìn bộ dáng hiện tại của cô thậm chí ngay chính bản cô cũng tự ghét bỏ mình. Khuôn mặt không trang điểm bởi vì phải mang mũ bảo hiểm suốt mấy ngày, tóc bị ép tới bẹp dí, trang phục trên người cũng là dạng theo yêu cầu công việc, áo dài quần dài. Giờ đây cô chỉ mong ăn no một bụng rồi sau đó về tắm rửa, đánh một giấc quên trời quên đất trên chiếc giường thân yêu.

Bỗng nhiên xuất hiện bàn tay đang nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn ăn, ngẩng đầu lên, liền gặp ngay Giang Thánh Trác đang đứng ôm ấp người đẹp trước mặt.

Cậu ta lúc nào cũng vậy, không có gì mới mẻ, quần áo bánh bao ôm ấp người đẹp, hơn nữa đều xuất hiện vào những lúc khi cô nhếch nhách, lồi thối nhất. Và cũng chưa một lần nào để cô đắc ý.

Kiều Nhạc Hi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Trùng hợp thế?”

Tiện thể liếc nhìn cô gái đang được ôm ấp kia, hai mắt to tròn, cằm hơi nhọn, đúng là khuôn mặt xinh đẹp điển hình thịnh hành nhất hiện nay, chỉ là mỹ nữ kia hình như không thích cô, vì cô có thể bắt gặp được ánh mắt kiêu căng của cô ta đối với mình. Cô thật không hiểu sao Giang Thánh Trác lại chấp nhận loại phụ nữ thể này chứ?

Nhưng mà Giang Thánh Trác ngược lại không nghĩ như cô, lập tức nhìn cô khoe khoang, “Đẹp chứ? Cậu xem môi của cô ấy này, giống Mạnh Lai không?”

Kiều Nhạc Hi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Mạnh Lai Mạnh Lai*, cậu cả đời đều giống như Mạnh Lai.

* Mạnh Lai là nhân vật nữ chưa xuất hiện trong truyện, nhưng có gặp qua trong văn án:D

Giang Thánh Trác vỗ mông người đẹp, “Bảo bối, em đi vào phòng ăn chọn mấy món trước, chốc nữa anh vào sau.”

Cô gái đỏ mặt quay mặt đi, trước khi đi còn không quên liếc mắt đưa tình nhìn Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác lập tức ngồi vào ghế trước mặt Kiều Nhạc Hi, nháy mắt với cô, “Cậu không phải không biết, cái miệng nhỏ của cô ấy có nhiều lúc được trong ngậm miệng cũng ngọt ngào lắm....”

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu hung hăng liếc mắt cậu, “Cái tên họ Giang kia, Cậu có thể đừng nói mấy cái chủ đề này lúc người khác ăn không hả?”

Giang Thánh Trác lập tức ngậm miệng, lại đổi sang khuôn mặt bĩu môi ghét bỏ khi quan sát cô từ đầu đến chân, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Cô vừa mới trở về từ công trình phải không?”

Kiều Nhạc Hi cuối cùng cũng giải quyết xong phần cơm chiên, uống vài hớp nước xong mới gật đầu.

Giang Thánh Trác lại gật gù há hê thở dài, “Một cô gái, làm gì không được, lại làm mấy việc, thật là...”

Kiều Nhạc Hi đang uống nước trong miệng suýt chút nữa bị sặc chết, “Cậu đừng lại cho mình, sao mà mấy lời này lại được phát ra từ miệng cậu được vậy, nghe miễn cưỡng quá, theo lời cậu, cứ như mình là một cô gái sa ngã không bằng”.

Giang Thánh Trác cười gian xảo, không vì bị nó trúng mà tỏ ra lúng túng, ngược lại còn thoải mái thừa nhận, “À, vậy là cậu hiểu ý mình rồi đó, lần sau mình sẽ nói mập mờ hơn một chút.”

“Cậu nhanh đi quan tâm tới người đẹp mới của cậu kìa, Hoa Hồ Điệp!”

“Ồ, cậu cứ đồ kị đi. Ghen tị người ta so với mình xinh đẹp hơn, tươi tắn hơn, nữ tính hơn”.

Kiều Nhạc Hi lập tức mặt cười hớn hở, “Mình ghen tị với cô ta? Ha ha, hôm nay mình mới trở về, mình bình thường lúc nào mà không xinh đẹp hơn cô ta. Hơn nữa, cô ta có thể lên công trình chỉ đạo công nhân làm việc sao? Xe hơi nhà cô ta bị hư hỏng, cô ta có thể tự sửa chữa sao? Nhà cô ta bị đứt cầu chì, cô ta có thể tự thay được sao? Một chút kỹ năng sinh hoạt cũng không có, chỉ là bình hoa di động, tại sao mình phải đồ kị?”

Giang Thánh Trác sờ sờ cằm gật gù há hê, “Khà khà khà, người này miệng mồm ngày càng độc địa rồi, không biết có anh chàng nào có can đảm hưởng cái phúc này không đây?”

Kiều Nhạc Hi cười giả dối với cậu, “Là ai không quan trọng, dù sao cũng không phải là cậu”.

Nói xong, cô đứng dậy quay người đi, Giang Thánh Trác cũng đứng lên phe phẩy chìa khóa đi theo sau cô, Kiều Nhạc Hi nhìn cậu kỳ quái, “Cậu muốn làm gì?”

“Đưa cậu về chứ sao!”.

“Không cần, cậu nhanh đi ôm ấp người đẹp dịu dàng của cậu đi, tự mình trở về được rồi”.

Giang Thánh Trác đặc biệt nghiêm nghị nhắc nhở cô: “Cậu có biết ở gần đây không có xe cho thuê hay taxi không?”

Kiều Nhạc Hi cau mày suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nhìn cậu cười ngọt ngào, “Vậy thì phiền cậu rồi”.

Vừa lên xe, Kiều Nhạc Hi chợt hít một hơi sâu, hơi nhịu mày, “Mùi nước hoa này thật không tệ, cô gái này cũng biết thưởng thức đó chứ, lúc nào rồi cậu giúp mình hỏi tên loại nước hoa cô đang dùng, sau đó mua dùm mình luôn”.

Giang Thánh Trác không một chút để ý khởi động xe, không tình nguyện gật đầu, “Được rồi, đến lúc đó tiền trao cháo múc”.

Kiều Nhạc Hi kêu lên tiếng, rất coi thường liếc mắt cậu một cái, “Ta nói... Cậu đó nha, cậu tung tiền như rác mua quà tặng cho bạn gái, mấy ngày trước trên hội bán đấu giá còn mua được dây chuyền kim cương tặng cho người đẹp họ Tống, đúng là gây chấn động một thời à nha, vậy mà đối với mình lại keo kiệt bủn xỉn như vậy? Nói thế nào thì mình đây cũng được coi là thanh mai trúc mã với cậu mà!”.

“Mình nhớ lần trước có hợp tác một hạng mục công trình với công ty bên cậu, cậu tính ra cũng thu tiền bên mình không ít chứ, hơn nữa giá còn cao hơn giá thị trường mấy lần”.

Giang Thánh Trác cong cong khoé môi, nhích lại gần cô hơn, “Mình nhớ không nhầm chứ, bạn Kiều? Khi đó sao bạn đây không nghĩ một chút tình cảm thanh mai trúc mã của chúng ta?”.

Kiều Nhạc Hi nhịn không được phát phát tay, “Tránh ra tránh ra! Đúng là đồ gian thương! Mình ngủ một chút, lát nữa tới nơi gọi mình dậy”.

Nói xong, cô tựa lưng vào ghế ngồi ngáp một cái, nhắm hai mắt lại, Giang Thánh Trác thuận tay chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hoà, ném ra một cái chăn mềm lên đầu cô, Kiều Nhạc Hi giùng giàng thò đầu ra hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Kiều Nhạc Hi đang ngủ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, vừa trả lời máy lại bật ngay dậy, bên kia điện thoại là tiếng rộng giận dữ của Quan Duyệt, “Kiều Nhạc Hi! Đã hẹn trước đi ăn cơm, cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi hả?”

Kiều Nhạc Hi sững sốt mấy giây, bật đèn bàn mới phản ứng ra mình đang ở chỗ nào, sau đó nhớ tới cái hẹn với Quan Duyệt thử món ăn của nhà hàng Tây mới mở, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, “Thật xin lỗi, mình quên mất, cậu ở đó chờ mình mười lăm phút, mình tới ngay”.

Cũng may chỗ này cách nhà hàng Tây cũng không xa, mười lăm phút sau Kiều Nhạc Hi xuất hiện ngồi trước mặt Quan Duyệt, khuôn mặt tươi cười nhìn cô ấy.

Đáng tiếc khuôn mặt Quan Duyệt chỉ một màu đen thui, ánh mắt chưa từng nhìn qua cô.

Kiều Nhạc Hi đổ nửa ngày, Quan Duyệt rót cuộc chịu hừ một tiếng, hai người khôi phục dáng vẻ ngày thường.

Kiều Nhạc Hi vừa nhìn thực đơn vừa nói thầm: “Đều nói phụ nữ mang thai tính tình dễ cáu kỉnh, thật sự không sai”.

Quan Duyệt khuôn mặt chịu đựng khi nghe điện thoại của chồng, bên đầu bên kia chồng cô đang cẩn thận dặn dò cái gì, chưa nói hết đã bị Quan Duyệt ngắt máy.

Kiều Nhạc Hi nhìn sắc mặt khó coi của Quan Duyệt, lại nhìn tới bụng vừa mới nhô ra của cô, bày ra khuôn mặt hâm mộ, “Một tay cầm bản tốt nghiệp, một tay cầm tờ hôn thú, thật là hâm mộ chết người nha. Có một thanh mai trúc mã thật là tốt!”.

Quan Duyệt nâng tách cà phê lên, ngay lập tức phản đối lời của Kiều Nhạc Hi, “Đừng, cậu đừng bao giờ, các cậu thôi đi, có người biết được thì nói cảm ơn, còn người không biết sẽ đuổi theo giết mình mất!”.

Nói xong, cô quay đầu nói với người phục vụ: “Cho cô ấy một ly nước ép trái cây. Cảm ơn!”.

Quan Duyệt quay sang cô nói, “Tưởng gì chứ thanh mai trúc mã không phải cậu cũng có người sao? Hâm mộ cái gì? Giang Thánh Trác này yêu nghiệt còn chưa đủ sao?”

Kiều Nhạc Hi bĩu môi, “Cậu ta? Hay là thôi đi! Mình thấy cậu ta được xếp ở mức thấp nhất rồi, có giảng xuống nữa cũng không được, đây là cái loại này yêu nghiệt ngàn năm, thôi cứ để cậu ta gieo tai họa cho người khác thì hơn”.

Đều nói, ban ngày không nhắc người, ban đêm không nhắc quỷ, Kiều Nhạc Hi trên đường đi toilet, vừa đi qua chỗ hoa viên nhìn thấy một bàn người quen.

3. Chương 3: Biến Đổi Sau Khi Say Rượu

Trong khung cảnh lãng mạn thích hợp cho các đôi trai gái hẹn hò dùng bữa, nhìn đến đám người bọn họ vây quần vui vẻ bên bàn cùng nhau, ngược lại Kiều Nhạc Hi tuyệt không cảm thấy khó chịu.

Liếc mắt đảo qua cô liền có thể nhận ra Giang Thánh Trác, lúc này cậu ta đang ngồi thoải mái, cánh tay cậu miễn cưỡng đặt trên thành ghế phía sau người đẹp bên cạnh, cúi đầu ở bên tai cô ta nói gì đó khiến cô ta mỉm cười không ngừng.

Cậu với những người đẹp từng sống chung trước kia cô đã từng gặp qua, rõ ràng là bộ dáng phóng đảng nhưng vẫn không thể che được nét nhã nhặn, thật làm người ta đỏ mắt ganh tị.

Bên cạnh có người nhìn thấy cô, cũng cười nói chào hỏi nhau.

Tề Tử Uyên, Diệp Tử Nam, cùng với Thi Thần và Giang Thánh Trác, bốn người bọn họ từ nhỏ đã nghịch ngợm phá phách, Kiều Nhạc Hi nhìn cũng nhìn đủ hơn hai mươi mấy năm nay.

Đối với cái cá tính của họ, Kiều Nhạc Hi đã từng đánh giá qua, bốn người bọn họ, một thì khó chịu, một thì ngu ngốc nhưng rất cố chấp, một thì rất khí phách, một rất không đáng tin cậy.

Giang Thánh Trác mặt tò mò hỏi cô là người nào, Kiều Nhạc Hi quay lại nhìn lại khuôn mặt của ba tên kia, sau đó quay đầu cười run rẩy cả người, ba người còn lại đều không nói, đáp án đã quá rõ ràng.

Sau khi mọi người qua màn chào hỏi xong xuôi, Kiều Nhạc Hi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt trong mấy giây, sau đó cười xấu xa nói với Giang Thánh Trác, “Ừ, cái này nhìn mới giống cái so sánh buổi trưa này, có khí chất hơn, phẩm vị của cậu ngày càng cao rồi”.

Mà câu nói sau cùng, cô thành công khi nhìn thấy sắc mặt xinh đẹp kia xa sầm xuống, thật là có ý tứ.

Kiều Nhạc Hi cố nén cười đến nội thương, nhưng nụ cười trên môi Giang Thánh Trác vẫn không hề thay đổi, “Cảm ơn đã khen”.

Lần này thì sắc mặt của cô gái hoàn toàn thành trắng bệch không còn chút máu.

Đến lúc này, Kiều Nhạc Hi mới chú ý một cô bé ngồi bên cạnh Diệp Tử Nam, trông rất dịu dàng, rất nhã nhặn, nhìn cứ như một cô học sinh nhỏ, cách ăn mặc, trang điểm hoàn toàn khác với ba cô gái còn lại trong phòng, ngược lại làm cô rất tò mò.

Cười nói xong mấy câu băng quơ, Kiều Nhạc Hi liền rời đi. Đứng trước gương trong toilet, Kiều Nhạc Hi học theo cách biến đổi sắc mặt của cô gái xinh đẹp vừa rồi, cuối cùng cười ha ha, sờ khuôn mặt mình, “Nhìn thế nào vẫn rất xinh đẹp, so với người kia thì mạnh hơn nhiều”.

Sau đó mặt mày thỏa mãn đẩy cửa ra ngoài, chân vừa mới bước ra khỏi toilet, dù có tình nguyện hay không vẫn thấy Giang Thánh Trác đang đứng tựa tường cách đó không xa, “Thấy gì cười lớn tiếng như vậy?”

Kiều Nhạc Hi mặt cười híp mắt, nhưng miệng vẫn trả lời không khách khí, “Mắc mớ gì tới cậu!”.

Giang Thánh Trác cau mày, “Con gái không được nói năng thô tục!”.

Kiều Nhạc Hi “à” một tiếng rồi quyết định lướt qua cậu bỏ đi.

“Ừ” - Giang Thánh Trác bỗng đâu lấy ra lọ nước hoa tinh xảo quăng qua cho cô.

Kiều Nhạc Hi nhận lấy, mở ra đưa lên mũi ngửi một cái, “Ừ, hành động nhanh vậy, không phải cậu hỏi lấy cái lọ nước hoa của cô gái xinh đẹp buổi trưa đó chứ? Cậu biết tính của mình rồi đó, hàng mà đã qua tay người khác rồi mình không muốn!”.

Giang Thánh Trác híp mắt cười, rõ ràng uống có chút say, cũng không nói tiếp.

Kiều Nhạc Hi đi đến gần cậu cười hề hề, thần bí hỏi, “Cô gái ngồi bên cạnh Diệp khó chịu là ai? Đáng người thật là xinh đẹp, mới vừa rồi mình nhìn hơi nhiều liền bị tên Diệp khó chịu trừng mắt”.

Giang Thánh Trác nói lỏng cổ áo, “Cậu nhìn người ta với cặp mắt đó, sáng như sói xám, không trừng mới là lạ!”.

“Cậu mới là đồ sói lang. Đồ dê già!”

Giang Thánh Trác đột nhiên đổi đề tài, “Có lái xe tới không?”

“Không có, đem đi bảo hành rồi, còn chưa kịp lấy”.

“Vậy chút nữa đi chung, thế nào?”

Kiều Nhạc Hi học bộ dáng cười híp mắt của cậu, cân nhắc kỹ lưỡng, “Cùng đi chung? Người kia có tốt bụng vậy sao? Lại bắt mình làm kỳ đà cản mũi?”

Kiều Nhạc Hi dựa vào có chút gần, Giang Thánh Trác thuận thế dùng ngón tay nâng cằm cô lên, đôi mắt chứa chan cảm tình nồng nàn, nhìn cô chằm chằm.

Kiều Nhạc Hi sắc mặt chợt đỏ lên, sợ hết hồn, vội vàng đẩy tay cậu ra, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào cậu, âm thanh không kiềm chế được cảm xúc lúc này, “Được rồi được rồi, đi chung thì đi chung, thôi thì bán nhan sắc vậy! Mình đi trước đây, lát nữa gọi cho mình”.

Kiều Nhạc Hi xoay người bỏ đi, vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi chửi mình, “Mày đó! đập nhanh như vậy làm gì? Đồ không có tiền đồ!” - Nóng lòng như muốn tự tay móc tim ra để kiểm chế hoặc là cứ đem vứt đi.

Khi quay lại bàn ăn, Giang Thánh Trác bỗng nhiên tinh thần hăng hái hẳn lên, Túc Kỳ nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của cậu thắc mắc, “Có chuyện gì vậy? Sao thấy cậu vui mừng thế?”

Giang Thánh Trác tự dưng hí hửng, quay nhanh sang nhìn Túc Kỳ bên cạnh Diệp Tử Nam, nhìn Túc Kỳ cười giống như hồ ly, “Cô gái mới vừa rồi xinh đẹp không?”

Diệp Tử Nam đang gấp thức ăn cho Túc Kỳ ngồi kế bên, tay hơi rung lên, nhưng Túc Kỳ bên kia không có chú ý, nghiêm túc trả lời, “Rất có phong cách!”.

Giang Thánh Trác nhíu mày, “Cô cũng thấy không tệ? Cô gái đó là người thăm mền Tử Nam nhiều năm nay”.

Túc Kỳ sững sốt một chút, cũng không biết trả lời thế nào.

Diệp Tử Nam quay đầu trừng mắt nhìn cậu, Giang Thánh Trác trưng ra bộ mặt vô tội, “Cậu trừng tớ làm gì, những gì tớ nói đều là sự thật, năm đó thư tình là do tớ giúp cô ta gửi cho cậu mà! Không phải lúc đó cậu cũng nhận hết sao? Lại trừng mắt tớ... Tớ nói hoàn toàn là sự thật....”

Túc Kỳ nhìn về phía Diệp Tử Nam, Diệp Tử Nam nhẹ nhàng liếc qua Giang Thánh Trác một cái đầy thâm ý, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng giải thích cùng bạn gái.

Giang Thánh Trác tâm tình rất tốt.

Kiều Nhạc Hi đứng trước cửa nhà hàng cảm ơn bảo vệ trước cửa, vui mừng xoay người, theo hướng xe Giang Thánh Trác đi tới.

Giang Thánh Trác lúc này đứng tựa vào chỗ xe dành cho người lái, thoải mái ngậm điều thuốc, Kiều Nhạc Hi tò mò nhìn cậu, lại quay đầu nhìn vào chỗ ghế sau, không có người nào bên trong.

“Sao cậu lại đổi xe? Chiếc xe siêu cấp của cậu đâu rồi?”

Giang Thánh Trác lập tức mở mắt tức giận bất bình trả lời, “Bị ông già tịch thu rồi. Nói mình phải biết ý tứ. Mình có bao giờ đắc ý đâu chứ!”.

Kiều Nhạc Hi đang hì hì bỗng nhiên bật cười, “Đáng đời! Ái chà, còn cô bạn gái ăn mặc phong phanh của cậu đâu rồi?”

Giang Thánh Trác chậm rãi nhắm mắt lại, “Đuổi đi rồi”.

“Chán nhanh như vậy sao? Tốc độ của cậu có phải quá nhanh không đó? Chỉ trong ngày hôm nay mình đã gặp hai người, sao cậu không chịu tích đức cho bản thân vậy?”

“Mình thích, cậu quản được sao?”

Hai người nói chuyện với nhau luôn như thế, ai cũng không chịu nhường nhịn dù chỉ một chút.

Giang Thánh Trác lại bắt đầu lẩm mồm, nói chuyện linh tinh cả nửa ngày, nào là cổ phiếu của công ty nào vừa tăng, diễn viên mới nào xinh đẹp vừa xuất hiện, nhà nào chuyện xấu bị đưa tin.

Kiều Nhạc Hi trong lòng đã rõ, trực tiếp hỏi, “Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Giang Thánh Trác rất kỳ quái nhìn về phía cô một cái, mặt nghiêm chỉnh trả lời, “Không có chuyện gì!”.

Kiều Nhạc Hi không thèm để ý cậu ta, Giang Thánh Trác lại bắt đầu nói, từ chuyện xe lửa đến các tin tức dự báo chiến tranh bên Xyeri, nói hết nửa ngày trời, Kiều Nhạc Hi sững sốt nhưng không có trả lời một tiếng, chờ cậu ta mở miệng.

“Haiz, mình gần đây gặp chuyện phiền toái”.

“À”

“Haiz, cái cậu này, thế mà không chịu hỏi chuyện phiền toái của là gì mình à?”

“Mình không hỏi, nhưng cậu sẽ nói, mình tội gì phải làm bản thân phí sức như vậy?”

Giang Thánh Trác đột nhiên lại mở miệng, “Bàn bạc với cậu chuyện này”.

Kiều Nhạc Hi tập trung chú ý nhìn con đường phía trước, trong miệng chỉ phun ra một chữ, “Nói”.

“Chủ nhật này theo mình trở về nhà”.

“Ông già lại hạ thánh chỉ triệu kiến cậu à?”

Giang Thánh Trác khuôn mặt miễn cưỡng nâng mí mắt lên rồi hừ một tiếng không trả lời.

Kiều Nhạc Hi lập tức khoa trương cười ha ha, “Lần này là vì chuyện gì?”

Giang Thánh Trác nghe xong lập tức phản chấn tinh thần, mở mắt ra, đầy lòng căm phẫn, rít ra hai chữ, “Kết hôn”.

Nói xong rồi, đột nhiên hỏi cô một câu, “Cậu đứng ra giúp mình được không?”

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu một cái, lười biếng trả lời, “Ừ, đúng là đủ biến thái, cho đến nay mình vẫn chưa thấy nữ thần nào có đủ khả năng trị được cái loại yêu nghiệt như cậu”.

Giang Thánh Trác tựa như muốn nói gì đó, nhưng Kiều Nhạc Hi đã nhanh chóng tiếp lời, “Dĩ nhiên, trừ Mạnh Lai ra”.

Nhắc đến cái tên này, Giang Thánh Trác liền lạnh mặt, khoanh tay trước ngực nhìn cô.

Kiều Nhạc Hi lập tức biết được mình vừa giẫm lên chỗ đau của người khác.

Con người Giang Thánh Trác sau khi uống rượu sẽ thay đổi, từ một anh chàng ngày thường bay bướm ăn chơi sẽ trở nên khôn khéo lạnh lùng, độc đoán cay nghiệt.

Kiều Nhạc Hi nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt không dám nhìn về phía người bên cạnh.

Quả nhiên, âm thanh lạnh lùng vang lên, “Sao cậu chắc chắn được ngoại trừ Mạnh Lai thì trên đời này không còn ai có thể?”

Kiều Nhạc Hi không dám trả lời, có một số người ngược đời như vậy, với một cái tên, bản thân suốt ngày nhắc tới nhắc lui như câu cửa miệng, nhưng với người khác thì không được, tóm lại đây là kiểu người bá đạo.

“Như thế nào? Không có gì để nói hay là không dám nói?”

Kiều Nhạc Hi bỗng thấy buồn phiền, giẫm chân lên bàn thắng xe, bánh xe cùng mặt đường ma sát phát ra âm thanh chói tai, cuối cùng dừng ở ven đường, cô xoay người nhìn chằm chằm vào Giang Thánh Trác, “Đủ rồi, Giang Thánh Trác! Tôi không muốn vạch trần cậu, sự việc không xong là cậu không bỏ qua đúng không?”

Giang Thánh Trác khoé môi mang theo nét cười thâm trầm, sâu kín nói, “Nói, hôm nay chúng ta phải nói tất cả cho rõ ràng.”

Nói xong, cậu mang điều thuốc ra ngậm trong miệng, chuẩn bị châm, liền bị Kiều Nhạc Hi đoạt lấy cái bật lửa ném thẳng ra ngoài cửa xe.

Giang Thánh Trác cũng nổi giận, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cũng muốn bốc hỏa.

Kiều Nhạc Hi biết rõ, có một số việc không thể nói, cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng lý trí cũng trở lại, quay đầu lại lần nữa khởi động xe. Cả hai đều im lặng suốt dọc đường.

Đến chỗ ở của Giang Thánh Trác, Kiều Nhạc Hi tắt máy xe đi xuống, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Giang Thánh Trác lấy một cái.

Vừa xuống xe liền nhìn thấy nhân vật chính Lý Thư Dao cũng đang bước xuống xe, trông bộ dáng này có lẽ đợi cũng khá lâu, nhìn thấy Giang Thánh Trác, cô ta đang định đi tới sau đó thấy Kiều Nhạc Hi sững sốt mấy giây.

Kiều Nhạc Hi liếc mắt nhìn Giang Thánh Trác đã bước xuống xe, ngoài cười nhưng trong không cười, “Khó trách lại đuổi người vừa rồi đi, người này so với kẻ vừa rồi có vẻ mạnh hơn nhiều, không chỉ có ngực còn có não, tôi xem cuối tuần này cậu mang người này về nhà là được”.

Nói xong cô quay người bỏ đi.

Giang Thánh Trác lại khôi phục vẻ ngoài bình thường, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, tay nắm lấy bả vai Lý Thư Dao, trêu ghẹo Kiều Nhạc Hi, “Lái xe đi đi, hôm nào kêu người qua lấy”.

Kiều Nhạc Hi quay đầu nhìn dáng vẻ khó nhận được của cậu ta, đôi tay kia đang lặng lẽ mò vào trong quần áo Lý Thư Dao, quảng câu cay độc lại phía sau, “Ai mà thêm xe rồm của cậu”.

Sau đó sải bước đi về phía trước. Giang Thánh Trác nhìn bóng lưng quật cường của cô, nhếch môi hạ xuống, lẩm bẩm nói thầm, “Tính tình thiệt là... càng ngày càng thúì...”

4. Chương 4: Màn Trình Diễn Rực Rỡ

Liên tiếp mấy ngày sau, Giang Thánh Trác cũng không có động tĩnh gì, Kiều Nhạc Hi thấy ngày chủ nhật đang đến gần, tâm tình càng ngày càng tốt, cô có thể tưởng tượng tâm trạng nóng nảy của Giang Thánh Trác lúc này, giống như có thể liên tưởng đến hình ảnh con mồi tự chui đầu vào lưới.

Buổi chiều lúc họp, di động trong túi quả nhiên reo không ngừng, Kiều Nhạc Hi khuôn mặt bình tĩnh, chậm rãi lấy di động ra xem, sau đó hưng hăng ấn nút từ chối cuộc gọi.

Qua ba cuộc gọi liên tiếp, Kiều Nhạc Hi tâm tình khó chịu ban đầu đều tan biến, rất thoải mái. Vừa ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt tổ trưởng đang trừng cô, vội vã ném di động sang một bên ngoan ngoãn nghiêm túc họp.

Khi hội nghị dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, Kiều Nhạc Hi xem lại đồng hồ, ở ba tiếng reng cuối cùng của cuộc gọi cô mới trả lời máy, bên kia Giang Thánh Trác không còn giữ được bình tĩnh.

Kiều Nhạc Hi tâm tình vui vẻ, “Ồ, cậu Trác đấy à, tìm mình có việc gì không?”

“.....”

“Không biết cậu có dặn dò gì không?”

“.....”

“Giang Thánh Trác cậu không nói chuyện thì tớ tắt máy đây”

Đầu dây bên kia tức anh ách, “Mời cậu ăn cơm”.

Kiều Nhạc Hi uốn cong môi lên, “Mình có thể nói... hiện tại mình không rảnh, cậu nghĩ sao?”

Quả nhiên, người ở đầu dây bên kia bắt đầu đe dọa, “Xảo nhạc tư, mình ở trước cổng công ty cậu đợi trong vòng mười phút, đến lúc đó nếu cậu không xuống, mình sẽ cho tắt cả mọi người của công ty cậu biết, con gái cưng nhà họ Kiều cải trang vì hành, thử nghiệm cuộc sống nhân gian!”.

Kiều Nhạc Hi sửng sốt một chút, ác ý trả lời, “Giang Bươm Bướm! Cậu điên rồi. Ăn cơm đúng không? Được, cậu chờ xem tôi ăn cho sặc nghiệp nhà cậu thế nào!”.

Kiều Nhạc Hi dùng giảng chuẩn bị trong mười phút, chậm rì xuất hiện trước mặt Giang Thánh Trác.

Khi xuống lầu, cô cảm giác một câu nói mãnh liệt lặp lại trong đầu “ta không biết tên kia, ta không biết tên kia”.

Hình ảnh chiếc xe màu hồng Lamborghini LP670 - 4sv và người đàn ông đứng bên cạnh khoác lên mình chiếc áo sơ mi hồng khiến Kiều Nhạc Hi trong đầu chỉ nghĩ đến một chữ.

Giang Thánh Trác trong chiếc áo sơ mi hồng kết hợp cùng bộ vest màu xám tro đang đứng dựa vào thành xe, vừa thấy Kiều Nhạc Hi từ xa, khuôn mặt tựa gió xuân tươi cười với cô. Kiều Nhạc Hi có cảm giác yêu nghiệt đang tung chiêu “quyến rũ hồn phách”, cô chỉ hận mình không có kính chiếu yêu để buột cậu ta phải hiện nguyên hình.

Trang phục của cậu hôm nay không giống với mọi ngày, nhìn bộ dáng này chắc là vừa kết thúc hội nghị, khuôn mặt Giang Thánh Trác vốn tinh xảo, da trắng, ngày thường cậu ta ăn mặc thoải mái, mang đến

cảm giác biếng nhác, lúc này cậu ta lại mang bộ trang phục chỉnh chu, mặc dù là sơ mi màu hồng đơn giản nhưng không tục, ngược lại làm người khác có cảm giác người này có bản chất nhã nhặn.

Bị ý nghĩ này của mình làm sợ hết hồn, rất khinh bỉ chính mình lần nữa, Kiều Nhạc Hi mới đi tới chỗ Giang Thánh Trác.

Công ty Kiều Nhạc Hi ngay khu sầm uất của trung tâm thành phố, nên cái tên yêu nghiệt kia thu hút rất nhiều ánh nhìn của người qua đường. Mà đối với cậu, có lẽ chuyện này đã thành thói quen, nhắm mắt làm ngơ, ung dung tự tại chẳng quan tâm.

Kiều Nhạc Hi còn quên một điều, tên này rất hay khoa trương không chỉ có tinh thần tự sướng cao, hay làm dáng còn bị tự kỷ nặng, hôm thì như sinh viên nhã nhặn, lúc thì như ngôi sao ca nhạc, chưa có ngày nào ngừng nghỉ, hiện tại bày ra bộ dáng thư sinh dịu dàng.

Lên xe, Kiều Nhạc Hi ưỡn thẳng lưng, hai tay nắm lại để trước người, bộ mặt nghiêm túc hỏi, “Tổng giám đốc Giang, mình có vấn đề này muốn hỏi cậu, cũng nhin nhiều năm rồi, hôm nay thật sự không nhin được nữa, hy vọng cậu đừng để ý”.

“Hỏi đi, khách sáo như vậy làm gì!”

“Tại sao mỗi lần cậu xuất hiện đều khiến cho mình nghĩ đến hai từ, ”buồn bực“?”

Giang Thánh Trác cau mày, đá lông nheo với cô, “Thế giới hiện tại quá hỗn tạp, ánh hào quang của tớ không thể che dấu được, cậu nên biết trân trọng vì tớ là bạn cậu”.

Kiều Nhạc Hi thật không thể chịu nổi, “Còn nữa, cậu không thấy hôm nay cậu đi chiếc xe này, mặc cái áo sơ mi đó, không thấy có vấn đề gì đó sao?”

“Chỉ có màu sắc nhã nhặn thế này mới xứng với bản sắc phong lưu phóng khoáng, sức quyến rũ bắn ra tứ phía như tớ đây”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cái khuôn mặt tự kỷ đáng ghét kia, một bên than thở, gật đầu hả hê, “Dạ dạ dạ, sức quyến rũ bắn ra tứ phía, sếp bắn ít thôi ạ, cẩn thận tinh thần người mất (hết tinh lực thì người chết)”.

“Cậu nói cái gì?”

“Mặc dù cậu là kẻ tự kỷ cuồng, không biết xấu hổ nhưng mà tớ vẫn còn muốn sống hưởng thụ thêm mấy năm nữa, nên cậu vui lòng lái xe cẩn thận”.

Giang Thánh Trác hít một hơi thật sâu, “Mình không tức giận, mình không tức giận, ai bảo mình đang cần người ta, đến lúc đó xem xem cuộc sống của cậu có hữu dụng với tớ không, nếu không thì đừng có trách tớ”.

Buổi tối hôm đó, hai người không đến nhà hàng đắt tiền hay ăn mấy món sơn hào hải vị, họ chỉ đến nhà hàng Tứ Xuyên gần cổng sau của trường Trung học trước kia. Cả hai đều thuộc dạng không cay không vui, ăn uống vô cùng hăng say.

Ăn uống no say, Kiều Nhạc Hi vuốt chiếc ly nước trái cây, đặt câu hỏi mà bản thân đã biết trước, “Nói đi, Tổng giám đốc Giang, thừa lúc tâm trạng tớ đang tốt cậu nói đi, bỏ qua lần này không còn cơ hội đâu”.

Giang Thánh Trác ném đôi đũa trên bàn, liếc mắt nhìn cô, “Chuyện gì trong lòng cậu đã rõ rồi, còn phải hỏi?” - “Mau ra giá đi, mình bồi cậu!”

Hai người ngồi đối diện nhìn nhau, xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ.

Kiều Nhạc Hi mím môi cười khê, ra giá, “Đưa mình bức tranh thư pháp lần trước”.

Giang Thánh Trác liếc mắt, “Cậu đúng là biết thưởng thức, cậu ưng ý món đồ chơi đó ah?”

Kiều Nhạc Hi lườm cậu ta, “Cậu quản mình làm gì? Cái tên gian thương này, phung phí số tiền lớn để mua món đồ chơi đó mà không biết hưởng, không bằng tặng lại cho mình”.

Giang Thánh Trác vung tay, “Không được”. Kiều Nhạc Hi đặt mạnh chiếc ly lên bàn, không có ý tốt nhìn cậu, trả lời băng quơ, “Vậy thì không bàn nữa”.

Giang Thánh Trác híp mắt nhìn cậu, cắn răng nói, “Bán cho cậu”.

Kiều Nhạc Hi mím môi hạ xuống, thẳng thừng cự tuyệt, “Không mua!”

Giang Thánh Trác cau mày, bộ dáng bỏ ra món đồ yêu thích, “Được, tặng cho cậu”

Kiều Nhạc Hi lập tức tươi cười, “Vây thì cảm ơn bạn học Trác nha”.

Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu không làm kinh doanh đúng là lãng phí!”

Kiều Nhạc Hi vui mừng có chút hả hê, “Cám ơn, cảm ơn, ai bảo mình đây ngoan ngoãn, không bị gia đình ép hôn, không giống như tiếng xấu của ai kia, chắc chắn, thật là đáng thương!”.

Buổi chiều chủ nhật, Kiều Nhạc Hi đi gặp tổ trưởng bàn bạc về những chỉnh sửa của hạng mục, vừa trở lại phòng làm việc, pha một tách cà phê, di động đột nhiên rung lên, có tin nhắn mới.

“Thưa công chúa, tới giờ phải khởi giá rồi, nếu không hồi cung sớm sẽ trễ nợ thiện”.

Kiều Nhạc Hi bật cười thành tiếng, đứng từ cửa sổ nhìn xuống đường, quả nhiên “chiếc xe chuyên dụng về nhà” của Giang Thánh Trác đang đợi sẵn.

Cái gọi là “chiếc xe chuyên dụng về nhà” là xe chuẩn quy cũ về hình dáng và màu sắc theo yêu cầu chung.

Cô đang thay đổi trang phục trong phòng làm việc, bắt đầu chỉnh sửa đầu tóc, trang điểm. Quan Duyệt đi vào đưa tài liệu, thấy dáng vẻ của cô sợ hết hồn, “Cậu đang làm gì vậy?”

Động tác của Kiều Nhạc Hi cũng không ngừng, khuôn mặt bắt đắc dĩ, “Không còn cách nào khác, phụng chỉ yết kiến, dung mạo lẫn trang phục mà không chỉnh tề là bị kéo ra Ngọ môn ”rắc rắc“”.

Nhìn bộ dáng biểu cảm của Kiều Nhạc Hi, Quan Duyệt phì cười, cười xong lại nghiêm túc nhìn cô.

Bởi vì yêu cầu cầu công việc, Kiều Nhạc Hi luôn chỉnh tề trong trang phục công sở, lúc này đã được đổi sang một chiếc đầm màu vàng dịu dàng cùng chiếc thắt lưng nữ tính, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn được trang điểm nhẹ nhàng, nhìn qua rất chói mắt, thậm chí làm người khác kinh ngạc không dám trực tiếp nhìn thẳng.

Nói xong câu cuối cùng, Kiều Nhạc Hi dọn dẹp lại mọi thứ lung tung trên bàn, tán gẫu mấy câu với Quan Duyệt, sau đó kiểm tra đồng hồ thấy thời gian cũng sắp tới, với lấy túi xách nói, “Được rồi, tớ đi đây, bái bai”.

Quan Duyệt phát phát tay, “Bái bai”.

Dưới lầu, Giang Thánh Trác đang tựa người vào xe, hít mạnh một hơi thuốc lá.

Nhìn thấy Kiều Nhạc Hi đang đi tới, cậu đập tắt điếu thuốc, xem lại đồng hồ, ngẩng đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói với Kiều Nhạc Hi, “So với lần trước trễ hơn 15 phút, Xảo nhạc tư, cậu cố ý phải không?”

Kiều Nhạc Hi trưng ra vẻ mặt sợ hãi, “Sao cậu lại nói vậy, bạn học Trác à, mình tuyệt đối là nghĩ cho cậu thôi, nếu mình không xuất hiện với bộ dáng phờ phạc, rũ rượi thì cha mẹ cậu có nghĩ ngờ chúng ta cãi nhau không? Huống chi mấy ngày trước cậu còn bị đăng ở trang đầu tạp chí, cậu nghĩ họ có nghĩ đến chuyện đó không? Đến lúc đó..., chắc chắn, xin giữ yên lặng để mình liên tưởng đến kết quả của cậu”.

Giang Thánh Trác tức muốn hộc máu, giận sôi gan, nhưng vẫn cười, “Khá lắm, Xảo nhạc tư, cậu cứ chờ đó!”.

Kiều Nhạc Hi có một chăm chỉ ngôn, hôm nay có rượu hôm nay say, không có rượu thì có nước lạnh, chuyện sau này thì để sau này tính, chỉ cần biết hiện tại bản thân thấy vui vẻ là được.

Xe từ từ dừng lại trước ngôi nhà quen thuộc, hai người xuống xe, Kiều Nhạc Hi bắt đầu gật gù hả hê, “Haiz, lại phải cùng người lớn đấu tranh cách mạng rồi, đồng chí Giang, cực khổ rồi!”.

Giang Thánh Trác liếc cô nửa mắt, nhẹ nhàng trả lời cô, “Là chúng ta cùng khổ”.

Kiều Nhạc Hi lớn lên trước sự chứng kiến của nhà họ Giang nên mọi người trong gia đình ai cũng yêu thích cô, vào nhà mới biết được thì ra cha Giang cũng ở nhà, Kiều Nhạc Hi cảm thấy mọi người xung quanh khẽ run rẩy.

Ông Giang mặc dù đối xử với Giang Thánh Trác rất nghiêm khắc, thế nhưng đó chỉ là ngoài miệng, thật ra ông luôn quan tâm cậu, nhưng mà cha Giang là người nói ít hơn làm, có lẽ do sống trong quân đội hơn nửa đời, tính tình ngay thẳng, trong mắt không chấp nhận sai sót dù là nửa điểm, nên nếu chuyện thị phi của cậu bị cha phát hiện, thì người hứng bão chắc chắn là Giang Thánh Trác.

Trong lòng cô cũng hiểu, khó trách tại sao Giang Thánh Trác quyết tâm bắt cô về cùng.

Kiều Nhạc Hi chào hỏi theo quy cũ, cha Giang cười gật đầu, mặc dù không nói gì nhưng có thể thấy được tâm trạng của ông hôm nay không tệ. Bác Giang gọi Kiều Nhạc Hi qua ngồi bên cạnh.

Sau khi Kiều Nhạc Hi ngồi xuống, cười nói với ông, “Ông ơi, gần đây thời tiết không tốt lắm, chân ông chắc lại bị đau nữa, chốc nữa ăn cơm xong con giúp ông xoa bóp một chút nhé”.

Ông Giang lập tức cười hơn hở, mặt hiền lành nói, “Đúng là con bé ngoan, so với thằng nhóc thúi đó tốt hơn nhiều”.

Nói xong đôi mắt với lực sát thương vô địch quét tới quét lui xung quanh, Giang Thánh Trác vội vàng đứng lên, “Ông nội, cha, con tới phòng bếp xem bà ngoại chuẩn bị món ăn thế nào”.

Nói xong lập tức đi ra ngoài.

Một bữa cơm gia đình đang sôi nổi trôi qua, ăn xong ông nội ngồi ghế chủ bắt đầu làm khó dễ, “Con còn nhớ con gái của bác Trình không?”

Giang Thánh Trác mặt nhăn nhó đáp, “Không nhớ rõ”.

Kiều Nhạc Hi nhận thấy mỗi lần nói đến đề tài này, Giang Thánh Trác đều đặc biệt tỏ ra nóng nảy. Cô biết... cậu đang chờ đợi một người.

Cha Giang vỗ mạnh đôi đũa xuống bàn, trừng mắt nhìn cậu, “Trả lời với ông nội như vậy hả?”

Giang Thánh Trác lập tức thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười đặc biệt nghiêm túc nhớ lại, “Con thật không nhớ rõ. Bác Trình có con gái sao? Là do bác gái sanh?”.

Kiều Nhạc Hi thật rất muốn cười, cố gắng cắn chặt hàm răng mới nhịn được. Chuyện lớn này trong khu ai không ai không biết, chỉ có mỗi Giang Thánh Trác “bất hiếu” này mới dám nói ra không chút kiêng kỵ.

5. Chương 5: Tâm Trạng Không Tốt

Giang Thánh Trác vừa nói xong câu đó, thành công biến mặt cha Giang thành than đen, mẹ Giang lựa chọn đúng thời điểm ho khan một tiếng, “Thánh Trác, con nói chuyện dễ nghe chút không được sao, ba con dạo này sức khỏe không tốt, đừng có chọc giận ông”.

Mẹ Giang lúc trẻ là người phụ nữ xinh đẹp, dù ở tuổi này nhưng vẫn có thể nhận thấy được đường nét xinh đẹp của thời thanh xuân. Giang Thánh Trác có khuôn mặt tinh xảo, tuấn tú phần lớn được thừa hưởng từ bà.

Kiều Nhạc Hi rất bội phục mẹ Giang, đáng vẻ dịu dàng nhưng có thể dễ dàng khắc chế tính khí nóng của cha Giang.

Mặc dù Giang Thánh Trác đã chỉnh sửa vô số lần, đó được gọi là tôn trọng lẫn nhau, giữa vợ chồng phải tôn trọng nhau như đối với một người khách, nhưng cô nghĩ rằng từ “dọn dẹp” này phù hợp với thực tế hơn.

Ba Giang nhìn vợ mình một cái, quả nhiên là dịu hẳn đi. Bà Giang gấp miếng cá để vào bát của Giang Thánh Trác, sâu xa nói, “Tiểu Trác à, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến tuổi phải lập gia đình rồi, bà thấy con bé nhà họ Trình nhìn cũng không tệ”.

Giang Thánh Trác không nói gì, ánh mắt lướt qua người đối diện, nhìn cái vẻ mặt đang hào hứng như người xem kịch của cô, dưới gầm bàn, Giang Thánh Trác đá một phát vào chân Kiều Nhạc Hi làm cô khẽ run lên,

cô quay đầu nhìn khuôn mặt tối sầm của Giang Thánh Trác, mới nhớ tới mình đã nhận hối lộ của người ta, thật đúng là “lấy thân nhận tiền, giúp người nhận xui” mà.

Nhân lúc mọi người đang trầm mặt, Kiều Nhạc Hi mới lên tiếng, “Ông nội, bà nội, bác trai, bác gái, Trình Vũ Vi con cũng có gặp qua, lúc đi du học thì trùng hợp cùng trường với cô ấy. Về ngoài thì thật ra trông rất khá, chỉ là danh tiếng hình như không tốt lắm, mọi người có thể hỏi thăm một chút, nhà họ Trình gần đây vung tay che giấu chuyện xấu của cô tổn không ít tiền của. Ông à, mặc dù hai nhà Trình - Giang có quan hệ tốt, nhưng mà con thấy nhà bên đó làm như vậy không tốt lắm. Riêng con cho rằng Giang Thánh Trác và Trình Vũ Vi không thích hợp với nhau.

Còn nữa, chuyện tình cảm trai gái không thể miễn cưỡng là được. Bác Giang, bác với bác gái nắm tay nhau đi hơn nửa cuộc đời, đối với chuyện tình cảm trong hôn nhân dĩ nhiên là hiểu rõ, đưa non bị ép hái sớm sẽ không ngọt, cha mẹ con không phải là ví dụ tốt nhất sao ạ?”

Kiều Nhạc Hi chậm rãi nói ra câu sau cùng, mang theo âm thanh dịu dàng, êm ái cho đến hết câu, làm người nghe khó nén niềm khắc khoải. Sau khi Kiều Nhạc Hi nói xong, tất cả rơi vào im lặng, ngay cả những người ban đầu hướng Giang Thánh Trác chất vấn cũng trầm tư, cau mày.

Hồi lâu sau, mẹ Giang là người đầu tiên phá vỡ không khí nặng nề, “Nhanh ăn cơm đi nào, món ăn nguội hết cả rồi”.

Mặc dù không ai nói gì nữa, nhưng Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi đều biết rõ, đề tài này sẽ không bao giờ được nhắc lại lần nữa.

Sau khi ăn xong, mọi người ra phòng khách ăn trái cây, Kiều Nhạc Hi xoa bóp chân cho ông Giang, cô và Giang Thánh Trác kể tung người hứng chọc cả nhà cười vui vẻ.

Cuối cùng khi rời đi, hai người kẻ trước kẻ sau đi ra, không biết người nào thở dài nói, “Tướng mạo với tính tình thế kia nhìn thì biết ngay gia giáo tốt cỡ nào, không biết ai có phúc được hưởng...”

Vừa ra khỏi cửa, Giang Thánh Trác lại bắt đầu đắc ý, hùng hổ nắm lấy Kiều Nhạc Hi mà reo, “Công chúa Nhạc Hi à, bài tập vừa rồi chân thật lắm, đến lai lịch của Trình Vũ Vi mà cậu cũng đào ra được”.

Kiều Nhạc Hi dừng bước, suy nghĩ một chút, quyết định thẳng thắn sẽ được tha thứ, “Dĩ nhiên chuyện gia đình cậu tìm người cùng tuổi để xếp đặt việc kết hôn của cậu, mình có biết. Còn chuyện Trình Vũ Vi du học cùng trường với tớ thì tối qua mới biết, còn những chuyện khác là mình tự bịa chuyện”.

Giang Thánh Trác dừng lại, hùng hổ như muốn ăn tươi cô, “Mấy lời như vậy mà cậu cũng bịa được! Nếu ông đi điều tra ra thì thế nào?”

Kiều Nhạc Hi lui về phía sau một bước, cười lấy lòng, “Cậu nghe tớ giải thích đã. Thứ nhất, như mình vừa mới nói, nhà họ Trình đang cố che giấu chuyện xấu trước kia của cô ta, nên dù họ điều tra không được cũng là chuyện bình thường, dù sao thì bên họ Trình cũng sẽ động chân động tay. Thứ hai, người nhà cậu coi trọng sĩ diện, chắc chắn sẽ không tự đi chấn vấn đề bên kia. Thứ ba, căn cứ vào năm kinh nghiệm ứng chiến của tớ, lời của tớ nói ra họ sẽ hoàn toàn tin tưởng là sự thật. Xin hỏi cậu Giang có gì không hài lòng không?”.

Giang Thánh Trác vẫn tiếp tục đi về phía trước, miễn cưỡng trả lời, “Tạm thời vượt qua kiểm tra”.

Hai bên đường đi cây cối um tùm, trên mặt đất rụng đầy lá rơi, khuôn mặt Giang Thánh Trác được che mắt trong bóng tối, âm thanh vừa rồi hoàn toàn khác xa, có chút nặng nề, “Thật ra thì... cậu không cần phải, không cần...”

Cậu không cần phải dùng đến liều thuốc nặng như vậy, không cần tự vạch vết thương của bản thân, chuyện của cha mẹ cậu.

Giang Thánh Trác thế nhưng không nói nên lời.

Cậu nói đột ngột không đầu không đuôi, nhưng Kiều Nhạc Hi hiểu, cô khẽ mỉm cười, lạnh nhạt mở miệng, “Mình chẳng lưu tâm, thật chẳng quan tâm. Bà ấy cũng chết nhiều năm rồi, mình không còn nhớ bà trông như thế nào nữa”.

Sau đó cười một tiếng, rất nhanh nói, “Vây họ sẽ không còn bắt ép cậu nữa! Coi như bức thư pháp kia mất đi còn có ý nghĩa”.

Giang Thánh Trác đột nhiên dừng lại, nhìn về phía bên phải hỏi, “Này, trước mặt là nhà cậu rồi, cậu có muốn ghé vào chút không?”.

Kiều Nhạc Hi mặt không quan tâm đáp, “Được, đi thôi”.

Đứng trước cửa, cô hỏi bảo vệ, “Ba tôi có nhà không?”.

“Bí thư Kiều buổi chiều ra ngoài hợp còn chưa trở về”.

Kiều Nhạc Hi vỗ tay Giang Thánh Trác nói, “Cậu thấy đó, không phải là mình không muốn gặp ông ấy, chúng tôi thật sự là không có duyên”.

Mặc dù cô cười nói cả đêm, nhưng trong lòng cậu bỗng thấy đau xót. Cậu nghiêng người ôm lấy cô, trong lúc Kiều Nhạc Hi còn chưa phản ứng kịp thời cậu đã buông tay quay đầu bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa la, “Xảo mệnh tư! Tổ hận cậu chết đi được! Đây chính là bản chất thật của tớ! Vây mà bị cậu cướp mất! Ôi tâm hồn lương thiện của mình, đau quá, đau quá!”.

Kiều Nhạc Hi cười hắc hắc đuổi theo, “Tên Giang Nhị kia, chờ mình với!”.

Chiếc điện thoại yên tĩnh cả đêm của Giang Thánh Trác bắt đầu réo rắt, máy vừa kết nối, giọng nói nũng nịu của cô gái truyền tới, Kiều Nhạc Hi rất không nể mặt mà rung mình một cái.

Không cần phải hỏi, khẳng định là đám người đẹp của cậu ta, cô cũng không nôn nóng, nhẹ nhàng bước nhanh về phía trước, chờ Giang Thánh Trác cúp điện thoại đuổi theo sau, cô mở miệng trước, “Nếu như bây giờ cậu nói cho mình biết có một người đẹp nôn nà cởi hết nằm trên giường chờ cậu về, mà cậu cũng không đợi được muốn bay tới đó muốn vứt bỏ người bạn chiến hữu này, mình có thể để cậu đi nhưng mà ít nhất cậu phải đưa mình đến nơi nào có xe taxi đã”.

Giang Thánh Trác biểu hiện đáng vẻ không đứng đắn, nhảy nhót tới lui, “Mình là người không có phong độ như vậy sao? Cui như có hẹn với người đẹp đi nữa thì mình cũng đưa cậu về tận nhà chứ!”Kiều Nhạc Hi hừ lạnh một tiếng, “Nếu được vậy thì cảm ơn cậu!”.

Sau khi tiễn Kiều Nhạc Hi về tận nhà, Giang Thánh Trác gọi mấy cuộc điện thoại, vòng trở về đổi xe, xong xuôi cậu mới hướng nơi hẹn mà đi.

Ngoài xe lúc sáng lúc tối, ánh đèn neon chiếu lên người lúc này, Giang Thánh Trác mím chặt môi.

Trên đường đi, xa xa có thể thấy hơn mười chiếc xe thể thao đang xếp thành một hàng, giống như dã thú ẩn trốn khắp nơi trong bóng đêm, hết sức căng thẳng.

Giang Thánh Trác đột nhiên tăng tốc, một em gái xinh đẹp vẫy tay, xe trượt vào vị trí giữa hai chiếc đang dừng, Diệp Tử Nam, Tiêu Tử Uyên, Thi Thần không có chút nào hoảng hốt hay lo lắng ngồi mà ngồi ngay nơi bóng của chiếc xe vừa mới dừng hút thuốc, nói chuyện phiếm.

Giang Thánh Trác bước xuống xe, lười biếng dựa vào xe, một tay vẫy vẫy tan khói, một tay đút tay trong túi (quần) không yên lòng nghe bọn họ nói chuyện, cũng không tham gia.

Diệp Tử Nam yên lặng xuyên qua đám khói nhìn cậu, rồi nói “Thế này là thế nào? Buổi tối đẹp trời thế này, bắt chúng tôi mang đội ngũ xe đua đến đây mà chẳng nói một lời thế này?” (# A ta chém, ta chém tan nát:))

Giang Thánh Trác quát mạnh tay đang vẫy khói, nặng nề nghiêng răng mấy cái mới bực bội mở miệng, “Phiên!”.

Thi Thần “Hả” một tiếng, rất kỳ quái nói, “Cậu không phải nói, có thể làm cho đàn ông buồn phiền ngoại trừ phụ nữ chỉ có tiền thôi sao? Phụ nữ với cậu mà nói nhất định là không thể, bọn họ vì cậu mà buồn phiền còn không kịp nữa là, tiền thì càng không thể. Người này hoàn toàn tự loại bỏ bản thân ra khỏi phạm vi của đàn ông rồi”.

Hai người kia “Xì” bật cười thành tiếng, Tiêu Tử Uyên cười nham nhở độc mồm mở miệng, “Chẳng lẽ là..... đàn ông?”.

Giang Thánh Trác giơ chân đá tới, nóng nảy mở miệng, “Cút!”.

Thi Thần hỏi hai người kia: “Tên này chưa được thoả mãn dục vọng hay là ăn quá no đây?”

“Đúng là rất dễ nhìn ra, có thể kìm chế cậu ta chắc là mấy người già trong nhà rồi, sợ là cậu ta vừa mới từ đó ra, nếu không lầm thì trên người cậu ta vẫn còn đang bị thương”.

Nhìn khuôn mặt biểu tình hung ác của Giang Thánh Trác khiến mấy người kia lập tức rớt hết đồng tình.

Giang Thánh Trác lập tức mặt hầm hê nói, “Tớ có bia đỡ đạn bên cạnh, bình an vô sự, toàn thân trở ra”.

Cả ba người ba miệng một lời “À” một tiếng, “Vậy thì có liên quan tới bia đỡ đạn kia rồi!”.

Giang Thánh Trác mím môi, “Có đi hay không đây? Giờ mà không đi thì trời sắp sáng đó!”

Nói xong câu đó, trời bỗng nhiên tí tách mưa, ngay sau đó mười mấy chiếc xe thể thao phóng nhanh trong đêm rời đi, nối tiếp đuổi theo nhau.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kiều Nhạc Hi nhìn chằm chằm vào tờ báo có tiêu đề nổi bật trang đầu về tai nạn giao thông tối qua, chiếc xe trong hình nhìn thế nào cũng thấy quen quen.

Nghĩ đến một khả năng, Kiều Nhạc Hi mở điện thoại, bấm số điện thoại kia, quả nhiên không ai nghe máy.

Nửa tiếng sau, Kiều Nhạc Hi thông thả đứng ngay cửa phòng bệnh, không đi vào mà cũng chẳng đi ra, nhìn Giang Thánh Trác đang nằm trên giường bệnh, nhìn cậu nửa ngày mới mở miệng, “Tớ nói... bạn học Trác, hôm nay cậu đi kiểu gì đây? Đúng là đủ cam đảm!”.

Người nằm trên giường bệnh, đùi phải bị bó thạch cao treo ngược lên, cánh tay cũng được băng bó cẩn thận, trên khuôn mặt tuần tú cũng có vài vết thương.

Giang Thánh Trác nhắm mắt lại lâu bầu, “Tớ trở thành bệnh binh rồi, cậu đừng có châm chọc mình nữa”.

Kiều Nhạc Hi nhả tâm trả lời, “Đáng đời!”

Thật là đáng đời, thời tiết không tốt mà còn đi đua xe.

Cô còn muốn nói gì thêm, liền nhìn thấy trên hành lang có ba người đang đi tới.

Kiều Nhạc Hi lập tức hỏi Diệp Tử Nam, “Cậu không phải từng nói xe của cậu ta là loại xuất sắc sao?”

Diệp Tử Nam liếc nhìn người đang nằm trên giường bệnh kia, thờ ơ nói, “Không phải là nói khoác, xe của cậu ta tuyệt đối là loại tốt nhất trong nhóm bọn tớ”.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra? Ba người các cậu đứng chỗ này còn cậu ta nằm vất vưởng chỗ kia?”

“Cậu ta nói, hôm qua tâm trạng không được tốt”.

“.....”

Vừa đúng lúc dạo này bên công ty vừa kết thúc một hạng mục, Kiều Nhạc Hi xin nghỉ phép mấy ngày đến chăm sóc lẫn chế nhạo Giang Thánh Trác, có cơ hội tốt thế này cậu còn không được.

6. Chương 6: Khi Dễ Người Bị Thương

Kiều Nhạc Hi đang ngồi trên ghế sofa đối diện giường bệnh vừa xem tạp chí vừa ăn trái cây, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Giang Thánh Trác đang dần dần hồi phục, vết thương đang lên da non ngứa ngáy, không ngừng vằn vẹo.

“Này, Xảo nhạc tư, rót cho tớ ly nước”.

Kiều Nhạc Hi liếc cậu một cái, chậm rãi đứng lên, rót ly nước nóng đưa tới trước mặt cậu.

Giang Thánh Trác liền đưa tay cầm lấy, vừa đưa lên miệng liền phun ra ngoài, “Nước nóng vậy cho người uống sao?”

“Nếu không phải cho người uống, vậy chẳng lẽ dùng để tắm người? Nếu cậu nghĩ vậy thì chút nữa mình sẽ vui lòng giúp cậu”.

“.....”

Sau một lát nữa, cậu ta lại kêu, “Xảo nhạc tư, tớ muốn ăn quýt”.

Trong mấy giây kế tiếp, một vật thể màu đỏ cam đang hướng ót cậu bay tới, cũng may cậu nhanh tay tiếp được, Giang Thánh Trác nổi giận rống lên, “Cậu không thể dụ dàng một chút sao? Sao không lột đưa sang đây? Cậu không thấy buổi sáng mấy cô y tá dụ dàng thế nào, đôi tay chu đáo tỉ mỉ tiêm thuốc ra sao.....”.

Kiều Nhạc Hi liếc mắt khinh thường, “Cậu còn không biết nghiêm túc một chút, bản thân bị liệt nửa người vậy mà còn không bỏ bản tính háo sắc!”

“Mấy cô y tá đó, đồng phục hấp dẫn, cậu thì biết cái gì? Chờ đã, cái gì mà liệt nửa người? Tớ mà bị liệt nửa người á? Không đúng, mình như vậy là bị liệt rồi sao?! Cũng không đúng.....”

Buổi chiều, viện trưởng mang theo một số chuyên gia hướng Giang Thánh Trác kiểm tra, cậu ta dựa người vào tường chỉ vào cái bàn bên cạnh, “Đây là cái gì? Thức ăn của bệnh viện mấy người đây sao? Cái này mà làm cho người ăn? Các người đây là ngược đãi bệnh nhân!”

Mấy chuyên gia rói rít nhìn về phía viện trưởng, vài giọt mồ hôi lạng lẽ rơi trên trán viện trưởng, “À.....
à.....”

Đứa cháu yêu nghiệt nhà họ Giang không thể trêu chọc.

Kiều Nhạc Hi đi đến trước mặt viện trưởng cười nói nhỏ giọng, “Viện trưởng đừng để ý đến cậu ta, thương thể cậu ta không có vấn đề gì chứ?”

“Không có, khôi phục rất tốt”.

“Làm phiền mọi người, cửa bên này”.

Lời nói ngầm chính là không có chuyện gì thì các người cũng đi nhanh đi, tôi đây là muốn xử lý cái tên chết tiệt này, tránh cho mọi người bị liên lụy.

Đám chuyên gia ước còn không được, bước như bay ra ngoài.

Giang Thánh Trác còn mặt lạnh bất bình, “Cậu thấy tớ nói có đúng không?”

Kiều Nhạc Hi bỗng hướng với cậu cười dụ dàng nói, “Để tớ suy nghĩ một chút, cậu vừa rồi nói cái gì? Không phải đồ cho người ăn? Lời này thì đúng rồi, cậu vốn không phải là người, cậu là cầm thú!”

Giang Thánh Trác bắt măn phản đối, “Tớ đây không ăn!”

“Không ăn đúng không?” Kiều Nhạc Hi vừa ngồi mép giường vừa cười híp mắt hỏi, bên kia ngón tay trở hung hăng để lên cái chân bị bó thạch cao của cậu, không ngừng dùng sức ép mạnh xuống.

Giang Thánh Trác lập tức kêu oai oải, “Kiều Nhạc Hi! Cậu mau buông tay ra! Tớ ăn, tớ ăn!”

Giang Thánh Trác uống canh từng ngụm từng ngụm, bộ dáng khổ sở, Kiều Nhạc Hi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cậu, chỉ mới mấy ngày mà gầy đi trông thấy, giọng nói cũng mềm hơn, “Đây là thuốc bệnh viện nấu cách thủy giúp cậu, đều là mấy loại thuốc tốt, đối với vết thương của cậu sẽ có lợi, sao cậu không chịu uống nhiều một chút?”

Giang Thánh Trác ngẩng đầu trợn mắt nhìn cô, “Đừng có nói chuyện không biết suy nghĩ, chính cậu cũng biết cái này được nấu bằng thuốc bắc, tớ không ới cũng là may lắm rồi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cái chén nước màu đen, không phân biệt được gì này, với lại trong không khí vẫn còn đặc mùi thuốc đông y, rất đồng tình với cậu, suy nghĩ một chút hay là nói thẳng ra, “Sao cậu lại cứ liều lĩnh như vậy? Cậu thoát nạn khỏi tai nạn xe nếu như không có anh cậu che dấu, trong nhà khẳng định là sớm phát hiện ra! Ba cậu sớm chạy tới đánh cho cậu một trận, chứ không phải như cậu bây giờ la hét như ông chủ lớn chỗ này, không có việc gì cũng gây chuyện, cậu muốn được chết nhanh phải không?”

Giang Thánh Trác nghe đến đó mắt sáng lên, “A, tớ đã nói rồi mà, tại sao không ai đến thăm tớ, thì ra là che giấu tin tức!”

Kiều Nhạc Hi biết rõ nói chuyện với cậu cũng chẳng dễ dàng gì nên dứt khoát không để ý tới cậu.

Giang Thánh Trác ở giường bệnh giăng co một lát, “Này, sao không để ý tới mình! Xảo nhạc tư? Kỹ sư Kiêu? Nhạc Hi? Công chúa Nhạc Hi? Thái hậu Nhạc Hi?....”

Mấy ngày trôi qua, Kiêu Nhạc Hi vận dụng hết tất cả sở trường ác độc của mình, kể khổ, châm chọc, nhạo báng, cay nghiệt, ngoài sáng và trong tối, dứt khoát không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, thân thể Giang Thánh Trác chưa khôi phục, tinh thần và thể lực đều có hạn, công lực đối đáp nhanh mồm nhanh miệng kém hơn ngày thường hơn phân nửa, hơn nữa Kiêu Nhạc Hi không tiếc dùng vũ lực đối phó, mấy lần tranh cãi gay gắt, nhưng Giang Thánh Trác đều bị thua trận bởi vì cô trực tiếp uly hiếp vết thương trên người cậu.

Cậu Giang bị Kiêu mỹ nữ chọc đến tức hộc máu, Kiêu mỹ nữ cố tình giương khuôn mặt lạnh lùng đáng vẻ vô tội, làm cậu tức đến mức đầu muốn bốc khói.

Kiều Nhạc Hi thấy cậu cũng gần như hồi phục hoàn, liền quyết định đi làm lại, đêm hôm đó trước khi đi nói cho cậu biết.

Giang Thánh Trác nghe xong lập tức mặt mày hớn hởi, lớn tiếng hoan hô, chỉ thiếu mỗi việc đốt pháo ăn mừng nữa thôi, nếu như không phải xương đùi bị gãy, Kiêu Nhạc Hi đoán chắc cậu có thể chạy mấy vòng hoan hô.

Ngày thứ hai Kiêu Nhạc Hi vừa mới bước vào phòng làm việc, Quan Duyệt ở phía sau gọi lại, “Tổ trưởng Lưu tìm cậu!”

Kiều Nhạc Hi liếc mắt nhìn cô, thấp giọng hỏi, “Mấy ngày nay tớ không có ở đây, không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có”, Quan Duyệt không muốn ở lại phát tay bỏ đi.

Kiều Nhạc Hi gõ cửa đi vào, tổ trưởng Lưu đang nói chuyện với một cô gái.

Thấy Kiêu Nhạc Hi, tổ trưởng liền giới thiệu, “Đây là kỹ sư Kiêu, còn đây là thực tập sinh mới đến, Bạch Tân Tân, về sau sẽ vào tổ chúng ta”.

Kiều Nhạc Hi quét mắt cực nhanh sang người kia, trong lòng có chuẩn bị.

Giang Thánh Trác từng nhận xét Kiêu Nhạc Hi là người không chỉ miệng lưỡi lợi hại mà mắt nhìn người cũng không kém, vừa nhìn một chút liền biết ngay.

Theo cô nhìn thấy vẻ ngoài của cô gái này khó sống chung với người khác, bên ngoài thì cười nhưng lòng không cười cùng cô gái bắt tay, biết vâng lời đứng yên lặng một bên không phát biểu ý kiến gì. Tổ trưởng nhìn ra ý của cô, liền để cô gái ra ngoài trước.

Cửa vừa đóng xong, Kiêu Nhạc Hi liền hỏi, “Em nhớ là nhóm thực tập này đã được xác định từ trước, hơn nữa thực tập cũng sắp kết thúc rồi, sẽ bắt đầu vị trí công tác, bây giờ đưa người mới vào là có ý gì?”

Tổ trưởng cũng rất ảo não, “Chị cũng không có biện pháp, cô ta là cháu gái của Tổng giám đốc Bạch”.

Kiều Nhạc Hi nhú mày, “Cháu gái của Tổng giám đốc Bạch? Sao không tùy tiện tìm vị trí hậu cần nào đó ngồi chơi xơi nước là được rồi, qua bên công trình làm gì?”

“Cô gái đó cũng là kỹ sư truyền thông, điều sai vị trí chẳng phải là lãng phí nhân tài sao!”

“Vậy tại sao lại sắp xếp cùng chung tổ với em?”

“Thì em chứ ai!” Tổ trưởng nghiêng răng mở miệng, “Cô gái đó nhằm vào em đó! Người ta nghe nói trong nghề có một nữ kỹ sư xinh đẹp họ Kiều, nghe danh mà đến.”

Kiều Nhạc Hi “Cắt” một tiếng, “Sếp cũng chụp cái mũ quá lớn cho em rồi, có lời gì cứ nói thẳng ra thì hơn”.

“Tổng giám đốc Bạch có ý muốn em hướng dẫn cô ta nhiều hơn, cô ta cũng là du học sinh về nước, sẽ không gây phiền toái gì cho em đâu.”

Kiều Nhạc Hi biết có phản đối gì cũng vô dụng, chỉ có thể chấp nhận, “Hy vọng là thế”.

Kiều Nhạc Hi phờ phạt đi ra khỏi phòng, Quan Duyệt bên ngoài nghênh đón, hai người đứng nói chuyện phiếm ngay tại khúc quanh hành lang.

“Haiz, xảy ra chuyện gì vậy?” - Vừa nói vừa hất cằm sang hướng khác.

Mấy bạn đồng nghiệp nam đang vây quanh cô thực tập sinh mới, tuổi trẻ, đôi má ửng hồng. Trừ những cái khác, Kiều Nhạc Hi thật là thích cô gái này, đôi mắt trong sáng đáng yêu.

Nhưng đáng tiếc....

Cô thở dài, “Lính nhảy dù....”

Quan Duyệt “A” một tiếng, “Thật không có ý tứ”.

Kiều Nhạc Hi vỗ vỗ trán, “Rất không có ý nghĩa mới đúng”.

Bạch Tân Tân vừa thấy cô vui vẻ chạy đến xấu hổ cười: “Chị Kiều, trước kia em đã nghe danh của chị, hy vọng về sau sẽ học hỏi được nhiều điều.”

Kiều Nhạc Hi cười nói, “Không cần khách sáo, gọi tôi là Kỹ sư Kiều là được rồi, mọi người cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ. Theo tôi vào phòng làm việc một chút”.

Vào phòng làm việc, Kiều Nhạc Hi tựa vào bàn làm việc thu hồi nụ cười, “Về sau mọi người sẽ là đồng nghiệp, trước tiên tôi có một số việc cần nói với cô. Ở ban công trình không phải không có cạm bẫy nào, người nào có khả năng thì gặp ít phiền phức, còn ở công trường thì có hàng triệu cạm bẫy, nghiêm trọng hơn còn ảnh hưởng đến tính mạng con người. Tổng giám đốc Bạch đối với cấp dưới yêu cầu rất cao, tôi nghĩ cô cũng biết. Hoan nghênh cô tham gia tổ chúng tôi, hy vọng về sau hợp tác vui vẻ.”

Bạch Tân Tân cũng là người thông minh, nghe xong những lời nói tinh tế đầy ẩn ý của cô, nhìn chằm chằm Kiều Nhạc Hi suy nghĩ mấy giây, cái gì cũng không nói, gật đầu đi ra ngoài.

Buổi chiều, Kiều Nhạc Hi đang trong phòng hội nghị cùng mấy tổ trưởng chủ lực của công ty sửa đổi bản vẽ, tập trung tinh thần vào buổi họp, không quan tâm đến những việc xung quanh, chỉ tiếc lại có người không sẵn lòng để người khác sống yên ổn.

Khi đó, tiếng chuông điện thoại lần thứ ba vang lên, Kiều Nhạc Hi từ trạng thái tập trung vào bản vẽ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào điện thoại đến ngơ ngẩn.

Một phòng đầy người đang hăng say trong công việc, trong công ty mọi người ai cũng biết, thời điểm kỹ sư Kiều chỉnh sửa kế hoạch tuyệt không thể quấy rầy, hậu quả của việc quấy rầy vô cùng nghiêm trọng.

Kiều Nhạc Hi luôn cho là nhất quá tam, khi tiếng chuông di động lần thứ ba vang lên cô cảm thấy có lẽ nên nhận cuộc gọi này. Đưa tay cầm điện thoại lên, giọng nói nhẹ nhàng vang lên, “Xin chào, xin hỏi ai vậy?”

Mọi người trong phòng nhìn vẻ dụi dằm của Kiều Nhạc Hi, cảm thấy vô cùng đồng tình với người ở kia đường dây kia, sự dụi dằm kỹ sư Kiều có sức công phá mạnh mẽ hơn mấy lần so với sự bộc phát bình thường của cô, tinh thần mọi người lập tức chuyển sang tình trạng báo động khẩn cấp, chỉ sợ bị ảnh hưởng từ cuộc chiến sắp diễn ra kia.

Bên kia dừng một chút mới trả lời, “Nhạc Hi, tớ là Mạnh Lai đây, tớ sắp trở về”.

7. Chương 7: Những Ngày Tháng Tuổi Trẻ Trôi Qua Nhanh Chóng

Kiều Nhạc Hi bước ra khỏi thang máy, giày cao gót bước trên hành lang không gây một tiếng động. Đi chưa được mấy bước, đến phòng bệnh của Giang Thánh Trác nghe được tiếng cười nói đùa giỡn của cậu với y tá từ bên trong.

Cô gõ cửa đi vào, Giang Thánh Trác lúc này còn đang nắm tay cô y tá nhỏ, cười đến mức phóng đảng. Căn phòng của cậu, cửa sổ bên giường vừa lớn vừa sáng, ánh sáng mặt trời buổi chiều đi vào chiếu lên người cậu, hai gò má cực kỳ ôn hoà, hai má đồng tiền lúm sâu trên mặt.

Cô y tá nhỏ khuôn mặt ửng hồng, nhìn thấy mặt mày u ám của Kiều Nhạc Hi, hơn nữa gần đây chỉ có mình cô đến thăm nom cậu nên cô ta nghĩ có lẽ Kiều Nhạc Hi là người yêu của cậu, nay bạn trai vụng trộm bị bạn gái bắt gặp, nghĩ đến đây cô ta ngay lập tức dùng sức giãy giụa. Giang Thánh Trác thấy Kiều Nhạc Hi vào liền buông tay, y tá nhỏ chạy nhanh như làn khói ra khỏi phòng, lúc lướt qua Kiều Nhạc Hi, Kiều Nhạc Hi như có như không liếc qua cô một cái khiến cô gái nhỏ chạy nhanh hơn.

Giang Thánh Trác hai tay đặt sau gáy, cười ha ha, giống như cậu là kẻ đứng xem kịch, tùy ý dựa vào giường.

Kiều Nhạc Hi tùy tiện quăng túi xách một bên, cả người nhào lên giường, không nói một câu.

Giang Thánh Trác nhú mày, hài hước hỏi, “Cậu không biết giường của đàn ông không được tùy tiện nằm hay sao?”

Kiều Nhạc Hi nhắm mắt lại, không phản ứng đến câu nói của cậu.

“Này, tớ cảm dục đã lâu, cậu như vậy là đang dụ dỗ tớ phạm tội phải không?”

Kiều Nhạc Hi vẫn không có động tĩnh.

Giang Thánh Trác thu hồi vẻ mặt tươi cười, giật nhẹ tóc cô, “Sao vậy? Sắc mặt bơ phờ như vậy?”

Kiều Nhạc Hi khoác lấy tay cậu, đôi mắt mở ra, nhẹ nhàng trả lời, âm thanh vô cùng mệt mỏi, “Giang Thánh Trác, Mạnh Lai muốn trở về”.

Mạnh Lai, cái tên này chiếm giữ một vị trí quan trọng trong những năm tháng tuổi trẻ của Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi, bây giờ lại muốn trở về.

Kiều Nhạc Hi còn nhớ rõ mấy năm trước, trong đêm Giáng sinh năm đó. Xế chiều ngày hôm đó, cô nhận được điện thoại của Giang Thánh Trác, mất mấy tiếng đi xe mới đến trường của cậu.

Khi đó cô và Giang Thánh Trác đã lâu không liên lạc, không biết tại sao chỉ một cú điện thoại của cậu cô cứ như vậy không để ý chạy nhanh đi tìm cậu.

Đêm Giáng sinh cô và Giang Thánh Trác ở trên đường một đất nước xa lạ, khắp nơi náo nhiệt, thế nhưng cậu lại không hoà nhịp với không khí náo nhiệt xung quanh, ngược lại rất cô đơn, cả người mệt mỏi, không có một tia hăng hái như ngày thường.

Lúc ấy tuyết bay đầy trời, trên đường khắp nơi giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là đám người vui vẻ, ồn ào. Hai người ngồi ngay bậc thang trước cửa nhà trọ, Giang Thánh Trác mặc một chiếc áo màu xám tro mỏng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác màu đen ngắn, không có khăn quàng cổ, mặc cho bông tuyết rơi đầy trên người, cô tự trang bị đầy đủ quần áo chống rét cho mình nhưng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, răng cứ không ngừng va vào nhau.

Cậu trầm mặc đến đáng sợ, cô cũng không dám nói gì.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, đôi mắt trong trẻo, “Tớ cùng Mạnh Lai chia tay rồi.”

Kiều Nhạc Hi nhớ đến lúc đó lòng dạ ác độc đau một cái, loại cảm giác đó cho đến nay cô vẫn nhớ.

Cô đột nhiên không biết nên phản ứng thế nào cho phải, tuy nói là quen biết nhiều năm nhưng dù sao bọn họ lâu như vậy không có liên lạc, lạnh nhạt cùng lúng túng là điều tất nhiên.

Cô miễn cưỡng giật giật khoé môi, nghĩa khí vỗ vỗ vai cậu, cả khuôn mặt giấu trong khăn quàng cổ, “Chia tay? Chia tay là tốt! Thời gian lâu như vậy rồi, với lại cậu đối với một người như vậy được coi là lâu rồi!”

Giang Thánh Trác cau mày rất kỳ quái nhìn cô, Kiều Nhạc Hi cười khan hai tiếng, tự biết bản thân nói sai, nhất thời không nói gì thêm, bổ sung thêm một câu không có ý tứ, “Không sao, như vậy với cậu từ nay sẽ tốt hơn. Cậu xem có biết bao người đẹp ở đất nước lạ lẫm này, cậu tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay một cái

Còn nửa câu sau bị ánh mắt giận dữ của Giang Thánh Trác ngăn cản, căn bản là không dám nói nữa.

Khi đó, trong lòng Kiều Nhạc Hi đã bắt đầu hận chết Mạnh Lai. Giang Thánh Trác là người vui vẻ, phóng khoáng không bị bất cứ người nào đối xử như vậy mà cô ta lại hành hạ ra thế này.

Từ đó về sau, Mạnh Lai - cái tên này chỉ một mình cậu nói đến.

Kiều Nhạc Hi cho rằng cậu sẽ bị sa sút một chút, ai ngờ mấy ngày sau, cậu ta vậy mà chạy đến trường học của cô, còn ôm theo cô gái người Hoa, chỉ chỉ vào cô gái cười hi hi ha ha hỏi cô, cô gái này lớn lên ánh mắt giống Mạnh Lai.

Kiều Nhạc Hi không biết cậu đang giở trò gì, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Sau này, thông thường cách một khoảng thời gian ngắn, cậu gửi cho cô mấy tấm hình có cô gái không phải mất lớn giống Mạnh Lai thì cái lỗ mũi lớn giống Mạnh Lai, nếu không thì tóc giống Mạnh Lai.

Thật ra thì, Kiều Nhạc Hi về sau cũng không thích Mạnh Lai.

Thật ra thì, Kiều Nhạc Hi và Mạnh Lai bắt đầu từ một tình bạn tốt.

Khi đó, Kiều Nhạc Hi cùng với Giang Thánh Trác còn rất trẻ, cô cột tóc đuôi ngựa, cậu mặc áo sơ mi trắng, đều có khuôn mặt trẻ trung, khuôn mặt non nớt của tuổi trẻ. Cả hai lần lượt chiếm lấy gương mặt đại diện của ban khoa học tự nhiên và ban văn chính quy, sức trẻ nghĩa khí, mặc dù không chung ngành học nhưng đều ra sức trợ giúp lẫn nhau.

Kiều Nhạc Hi nhìn thầy giáo giảng bài trên bục nói đến kích thích không thôi, đồng thời cũng kích thích cơn buồn ngủ trong cô. Giờ phút này cô thật hâm mộ Giang Thánh Trác. Có lúc cô đi ngang qua phòng học khoa Văn, lần nào cậu cũng gục đầu xuống bàn ngủ đến quên trời đất.

Ánh mắt liếc nhìn cảnh đẹp bên ngoài, trong đầu luôn nhớ đến hình ảnh người nằm trên chiếc ghế dài, ánh mặt trời phản chiếu trên người ấm áp...

Càng nghĩ càng mơ mẩn, thật sự nhện không được, dưới gầm bàn cô đá lên cô bạn Triệu Dương Dương ngồi phía trên, Triệu Dương Dương lập tức hiểu ý. Cô vừa đặt đầu gục xuống bàn, liền nghe Triệu Dương Dương hét một tiếng chói tai, “Nhạc Hi, cậu làm sao vậy?!”

Kiều Nhạc Hi thật sự nhện không được xoa xoa lấy lỗ tai đau đau, trong lòng cảm thán, Triệu Dương Dương thật có tiềm năng làm nha hoàn trong truyện Quỳnh Dao.

Quả nhiên thầy giáo đi xuống ân cần hỏi thăm, đối với một học sinh tốt, thành tích khá, dĩ nhiên là đối tượng đáng quan tâm của giáo sư.

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu lên yếu đuối trả lời, “Thầy ơi, đầu em choáng”.

Triệu Dương Dương ngay lập tức đỡ lấy, “Thầy, hay để em đưa bạn ấy đi phòng y tế”.

Thầy gật gật đầu, mặt lo lắng nói, “Nhạc Hi, chú ý nghỉ ngơi nhiều, buổi tối đừng học bài khuya quá”.

Kiều Nhạc Hi nửa dựa người vào người Triệu Dương Dương, trong lòng cảm thấy lời này rất có lý, về sau không thể đọc tiểu thuyết khuya, sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Hai người chậm rãi đi qua khúc quanh, Kiều Nhạc Hi liền đứng thẳng người, cười híp mắt với Triệu Dương Dương, “Dương Dương, mau trở về đi học đi”. Nói xong mừng như điên chạy nhanh tới đó.

Ai ngờ chiếc ghế dài bị chiếm mất.

Kiều Nhạc Hi từ xa nhìn thấy bóng dáng kia, hai tay đặt sau ót, bởi vì chân quá dài, đôi chân chỉ có thể để rũ xuống đất.

Kiều Nhạc Hi trong lòng buồn bực, mấy năm trước rõ ràng chưa có cao hơn cô bao nhiêu, thế mà bây giờ chỉ qua có mấy năm lại vọt lên nhanh chóng.

Đến gần nhìn thấy đôi mắt kia nhắm lại, đeo tai nghe, mặt nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô quan sát khuôn mặt của cậu, người này có làn da trắng sáng, giống như không hề có tí vết, năm đó bị cha cậu ném vào quân đội phơi nắng suốt hai tháng vậy mà khuôn mặt trước mắt vẫn trắng sáng ngời ngọc. Nhìn thấy trên mí mắt cậu có vết nhân có thể thấy rõ, sống mũi cao thẳng, môi mỏng lúc này khẽ mím.

Kiều Nhạc Hi liền có chút tức giận, tự dưng đẹp trai như vậy để làm gì? Lòng mi so với cô cũng cong hơn.

Kiều Nhạc Hi trực tiếp dùng chân đá vào người cậu, Giang Thánh Trác mơ màng mở mắt, mê mang hỏi, “Sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi đem mấy lá thư hồng hồng bỏ trên người cậu, “Cho cậu! Mấy đứa kia đem tới chỗ tớ”.

Kiều Nhạc Hi ngồi dậy, nhường nửa chiếc ghế cho cô, gạt tai nghe xuống, vuốt mấy phong thư trong tay cũng không định mở ra xem, nghiêng đầu khoe miệng cong lên, chế nhạo Kiều Nhạc Hi, “Ồ, sinh viên tốt trong mắt giáo sư cúp học rồi hả? Lúc này lại giả vờ không khoẻ à?”

Kiều Nhạc Hi biết kỹ xảo của Giang Thánh Trác rất rõ ràng, cũng không phản bác, tựa lưng vào ghế ngồi phơi nắng, trả lời biếng nhác, “Choáng váng đầu”.

Giang Thánh Trác đem tai nghe đưa tới hỏi, “Nè, có muốn nghe không?”

Kiều Nhạc Hi lười biếng giống như mèo đang phơi nắng, “Ừ, đặt bên tai giúp tớ”.

Xuân về hoa nở, gió nhẹ lướt qua, hai người yên lặng ngồi cạnh nhau vai kề vai trên chiếc ghế dưới gốc liễu, Giang Thánh Trác đột nhiên mở miệng, “Haiz, có anh em của tớ thích cậu, hôm nào giới thiệu hai người quen biết nhau.”

Kiều Nhạc Hi mở mắt liếc cậu một cái, tức giận nói, “Lại nữa hả?”

Giang Thánh Trác nghiêng người sang nhìn cô, “Cậu còn dám nói! Thứ nhất cậu ghét người ta không đủ dịu dàng, thứ hai ghét bỏ người ta xấu hổ..... Người trước thì cậu ghét người ta kết quả học tập không tốt! Cậu nói tớ nghe một chút tại sao anh em xung quanh tớ thích cậu sẽ không có kết quả tốt! Cậu đúng là diệt người không biết mệt mỏi mà!”.

Kiều Nhạc Hi tâm tư trống rỗng, không nhận lời Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác nhìn mặt mà nói, “Haiz, người lần này thật không tệ, cậu thử xem sao?”

Kiều Nhạc Hi mặt không nhin được, “Được rồi, cậu cứ tự nhiên đi! Bắt đầu từ bây giờ cậu cầm miệng lại không được nói một lời quấy rầy tớ ngủ!”.

Qua mấy ngày không lâu, trong giờ học bạn học Kiều đang nằm dài trên bàn làm bài, ngoài cửa có người kêu lên, “Kiều Nhạc Hi, có người tìm!”. Nói xong còn nháy mắt ra hiệu với cô.

Vừa ra cửa, nhìn thấy bạn học nam không quen biết đang nhìn cô cười, cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa nâng mắt thấy Giang Thánh Trác đứng cách đó không xa, dáng đứng thông thả, lười biếng, nhú mày cười khê với cô.

Kiều Nhạc Hi lập tức hiểu được, không biết thế nào nhưng cô có cảm giác Giang Thánh Trác là người dẫn mối.

Khoảng thời gian đó Kiều Nhạc Hi vẫn cảm thấy, hình như mỗi lần cô quay đầu lại luôn có thể nhìn thấy Giang Thánh Trác nghiêng người tựa vào đầu đó, cười xấu xa với cô.

Bạn nam kia cũng không xấu hổ, nói chuyện huyền thuyên với cô, mà nói rất trôi chảy, một câu cô nghe cũng không nghe vào, trong lòng phiền muộn không thôi, nhưng vẫn giữ nụ cười yếu ớt trên môi, không phát hiện được nụ cười đó miễn cưỡng cỡ nào.

Trong lòng cô nghĩ, hình tượng của mình: khéo léo hiểu chuyện, lễ phép ôn hoà, danh tiếng xây dựng cũng không dễ dàng. Đang suy nghĩ thế nào để ngăn cái họng súng đang nã đạn liên tiếp kia, lớp trưởng đi tới.

“Kiều Nhạc Hi, chủ nhiệm lớp gọi cậu tới phòng thầy một chuyện”.

Cô thở phào nhẹ nhõm, “Bạn học Nhâm gì đó, tớ có chuyện đi trước, hôm nào liên lạc với bạn sau”.

Nói xong liền chạy đi.

Vào phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, thầy chỉ vào bạn gái yên lặng đứng bên kia với cô, “Nhạc Hi, đây là học sinh mới chuyển tới, Mạnh Lai, về sau sẽ cùng ngồi với em, các em giúp đỡ lẫn nhau cùng nhau tiến bộ”.

Kiều Nhạc Hi trước mặt thầy cô từ trước đến giờ luôn là người hiểu chuyện, dĩ nhiên đồng ý. Ra khỏi phòng mới dò xét Mạnh Lai cẩn thận.

Mạnh Lai nhận thấy được ánh mắt dò xét của cô, khẽ mỉm cười với cô, dịu dàng động lòng người.

Trong nháy mắt đó, Kiều Nhạc Hi cảm thấy Mạnh Lai là cô gái xinh đẹp nhất mà cô từng gặp, không phải xinh đẹp bình thường, là phi thường xinh đẹp.

Không giống với Kiều Nhạc Hi gương nanh múa vuốt, Mạnh Lai vĩnh viễn yên tĩnh, đối với người khác cười một tiếng như gió mát xuân về, nhìn vẻ yếu đuối của cô Kiều Nhạc Hi sinh ra cảm giác muốn bảo vệ, từ đó hai người như hình với bóng.

Sau cuộc thi học kỳ đầu, Kiều Nhạc Hi đứng đầu danh sách bảng điểm.

Mạnh Lai nắm lấy tay cô, mặt kích động. “Nhạc Hi, cậu là người đứng đầu, thật là giỏi!”

Kiều Nhạc Hi cười hì hì nắm chặt tay cô, “Chuyện nhỏ thôi! Cậu cũng không tồi!”.

Mạnh Lai đột nhiên chỉ vào bên cạnh tấm giấy đỏ, “Bên khoa Văn, người đứng đầu hình như lúc nào cũng là một người, cậu có biết không?”

Kiều Nhạc Hi cũng không ngẩng đầu, lười biếng “Ừ” một tiếng.

“Tớ nghe nói cậu ta rất lợi hại, đi học ngủ trong lớp, vậy mà có thể trở thành người đứng đầu được, hay thật”.

“Cậu cũng không nghe nói cậu ta tốc độ đổi bạn gái cũng nhanh như chong chóng àh?”.

Ngay lúc ấy, Nhậm Gia Minh vừa vặn tìm đến gặp cô, Giang Thánh Trác còn đi theo phía sau. Vì vậy Kiều Nhạc Hi vô cùng miễn cưỡng chỉ vào thân hình thon dài, mạnh mẽ, rần rở nói với Mạnh Lai, “Ừ, cậu ta chính là Giang Thánh Trác.”

8. Chương 8: Tuổi Thanh Xuân Bị Chó Ăn

Giang Thánh Trác nhìn thấy gái đẹp dĩ nhiên là cực kỳ ân cần, Kiều Nhạc Hi đứng bên cạnh hai mắt không ngừng trợn trắng.

Khi đó, mỗi ngày - sau giờ tự học chiều tối, Kiều Nhạc Hi sẽ cùng Mạnh Lai đứng trên lầu nhìn trời chiều, có lúc thấy Giang Thánh Trác cùng nhóm bạn thân đi ngang. Đường như mỗi một nơi cậu đi qua, nơi đó người nào cũng ủng hộ nồng nhiệt, mà cậu luôn là người được chú ý nhất.

Mạnh Lai đối với cậu ngày càng yêu thích, “Giang Thánh Trác mặc quần áo rất có phẩm vị”.

Kiều Nhạc Hi tựa người vào cột híp mắt nhìn trời chiều, nhẹ nhàng trả lời, “Ừ, mặt người dạ thú!”

“Nhìn qua rất nhã nhặn”.

“Lịch sự? A, đúng, lịch sự bại hoại, không sai!”.

“Thật sự nhìn không gò bó”.

“Phóng đăng không chìm chế được? Thật ra tớ thấy có hai chữ thích hợp với cậu ta hơn”.

Mạnh Lai không nói gì được nữa, thử thăm dò cô, “Nhạc Hi, không phải là cậu có ý gì với cậu ấy chứ?”

Mặt Kiều Nhạc Hi ngây thơ vô tội nói, “Không có à nha”.

Bộ dạng Mạnh Lai muốn nói lại thôi, “NHạc Hi, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cậu..... không thích cậu ấy sao?”

Kiều Nhạc Hi mở to mắt, nháy nháy mấy cái, “Ha, đừng có đùa, tớ làm sao mà thích cái tên đó!”.

Mặt Mạnh Lai lập tức đỏ ửng, nhưng vẫn thận trọng hỏi, “Vậy tớ có thể thích cậu ấy không?”

Kiều Nhạc Hi một lần nữa nhắm mắt lại, giọng nói bình tĩnh vô tư, “Có thể”.

Những lời này từ nhỏ đến lớn cô nghe riết cũng quen, mỗi người bạn gái bên cạnh mình đều hỏi những câu thế này, cô thậm chí còn nghi ngờ lý do bọn họ tiếp cận cô có phải vì một ý đồ khác.

Bên tai nghe được giọng nói đầy vui sướng của Mạnh Hi, Kiều Nhạc Hi mặc dù không mở mắt nhưng vẫn biết đôi mắt của cô hiện giờ sáng lấp lánh thế nào.

“THật sao? Nhạc Hi cậu thật tốt quá!”.

Những lời này, Kiều Nhạc Hi không thể giải thích được! Tại sao những người thích Giang Thánh Trác đều chạy tới hỏi ý kiến của cô? Chẳng lẽ cô là mẹ của cậu ta sao?

“Nhạc Hi, sao tớ thấy cậu với Nhậm Dương Minh không thân thiết, không phải các cậu đang yêu nhau sao?”

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ một chút, sau đó thành thật trả lời, “Không biết”.

Thật ra gần đây cô đang tìm lý do đá cậu ta.

Khi đó, có một khoảng thời gian Giang Thánh Trác sẽ làm mối cho cô, nhét vào tay cô nào là thư tình lẫn quà tặng, miệng cà lơ phất phơ nói, “Xảo Nhạc Tư, tớ có cậu bạn này thích cậu, con người đặc biệt tốt, cậu đồng ý nhé?”

Mà mỗi lần như vậy, Kiều Nhạc Hi buồn bực không chịu được, định đồng ý nhưng mà đối với đối phương cô lại không có chút rung động nào, đến cuối cùng cô luôn là người bị bắt bẻ.

Sau này, Giang Thánh Trác và Mạnh Lai thật sự bên nhau.

Thật ra, đó cũng không phải lần đầu tiên Giang Thánh Trác cướp người bên cạnh cô, bắt đầu từ lúc nhà trẻ, Giang Thánh Trác, trừ cô ra, đều bối mốt tìm người đẹp, mấy người bạn tốt của cô, cậu không bỏ qua người nào.

Từ đó về sau, Kiều Nhạc Hi luôn bị kẹp giữa bọn họ diễn các loại vai diễn khác nhau, tỉ như: người hầu, tài xế, người tiếp khách, người giảng hoà,.....

Có lần Kiều Nhạc Hi theo sau bọn họ có cảm giác như mình đang lãnh phí mấy năm tháng tuổi trẻ của mình, rồi thỉnh thoảng Giang Thánh Trác làm mặt quỷ với cô, cô chỉ hận không chạy lên đập cậu mấy cái cho bỏ tức.

Giang Thánh Trác trốn đến ban Khoa học tự nhiên càng thường xuyên hơn, lúc bắt đầu nhiều người còn cho rằng cậu giống như trước, đều đến tìm Kiều Nhạc Hi, sau mới thấy mỗi lần cậu ta đến đều gọi Mạnh Hi ra ngoài.

Lời nói trêu chọc, đùa giỡn bên tai vang lên không ngừng, Kiều Nhạc Hi vẫn bình tĩnh ngồi đó, từ cửa sổ nhìn vô tình thấy hai bóng người sánh bước bên nhau.

Mạnh Lai đỏ mặt ngượng ngùng nhìn Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác ngược lại đối với sự ồn ào bàn tán xung quanh không để ý, nụ cười tươi sáng trên môi, nghiêng đầu nói chuyện với Mạnh Lai.

Sau một khoảng thời gian rất lâu về sau, mỗi lần nhớ lại mấy năm tháng tuổi trẻ trước đây của mình, thì hình ảnh này của bọn họ là một phần trong hồi ức của Kiều Nhạc Hi.

Sân trường vắng lặng, mưa phùn bay lất phất, chàng trai và cô gái thong thả sóng bước bên nhau, con gió nhẹ làm chiếc áo sơ mi cùng quần tây của người con trai đó bay phấp phới, ánh sáng mặt trời xuyên qua lá cây chiếu lên khuôn mặt tươi cười của cậu, trong mắt đầy vẻ yêu thương, trẻ trung cùng với tình cảm nồng ấm....

Hai người cứ như vậy không tìm không phổi chiếm hết khoảng thời gian ngày thơ nhất, đơn thuần nhất và trong sáng nhất của đời cô. Cũng chính từ khi đó, cô bắt đầu ghét Mạnh Lai. Lúc trẻ, cô còn viết trong nhật ký, “Bạn của mình, thông qua mình quen biết người bạn khác của mình, sau đó bọn họ nảy sinh tình cảm, mình lại bị ép ra ngoài, loại cảm giác đó rất khó chịu”.

Nhưng rõ ràng, cô khó chịu không chỉ là lý do đó.

Thêm nữa là khi Giang Thánh Trác tay trong tay cùng Mạnh Lai đi qua Mỹ du học, tiếp đó không lâu cô cũng qua đó du học nhưng dù cho Mạnh Lai hết lần này đến lần khác năn nỉ cô đến nhập học cùng trường với bọn họ nhưng cô vẫn khẳng khái từ chối.

Đến Mỹ, cuối cùng Kiều Nhạc Hi cũng không chủ động tìm bọn họ, mà mấy năm này giữa cô và Giang Thánh Trác là khoảng thời gian trống rỗng mập mờ.

Giang Thánh Trác nghe những lời nói của cô, sững sốt một chút, vẻ mặt lẫn giọng nói cũng không có nửa phần gọn sóng, “Trở về thì trở về chứ sao!”

Kiều Nhạc Hi chợt xoay người quan sát cậu, “Trước mặt tớ cậu không cần phải giả vờ”.

Kiều Nhạc Hi khẳng định Giang Thánh Trác đối với Mạnh Lai không phải như những gì cậu nói. Bản tính của cậu đúng là phong lưu khắp nơi, nhưng mà, kể từ khi chia tay Mạnh Lai thì bản tính đó của cậu ngày càng nghiêm trọng hơn.

Giang Thánh Trác không giải thích được hỏi, “Tớ giả bộ cái gì? Haiz, tại sao tớ cảm thấy cậu không hoan nghênh Mạnh Lai trở về? Năm đó không phải hai người chơi rất thân sao? Còn đặt biệt chạy tới cảnh cáo tớ nên đối xử tốt với cô ta, thế mà chỉ mới chớp mắt cậu đã thay đổi rồi?”.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu trong chán, buồn buồn trả lời, “Không có, tớ chỉ thương tiếc tuổi xuân bị chó ăn của tớ là bị hai người làm hại”.

Tình bạn tốt trong suốt ba năm kia, cuộc sống vô lo tư lự, nói nào là chuyện trên trời, chuyện dưới biển, lời nói hời hợt, không tìm không phổi, không chút so đo, sau đó lại ham ăn tục uống, nâng chén nâng ly, liều mạng hưởng thụ, những ngày tháng điên cuồng không thể cứu vãn, đã một đi không trở lại.

Giang Thánh Trác liếc cô một cái, “Há? Lời này của cậu đúng đó, cậu thử đếm xem có bao nhiêu anh em của tớ bị cậu đá?”

Kiều Nhạc Hi lập tức tiếp lời, “Cậu còn dám nói, sao cậu không đếm bao nhiêu chị em tốt của tớ bị cậu nhúng chàm?”.

“.....”

Hai người đối đáp mấy câu khiến bầu không khí nặng nề trước đó nhanh chóng biến mất.

Hai người đang hăng say đấu khẩu, đột nhiên điện thoại của Giang Thánh Trác vang lên, nhìn thấy số trên màn hình, cậu quay sang Kiều Nhạc Hi làm cái mặt mếu khóc. Kiều Nhạc Hi đi tới nhìn, vẻ mặt có chút hả hê.

“Mẹ, trẻ thế này còn chưa ngủ sao?”.

“Gây họa? Làm gì có! Gần đây con ngoan lắm, mẹ cứ yên tâm, không tin mẹ cứ hỏi anh con xem”.

“Có chuyện gì đâu, mẹ nghe ai nói sằng nói bậy vậy, cái tên đó không có chuyện gì làm rảnh rồi đi rửa con trai của mẹ, nghe họ nói xong mẹ có dạy dỗ họ một trận không?”.

“Cái gì? Tuần này về ăn cơm? Không được! Dạo gần đây con rất bận.”

“Mẹ, sao có thể nói con trai của mình như vậy? Con không phải con ruột của mẹ sao? Con không có quan hệ nam nữ bừa bãi..... Người nào? Con gái nhà ai? Mẹ có thể tính đi, cô ta so với dáng con còn ”đô” hơn, cho dù có chấp hai lần con cũng không đánh lại cô ta. Còn có ai? Con không nhớ rõ..... thật không nhớ nổi..... Haiz, đừng, mẹ làm ơn đừng để cô ta tới đây..... Ôi thôi, mẹ ơi, con trai của mẹ muốn trình độ có trình độ, muốn dáng người có dáng người, muốn nhan sắc có nhan sắc, mẹ còn không sợ con tìm được con dâu cho mẹ sao?..... Vậy chờ qua thêm thời gian nữa rồi hãy tính đi nha, con nghe hình như cha trở lại rồi, mẹ nhanh đi chăm sóc cha đi, con cúp máy trước đây, bye”.

Giang Thánh Trác vừa cúp điện thoại miệng vui vẻ, chớp mắt nhìn thấy Kiều Nhạc Hi đang ngủ quên trên giường.

Cậu vỗ nhẹ trên người cô hai cái, “Muốn ngủ về nhà ngủ! Ở chỗ này một đêm, cậu sẽ giống tởm một thân tàn phế đó!”.

Kiều Nhạc Hi chợt cong khoé miệng cười híp mắt nói giọng không rõ ràng, “Vậy thì tốt chứ sao, thế thì chẳng phải chúng ta xứng đôi sao?”.

Giang Thánh Trác ngây ngẩn cả người, khuôn mặt không đứng đắn cùng nụ cười cợt nhả được che dấu, thật lâu sau mới dùng sức lay người cô mấy cái, “Cậu mới vừa nói cái gì?”.

Kiều Nhạc Hi mơ màng đẩy cậu ra, “Tránh ra, Giang Thánh Trác! Cậu mà dám cãi tởm nữa là tởm đi nói với ông nội cậu, cậu trốn học đi đánh cầu với Diệp Tử Nam đó”.

Giang Thánh Trác hì hì rồi bật cười thành tiếng chỉ chỉ mũi cô, nhỏ giọng dạy dỗ, “Vật nhỏ này! Cậu biết mà có tổ cáo đâu!”.

Kiều Nhạc Hi gạt tay cậu ra, yên lặng ngủ.

Nửa tháng sau, cuối cùng Giang Thánh Trác cũng được phép xuất viện. Sáng sớm ai đó vui vẻ, miệng khê hát ngân nga, trang phục hoà nhã phóng khoáng. Thư ký mới là một cô gái trẻ vừa mới vào công ty, vẻ mặt say mê, đứng bên cạnh Đỗ Kiều cười nói, “Tổng giám đốc Giang trở lại!”

Đỗ Kiều đỡ trán, cấp trên thế này đúng là một nhân vật phiền toái.

Đừng bao giờ nhìn người đàn ông ngày thường nói cười vui vẻ, phóng khoáng, bắt cần đời này mà vội vàng đánh giá. Anh ta luôn xuất hiện trước mặt bạn với mọi khuôn mặt khác nhau và nguy trang dưới lớp áo quần hoa lệ nhưng đó lại là một con sói già đội lớp cừ non nguy hiểm. Trước bàn đàm phán, chỉ với bộ dáng này mà có khả năng giết người, lối suy nghĩ chặt chẽ, lời lẽ sắc bén, khí thế áp đảo luôn khiến đối thủ không ứng phó kịp, thỉnh thoảng có người không biết rõ sự thật dám xúc phạm anh ta, anh ta sẽ “chém” không thương tiếc, tuyệt đối không nương tay, ngoài ra thủ đoạn hết sức đặc biệt.

Rùng mình một cái, vội vàng thu hồi lại tâm tư, Đỗ Kiều cầm lấy tập hồ sơ trên bàn tìm Giang Thánh Trác ký tên.

9. Chương 9: Dị Ứng Phần Hoa

Ngay khi Kiều Nhạc Hi bước ra khỏi thang máy đến phòng làm việc, Quan Duyệt không biết xuất hiện khi nào lôi kéo cô vào phòng cô ấy. Nội thất của tất cả các phòng trong công ty đều giống nhau, nhưng phòng của Quan Duyệt đặc biệt hơn hết. Chồng cô ấy vì lo lắng tia bức xạ sẽ ảnh hưởng đến bé nên sắp xếp nhiều cây xanh trong phòng hơn.

Nhớ lại lần đầu tiên Kiều Nhạc Hi vào phòng này, nhìn thấy cảnh trí trong phòng có hơi sững sốt, quay lại nhìn cánh cửa sau lưng nói thầm, “Chắc là mình không đi nhầm đó chứ? Phòng gì mà giống như chợ cây kiểng thế này?”

Cũng vì chuyện này mà Kiều Nhạc Hi chọc Quan Duyệt không biết bao nhiêu lần.

Quan Duyệt xấu bụng cười, “Gần đây có chuyện gì xảy ra không?”

Kiều Nhạc Hi thở dài, cô cũng biết mình không dấu được.

Quan Duyệt xích lại gần, “Thật ra thì Tề Trạch Thành nói thế nào cũng được coi là nhân tài có sự nghiệp thành công, tuổi trẻ mà giữ chức Tổng thanh tra kỹ thuật, cậu ta cũng là người trẻ tuổi nhất trong các Tổng thanh tra ở công ty chúng ta từ trước đến nay, mặc dù so với cái tên biến thái bên cạnh cậu không thể so sánh, nhưng cũng được xem là người có tiền đồ, cậu không có chút rung động nào sao?”

“Động lòng chứ”, Kiều Nhạc Hi nửa thật nửa giả nói, bỗng nhiên lại hỏi “Cậu nói Tề Trạch Thành dạo này không biết bị kích thích gì mà để ý tớ quá vậy?”

Quan Duyệt cho cô một cái tát, “Người ta từ khi cậu vào công ty đã ám hiệu tình cảm với cậu rồi. Chỉ là cậu giả ngây giả dại không biết, người ta bắt đắc dĩ mới công khai thôi”.

Kiều Nhạc Hi gật gù hả hê, hất hất khuôn mặt khổ sở, “Haiz, tình yêu nơi công sở là phiền toái nhất! Thật khổ cho cái số đào hoa mà!”

Từ phòng Quan Duyệt đi ra, Kiều Nhạc Hi nhìn vào đại sảnh, mọi người cứ nhìn cô cười mập mờ, cười tới mức khiến cô thấy sợ hãi.

Ngay lúc cô cảm thấy kỳ quái, mở cửa phòng làm việc ra, nhìn thấy bên trong khiến cô kinh hoàng không thôi, trong phòng khắp nơi đều là hoa hồng, sừng sốt mấy giây, nháy mắt mấy cái, phản ứng kịp thời đóng sầm cửa lại.

Kiều Nhạc Hi thấy mấy đồng nghiệp xung quanh lên lút cười trộm, không ai lên tiếng. Kiều Nhạc Hi tự nói: “Sao lại có người ”cực phẩm” như vậy, thời đại gì rồi mà còn dùng cái chiêu cũ rích như vậy để theo đuổi con gái! Cậu ta nên theo Giang Thánh Trác học một khóa về “làm thế nào để lấy lòng con gái”.

Cô xoay người nhìn mọi người xung quanh cười hỏi, “Các bạn đồng nghiệp, có ai yêu thích hoa không? Nếu thích thì đến đây lấy”.

Mọi người nhìn nhìn, không rõ ý cô, cũng không một ai di chuyển.

Kiều Nhạc Hi tỏ ra tiếc nuối, “À, vậy ra không ai thích. Thôi thì đành phải ném vào thùng rác vậy!”

Vừa nói hết câu, mấy đồng nghiệp nam lẫn nữ ngẩng đầu lên, sau đó với tốc độ nhanh nhất dọn dẹp căn phòng đầy hoa tươi, chỉ trong chốc lát, phòng làm việc đã trở lại như cũ, chỉ có mùi hương hoa không tan trong không khí chứng tỏ chuyện vừa rồi hoàn toàn chân thực.

Sau khi vào phòng làm việc, Kiều Nhạc Hi đến mở cửa sổ ra thông gió mới bắt đầu ngồi làm việc.

Đến buổi chiều, lúc này Kiều Nhạc Hi mới cảm thấy có gì đó không đúng, đầu bị đau nhức, vừa nháy mắt tay kia tìm khăn giấy lau nước mũi, kéo ống tay áo lên thấy trên cổ tay có nhiều mảng ban đỏ mới nổi, vừa đỏ vừa ngứa.

Đang khom lưng mở ngăn kéo tìm thuốc, đột nhiên lúc này nhận được điện thoại của Giang Thánh Trác.

“Xảo Nhạc Tư, tối nay có buổi công chiếu phim mới, tớ có vé đây để tớ dẫn cậu đi xem nhé! Trai đẹp gái xinh cùng nhau hội tụ nào”.

Kiều Nhạc Hi liên tiếp hất-xì mấy cái, giọng ồm ồm trả lời, “Không đi, cậu muốn đi thì tự mà đi”.

Giang Thánh Trác cười hì hì, “Ồ, sao lại nóng nảy vậy, bị cảm rồi à?”

Kiều Nhạc Hi tìm khắp nơi cũng không thấy thuốc, trên người càng ngứa ngáy khó chịu, tính tình tự nhiên cũng không tốt, “Sao cậu lại nghèo như vậy? Không có gì thì tớ cúp máy đây, bạn muốn chết”.

Nói xong cô liền cúp máy, vất vả lắm mới tìm được hộp thuốc, mở ra lại trống không.

Kiều Nhạc Hi ngửa đầu nhìn trời thở dài, ông trời cố tình muốn diệt cô đây mà!

Cô nhìn bảng vẽ đang dang dở trên máy tính, lại nhìn đồng hồ suy nghĩ, cắn răng quyết định, tiếp tục vui đầu làm việc.

Hết giờ làm, cô dự định đón xe taxi về nhà uống thuốc, vừa ra khỏi cổng lại bị Tề Trạch Thành gọi lại.

“Nhạc Hi, em nhận được hoa không? Anh hôm nay bận rộn bên ngoài suốt cũng không kịp tới hỏi em, em thích không?”

Kiều Nhạc Hi cầm lấy khăn giấy bịt mũi, che nửa mặt, đầu óc choáng váng, cả người ngứa ngáy, thật sự là không có tâm trạng cùng cậu ta nói chuyện nên trả lời cho có, “Thích, thật cảm ơn anh”.

Nói xong xoay người rời đi, “cảm ơn anh! cảm ơn mười tám đời tổ tiên nhà anh!”.

Ai ngờ Tề Trạch Thành vẫn chưa chịu buông tha, nắm lấy cổ tay cô, “Đừng đi vội, anh vẫn còn chưa nói xong.....”

Kiều Nhạc Hi cố gắng giãy giụa nhưng không được, đến lúc này cô không còn chút kiên nhẫn nào nữa, cũng chẳng để ý hình tượng bình thường chỉ muốn xoay người chửi thẳng vào mặt cậu ta.

Khi cô quay người lại, chỉ thấy trời đất quay cuồng, trước mắt cứ thấy sao trắng xoay vòng vòng, chưa kịp mở miệng đã xuất hiện một bàn tay nắm chặt cổ tay Tề Trạch Thành khiến cậu phải nhíu mày, ngay sau đó cánh tay đó đỡ lấy cô.

Bên tai lại nghe rõ giọng nói cà lơ phát phơ quen thuộc, “Thế nào anh bạn, ban ngày ban mặt lại làm khó một cô gái sao?”

Kiều Nhạc Hi chưa bao giờ cảm thấy sự xuất hiện của Giang Thánh Trác khiến cô vui mừng như thế này.

Tề Trạch Thành cau mày nhìn Giang Thánh Trác, lại xem Kiều Nhạc Hi, “Anh Giang?”

Giang Thánh Trác thong thả đứng, hai tay để trong túi quần, đặc biệt kiêu căng hỏi, “Cậu là ai?” “Anh Giang không nhớ rõ, mấy tháng trước chúng ta đã từng hợp tác. Tôi cùng với Nhạc Hi là đồng nghiệp, tôi là Tổng thanh tra kỹ thuật công trình, Tề Trạch Thành”.

Kiều Nhạc Hi trong lòng biết rõ, Giang Thánh Trác sao lại không nhớ được, cậu ta căn bản là thấy Tề Trạch Thành không thuận mắt, cố ý gây khó dễ. Cô càng lúc càng thấy khó chịu, cũng không muốn dây dưa thêm nữa, lôi kéo tay áo Giang Thánh Trác, “Đi nhanh thôi”.

Giang Thánh Trác còn chưa phản ứng gì, Tề Trạch Thành cũng không vui, kéo Kiều Nhạc Hi lại, “Nhạc Hi.....”

Giang Thánh Trác nhìn Kiều Nhạc Hi đang cầm khăn giấy che hơn nửa mặt, nhìn lại Tề Trạch Thành, lập tức giận dữ, “Có chuyện gì mà chưa nói xong?”

“Anh Giang đừng hiểu lầm, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Kiều Nhạc Hi nghe lời cậu nói sợ hết hồn, ngay lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt mở to kinh ngạc nhìn cậu ta, vẻ mặt tỏ ra “không thể tin nổi”.

Giang Thánh Trác giận quá hóa cười, nụ cười tươi như hoa đào tháng ba nở rộ đón gió phấp phới nhưng không có độ ấm nào, “Cô ấy là bạn gái của cậu? Ha ha.....”

Kiều Nhạc Hi nổi giận trợn mắt nhìn Giang Thánh Trác, “Cậu bị động kinh hả?”

Nói xong xoay bỏ đi.

Tề Trạch Thành vốn định đuổi theo, nhưng bị ánh mắt của Giang Thánh Trác ngăn lại.

Lên xe, Giang Thánh Trác cũng chưa vội lái xe, nghiêng người nhìn cô, hài hước mở miệng, “Cậu đang làm gì vậy? Che nửa mặt, vẫn còn ôm đàn tỳ bà che nửa mặt sao?”

Kiều Nhạc Hi lườm cậu một cái, vừa dựa lên ghế cọ cọ vào thành ghế, “Nói nhảm ít thôi, mau lái xe đưa tớ về nhà!”

Giang Thánh Trác cười hì hì xoay người chợt thấy cánh tay lộ ra của cô, lập tức tắt nụ cười trên mặt, kéo tay cô qua, cuộn cao hai ống tay áo lên, Kiều Nhạc Hi còn giằng giằng thu cánh tay về.

Giang Thánh Trác bất ngờ giơ tay lấy miếng khăn giấy đang che nửa mặt của cô, vốn dĩ khuôn mặt trắng nõn nà thế mà lúc này vừa đỏ vừa sưng.

Cậu ngẩng đầu cau mày hỏi, “Sao lúc này lại bị dị ứng? Mùa phấn hoa cũng qua rồi mà?”

Kiều Nhạc Hi đoạt lại khăn giấy, lần nữa che kín mặt, “Thì tại cái tên vừa rồi chứ ai, không có chuyện gì tự nhiên tặng hoa làm gì không biết!”

“Vậy mà cậu còn đứng đây dựa ở đó?”

“Tớ sao biết lại khéo như vậy, tớ còn không biết chắc mình bị dị ứng hoa!”

Giang Thánh Trác chợt lấy tay áp lên trán cô, lòng bàn tay cậu ấm áp khô ráo, ngón tay dài khớp xương rõ ràng, Kiều Nhạc Hi vẫn đang trong tình trạng sưng sốt, bất ngờ cả người cậu tiến tới, tay đỡ lấy đầu cô, trán cậu nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

Khoảng cách lẫn không gian bất chợt như bị thu hẹp dần, có thể nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của đối phương, một chút ánh sáng mập mờ cùng áp áp, lại có chút cảm xúc khác lạ khi mái tóc và vành tai khẽ quần quýt.

Trán cậu hơi lạnh, nơi tiếp xúc có cảm giác không được thoải mái, sự rung động trào dâng trong tim.

Kiều Nhạc Hi không dám cử động dù chỉ một chút, tựa như vừa cử động ngay lập tức có thể chạm đến môi của Giang Thánh Trác, cô nắm chặt khăn giấy trong tay, vốn là cơn ngứa khó chịu như vậy mà cũng không làm cô nhúc nhích chút nào.

Qua mấy giây sau Giang Thánh Trác buông cô ra, giọng điệu không tốt, “Bị nóng đến như vậy còn không chịu tới bệnh viện! Cậu định sốt biến thành người ngốc thì ai nuôi cậu?”

Kiều Nhạc Hi vẫn còn trong nỗi khiếp sợ chưa trở về, thật lâu sau mới nói nhỏ, “Dù sao cũng không muốn cậu nuôi, cậu lo lắng cái gì....”

Giang Thánh Trác mặt than khởi động xe, vừa đi được mấy trăm mét, Kiều Nhạc Hi liền kêu lên, “Này, sai rồi, sai rồi! Mới có mấy ngày mà cậu quên nhà tớ ở đâu hả? Phải quẹo phải ở đầu đường vừa rồi chứ, cậu định đi đâu?”

“Coi cậu kìa, với cái bộ dạng hiện giờ của cậu mà mới chịu uống thuốc thì có tác dụng gì, phải nhanh đi bệnh viện kiểm tra mới được!”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu, tớ về nhà uống thuốc ngủ một giấc là được rồi! Tớ không đi bệnh viện đâu!”.

Giang Thánh Trác không thèm quan tâm đến lời phản đối của cô, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện cũng là lúc tan ca, Giang Thánh Trác vội vàng bỏ qua trình tự khám bệnh, nắm tay cô chạy thẳng lên lầu. Kiều Nhạc Hi vừa nhảy mũi vừa kêu lên, “Ày da, cậu phải đăng ký lấy thẻ khám chứ, cậu đi đâu vậy? Còn chưa lấy sổ khám bệnh mà!”.

Chạy một mạch lên lầu ba, dừng ngay trước phòng khám có bảng tên của bác sĩ trên cửa, thấy cậu có vẻ không giống như đang đùa giỡn như bình thường, Kiều Nhạc Hi cũng theo sau đi vào.

Đẩy cửa vào, vốn dĩ vị bác sĩ trẻ ngồi phía sau bàn làm việc kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, sau đó tươi cười rạng rỡ, “Sao cậu lại tới đây, tớ chuẩn bị tan ca đây”.

Kiều Nhạc Hi theo sau nhìn thấy cảnh này, nháy mắt mấy cái, bác sĩ rất đẹp trai, rất nhã nhặn lịch sự nha!

Giang Thánh Trác lấy tay đẩy cô lên phía trước, “Cô ấy bị dị ứng”.

Anh bác sĩ trẻ đứng lên, chiếc áo blouse trắng nổi bậc đáng người cao ráo khỏe mạnh.

Sau khi kiểm tra mấy phút, lại hỏi thêm một số vấn đề, mặc dù hiện tại cả khuôn mặt Kiều Nhạc Hi bị sưng đỏ giống như đầu heo, lại nhảy mũi, ho khan, chảy nước mắt nước mũi tèm lem, đúng thật là cảnh tượng đặc sắc nhất của cảnh giới “nhếch nhác”, mà đối lập với hình ảnh đó là vẻ mặt hút hồn của anh bác sĩ trẻ tuổi này.

Kiều Nhạc Hi trong lòng vô cùng cảm khái, thật là một cực phẩm!

10. Chương 10: Bác Sĩ Dị Dàng Ôn Nhu, Ôn Thiệu Thanh

Sau khi bác sĩ xác định không có gì đáng ngại, một bên cúi đầu viết đơn thuốc, một bên nghiêm túc hỏi những dị ứng với các thành phần thuốc của cô. Kiều Nhạc Hi càng nhìn càng thấy anh chàng này được mắt, khoẻ miệng không ngừng nhếch lên, vừa gây trái vừa gây phải nháy mắt mấy cái với Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác đứng bên cạnh không nói gì đôi mắt trợn trắng, tỏ ra khinh bỉ cô.

Bác sĩ đưa đơn thuốc cho Giang Thánh Trác, “Được rồi, đi lấy thuốc đi”.

Giang Thánh Trác nhìn tờ giấy trên tay, hỏi “VẬY là xong rồi? Nhưng cô ấy còn sốt?”

Ánh mắt bác sĩ nhìn Giang Thánh Trác rồi lướt qua Kiều Nhạc Hi, nhìn tới nhìn lui mấy lần, cười nói, “Nếu cậu không yên lòng thì có thể truyền dịch”.

VẬY là chỉ vì một câu nói của Giang Thánh Trác mà Kiều Nhạc Hi bị kim đâm.

Kiều Nhạc Hi nhìn qua khe cửa thấy Giang Thánh Trác và anh chàng bác sĩ đứng bên ngoài nói chuyện cả buổi, còn nghe thấy tiếng cười của cả hai. Không lâu sau Giang Thánh Trác đẩy cửa đi vào.

Truyền được hơn nửa bình thì mấy triệu chứng của cô dần dần lắng xuống, có tinh thần hơn. Cô đùa Giang Thánh Trác, “Haiz, anh bác sĩ vừa rồi, cậu quen thân à?”.

Giang Thánh Trác bên cạnh nhàm chán lật tờ báo, không mấy bạn tâm trả lời, “Ừ, trước kia đi du học có quen biết”.

Kiều Nhạc Hi cười híp mắt, muốn moi tin từ cậu, “Hiếm khi thấy bác sĩ nào đẹp trai như vậy nha! Tên gì vậy?”.

Về mặt Giang Thánh Trác không vui, “Tớ cũng rất đẹp sao không thấy cậu khen lấy một câu?”

Kiều Nhạc Hi “cắt” một tiếng, “Cậu có thể so sánh với người ta sao? Người ta là thiên thần áo trắng, người ta cứu người, cậu là đồ bẽ hoa (hại người), đúng rồi, lần trước cậu nói cái gì nà... À, đúng! Đồng phục hấp dẫn!”.

“Cái gì của tớ trong mắt cậu cũng sai là sao?” Giang Thánh Trác sắc mặt càng lạnh thêm mấy phần.

Kiều Nhạc Hi cẩn thận dụ dỗ, “Không có, đây không phải nói hai người các cậu thực ra là một kiểu sao? Không phải thời nay người ta đang ưa chuộng loại phong lưu xấu xa sao? Nói mau, anh ta tên gì?”

Giang Thánh Trác hừ hừ hai tiếng, với lời nịnh hót của cô xem như khá hài lòng, mới phun ra một cái tên, “Ôn Thiệu Thanh”.

Ai kia mặt mày mê luyến, “Đến tên cũng dịu dàng như ngọc, thật là hiếm thấy!”.

Giang Thánh Trác quay đầu chăm chú nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Thật ra cho dù tớ có nói tên gì, dù có là chó hoặc mèo cậu cũng đánh giá như vậy, đúng không?”.

Kiều Nhạc Hi bĩu môi, lại bị cậu nói trúng tim đen.

Từ bệnh viện đi ra, Kiều Nhạc Hi mới phát giác mình đói bụng, đá đá Giang Thánh Trác, “Này, tớ đói!”

Hai tay Giang Thánh Trác bỏ túi quần, chậm rãi đi theo tốc độ của cô, thong dong trả lời, “Cậu đi ăn Ôn Thiệu Khanh đi”.

Kiều Nhạc Hi hơi lão đảo, Giang Thánh Trác kịp thời đưa tay đỡ lấy.

Kiều Nhạc Hi mở to hai mắt nhìn chăm chăm cậu, về mặt không thể tin nói, “Đàn ông đàn ang như cậu sao lại dễ dàng giận dỗi như vậy?”

Giang Thánh Trác cười nhạt, mắt nhìn phía trước, “Đúng vậy, tớ keo kiệt, không dịu dàng như ngọc, tên thì tục”.

Kiều Nhạc Hi bắt đầu gơ tay chân dẫm đá tên xỏ lá nào đó, “Giang Thánh Trác! Tớ đói bụng! Cậu mau dẫn tớ đi ăn!”

Giang Thánh Trác tay dài chân dài nhanh chóng ngăn cản công kích của cô, hai người kẻ đánh người đỡ suốt dọc đường đi.

Cuối cùng, Giang Thánh Trác cũng đưa cô đến một quán ăn nhỏ, ăn uống no say, Kiều Nhạc Hi lên xe bắt đầu ngủ.

Đến lúc này Giang Thánh Trác mới sờ trán cô, cảm thấy hết sốt mới vỗ vỗ Kiều Nhạc Hi, “Này, đến nhà rồi”.

Kiều Nhạc Hi mơ màng mở mắt, thấy rõ mặt cậu mới “À” một tiếng.

Sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Giang Thánh Trác lại vỗ vỗ, “Cậu à cái gì, nhanh xuống xe về nhà ngủ”.

Kiều Nhạc Hi lần này mắt cũng không mở, lên tiếng, “Cậu công tớ lên đi, chìa khoá nhà trong túi xách”.

“Cậu tỉnh thì mau xuống đi đi, công cậu tớ phải thu tiền!”.

“Vĩ tiền cũng ở trong túi xách, cứ tùy ý lấy”.

Giang Thánh Trác dở khóc dở cười.

Giang Thánh Trác công cô vào thanh máy lên, đến trước căn hộ của cô, mở cửa, cuối cùng đặt cô lên giường. Vừa nằm xuống, Kiều Nhạc Hi tự động rúc vào trong chăn, vẻ mặt đầy thoải mái.

Giang Thánh Trác nhìn chăm chú khuôn mặt đang say ngủ vùi đầu trên gối của cô, mới thu hồi nụ cười, mặt không chút thay đổi, khoé môi hơi trầm xuống.

**

Nhớ đến năm tháng bướng bỉnh trước kia, chưa từng biết một khi bị dị ứng hoa lại nghiêm trọng như vậy. Thoạt đầu, cậu chỉ muốn đùa giỡn một chút cho vui, nào ngờ gây ra hậu quả nghiêm trọng đó.

Khi có người vội vàng chạy tới nói cho cậu biết Kiều Nhạc Hi không khỏe, cậu còn chưa nghĩ đó là chuyện quan trọng gì. Cho tới khi đến phòng học thấy cô gục đầu xuống bàn, cả người vừa sững vừa đỏ cậu mới bắt đầu luống cuống.

Khi đó, Kiều Nhạc Hi đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc ấy, cậu cũng giống như hôm nay, công cô chạy thẳng đến bệnh viện, vừa chạy vừa nhìn rất nhiều ban đỏ trên cánh tay buông lỏng bên vai mình mới cảm thấy tự trách cỡ nào. Cậu chỉ hận không thể đem mình róc xương rọc thịt cho xong.

May mắn là sau đó cô không sao, và dĩ nhiên cậu cũng không tránh khỏi bị người nào đó đánh cho một trận.

**

Ngày hôm sau, cậu khập khiễng vào bệnh viện thăm cô, ai đó còn cái vẻ không tìm không phổi ngồi trên giường bệnh cười chọc quê cậu.

Đặt thuốc xuống bàn, rót đầy ly nước để trên bàn đầu giường mới rời đi.

Vừa ngồi vào xe đã nhận được điện thoại của Lý Thư Dao, “Thánh Trác, em vừa làm xong hạng mục, anh đến đón em nhé?”

Giang Thánh Trác trầm ngâm một chút, “Tối nay anh có việc, thôi để hôm khác”.

Lý Thư Dao cũng là người thông minh, từng trải nên liền hiểu được ý của cậu, lễ phép nói vài câu rồi cúp máy.

Cúp điện thoại xong, cậu cũng không vội, gọi đến một số khác.

“Chú Bạch, đã lâu không liên lạc, việc kinh doanh gần đây gần đây tốt chứ ạ?”

“Cháu Giang? Ôi, không nghĩ cháu lại gọi điện cho chú đấy!”

“Sao chú lại nói vậy ạ? Chú kiểm lời từ bên cháu, cháu không gọi cho chú thì gọi cho ai?”

“Chú nào có tài gì mà lấy được tiền từ túi cháu? Sức khỏe của Thủ trưởng gần đây có tốt không cháu?”

“Ông cụ thân thể khoẻ mạnh lắm, giờ tay đánh cháu cũng không mất chút sức lực nào”.

Hai người nói chuyện cứ như đánh “Thái Cực quyền”, một đánh phải, một múa trái, không ai nóng lòng đi vào vấn đề chính.

“Cháu cứ nói nói vậy thôi, chứ ông nội cháu nào có ý muốn đánh cháu!” “Haiz, chú Bạch, cháu nghe nói bên chú có nhân viên tên Tề Trạch Thành là Tổng thanh tra kỹ thuật đúng không ạ?”

“Đúng là có người này, có chuyện gì không cháu?”

Giang Thánh Trác cười ha ha nói giả lả, “Dạ, cũng không có gì, cháu chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, nếu không hôm nào chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp, chú thấy thế nào?”

“Được, cứ như vậy nhé!”

Giang Thánh Trác quay đầu nhìn cửa sổ trên lầu rồi mới lái xe rời đi.

Sang ngày hôm sau, Kiều Nhạc Hi được nghỉ nửa ngày, ngủ thẳng đến trưa mới xuống giường, đầu giờ chiều vui vẻ tới công ty.

Vừa mới ngồi xuống, Quan Duyệt giống như tên trộm lén lút đi vào, “Ày da, nghe nói ngày hôm qua lúc tan ca, Tề tổng thanh tra với em trước cổng công ty lôi lôi kéo kéo, nhưng mà sau cùng em lại lên xe của Tổng giám đốc Hoa Đình, còn Tề tổng thanh tra tuổi trẻ tài cao của chúng ta mặt mày nặng trĩu bị bỏ rơi.”

Kiều Nhạc Hi đầu cũng không ngẩng đầu lên mở miệng, “Bọn họ không biết quan hệ của em và Giang Thánh Trác chứ?”

Quan Duyệt lắc đầu, “Không biết! Em không biết lúc chị nghe mọi người bàn tán chuyện của em ở phòng nước khiến chị ngứa miệng muốn nói ra bí mật này biết chừng nào, thật là ghen muốn chết mà!”

Kiều Nhạc Hi bắt đầu dĩ liếc cô một cái, “Chị ít nghe ngóng chuyện linh tinh thôi, đừng có mà dạy hư con gái nuôi của em”.

Quan Duyệt đỡ eo đi tới đi lui, “Haiz, tóm lại hôm qua xảy ra chuyện gì?”

“Còn nói nữa, thì là cái tên Tề Trạch Thành tặng hoa cho em, em bị dị ứng nên sốt ruột muốn chạy nhanh về nhà uống thuốc, cậu ta còn lôi kéo không chịu buông, vừa đúng lúc gặp Giang Thánh Trác, chuyện chỉ có như vậy, không ngờ chuyện nhỏ như vậy mà bọn họ cũng không tha”.

Nói xong ngẩng đầu nhìn bụng Quan Duyệt, “Đúng rồi, Tà Hăng không phải muốn chị về dưỡng thai sao? Sao còn đi làm?”

Quan Duyệt về mặt phiền chán, “Uh, còn mấy ngày nữa, mà em nói xem, chị còn mấy tháng nữa mới sinh đã bị chồng bắt về nhà dưỡng thai, đúng là bệnh thần kinh!”

Kiều Nhạc Hi trả lời một cách sâu xa, “Chị ở trong phúc mà không biết hưởng!”.

“Em bận việc thì làm đi, chị đi trước”.

Kiều Nhạc Hi nhắc điện thoại nội bộ gọi cho thư ký, “Trần Dương, sao mấy ngày nay không đem bản vẽ cho tôi?”.

Trần Dương bên kia ấp úng một lúc lâu cũng không nói được nửa chữ, trong lòng Kiều Nhạc Hi hiểu rõ, nói: “Được rồi, vào nói đi”.

Nhìn khuôn mặt Trần Dương đau khổ vào phòng, Kiều Nhạc Hi hỏi, “Bản vẽ đâu?”.

“Lẽ ra đã làm xong rồi, sau đó mới phát hiện tổ số liệu đưa số liệu sai, em đang sửa lại”.

“Số liệu trước bị sai? Ai bên tổ số liệu làm?”

Trần Dương lại cái bộ dạng ấp a ấp úng, Kiều Nhạc Hi phát tay, “Được rồi, tôi biết là ai rồi, cô đi ra ngoài đi! Nhanh chóng sửa xong cho tôi”.

Khi Trần Dương mở cửa phòng đi ra, từ khe cửa Kiều Nhạc Hi thấy hai đồng nghiệp nam đang ngồi nói chuyện vui vẻ với người nào đó, mặt không chút thay đổi.

Gần đây có nhiều người nói với cô về chuyện của Bạch Tân Tân, chủ yếu là chăm biếm cô ta.

Bạch Tân Tân, cô là người mới, tôi không thềm so đo với cô.

Điện thoại di động lúc này vang lên.

Kiều Nhạc Hi đang nổi nóng không có cách hạ nhiệt, cầm điện thoại lên lớn tiếng rống, “Nói!!!!”

Giang Thánh Trác bên kia sợ hết hồn, vừa mở miệng đã làm người nghe nghĩ đến nụ cười mê hồn bất cần đời của cậu, “Ồ kìa, ai chọc cậu thế? Nói ta để anh trai đây giúp cậu đánh tên đó”.

Kiều Nhạc Hi vừa nghe giọng cậu sững sốt một chút, hôm qua may mắn nhờ có cậu đưa cô về, trong lòng không khỏi có chút áy náy, “Không có, công việc thôi, cậu có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không được tìm cậu sao? Gọi điện liên lạc tình cảm một chút không được sao?”

Kiều Nhạc Hi cau mày, “Cậu lại uống rượu hả? Mới giữa trưa mà chìm trong hủ rượu rồi, cậu hư hỏng quá đó!”

“Cậu nghe ra à? Cậu không phải là chó chứ?” Giang Thánh Trác lại thở dài, “Tớ có cái hạng mục lớn của Chính phủ, chiều đãi tiệc tùng dụng kế ”mật ngọt chết ruồi” vậy đánh họ!”

“Cậu mới là chó! Có chuyện gì muốn nói thì nói đi, tớ đang vội!”

Giang Thánh Trác hơi nở nụ cười, âm thanh trầm ấm vang lộ ra ý cười, “Thật ra không có việc gì, bắt quá thấy cậu lớn tiếng như vậy chắc là không có chuyện gì rồi.”

Kiều Nhạc Hi ngây ngấn cả người, đột nhiên không biết làm sao, “À.... Chuyện kia, cảm ơn cậu! Chuyện đó của cậu có thể tìm ba cậu xem sao?”

Giang Thánh Trác xì cười một tiếng, “Cậu bị sốt đến ngốc rồi sao? Cậu đang giúp tớ hay hại tớ đây?”

Kiều Nhạc Hi lúc này mới kịp phản ứng, Giang Dung Tu có bao giờ giúp cậu đâu chứ!

Hai người nói nhảm vài câu rồi cúp điện thoại.

Đến giờ tan làm, Kiều Nhạc Hi nhận được điện thoại của Tề Trạch Thành, cậu ta muốn mời cơm tối, Kiều Nhạc Hi lập tức vui vẻ nhận lời.

Địa điểm hẹn là một đại sảnh lớn của một nhà hàng Tây gần công ty, có thể được xem như đây là một nơi khá lý tưởng để ăn tối. Tuy nhiên, đối diện với vẻ mặt muốn nói lại thôi của người đối diện thật khiến người khác không nuốt nổi.

Từ trước đến nay, mỗi khi ăn uống Kiều Nhạc Hi đều hết sức tập trung tinh thần, dù chuyện lớn thế nào cũng phải chờ cô ăn xong rồi mới nói. Ăn uống no nê, uống một chút nước trái cây, lau miệng, cô mới tào nhả mở miệng, “Có thể bắt đầu nói rồi”.

“Em cùng với Tổng giám Đốc Giang của Hoa Đình.....”

Với kẻ nhảm chán này Kiều Nhạc Hi không muốn lãng phí thời gian nữa, cô dứt khoát trả lời ngắn gọn, “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, không phải loại quan hệ như anh nghĩ đâu”.

Tề Trạch Thành lập tức cười nói tiếp, “Vây là tốt rồi vây là tốt rồi.”

Kiều Nhạc Hi nhìn khuôn mặt cười của cậu ta thật chướng mắt, càng nhìn càng phiền lòng, “Chỉ có chuyện này thôi?”

“Thực xin lỗi, chúng ta về sau vẫn là đồng nghiệp bình thường.” Tề Trạch Thành ấp úng nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra.

Kiều Nhạc Hi gần như bị hôn mê, từ khi nào thì chúng ta không phải là “quan hệ đồng nghiệp bình thường” vậy?

Mặc dù với cậu Kiều Nhạc Hi không một chút hứng thú nhưng mà nhìn mặt khó xử của cậu ta, thấy một người từng yêu thích mình đột nhiên thay đổi bất ngờ như vậy, điều này làm cô có hơi tò mò.

“Thời gian trước, nhân viên thực tập mới - Bạch Tân Tân vào công ty, nghe nói là cháu gái của Tổng giám đốc Bạch.”

Kiều Nhạc Hi khóe mắt nâng lên, “Sau đó thì sao?”

“Bố của Tổng giám đốc Bạch trước kia là người làm việc trong bộ phận của Chính phủ, là cấp dưới của bên nhà họ Nhạc, chắc em biết rồi?”

Kiều Nhạc Hi gật đầu, sau đó không kiềm chế được cười rộ lên.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, Tề Trạch Thành sờn cả gai ốc.

Kiều Nhạc Hi càng nghĩ càng buồn cười, tiếng cười càng lớn hơn, thật không nghĩ tới bản thân cô có một ngày gặp phải trường hợp như thế này.

Ra khỏi nhà hàng, Kiều Nhạc Hi cấp tốc gọi điện cho Giang Thánh Trác, “Giang Thánh Trác, cậu mời tớ một bữa đi, tớ bị người ta đá rồi!”

11. Chương 11: Bán Thận Không Bán Thân

Khi Giang Thánh Trác còn chưa lên tiếng thì bên cạnh có tiếng nũng nịu của cô gái gọi “anh Giang”, tiếng nhạc và âm thanh ồn ào xung quanh hỗn độn, cùng với âm cuối kéo lên cao dịu dàng mê người.

Kiều Nhạc Hi lại rùng mình một cái, cả người nổi đầy da gà, trong nháy mắt đã hiểu rõ chính mình gọi điện không đúng lúc, lập tức nói nhanh, “Tớ không sao, cậu cứ làm việc của cậu đi!”

Đồng thời Giang Thánh Trác cũng lên tiếng, “Cậu đừng cúp máy.....”

Nhưng Kiều Nhạc Hi đã nhanh tay cúp máy.

Khoảng mấy giây sau, Giang Thánh Trác gọi lại, “Có chuyện gì vậy, đã nói với cậu là đừng treo máy, vậy mà đã nhanh tay tắt máy!”

Kiều Nhạc Hi cười hì hì, “Đây không phải là sợ quấy rầy cậu hát ca mừng cảnh thái bình sao?”

“Được rồi, trẻ thế này mà còn chưa ăn tối, vậy tìm chỗ nào ăn trước”.

“Tớ ăn tối rồi, cậu cứ tùy tiện tìm chỗ nào ngồi cũng được”.

Giang Thánh Trác cúp điện thoại quay lại phòng lấy chìa khóa, vào ghế ngồi, vài người trêu chọc, “Chuyện gì vậy cậu Giang, là người đẹp gọi phải không, chỉ một cuộc gọi mà kéo được cậu đi rồi sao?”

Giang Thánh Trác không chút lo lắng, thong thả mặc áo khoác, cười mắng lại, “Nào có người đẹp nào, là bà cô tớ chứ ài, tớ phải đi phục vụ đây! Hôm nay tớ đi trước, tất cả cứ tính hết cho tớ, mọi người cứ thoải mái ăn chơi!”

Sau khi Giang Thánh Trác ra khỏi phòng mới có người nhớ đến lời nói vừa rồi thất sắc, “Theo tớ nhớ, ông nội của cậu ta làm gì có người anh em nào, lại còn không có em gái, vậy tức là cậu ta không có bà cô?”

Một người khác cho anh ta một đấm, “Cậu khờ thật hay là ngốc thật vậy hả? Điện thoại của con gái, chỉ một cuộc gọi mà kéo được cậu ta, còn cái mặt rạng rỡ như hoa của cậu ta như vậy, ngoại trừ con gái cưng nhà họ Kiều thì còn ai vào đây nữa!”.

“À.....”

“.....”

Kiều Nhạc Hi đợi cậu trên đường, mấy phút đồng hồ sau thấy Giang Thánh Trác đang đứng bên kia đường vẫy tay gọi cô, ai đó vừa lên xe còn giả mù sa mưa hỏi, “Không quấy rầy chuyện tốt của cậu chứ?”.

Giang thánh trác nhìn cô một cái, khuôn mặt nghiêng bị ánh sáng lúc sáng lúc tối che nhìn không rõ, một đôi mắt đen láy, con ngươi giờ phút này có một chút ý tứ không rõ ý cười, ngoài miệng không khách khí hỏi, “Quấy rầy, vậy cậu có bù đắp cho tớ không?”.

Bù đắp? Bù đắp?

Kiều Nhạc Hi trong đầu suy nghĩ nửa ngày. Mặc kệ lời của cậu, cái tên Giang Thánh Trác này, dù mình có nói gì thì chắc chắn cũng bị chiếm tiện nghi cho xem, cách đơn giản nhất là cứ phớt lờ cậu ta.

Bọn họ đi đến một quán trà đạo gần đó. Vừa đẩy cửa vào, ngay lập tức có người chào đón. Từ cánh cửa bên ngoài không thấy điểm thu hút đặc biệt gì, nhưng khi tiến vào mới biết được thế nào là động tiên.

Trang trí nội thất có phong cách cổ điển, vừa bước vào có thể thấy được một chiếc cầu nhỏ, bên dưới có dòng suối chảy qua, Kiều Nhạc Hi bước thêm mấy bước có thể nhìn thấy đáy nước trong suốt, có mấy chú cá nhỏ đuôi đủ màu đang vẫy nước tung tăng, miệng tung bọt khí.

Người nọ đứng ở một bên hơi hơi xoay người, lễ phép hỏi, “Anh Giang, vẫn là quy củ cũ sao ạ?”

Giang Thánh Trác không trả lời, cũng không thúc giục, chỉ thông thả đứng ở bên cạnh chờ Kiều Nhạc Hi đánh giá mọi thứ xung quanh.

Kiều Nhạc Hi, đáng lý ra đang hứng thú dạt dào nhìn đông lại nhìn tây, đột nhiên dừng lại, bắt đầu quan sát cậu từ trên xuống dưới, Giang Thánh Trác bị nhìn đến mức khó hiểu, “Sao vậy? Có phải đột nhiên cậu phát hiện mình là một đại gia đẹp trai hay không?”

“Xì!” Kiều Nhạc Hi lườm cậu một cái rõ sắc, “Giang Thánh Trác, tớ sống gần đây cũng hơn hai mươi năm, tại sao tớ không phát hiện chỗ tốt này? Còn nữa, sao cậu xuất hiện chỗ này được phục vụ như một VIP vậy, không ngờ người bình thường ăn chơi đàn đúm như cậu mà cũng biết hưởng thụ quá chứ!”.

Giang Thánh Trác cũng không tức giận, hỏi: “Chọn phòng riêng hay thế nào?”.

Kiều Nhạc Hi không thèm để ý tới cậu, cười khách khách hỏi quản lý bên cạnh, “Không ngờ cậu Giang tới đây không ít nha, quy củ cũ là cái gì, phiền anh giải thích một chút”.

Thật ra đây là lần đầu tiên quản lý thấy Giang Thánh Trác mang theo một cô gái đi cùng, hơn nữa cô gái này nói chuyện với cậu cũng không khách sáo, lại tùy tiện, nên không rõ quan hệ của cô, áp ứng mở miệng, “À.....”.

Nụ cười trên mặt Kiều Nhạc Hi càng tươi hơn, “Có phải đến phòng riêng, gọi vài món cùng một chai rượu đặc tiền, lại kèm theo mấy cô gái xinh đẹp, một người ngồi đánh đàn phía trước, còn lại ngồi xung quanh cậu ta rót rượu phục vụ, một trái một phải ôm ấp?”.

Giang Thánh Trác xì cười một tiếng, “Cậu nghĩ đây là chỗ nào? Mấy cái quán lụp xụp trong hẻm tối à? Càng nói càng lạc đề, khi không lại chà đạp một nơi lý tưởng thế này.”

Kiều Nhạc Hi nhắc chân đi tới gian phòng ngoài, “Vây thôi, hai chúng ta không phải cái quan hệ cầu thả kia, cứ ngồi ở đại sảnh là được rồi”.

Ngồi xuống, uống trà, Kiều Nhạc Hi không mở miệng, Giang Thánh Trác cũng không hỏi, tùy ý ngồi xuống, rung đùi đắc ý nhìn cô gái đang trong bộ sườn xám ngồi đánh đàn trên sân khấu, trên môi nở ra nụ cười nhẹ.

Kiều Nhạc Hi đưa mắt nhìn cậu, hai chân gác chéo, một tay tùy ý gõ gõ trên đùi, đôi mắt khẽ híp lại, môi mỏng khẽ mím, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn thế nào cũng giống như mấy loại con trai ăn chơi trác táng, như cách mua vui của người cổ đại.

“Tớ không biết là cậu còn có khả năng này đó nha, nếu ngày nào đó công ty cậu bị phá sản, cậu có thể xin tới đây hát rong, chán chán có thể tự nuôi sống mình”.

Hai người nói chuyện lúc nào cũng đầu khẩu không ngừng, Giang Thánh Trác bỗng nhiên quay đầu cười dịu dàng với cô, “Tớ chỉ bán thận không bán thân”.

Kiều Nhạc Hi xì một tiếng, phun hết ngụm trà trong miệng ra, ho khan một lúc lâu, cười ha ha, “Bán thận? Không bán thân? Ha ha Giang Thánh Trác, cậu nghĩ sao mà nói vậy? Hơn nữa, cậu cả ngày ăn chơi đàng điếm hoang dâm vô độ, chỉ sợ ngay cả cậu cũng không đủ để xài, còn định đem bán?”.

Giang Thánh Trác tà tà liếc cô, nhàn nhạt mở miệng, “Cậu muốn thử một chút hay không?”.

Kiều Nhạc Hi lập tức im lặng, đây là lần thứ hai trong một tối cô bị ép bẹp dí trong cái đề tài này.

Tuy rằng cô cùng Giang Thánh Trác đôi khi cũng đề cập tới chủ đề thô tục này, nhưng lần nào cô cũng kết thúc trong thất bại. Sau khi tổng kết nguyên nhân bại trận, không ngoài dự đoán, cô phải thừa nhận một điều, mặt Giang Thánh Trác dày hơn cô.

Một lúc sau Giang Thánh Trác mới mở miệng hỏi, “Vừa gọi cậu có chuyện gì?”.

Kiều Nhạc Hi lập tức phun trào như núi lửa, nghiêng người lên phía trước, “Cậu còn nhớ tên Tề Trạch Thành không?”

Nhìn thấy Giang Thánh Trác bùng ly trà lên môi thổi lá trà trong chén gạt đầu, mới tiếp tục nói, đem tất cả chuyện buổi tối nói lại một lần.

Nói xong, uống một hớp trà, vẫn thấy đặc biệt buồn cười, “Ý của cậu ta đặc biệt rõ ràng thế mà, Bạch Tân Tân là cháu gái Tổng giám đốc Bạch, mà ông ta lại là cấp dưới của Nhạc Chuẩn, cậu biết Nhạc Chuẩn là ai đúng không? Tớ nhớ rõ trước đây thường thấy trên TV”.

Nhìn đến khuôn mặt sinh động như thật, Giang Thánh Trác buồn cười, nâng mắt nhìn cô, “Cậu ta không biết Nhạc Chuẩn là ông ngoại cậu sao?”

Kiều Nhạc Hi gạt đầu, nói xong lấy ảnh chụp trong điện thoại đưa ra soi tới soi lui, hỏi, “Chẳng lẽ nhìn tới với ông không giống nhau chút nào sao?”

Giang Thánh Trác cướp điện thoại trên tay cô ném lên bàn, “Đừng có khoa chân múa tay, vậy cậu ta nên biết ông Kiều, mà cậu cũng là người họ Kiều, tên đó không nghĩ tới điều này sao?”.

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, vẻ mặt khinh thường, “Đều là một đám nhân viên kỹ thuật, bọn họ sẽ không quan tâm đến mấy vấn đề này đâu! Không giống như cậu, bản tính gian xảo đầy mình!”.

Giang Thánh Trác cau mày nhìn cô, “Sao bất kể lúc nào, bất kỳ chuyện gì cậu cũng lôi tới ra chế nhạo thế hả?”.

Hai mắt Kiều Nhạc Hi vụt sáng, “Tớ không hề chế nhạo cậu, tớ thật sự đang khen ngợi cậu, thật đấy! Tớ chỉ muốn nhấn mạnh bọn họ là một đám đầu gỗ mục!”.

Giang Thánh Trác nói một câu tổng kết, “Tớ hôm nay mới biết được cái gì gọi là ”mắt trái dưa hấu nhạt được hạt vàng“”.

Kiều Nhạc Hi càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, Giang Thánh Trác tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô.

Dưới ánh đèn, cô gái nhỏ cầm ly trà nhỏ trên tay, dường như vẫn còn suy nghĩ chuyện vừa rồi, khóe môi cong lên, khuôn mặt dịu dàng rồi tỉnh rồi rù, đôi mắt sáng lấp lánh, lúc này đang chớp mở, đôi mắt đầy trí tuệ đang phát ra mọi nơi.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu chính mình cười tự giễu trong chốc lát, không một tiếng động, bất chợt ngẩng đầu lên, Giang Thánh Trác không kịp trốn tránh, buột miệng hỏi, “Bạch Tân Tân là ai?”.

Kiều Nhạc Hi biết ngay cái tên háo sắc này chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ cô gái đẹp nào, trả lời một cách kín đáo, “Phải biết rằng đó là loại cực phẩm đặc biệt!”.

“Vây à, nhất định đó là một cô gái rất xinh đẹp.”

“Sao lại nói vậy?”

“Bình thường, khi phụ nữ đánh giá nhau, tất cả đều ngược lại”.

“Hừ! Lời lẽ hoang đường!”.

Trong gian phòng cổ kính, một nam - một nữ ngồi đối diện dưới ánh đèn, cậu một câu - tôi một câu, thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười, ánh sáng bên ngoài cửa sổ cũng len lén soi vào, nhìn khung cảnh ấm cúng bên trong thật hài hòa biết bao.

Vài ngày sau, Kiều Nhạc Hi bận việc ngập đầu, ở công ty mỗi lần thấy Tề Trạch Thành cô cũng gật đầu chào hỏi, mà Tề Trạch Thành cũng không còn tỏ ra bất kỳ tình ý như trước, có lẽ là sợ người khác bàn tán, còn đối với Bạch Tân Tân cũng không có bất kỳ hành động đặc biệt gì.

Quan Duyệt dần dần nhìn ra manh mối, giữa trưa lúc ăn cơm cô lôi kéo Kiều Nhạc Hi ngồi riêng trong góc sáng sủa.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu hùng hổ ăn, Quan Duyệt tầm mắt dừng ở bàn chính bên trong, nhìn một đôi trai gái ngồi ăn cùng nhau vui vẻ nói cười một hồi lâu, quay mặt lại hỏi Kiều Nhạc Hi, “Lần này cho liều thuốc mạnh?”

Kiều Nhạc Hi cũng theo tầm mắt cô nhìn qua, Tề Trạch Thành đang gấp rau cho Bạch Tân Tân, cười yêu chiều với người đối diện.

Cô thở dài than thở, “Nói một cách chính xác, lần này em bị đá!”.

Ánh sáng trong mắt Quan Duyệt chợt lóe, mấy tổ chất “bà tám” trong người cô bắt đầu rục rịch, “Vì sao?”

Kiều Nhạc Hi trông như rất buồn rầu, cau mày, “Cậu ta nói, Bạch Tân Tân là cháu gái của Tổng giám đốc Bạch, cậu ta muốn đi đường tắt.”

Quan duyệt không nhịn được cười ha hả, “Đáng đời em chưa, ai biểu cái thân phận kém quá làm chi!”.

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt bất đắc dĩ, “Chẳng lẽ em muốn trở thành người bình thường cũng không được sao?”

Cuộc sống thật đúng là một vở diễn vô cùng phấn khích mà!

“Em định bỏ qua dễ dàng cho cậu ta như vậy? Thế này không giống với tính cách của em!”.

Kiều Nhạc Hi nhún nhún vai, “Không sao cả, đối với cậu ta em chưa bao giờ hứng thú, đem một món đồ chơi mình không thích cho người khác cũng được xem một đức tính tốt.”

“Em đó, mở miệng cũng không phải độc ác bình thường! Tối nay đi ăn tối cùng không?”

“Không được, em không thoải mái trong người, nhà em chắc cũng nhớ em lắm đây, hôm nay em muốn về nhà sớm ngủ một giấc, buồn ngủ chết đi được!”

Quan duyệt nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, do dự nửa ngày mới gọi cô, “Nhạc Hi.”

Kiều Nhạc Hi tùy tiện lên tiếng.

Quan Duyệt suy nghĩ cân nhắc trước sau rồi mới mở miệng hỏi cô, “Em có nghĩ tới việc lập gia đình không?”

Kiều Nhạc Hi ngây ngẩn cả người, không biết đang suy nghĩ gì, Quan Duyệt nhìn gương mặt hoảng hốt của cô, đồng thời thấy được sự cô đơn cùng không đành lòng của cô.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên cười ngắc ngoẻo trả lời, “Tưởng chuyện gì, em cũng nỗ lực mà, gần nhất em phát hiện Giang Thánh Trắc có một người bạn làm bác sĩ, trẻ tuổi rất đẹp nhá! Năm nay, mấy anh chàng đẹp trai hoặc là không thể nhờ cậy lâu dài, hoặc là mấy kẻ tự kỷ cuồng, hoặc là dạng độc mồm ác miệng, người vừa có vẻ ngoài khá vừa dịu dàng, chu đáo thật ra không nhiều lắm, đúng rồi, tên của anh ta cùng con người của cậu đặc biệt xứng.....”.

Quan Duyệt nhìn Kiều Nhạc Hi lúu rúu nói chuyện không ngừng, thở dài trong lòng.

Mấy ngày sau, Tề Trạch Thành nhận được lệnh điều động dời công tác, đi đến chi nhánh nhỏ của công ty ở thành phố Nam Phương. Mặc dù là lệnh điều động, mọi người trên mặt ai cũng cười nói vui vẻ đưa tiễn cậu ta, nhưng là trong lòng đều hiểu rõ đây là loại ám chỉ bị giáng chức một cách gián tiếp, ai cũng âm thầm suy đoán không biết cậu ta đắc tội nhân vật cao cấp nào.

Nghe nói, Bạch Tân Tân vì chuyện này mà chạy đến văn phòng của Tổng giám đốc Bạch tranh cãi âm ỉ, nhưng kết quả vẫn không thay đổi.

Quan Duyệt nói lý do, hỏi Kiều Nhạc Hi có phải là hành động của cô hay không, Kiều Nhạc Hi cũng không hiểu chuyện gì. Nhưng thật ra, mỗi lần nhìn thấy cô, Bạch Tân Tân luôn đi đường vòng, không còn nhiệt tình như lúc ban đầu.

Nhân sự điều động vốn là việc nhỏ, không mấy ngày nữa sẽ có đại gia nào đó xuất hiện trong vai trò mới, Kiều Nhạc Hi cũng không còn để tâm.

12. Chương 12: Bác Sĩ Ôn Không Dễ Chọc

Đến khu du lịch, cả đám bọn họ sau khi thu dọn hành lý xong liền tụ họp lại chơi mạt chược. Cả gian phòng nhốn nháo, tranh cãi âm ỉ, Kiều Nhạc Hi thật không biết đám người này đến đây là để du lịch hay là tới để chơi mạt chược.

Cô đứng quan sát phía sau Giang Thánh Trác, mỗi lần Giang Thánh Trác muốn đánh bài nào cô đều ngăn cản, “Không, đừng đánh con này! Ra cái đó, cái đó!”.

Thật ra cô rất thích chơi mạt chược, nhưng bài cô đánh ra quá “thúi” nên không ai muốn chơi với cô.

Thông qua chỉ dẫn của ai đó, chỉ trong chốc lát Giang Thánh Trác hoàn toàn bị thua thảm hại, ba người còn lại cười to không ngừng, “Nhạc Hi, cậu gấp gấp đưa tiền cho bọn này vậy sao?”.

Hết lần này đến lần khác đều như vậy, nhưng Giang Thánh Trác không nóng nảy cũng không giận dữ, từ đầu đến cuối trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ trên môi, giống như cái cậu thua chỉ là giấy trắng. Trong miệng đang ngậm điều thuốc, cậu nghiêng đầu hỏi cô, “Đúng rồi Nhạc Tư, tiếp theo tớ đánh con gì đây?”

Kiều Nhạc Hi biết bọn họ chơi tiền cược khá lớn nên cô không dám quấy rối nữa, “Cậu cứ tùy tiện đánh đi, trong nhà oi bức quá, tớ ra ngoài đi dạo một chút”.

Vừa nói vừa cật lực nháy mắt với Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác cũng hiểu chuyện, nhìn về phía người luôn yên lặng xem cuộc chiến từ đầu đến giờ - Ôn Thiệu Khanh - cười hì hì nói, “Thiệu Khanh, cậu đi với cô ấy đi!”.

Dĩ nhiên Ôn Thiệu Khanh sẽ không cự tuyệt.

Hai người vừa đi dạo vừa nói chuyện phiếm trong khu du lịch, Ôn Thiệu Khanh rất có phong độ, là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

“Cô Kiều cùng Thánh Trác quen rất thân với nhau?”

Chân Kiều Nhạc Hi giẫm lên mép đất trả lời, “Chúng tôi quen biết nhau hơn hai mươi năm, từ nhỏ đến lớn, thậm chí trên người cậu ta có bao nhiêu cọng lông tôi cũng biết rõ”.

Ôn Thiệu Khanh cười cười, bắt quá trong mắt Kiều Nhạc Hi nụ cười kia có chút biến chất, cô vội vàng giải thích, “Không phải như cậu nghĩ, tôi đối với cậu ta như anh trai thôi!”.

Ôn Thiệu Khanh vừa cười vừa nói, “Cô Kiều không cần khấn trương, tôi không có nghĩ bậy”.

“Không cần khách sáo như vậy, cứ gọi tôi Nhạc Hi, tôi sẽ gọi anh là Thiệu Khanh”.

Ôn Thiều Khanh gật đầu.

“Tôi nghe Giang Thánh Trác nói, anh cùng cậu ta quen nhau khi du học?”

Ôn Thiều Khanh nhìn về nơi xa nào đó nói về mặt ôn hoà, “Tôi đã cứu cậu ta một mạng”.

Kiều Nhạc Hi đột nhiên dừng hẳn lại, nhìn chăm chăm Ôn Thiều Khanh, “Anh vừa nói cái gì?”

Nhìn thấy phản ứng của Kiều Nhạc Hi, Ôn Thiều Khanh cũng không ngạc nhiên, mở miệng đề nghị: “Chúng ta qua bên kia ngồi chứ?”

Kiều Nhạc Hi theo anh đi vào quán cà phê nhỏ gần đó, Ôn Thiều Khanh mới từ từ mở miệng, “Mùa đông năm đó, chúng tôi cùng đi trượt tuyết, trời sắp tối mà cậu ta bị té gãy chân, là tôi lôi cậu ta về”.

Qua mấy lời kể đơn giản nhưng Kiều Nhạc Hi hiểu được, tình huống lúc đó đối với cậu nhất định rất nguy hiểm.

Kiều Nhạc Hi chợt nghĩ thông suốt, “Chẳng trách được.”

“Chẳng trách được gì?”

“Tôi cảm thấy cậu ta đối với cậu vượt quá giới hạn tôn trọng bạn bè bình thường, thì ra là như vậy.”

Về mặt Ôn Thiều Khanh dịu dàng, mặc dù cười hay không cười đều mang đến cảm giác dịu dàng vô hại cho người đối diện, Kiều Nhạc Hi cũng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Cậu ta quan sát cô gái trước mắt, đường nét trên mặt tinh xảo, có thể thấy được cô là người dịu dàng khéo léo, ngay từ lần đầu gặp mặt, cô cũng không chút nào che giấu cảm tình đối với cậu. Nhưng cô càng biểu hiện rõ ràng bao nhiêu thì Ôn Thiều Khanh càng thấy giả tạo bấy nhiêu, cậu cũng hiểu tình cảm của cô không phải dành cho cậu.

Một cái nhăn mày hay một nụ cười, đều hiện lên vẻ trí tuệ hơn người, nhìn khuôn mặt muôn vàn biểu hiện này khiến cậu nhớ đến một người khác. Mặc dù không cùng giới tính, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ thấy bọn họ rất giống, khi cười ánh mắt sẽ nhếch lên, một nét quyến rũ tự nhiên tỏa ra khắp nơi. Cùng loại hơi thở yêu nghiệt giống nhau, thậm chí một số cử động nhỏ cũng giống đến kỳ lạ.

Trong lòng cậu, người kia không chói mắt như vậy, nhưng có một nét quyến rũ khác.

Thu hồi lại suy nghĩ của mình, Ôn Thiều Khanh mới mở miệng nói, “Cô Kiều nghĩ sao về tướng vợ chồng?”

Kiều Nhạc Hi dường như còn đang suy nghĩ lời nói của cậu, thuận miệng trả lời, “Anh nói, một nam một nữ sống chung trong khoảng thời gian dài, tướng mạo cùng với thói quen sẽ giống nhau?”.

Ôn Thiều Khanh gật đầu.

“Chắc là có”.

“Cô Kiều không phát hiện cô cùng Giang Thánh Trác rất có tướng vợ chồng không?”

Giọng nói dịu dàng chậm rãi, nụ cười trên môi cũng chưa từng tắt, giống như vẻ mặt ngày trước ở bệnh viện, nhưng Kiều Nhạc Hi hết lần này đến lần khác lại cảm giác người đàn ông trước mắt này không phải là người tầm thường, mà là người không dễ dàng trêu chọc. Tuy rằng anh ta luôn cười nói dịu dàng, nhưng ánh mắt khôn khéo cùng sự nhạy bén kia như muốn nhìn xuyên thấu suy nghĩ của cô.

“Ồ, tại sao chúng ta vẫn nói chuyện của Giang Thánh Trác?”.

“Cô Kiều không phải vì muốn biết chuyện xưa của Giang Thánh Trác mới cố tình tiếp cận tôi sao?”

Cậu ta còn nhớ rõ lúc mới quen Giang Thánh Trác, cậu và những người khác cứ cho rằng cậu là dạng con nhà giàu, hào hoa phóng khoáng, chỉ dựa vào quan hệ gia đình mới có thể vào trường này. Tuy nhiên, trong một lần thức suốt đêm ở thư viện để thực hiện luận văn, bốn giờ sáng ngày hôm đó, lúc cậu ta chuẩn bị về mới phát hiện Giang Thánh Trác vẫn đang ngồi trong góc, yên tĩnh và kiên cường, vẻ mặt trầm lặng, ánh mắt tràn đầy tự tin. Một phút đó cậu ta thật không thể xác định, người đàn ông trước mắt này có thật là Giang Thánh Trác kia hay không?

Kiều Nhạc Hi đột nhiên có dự cảm xấu, cao giọng cảnh giác hỏi, “Anh có ý gì?”

Ôn Thiều Khanh chậm rãi nâng chén cà phê nhấm nháp, nói rõ ràng mạch, “Không có ý gì cả, cô Kiều cùng với Giang Thánh Trác rất xứng đôi”.

Không những ý định của mình bị nhìn thấu mà còn vị vạch trần, Kiều Nhạc Hi nhanh chân chạy trốn.

Từ bên hông cửa quán, nơi cuối hành lang có một dáng người cao thon thả, yên lặng đứng đó. Hình ảnh cậu như ẩn dấu trong bóng đêm, chỉ biết cậu đang yên lặng chờ đợi, đến gần mới thấy khuôn mặt tươi cười của cậu.

Đó là khuôn mặt cười hả hê gian xảo khi có người bị mắc mưu.

“Giờ mới biết được Bác sĩ Ôn lợi hại?”

Kiều Nhạc Hi không cam lòng liếc mắt nhìn cậu nhưng không thể không thừa nhận.

Giang Thánh Trác bước lên hai bước, “Đã nói trước với cậu đừng có đi chọc cậu ta!”.

Kiều Nhạc Hi thẹn quá hoá giận, “Cậu nói với tớ biết khi nào hả?”.

“À, phải không?” - Cậu bày ra vẻ mặt vô tội hỏi lại, bộ dáng lại thể hiện sự hả hê.

Kiều Nhạc Hi không hài lòng chút nào với thái độ của cậu, khinh thường liếc mắt lách người lướt qua.

Ngay khi đi ngang qua, Giang Thánh Trác kéo lấy tay cô, “Đi dạo bờ biển một chút không?”

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ, trở về cũng buồn chán không làm gì liên đồng ý.

Mới đầu tháng mười, nhiệt độ vẫn còn cao, gió biển đêm cũng không thấy lạnh.

Hai người đi dọc bờ biển, thấy mệt thì ngồi xuống nghe tiếng sóng vỗ.

Giang Thánh Trác đột nhiên cười lên, giọng nói nhẹ nhàng ảm áp lẫn với tiếng sóng biển đặc biệt dễ nghe.

“Cậu còn nhớ không, khi còn bé thiếu chút nữa cậu bị chết đuối ở chỗ này, còn mắc công tớ cứu cậu”.

Dĩ nhiên với hồi ức này Kiều Nhạc Hi khắc sâu trong trí nhớ, cực kỳ tức giận nói, “Cậu còn dám nói, còn không phải cậu đẩy tớ xuống nước sao?”.

“Ông nói, uống nhiều nước sẽ học bơi tốt hơn, ai biết cái đầu nhà cậu không chịu uống mới bị chìm!”.

“Tớ đây không thêm uống! Bắn chết đi được!”

Khi đó mỗi năm được nghỉ hè, ông Giang sẽ mang Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi tới khu Bắc Đái nghỉ mát. Ở nơi đây, dọc bờ đê bọn họ cùng nhau tạo nên biết bao tiếng cười nói ồn ào, những âm thanh vui vẻ tựa như vẫn còn bên tai.

Nhớ tới những lời Ôn Thiều Khanh vừa nói, Kiều Nhạc Hi cảm thán nói, “Giang Thánh Trác, thì ra chúng ta quen biết nhiều năm như vậy.....”.

Mỗi lần Kiều Nhạc Hi bình tĩnh hòa nhã sẽ gọi tên cậu, Giang Thánh Trác cũng sẽ an tĩnh lại, “Đúng vậy, cũng nhiều năm rồi.....”

Trong cuộc đời của mỗi người chỉ có duy nhất một thời tuổi trẻ, mà khoảng thời gian đó có thể gặp phải biết bao nhiêu khó khăn gian khổ, nhiều ngày nhiều đêm xảy ra biết bao nhiêu chuyện, tuy nhiên chỉ với một câu cảm thán “Thật nhiều năm” là có thể hình dung được tất cả hay sao?

Bọn họ cùng nhau trải qua hết xuân rồi lại đông, cùng trưởng thành bên nhau, cùng xem hoa nở hoa tàn, cùng nhau diễn kịch lừa gạt cha mẹ, ông bà.....

Tất cả những năm tháng sát cánh giúp đỡ lẫn nhau, loại tình cảm này gọi là gì?

Nhưng mà..... Mạnh Lai sẽ trở về.

Bất quá, vậy mà, nhưng là,..... cuộc sống luôn đầy rẫy những từ này.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy lạc lõng vô lực, quay đầu khẽ mỉm cười, “Lạnh quá, chúng ta trở về thôi!”.

Giang Thánh Trác quay đầu nhìn cô, tựa như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không quan tâm của cô, cuối cùng cũng nuốt trở lại.

Câu nói “Đối với cậu ta chỉ như anh trai” mà cậu nghe được, cô vội vàng muốn vạch rõ quan hệ của bọn họ như vậy, cậu còn có thể nói gì đây?

Trên đường trở về, Kiều Nhạc Hi làm bộ lơ đãng hỏi, “Nghe nói lúc du học cậu bị té gãy chân phải không? Không sao chứ?”

Những năm tháng không có tớ bên cạnh.

Tay Giang Thánh Trác cởi áo khoác chuẩn bị đắp lên người cô, dừng lại một chút, “Cũng nhiều năm rồi, không sao”.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên có chút tức giận với tính tình tùy hứng lúc trẻ của mình, không biết mấy năm kia cô đã bỏ lỡ biết bao nhiêu chuyện rồi.

Nhưng mà cô cũng không hối hận, nếu như cho cô thêm một cơ hội lựa chọn, cô cũng sẽ làm như vậy.

Chuyến đi tới Bắc Đái lần này làm cho Kiều Nhạc Hi nhận thức được bác sĩ dụ dằng như ngọc Ôn Thiều Khanh là loại người bụng dạ thâm sâu cỡ nào. Lúc trở về, Giang Thánh Trác đề nghị cô cùng Ôn Thiều Khanh đi chung xe về, bị cô thẳng thừng từ chối.

13. Chương 13: Bạc Hà Rất Cay

Trên đường trở về, Kiều Nhạc Hi ngồi ở ghế sau ngủ gà ngủ gật, đầu không ngừng đập vào cửa kính, Giang Thánh Trác nâng tay kéo đầu cô tựa lên vai mình rồi nói với hai người ngồi ghế trước, “Chỉnh tiếng nhạc nhỏ lại”.

Ngồi phía trước là hai người bạn tốt của Giang Thánh Trác, bọn họ cùng Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi quen biết từ nhỏ và cùng nhau lớn lên tình cảm như anh em nên khi nhìn thấy chuyện vừa rồi cũng không nói nhiều.

Xe đang chạy với tốc độ nhanh trên đường, cả không gian đang yên tĩnh, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Kiều Nhạc Hi đang ngủ say sợ hết hồn, cả người nhảy dựng lên, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Giang Thánh Trác vỗ vỗ lưng trấn an cô, Kiều Nhạc Hi nhìn cậu một chút mới lấy điện thoại ra, nhìn cũng không nhìn đã nghe máy. Nghe được giọng nói bên kia, trong nháy mắt cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Giang Thánh Trác, thật lâu sau cô mới trả lời một chữ “được” rồi cúp điện thoại.

Sau đó, cô cúi đầu im lặng nghịch điện thoại, cũng không ngủ nữa.

Giang Thánh Trác đá đá chân cô, “Không ngủ nữa à? Điện thoại của ai đó? Sao nghe xong lại ủ rũ như vậy?”.

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái rồi tiếp tục cúi đầu, buồn buồn trả lời, “Mạnh Lai nói xế trưa ngày kia về, gọi tớ đi rước cậu ấy, tớ nhận lời rồi”.

“Ừ”.

Sau đó hai người mỗi người mang ý nghĩ riêng trong im lặng.

Trước khi rời khỏi, Kiều Nhạc Hi đỡ cửa xe khom lưng thử thăm dò, “Ngày kia cậu có đi không?”

Giang Thánh Trác nghiêng người nhìn cô, “Cậu muốn tớ đi không?”

Kiều Nhạc Hi rũ mi xuống suy nghĩ hồi lâu, “Nếu không thì cùng đi?”

Giang Thánh Trác gật đầu, “Được, vậy ngày mốt tớ tới đón cậu”.

Kiều Nhạc Hi không biết thế nào, đột nhiên mặt không chút thay đổi đứng lên “phanh” một tiếng đóng cửa xe, cũng không quay đầu trực tiếp bỏ đi.

Giang Thánh Trác không hiểu ra sao, cũng không biết câu nói kia của cậu lại đắc tội gì cô.

Sau khi Kiều Nhạc Hi xuống xe, hai người vốn yên lặng ngồi ở ghế trước bắt đầu nói chuyện, “Ừa, Mạnh Lai là ai mà nghe quen tai quá vậy?”

“Vậy mà cậu cũng quên! Là bạn chơi thân nhất với Giang Thánh Trác thời trung học, sau này cùng nhau đi du học đấy”. Vừa nói vừa quay đầu hỏi Giang Thánh Trác, “Đúng không Giang?”.

Mỗi lần Giang Thánh Trác cùng bọn họ nói chuyện phiếm cũng giống như châm ngòi tên lửa, càng nói càng hăng, cứ để bọn họ tùy tiện nói.

“Tớ nhớ cô ta còn là Nhạc Hi là bạn tốt, đúng không? Khi đó chúng tớ đều nói, hai đóa hoa xinh đẹp nhất ban Khoa học tự nhiên chính là Mạnh Lai và Nhạc Hi, những mà khi Mạnh Lai chưa xuất hiện thì Nhạc Hi là người xinh đẹp nhất, còn từ khi Mạnh Lai xuất hiện, một cười của cô ấy thật là.....”

Người nọ nghĩ rằng Giang Thánh Trác cùng Mạnh Lai bên cạnh nhau thời gian dài, tóm lại chỉ thiên vị mỗi Mạnh Lai, bắt đầu nịnh hót. Ai ngờ, Giang Thánh Trác vốn chẳng quan tâm, nghe xong dần dần cau mày lại, sắc mặt không vui, ngay cả khóe miệng cũng rũ xuống.

Người nọ liếc nhìn biến hóa của ai đó qua kính chiếu hậu, lập tức đổi giọng, “Coi tớ nói gì thế này, cô ta thì coi là gì, làm sao có thể so sánh với em gái Kiều của chúng ta đây! Nói thật, thấy cậu với em Kiều cãi nhau ầm ĩ nhiều năm nhưng tình cảm vẫn tốt như vậy, anh em chúng tớ thật là hâm mộ!”

Sắc mặt Giang Thánh Trác lúc này mới trở lại bình thường, liếc cậu ta một cái, “Được rồi, đừng nói nữa, đi suốt không mệt à?”.

Cách một ngày, khi Giang Thánh Trác đến đón Kiều Nhạc Hi, sắc mặt cô không được tốt, Giang Thánh Trác chỉ đoán là cô khó chịu vì mới ngủ dậy.

Cô lẳng nhẳng đứng cạnh xe mãi không lên, “Tớ không đi, tự cậu đi đi!”.

Giang Thánh Trác cũng không vội vàng, chỉ rảnh rỗi đứng một bên nhả một hơi thuốc lá, “Cậu không đi tớ đi làm gì?”.

Kiều Nhạc Hi kỳ quái hỏi, “Cô ta không phải là bạn gái cũ của cậu sao?”.

Giang Thánh Trác xuyên qua khói thuốc trừng cô, “Phải rồi Nhạc Tư này, cậu nghĩ gì vậy, đó đã là chuyện mấy năm trước rồi, sao cậu còn nhắc mãi thế!”.

Kiều Nhạc Hi tự nhận bản thân có chút không được tự nhiên, lúc này quả thật là lấy bụng mình so bụng người, cúi đầu thỏa hiệp, “Đi thôi!”.

Khuôn mặt Giang Thánh Trác cổ quái nhìn cô, “Cậu hôm nay sao vậy, đến kỳ sinh lý à?”

Kiều Nhạc Hi mở to mắt nhìn cậu, mặt nóng như lửa, “Cậu tới kỳ sinh lý thì có!”.

Giang Thánh Trác cười cười, “Còn nói không phải, cậu cũng không biết thời đi học, cậu làm tớ bị dơ biết bao nhiêu cái áo khoác.....”

“Giang Bướm Bướm! Cậu câm miệng lại cho tớ!”

“Tớ chỉ toàn nói sự thật thôi”.

“Dù là sự thật cũng không cho nói!”

“Ui, không nói thì không nói, cậu đá tớ xong chưa?”

“.....”

Đến sân bay, Kiều Nhạc Hi xuất hiện trước lối vào, trái ngược với vẻ an nhàn của người đứng bên cạnh, cô đột nhiên không biết phải làm thế nào.

Cô không biết mình còn nhận ra Mạnh Lai hay không, khi gặp mặt câu đầu tiên sẽ nói gì....

Nhiều người xung quanh đang nói chuyện điện thoại hoặc ít ra cũng tỏ ra phấn khích, chỉ có mình cô với vẻ mặt đau khổ.

Giang Thánh Trác hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng thì lẩm bẩm, “Đi ra chưa? Cậu thấy chưa? Sao còn chưa ra?”

Kiều Nhạc Hi ghét bỏ quay mặt sang một bên, lập tức nhìn thấy người quen, đầu óc còn chưa kịp phản ứng nhưng miệng đã kêu lên.

“Bạch Tân Tân?”

Bạch Tân Tân quay mặt qua nhìn thấy cô cũng có chút ngạc nhiên, “Kỹ sư Kiêu, cô cũng tới đón người sao?” Giang Thánh Trác vẫn đang đứng bên cạnh, cười híp mắt nhìn, chờ hai người chào hỏi xong mới mở miệng, “Không giới thiệu cho tớ à?”

Kiều Nhạc Hi bất đắc dĩ, trong lòng lại mắng “đồ háo sắc”, “Bạch Tân Tân - đồng nghiệp cùng công ty, Giang Thánh Trác - bạn của tôi”.

Nơi nào có Giang Thánh Trác chưa bao giờ lo lắng sẽ bị lúng túng, cậu ta mà há miệng thì sẽ lừa gạt không biết bao nhiêu cô gái ngu ngốc.

“Tên rất dễ nghe, tôi thường nghe Nhạc Hi nhắc tới cô.....”

Lời khách sáo tục tũn được phát ra từ miệng cậu không bao giờ khiến người nghe ghét bỏ, ngược lại rất phù hợp với khuôn mặt cười chào hỏi khuôn phép, nghe thế nào cũng giống như đây là một lời nói thật lòng.

Cứ tưởng sân bay lớn như vậy, nhiều chuyến bay như thế, nghĩ Kiêu Nhạc Hi không nghĩ tới, vừa nhìn thấy Mạnh Lai bước ra từ bên trong cô còn chưa có hành động gì thì Bạch Tân Tân bên cạnh đã nhiệt tình chào đón..

Cô chỉ có thể cảm thán... Thế giới này quá nhỏ bé!

Mạnh Lai hầu như không hề thay đổi, vẫn với dáng vẻ năm đó. Có vẻ như mấy năm trôi qua cũng không để lại bất kỳ dấu vết năm tháng trên mặt cô, chỉ khác là quần áo đẹp hơn, áo đen quần trắng - một phong cách tuyệt vời.

Chân Kiêu Nhạc Hi cứ như bị dính chặt trên đất, làm thế nào cũng không bước nổi một bước.

Giang Thánh Trác đã nhìn ra sự khác thường của cô, “Sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ một lát, lấy hết dũng khí, nếu đã tới đây thì không thể lùi bước được!

Cô đứng bên cạnh nhìn Mạnh Lai cùng Bạch Tân Tân ôm nhau hét chói tai một lúc mới đi đến.

Khuôn mặt Mạnh Lai với nụ cười rạng rỡ, “Đây là Bạch Tân Tân - em ấy là bạn học lớp dưới của mình, đây là.....”

Kiều Nhạc Hi cũng thành thật trả lời cô, “Không cần giới thiệu, chúng tớ quen biết, thật là trùng hợp”.

Mạnh Lai ngược lại rất giật mình, “Quen biết?”

“Chúng tớ là đồng nghiệp”.

Giang Thánh Trác bước lên giúp cô ta cầm lấy hành lý, nở nụ cười có chừng mực, giọng nói mát lạnh, “Mạnh Lai, hoan nghênh trở về”.

Mạnh Lai nhìn thấy Giang Thánh Trác khuôn mặt vui mừng hiện rõ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Giang Thánh Trác.

Kiều Nhạc Hi thờ ơ lạnh nhạt nhìn bộ dạng si mê như trước kia của cô ta thầm nghĩ, nếu đã như vậy tại sao năm đó còn chia tay?

Tình cảm sâu nặng, sâu hơn cả tình bạn bè. Chân trời xa cách, tình cảm cuối cùng cũng phai nhạt. Không phải nói tình cảm dành cho nhau thay đổi, cũng không phải nói không muốn làm bạn bè của nhau, chẳng

qua là khoảng cách quá lớn, vui buồn không thể cùng chia sẻ, thậm chí căn bản ngay cả hỏi thăm cũng gượng ép.....

Nhiều năm qua, bạn bè đã lâu không gặp, hôm nay gặp mặt cảm giác lúng túng cùng lạ lẫm dĩ nhiên không thể tránh khỏi.

Từ sân bay trở về, Giang Thánh Trác lái xe còn Kiều Nhạc Hi im lặng ngồi ở ghế phụ, hai người còn lại đang nói chuyện đùa giỡn ở hàng ghế sau, Giang Thánh Trác thỉnh thoảng cũng xen vào nói vài câu, cô chỉ cảm thấy mình thật dư thừa.

Giang Thánh Trác nhìn cô mấy lần, rồi từ ngăn cất đồ lấy ra một hộp bạc hà đường đưa cho cô, “Sao lại buồn ỉu xiu như vậy, còn chưa tỉnh ngủ hẳn?”

Kiều Nhạc Hi nhận lấy, trút ra mấy viên đem toàn bộ ném vào trong miệng, mùi vị cay nồng kích thích thần kinh cùng tuyến nước mắt, chỉ trong chốc lát nước mắt giàn giụa, cảm giác mát mẻ từ cổ họng truyền đến đến đáy lòng.

Giang Thánh Trác đang tập trung lái xe không kịp ngăn cô, trơ mắt nhìn cô một lúc nhét nhanh vào miệng, khuôn mặt cau có hỏi, “Cay không?”

Nước mắt nhịn mười mấy ngày qua của Kiều Nhạc Hi cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận chảy xuống, mặc dù đã dần dần thích ứng với vị cay nồng nhưng nước mắt càng chảy càng nhiều.

Giang Thánh Trác không nghĩ nhiều, một tay đỡ tay lái, một tay giơ ra trước miệng cô, ra lệnh “Mau nhả ra!”

Kiều Nhạc Hi hất cằm lên ương ngạnh nói, “Tớ không nhả!”

Nói xong dùng sức nhai mấy cái, xong xuôi đem toàn bộ nuốt xuống.

Giang Thánh Trác không thể làm gì, chỉ biết cười khổ.

Bạch Tân Tân cùng Mạnh Lai nghe được tiếng của hai người, cả hai rướn người lên phía trước. Tầm mắt Mạnh Lai không chớp nhìn ánh mắt đang giao nhau giữa Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi, nụ cười trên mặt cứng ngắt, rất lâu sau mới điều chỉnh lại nét mặt, thân thiết hỏi, “Nhạc Hi, cậu làm sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi tùy tiện quệt hai hàng nước mắt trên mặt, hé ra khuôn mặt tươi cười, cười hì hì nói, “Ăn kẹo bạc hà cay thôi, cậu có muốn không?”

Vừa nói vừa đem kẹo đưa tới trước mặt cô ta.

Mạnh lai lắc đầu liên tục, “Cậu biết là tớ sợ nhất cay mà”

Kiều Nhạc Hi sững sốt một chút, cười lên, “À, đúng rồi. Tớ quên!”

Mạnh Lai mấy năm nay không về nên tạm thời ở lại khách sạn, trước tiên bọn họ đến khách sạn gửi hành lý rồi mới đi ăn.

Mọi người từ khách sạn đi ra, Kiều Nhạc Hi đứng lại không đi, cười mở miệng, “Lai Lai, thật ngại quá, tớ có chút việc, có thể không ăn cơm cùng cậu được, mọi người đi đi!”

Cô hiện tại ngay cả cùng diễn kịch cũng thấy mệt mỏi.

Giang Thánh Trác vốn cho rằng cô bị chứng khó chịu khi thức dậy nhưng bây giờ mới phát hiện sắc mặt khó coi của cô, “Thế nào? Không khỏe? Thôi để tớ đưa cậu về trước”.

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, “Không cần, các cậu đi ăn nhanh đi”.

Vừa nói xong thì cô đã chạy ra con đường đối diện đón taxi rời khỏi.

Giang Thánh Trác cau mày nhìn cô nhanh chân nhảy lên xe taxi rời khỏi, dường như phát hiện ra ánh mắt của Mạnh Lai đang chăm chú nhìn cậu, cậu mới thu hồi tầm mắt. Mất mấy giây cậu mới quay đầu cười nói, “Đi thôi, đi ăn cơm trước”.

14. Chương 14: Công Chúa Thời Trước

Sau khi về nhà, Kiều Nhạc Hi tùy tiện ăn chút mì gói, sau đó chôn mình trong phòng đọc sách tập trung vẽ.

Đang chiến đấu say sưa thì tiếng chuông cửa vang lên, mở cửa ra mới biết thì ra là Quan Duyệt.

Kiều Nhạc Hi cẩn thận đỡ cô đi vào phòng khách, “Sao chị lại chạy tới đây? Mau mau ngồi xuống đây”.

Ai ngờ Quan Duyệt mặt tỉnh bơ chẳng thèm quan tâm, “Chị còn hai tháng nữa mới sinh, không cần phải lo lắng như vậy, giống như vừa rụng tới là bế ngay lập tức không bằng! Chị với Tạ Hằng ra ngoài mua giường cho bé cưng, sau đó anh ấy có việc gấp, vừa đúng lúc nhà em ở gần đây nên chị tới ghé một chút, anh ấy bận rộn lắm”.

Kiều Nhạc Hi buồn cười, “Gần đây sao rồi? Con gái nuôi của em có ngoan không?”.

Quan Duyệt sờ bụng, “Ở nhà chán chết chị, Tạ Hằng ấy mà, cái này cũng không cho chị làm, cái kia cũng không được đụng!”.

Kiều Nhạc Hi như nhớ tới cái gì, chạy vọt vô phòng ngủ, nói vọng ra: “Chị chờ một chút, em có cái này cho chị”.

Đến khi Kiều Nhạc Hi từ phòng ngủ bước ra đã không thấy Quan Duyệt trong phòng khách, nhưng nghe được tiếng cô ấy từ phòng đọc sách.

Đi vào phòng đọc sách mới nhìn thấy Quan Duyệt đang nhìn bức vẽ vừa được hoàn thành được một nửa của cô hỏi, “Sao lại vẽ?”

“Nhàm chán nên luyện tay một chút, lâu rồi không đụng tới nên luyện để không bị cứng tay”.

Quan Duyệt vuốt thanh gỗ bên dưới bức tranh, hít sâu một hơi, cay cay ngọt ngọt, mùi hương khắp nơi, cười hỏi, “Em chiếm được cái giá vẽ này quá bỏ rồi hén!”

Kiều Nhạc Hi oán hận trả lời, “Cướp được từ chỗ Giang Thánh Trác! Cướp của nhà giàu giúp người nghèo khó!”

Sinh nhật của cô năm đó, Giang Thánh Trác không biết lấy được cái này từ đâu, đặc ý đưa tới nhà cô, cô vừa sờ là biết ngay là gỗ trầm chất lượng xa xỉ nên cô không chịu nhận.

Không ngờ lúc đó, Giang Thánh Trác đột nhiên nóng nảy, còn nói cái này không phải chỉ là gỗ thôi sao, cái gì mà danh với chữ tiếng, sau đó quăng lại cho cô, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, cô đành phải nhận lấy.

Nhưng phải công nhận, cái giá vẽ này đúng là hàng tốt. Để nó trong phòng đọc sách, mùi hương tỏa ra khắp nơi, mỗi lần ở trong này làm việc đều khiến tinh thần thoải mái hơn.

Nhắc đến tên người đó, Kiều Nhạc Hi cảm thấy phiền lòng. Đưa cái túi trong tay cho Quan Duyệt, cô thay đổi đề tài, “Hôm đó đi dạo phố nhìn thấy, thấy dễ thương nên mua, sau này cho con gái nuôi em mặc, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp!”

Quan Duyệt cầm lấy, nhìn nhìn một chút, đó là một chiếc váy màu trắng, “Từ lúc chị mang thai tới giờ, em mua biết bao nhiêu đồ rồi. Lần này sinh là một chữ có phải sinh đôi đâu!”.

Kiều Nhạc Hi cười híp mắt vuốt bụng cô, “Em mua là mua cho con gái nuôi của em, chị nói nhiều làm gì, đúng không bé cưng?”.

Quan Duyệt nhận lấy, nhìn thấy hai hàng chân mày đang nhăn nhúm của cô hỏi, “Khó chịu sao?”.

Kiều Nhạc Hi không định gạt cô, vuốt vuốt bức tranh, “Chị còn nhớ Mạnh Lai - người em từng nói với chị không? Hôm nay cô ta đã trở lại”.

“Sau đó thì sao?”

“Em nhìn thấy bộ dáng của cô ta, hình như còn thích Giang Thánh Trác”.

“Còn Giang Thánh Trác thì sao?”.

“Em nhìn không ra, em còn tưởng cậu ta còn thích Mạnh Lai, nhưng hôm nay nhìn thấy lại không giống như vậy, hơn nữa mấy năm gần đây chẳng lúc nào cậu ta không có người đẹp xung quanh, ai biết trong lòng cậu ta nghĩ thế nào. Cậu ta là loại điển hình của người bụng dạ sâu hơn biển”.

Quan Duyệt suy nghĩ một chút rồi nói “Em gái ơi, ở trên thế giới này có ba loại thần quái: Trống Đại Tắt Mãn, Thần Tiên Lão Hổ, còn có một loại là Công Chúa từng ở trong lòng người đàn ông. Trống Đại Tắt Mãn dùng để bắt yêu, Thần Tiên Lão Hổ dùng để bảo vệ, những thứ thuộc về Công Chúa kia là dùng để bồi dưỡng chủ nghĩa xã hội khoa học vinh nhục của chúng ta. Đây cũng không phải là loại tốt gì, em cách xa cô ta một chút”.

(Còn tiếp...)

Đã sửa bởi Huongbb lúc 01.10.2013, 10:57, lần sửa thứ 4.

Tìm kiếm với từ khoá:

Edit: Huongbb

Kiều Nhạc Hi đỡ cô ngồi xuống, từ lúc nhỏ cô đã mất mẹ, lớn hơn cô còn có anh trai, cho nên dù có chuyện gì cũng cô cũng giữ trong lòng. Sau này gặp được Quan Duyệt, cô ấy lớn hơn cô ba tuổi, xem xét mọi việc chính chắn hơn cô, có một số việc Kiều Nhạc Hi cũng muốn chia sẻ với cô, “Bọn em dù sao cũng là bạn bè, em như vậy có phải quá đáng hay không?”.

Bộ dạng Quan Duyệt giống như “tiếc không thể rèn sắt thành thép ngay lúc còn nóng”, nóng nảy nói, “Kiều Nhạc Hi, nói sao em mới hiểu đây? Cô ta mấy năm trời không chút tin tức nào. Bây giờ mới về đã vậy còn tìm em, cô ta nghĩ gì em không thấy rõ hay sao? Người ta chỉ muốn dùng em làm bàn đạp để tiếp cận Giang Thánh Trác mà thôi, người ta có ý nghĩ xấu với em như vậy, sao em còn nghĩ không đành lòng?! Chị đây nói cho em biết, tới lúc này mà còn tốt bụng với cô ta như vậy. Sau này thế nào cũng có ngày bị tổn thương!”.

Kiều Nhạc Hi cau mày, “Có một chuyện em vẫn chưa nói với chị, Bạch Tân Tân và Mạnh Lai là bạn bè thân thiết”.

Quan Duyệt còn chưa tiêu hóa hết tin tức đột ngột này, đã có người gõ cửa. Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu nhìn không chút nào để ý cười, “Tạ Hằng nhà chị cũng vội vàng quá, nhà em cũng đâu phải hang hùm ổ sói đâu mà mới tới có mấy phút đã chạy tới đón rồi”.

Vừa nói vừa đi ra ngoài, cửa vừa mở, thì ra là Giang Thánh Trác.

Kiều Nhạc Hi sững sốt một chút, “Tại sao là cậu?”.

Giang Thánh Trác đang đứng dựa vào khung cửa, áo khoác ngoài đang vắt một bên vai, hai chiếc nút trước cửa áo sơ mi màu xanh đậm đều mở, “Cậu đang đợi người khác?”.

Quan Duyệt từ phòng đọc sách đi ra, nói với Kiều Nhạc Hi, “Tạ Hằng đang đứng đợi dưới lầu, chị đi trước nha!”.

Giang Thánh Trác mở to đôi mắt anh đào, “Lâu rồi không gặp, chào người đẹp”.

Quan Duyệt buồn cười, “Chào người đẹp bụng bự sao?”.

Giang Thánh Trác dẹo miệng trả lời đùa Quan Duyệt, “Người đẹp lớn ôm người đẹp nhỏ, đẹp càng thêm đẹp!”.

Quan Duyệt được cậu tăng bốc mặt mày hớn hở, “Mau vô trong ngồi đi, chị đi trước, Nhạc Hi, hôm nào sẽ tìm em”.

Kiều Nhạc Hi đưa cô ra thang máy rồi mới quay lại nhà đóng cửa.

Giang Thánh Trác đem hộp cơm nhìn có vẻ khá đắt tiền để trên bàn, “Ăn cơm chưa? Sẵn tiện mang về cho cậu món cậu thích đây, ăn nhanh lúc còn nóng”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cũng không nhìn, đi tới ghế sofa ngồi xuống, giọng nói nhẹ nhàng, “Tớ ăn rồi, cảm ơn”.

Một câu “cảm ơn” khiến Giang Thánh Trác ngạc nhiên không thôi. Cậu nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu mới vuốt cằm kết luận, “Cậu hôm nay mất hứng”.

Kiều Nhạc Hi mặt khinh thường hừ lạnh, “Không có, tớ không có gì để có hứng mà mất”.

“Vậy sao hồi nãy chạy trốn nhanh như vậy?”.

“Không có chạy, dù sao có tớ hay không cũng không ảnh hưởng gì, người ta cũng không quan tâm gì đến tớ, có cậu ở đó là được rồi. Đúng rồi, ăn cơm thế nào? Mạnh Lai ăn ”mở cờ trong bụng” rồi chứ gì?”.

Giang Thánh Trác cau mày, “Sao bây giờ cậu nói chuyện nghe cay nghiệt như vậy?”.

Kiều Nhạc Hi tức giận, mặt giả tạo cười, chậm rãi trả lời, “Đúng rồi, tớ cay nghiệt, cậu đừng có để ý tớ nữa, cậu đi tìm Mạnh Lai là được rồi! Cậu không phải còn muốn đi đón cô ta rồi mời cô ta đi ăn cơm sao? Sớm vậy đã trở lại làm gì?”.

Giang Thánh Trác đem áo khoác ném lên ghế sofa, “Cậu hôm nay sao lại như vậy? Đón cô ta, không phải là cậu bảo tớ đi sao? Mấy năm nay cô ta không về, cuộc sống không quen. Lúc đó cậu bỏ về, tớ phải thay cậu tiếp đón cô ta một chút thì sao? Tớ làm vậy là sai sao?”.

“Hừ, lòng người cách một lớp da, tớ làm sao biết được trong lòng cậu muốn thế nào?”. Kiều Nhạc Hi đứng lên đẩy Giang Thánh Trác ra ngoài cửa, “Cậu có chuyện gì nói không? Không chuyện gì thì mau đi đi!”.

Giang Thánh Trác tất nhiên cũng giận, hít sâu mấy lần cố nén lại lửa giận, “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

Kiều Nhạc Hi nhất thời xé bỏ tất cả nguy trang trên mặt, đột nhiên hô lớn, “Tôi thế nào? Tôi nói cho cậu biết! Tôi ghét cô ta, tôi không muốn ăn cơm với cô ta cùng một chỗ, nhìn cô ta ăn tôi không nuốt nổi. Tôi ghê tởm! Thấy cậu tôi cũng ghê tởm!”.

Cô rống hét uất nghẹn trong lòng.... Trong nhà lặng im phăng phắc.

Giang Thánh Trác yên lặng nhìn cô, mím chặt môi, vẻ mặt cứng đờ, đôi mắt như đang đóng băng mọi thứ, sau vài phút mới quay đầu đi thẳng ra cửa đầu không cũng ngoảnh lại.

Sau khi hét xong, Kiều Nhạc Hi đã hối hận ngay, cô nghĩ bản thân hoàn toàn nổi điên nên mới nói ra những lời đó.

Đã chịu đựng nhiều năm như vậy, tại sao lại sai sót như vậy.

Khi Giang Thánh Trác ra khỏi cửa, cậu đập cửa rất mạnh, Kiều Nhạc Hi biết, báo ứng đến nhanh như vậy. Lúc trước cô cũng từng làm như vậy, giờ thì mặt cậu đập mạnh cửa vô mặt cô.

Một lát sau, Kiều Nhạc Hi đứng cạnh cửa sổ nhìn thấy bộ dáng nổi giận của Giang Thánh Trác. Lúc lái xe rời khỏi, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng vang rất lớn, làm cuốn bay nhiều bụi lá phía sau, nhìn thấy có thể nhận ra cậu giận tới mức nào.

Lửa giận trong lòng Kiều Nhạc Hi đã biến mất từ sớm, hiện tại chỉ còn lại sự hối tiếc. Cô không thể làm gì hơn ngoài tiếng thở dài.

Sau cơn tức giận tận cùng đêm hôm đó, Giang Thánh Trác dường như biến mất khỏi thế giới này. Trước kia, mỗi ngày cậu sẽ chủ động gọi điện, có chuyện hay không cũng nói nhảm vài phút, hoặc là phát hiện chỗ nào có món ăn ngon sẽ lôi kéo cô đi nếm thử.

Trước kia, cũng không phải là bọn họ chưa từng cãi nhau, lúc trở mặt hai người hận tới mức không muốn đi cùng đường. Nhưng qua ngày hôm sau, Giang Thánh Trác sẽ cười híp mắt xuất hiện trước mặt cô, cà lơ phớt phơ trên choker cô. Cho đến bây giờ lần nào cũng vậy, chỉ có lần này, liên tiếp mấy ngày cũng không có tin tức.

Lần này chỉ sợ là cậu đã thật sự tức giận.

15. Chương 15: Đa Tình Lại Bị Nỗi Đau Vô Tình

Giang Thánh Trác lái xe đi thẳng, chân đạp cần ga không khống chế, không biết hiện tại đang ở nơi nào, bất chợt cậu đạp mạnh chân thẳng, một tay đánh mạnh lên tay lái.

Cậu buồn bực châm một điếu thuốc, nóng nẩy hút vào mấy hơi sau đó ném ra khỏi xe, bắt cầu gọi điện thoại.

“Buổi tối ra ngoài uống rượu”.

Diệp Tử Nam chậm rãi trả lời, “Tối nay tớ có hẹn đi ăn với bạn gái rồi, không rảnh xã giao với cậu”.

“Thèm vào! Có bạn gái rồi chẳng ra sao! Anh em quan trọng hay bạn gái quan trọng?”

Diệp Tử Nam do dự một chút, dường như bị làm khó, “Cậu không phải nói là để tớ nói sao?”.

Giang Thánh Trác lại châm một điếu thuốc khác, cắn ở trong miệng, âm thanh nghe không rõ lắm, “Không có nói là không thể!”.

Diệp Tử Nam thở ra một hơi thả lỏng, yên tâm thoải mái trả lời, “Được rồi, bạn gái”.

“Cậu nói cái gì?”.

“Bạn gái quan trọng!”.

“Diệp Tử Nam, cậu lặp lại lần nữa!”.

“Dù có nói lại bao nhiêu lần thì đáp án đều như nhau thôi. Bạn gái quan trọng hơn!”.

“Tên họ Diệp kia, cậu được lắm! Thế nào cũng có ngày chết trong tay đàn bà!”.

Nói xong lập tức ấn mạnh nút tắt, sau đó tìm thấy một dãy số khác rồi bắt đầu gọi tiếp.....

Tiếng chuông vừa reo, Tiêu Tử Uyên đã bắt máy.

Giang Thánh Trác hồi lấy lòng, “Này bạn Tiêu, Tiêu Nhân Dân công phò, mời tớ uống rượu đi!”.

Tiêu Tử Uyên một lúc lâu không nói chuyện, người bên kia dường như đang ở một nơi rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài tiếng lật giấy tờ, một lát sau mới có nghe được giọng nói đã được hạ thấp, đơn giản cự tuyệt cậu, “Đang họp”.

Giang Thánh Trác nhanh tay kiên quyết cúp điện thoại.

Đổi người tiếp tục gọi.

“Tổng giám đốc Thi, buổi tối cùng đi chơi không?”.

Thi Thần dường như cũng rảnh rồi thích thú nói, “Buổi tối có hẹn với tụi Trần, cậu đi cùng đi”.

Giang Thánh Trác cau mày, “Không đi! Thấy bọn họ là khiến người ta bực bội”.

“Cậu sao thế? Cứ giống như bị ai đá vậy?”.

Bị Thi Thần nói trúng tim đen, Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Là bị con gái chỉ thẳng ngay mũi mà chứ!”.

Thi Thần cười ha ha, “Ai dám mắng cậu? Mắng cậu cái gì? Tớ chỉ đang nghĩ đến một người duy nhất có thể mắng cậu, quấy rối tình dục?”

Giang Thánh Trác tức giận, “Muốn biết? Vậy tối nay gặp ở chỗ cũ! Có ai hỏi thì tớ sẽ nói!”.

Thi Thần bị tiếng “keng két” từ hai hàm răng của Giang Thánh Trác truyền qua điện thoại làm cho hết hồn, nghĩ lại, chắc lần này thật sự xảy ra chuyện nên cậu ta lập tức đồng ý.

Giang Thánh Trác nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên quyết định quay lại công ty.

Đỗ Kiều thấy Sếp đột nhiên xuất hiện ở công ty vào giờ này rất ngạc nhiên. Giang Thánh Trác đi ngang qua bàn làm việc của cô, gõ gõ xuống bàn, “Lấy bản kế hoạch làm việc tuần tới vào phòng cho tôi!”.

Đỗ Kiều lập tức cầm theo bản ghi chép riêng cùng với một số hồ sơ cần thiết theo sau Giang Thánh Trác vào văn phòng.

Giang Thánh Trác đứng trước cửa sổ trong phòng, hình ảnh một nửa thành phố hiện ra trước mắt. Cậu đưa lưng về phía Đỗ Kiều, cánh cửa sổ đang mở rộng, luồng gió từ ngoài vào len lỏi từ tay áo sơ mi của cậu tiến vào bên trong rồi đến cổ áo cậu.

Đỗ Kiều cảm thấy Tổng giám đốc Giang khác thường nên cũng không dám lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, dù lưng của Giang Thánh Trác vẫn đối diện với Đỗ Kiều nhưng cuối cùng đã lên tiếng, “Nói đi!”

Đỗ Kiều mở sổ ghi chép đọc lên, “Phó Tổng giám đốc Trần của Tường Duyệt muốn hẹn Sếp đi đánh golf, Tổng giám đốc Thẩm của Phi Đạt muốn gặp Sếp, Chủ tịch ngân Hàng Ngô cũng đã xác định lịch hẹn: Thứ hai 10 giờ sáng; Buổi đấu thầu về mảnh đất phía Tây bắt đầu lúc 2 giờ ngày thứ tư,..... Còn có một cô gái họ Mạnh gọi điện đến tìm Sếp, tôi có nói là Sếp không có ở đây, cô ta còn muốn xin số liên lạc của Sếp, tôi vẫn chưa đưa.....”

Giang Thánh Trác thở ra một hơi, bên tai còn vang lên những lời Kiều Nhạc Hi nói, cứ quanh quẩn không tan.

Cô ấy nói cậu làm cô thấy ghê tởm?! Cậu làm gì để cô nói ra những lời đó?

Cô bỗng nhiên tức giận vô cớ với cậu, rồi lại ghét bỏ cậu! Đường như kể từ khi biết Mạnh Lai sắp trở về cô đã bắt đầu nóng nảy không yên.....

Mạnh Lai?

Trái tim dường như có một đáp án miêu tả sinh động, nhưng cậu lập tức đè nén ảo tưởng trong lòng, cười khổ một tiếng. Trong lòng tự nhủ, Giang Thánh Trác bản thân cậu đã suy nghĩ quá nhiều.

Cậu tự nhận thấy, đối với tâm tư của phụ nữ cậu hiểu rất rõ, nhưng tất cả những điều đó nếu đem đặt trên người Kiều Nhạc Hi thì đều không giống nhau. Thật không biết rốt cuộc cô có phải là con phụ nữ hay không đây?!

Đỗ Kiều nhìn thấy Sếp đang mở rộng hai tay bên cửa sổ, không biết có nghe được lời nào vào tai không, nhẹ giọng gọi một tiếng, “Tổng giám đốc Giang?”.

Giang Thánh Trác yên lặng một lúc, rồi rất nhanh xoay người trở lại ngồi trước bàn làm việc, bắt đầu phân phó “Nói cho Phó Giám đốc Trần là tôi dạo này bề bộn công việc cứ nói khéo để khỏi phải gặp mặt; Còn Tổng giám đốc Thẩm thì hẹn vào xế chiều ngày thứ hai, nói cho ông ta biết tôi chỉ có ba mươi phút; Còn về hội nghị đấu thầu, mọi tài liệu cứ theo như những gì tôi nói lúc trước mà làm. Về phần cô gái họ Mạnh..... Sau này nếu cô ta còn gọi tới thì cứ nói tôi không có ở đây”.

Đỗ Kiều cứ nghĩ lời của mình vô ích đang định nói lại một lần nữa, không ngờ Sếp nghe một chữ cũng không sót.

Cô nhớ kỹ những chỉ thị của Giang Thánh Trác, đem hồ sơ đặt trên bàn, “Mấy giấy tờ này cần Tổng giám đốc ký tên, nếu không có gì tôi xin phép ra ngoài trước”.

Giang Thánh Trác gật đầu, cầm lấy tập hồ sơ lên cau mày nhìn kỹ.

Ngay khi Đỗ Kiều xoay người đóng cửa phòng, một lần nữa nhìn vào bàn làm việc, sau đó tầm mắt nhìn lên tập hồ sơ người kia đang cầm, đưa ra một kết luận.

Hôm nay Tổng giám đốc Giang thật không bình thường, mặc dù Sếp cố tỏ ra ứng xử bình thường, nhưng so với lối sống hưởng thụ thường ngày của Sếp thì chắc chắn Sếp sẽ không xuất hiện ở công ty vào mấy ngày nghỉ như thế này. Huống chi, trước ngày nghỉ, Sếp đã sắp xếp tất cả mọi việc, lịch trình cho tuần tới hoàn toàn có thể chờ đến khi ngày nghỉ kết thúc nghe cô báo cáo cũng được.

Mặc dù cô thắc mắc, nhưng vẫn biết quy cũ giang hồ, cái quy luật “biết càng nhiều sẽ bị chết càng nhanh”, nên cô nhanh tay đóng cửa ra ngoài.

Giang Thánh Trác lái xe ra khỏi khu trung tâm, kể đó bỏ xe xuống một chỗ khá xa rồi mới đi đến Tứ hợp viện*, dưới ánh sáng mờ ảo của buổi chiều muộn, đầu đó có vài ánh đèn đã được chiếu sáng mang theo sự ấm áp.

*Tứ Hợp viện: Các bạn có thể tra trên google để tham khảo.

Đến gõ cửa, chỉ một lúc sau nghe được tiếng bước chân đang đến gần, cậu lập tức tránh sang một bên. Một bác gái lớn tuổi mở cửa, Giang Thánh Trác đột nhiên nhảy ra từ bên cạnh, cười hì hì ôm vai bác gái, “Bác Chu”.

Bác gái chắc hẳn đã quá quen với mấy trò của cậu nên không ngạc nhiên lắm, bà cười nhìn cậu, “Cái đứa nhỏ này! Lúc nhỏ đã nghịch ngợm sinh sự, tới lớn cũng còn như vậy!”.

Giang Thánh Trác cười ha hả giúp bác đóng cửa, cậu ôm hai vai của bác đi vào nhà, hỏi “Thì Thần tới chưa bác?”.

“Tới lâu rồi, mới đây còn lẩm bẩm nói tới giờ mà cháu còn chưa tới!”.

“Trên đường đến có chút việc, bác Chu, cháu muốn ăn sữa tươi chiên giòn*!”.

Bác Chu cười chấp nhận, sau đó gương mặt kỳ quái hỏi cậu, “Sữa tươi chiên giòn không phải món con bé Nhạc thích ăn sao? Đúng rồi, sao cháu không mang con bé đó đến cùng, cũng lâu rồi bác chưa gặp con bé.....”.

Giang Thánh Trác cũng đang buồn bực tự hỏi tại sao cậu đột nhiên muốn ăn cái món này, cau mày nói, “Người ta là con nhà giàu hiếm khi đi cùng cháu, không biết đi đâu mất rồi!”

Bác Chu cười một tiếng, “Lại giận rồi hả? Hai đứa từ nhỏ tới lớn cứ gây gỗ rùm beng ồn ào, không có chuyện gì đâu, con bé đó lòng dạ rộng rãi, khoảng chừng hai ngày là không còn giận đối gì nữa! Vào nhà nhanh đi, bác đi làm đồ ăn cho mấy đứa, bác trai hôm nay vừa câu được cá, tươi ngon lắm!”.

Giang Thánh Trác đẩy cửa mở ra, ngạc nhiên thấy hai người đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm với Thi Thần.

Giang Thánh Trác bước nhanh tới ngồi xuống, liếc Diệp Tử Nam bên cạnh, “Ôi ôi, mới đây mà bị đá nhanh như vậy?”.

Diệp Tử Nam không thèm để ý tới lời nói độc miệng của cậu, cười thỏa mãn đắc ý, “Cậu ghen tị với tớ hả?”.

Giang Thánh Trác liếc sang bên phải nhìn Tiêu Tử Uyên, “Ôi, đây không phải là Sếp Tiêu ở bộ phận quan trọng sao? Thế nào, vì dân phục vụ xong rồi? Nhớ tới tớ?”.

Tiêu Tử Uyên cũng làm trong chính trị mấy năm, mặc dù từ trong xương cũng không phải dạng dễ nghe lời (đại khái là cứng đầu), nhưng cũng là người trầm tĩnh, ít nói nên tương đối dọa người, chỉ một cái liếc mắt đã làm Giang Thánh Trác im thin thít.

Thi Thần đang ngồi bên cạnh vừa uống trà vừa cười, Giang Thánh Trác lườm cậu ta một cái.

Mặt Thi Thần cười có chút hả hê, “Nói một chút đi nào, cậu Giang, cậu hôm nay bị tức cái gì?”.

Giang Thánh Trác không nói lời nào, cầm chai rượu trên bàn rót đầy ly, một hơi uống hết.

Diệp Tử Nam vờ vờ ngón tay sau đó tì xuống mặt bàn, “Ày da, cậu là đặc biệt nhất, nhìn cậu uống rượu xấu như vậy thật làm tớ đau lòng!”.

Giang Thánh Trác không vui, “Tớ thấy kỳ lạ thật. Diệp Tử Nam, gần đây cậu thường xuyên xem thường tớ quá rồi đó! Lần trước chỉ đối đáp vài câu với Túc Kỳ thôi, cậu như thế này chẳng phải là bao che sao?”

Diệp Tử Nam giúp cậu rót ly trà, lạnh nhạt nói, “Cậu nhớ là tốt rồi, tớ đây luôn luôn bao che”.

Giang Thánh Trác đột nhiên hỏi một câu, “Các cậu nhìn tớ xem, có thấy ghê tởm không?”.

Ba người cùng nhìn về phía cậu, trong mắt rõ ràng khẳng định “Chính xác”, sau đó đồng loạt gật đầu.

Giang Thánh Trác nóng nảy, “Hừ, tớ đang nói chuyện nghiêm túc! Các cậu vậy là sao?”

Bác Chu bưng thức ăn lên đưa ra ngay cửa, cười hỏi, “Ai nói con ghê tởm?”

Giang Thánh Trác thuận tay đỡ lấy thức ăn, “Không có, con chỉ chọc bọn nó thôi!”.

“Mấy đứa cứ từ từ ăn, bác đi đây một chút”.

Giang Thánh Trác sau khi ngồi xuống, Diệp Tử Nam quan sát cậu từ trên xuống dưới, “Lời đó là của Kiều Nhạc Hi?”

Giang Thánh Trác rất không tình nguyện “Ừ” một tiếng.

Thi Thần chen vào một câu, “Cậu làm gì với cô ấy? Dùng vũ lực à?”

Khuôn mặt Giang Thánh Trác dữ tợn trừng lớn với cậu ta, “Cậu thú lắm! Tớ đây mà dùng sức mạnh thì đã không chịu thiệt rồi, quan trọng là cái gì tớ cũng không có làm!”.

Tiêu Tử Uyên hai tay ôm ngực, “Cậu đó, lúc nào bên người cũng có bạn gái, phải trái đều có, người ta sẽ không ghê tởm cậu sao?”.

Giang Thánh Trác nghe vậy không phục nhảy dựng lên, “Tớ với mấy cô kia không có xảy ra chuyện gì hết! Tớ còn là xử nam đây này!”.

Hai tiếng cười buồn bực đồng thời vang lên, khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Tử Uyên cũng không giữ được, hai bả vai cậu ta rung rung xiêu vẹo.

“Cười cái gì mà cười! Có gì buồn cười?”

Cố gắng làm thông cổ họng, Tiêu Tử Uyên còn không nén được cười, “Tớ nói..... cuối cùng cậu thích cô gái đó phải không?”.

“Cậu cứ đoán xem!”.

“Vậy cậu nói đi! Tớ thấy Kiều Nhạc Hi không hẳn là không thích cậu, nếu cậu đi thổ lộ thì chưa hẳn là không thành công”.

“Chẳng phải tớ đã nói rồi sao? Lá thư thổ lộ năm đó là tự tay tớ đưa cho cô ấy! Kết quả thì sao, qua ngày hôm sau, trước mặt mọi người cô ấy đã ném trả lại, phía trên còn viết một chữ rất lớn nữa! Còn cái đôi mắt khinh thường khi đó! Vì chuyện này mà suốt ba tháng cô ấy không để ý tới tớ, tớ còn dám thổ lộ lần nữa sao?”.

Nói đến chuyện cũ là Giang Thánh Trác đầy căm phẫn.

Diệp Tử Nam cố làm ra vẻ không nhìn thấy, quay qua hỏi Thi Thần, “Chữ gì vậy?”.

Thi Thần hết sức phối hợp, mỉm cười đáp rõ ràng, “Cút!”.

Ba người vừa cười, Giang Thánh Trác đã nóng nảy, “Các cậu thấy tớ buồn cười lắm sao? Tại sao không có ai đồng tình với tớ?”.

Khi đó cậu đã suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng quyết định thổ lộ qua thư. Đứng trước cửa nhà cô, nhìn thấy cô cười hi hi từ trong nhà chạy đến trước mặt cậu hỏi cậu tìm cô có việc gì.

Gió nhẹ thổi nhẹ nhàng bên tai cô, nụ cười dưới ánh mặt trời kia như đang rực rỡ chói rọi, đôi mắt sáng long lanh khiến cậu không dám nhìn thẳng. Cậu kiên quyết thu hồi ánh mắt hoảng hốt của mình nhét lá thư vào tay cô, đỏ mặt quay đầu chạy đi.

Tâm trạng thấp thỏm suốt một đêm, ai ngờ trong giờ học ngày hôm sau, nhìn thấy cô từ xa đi tới, tim cậu đập rộn lên, kết quả... cô hung tợn ném lá thư trên người cậu, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Trong giây phút đó, cậu trẻ tuổi đỏ mặt không biết phải làm sao. Khi đó chỉ là một thiếu niên tuổi trẻ hăng hái long bong, lần đầu tiên biết được cảm giác đau lòng là như thế nào. Bên cạnh cậu có biết bao cô gái yêu thích cậu, nhưng cậu chỉ muốn có cô, thế nhưng cầu mà không được, thật là thiên ý trêu người.

Sau ngày hôm đó, mỗi lần nhìn thấy cậu cô đều đi đường vòng, vừa đi vừa tránh mắt nhìn cậu, giống như kẻ thù không đội trời chung. Cậu cũng bị khó chịu trong thời gian dài. Vì tự mình đa tình, vì sự xúc động lỡ làng, cậu từng nghĩ rằng cô cũng có cảm tình với cậu, giờ mới nhận ra thì ra là cậu suy nghĩ quá nhiều.

Rốt cuộc cũng không chịu được sự lạnh nhạt, hung tợn của cô đối với cậu, cậu chỉ có thể làm bộ làm tịch chạy đến trước mặt cô, không tim không phổi nói dối, nói nào là tất cả những lời kia đều là giả, toàn là lời đùa giỡn, sau đó mới nhẹ nhàng chịu tội.

Cậu không biết đến cuối cùng cô có tin hay không, và cũng không dám hỏi sâu hơn.

Từ đó về sau, chữ kia, cậu không dám nói lần nào nữa, cậu biết, cậu và cô không có duyên phận với nhau. Cậu sợ tâm tư của bản thân có những lúc không tự chủ được sẽ bộc lộ khiến cô xa lánh, nên cậu mới bắt đầu tìm kiếm bạn gái xung quanh cô, còn bản thân cậu thì giới thiệu bạn trai cho cô. Mỗi lần ra ngoài cổng trường lôi kéo cùng người khác, cũng bởi vì có thể gây góc bên cạnh cô thêm một lúc, để cô không cảm thấy bị áp lực.

Cậu nửa đùa nửa thật thử dò xét cô, cô cũng thật thật giả giả trả lời. Trong đời có bao nhiêu lời thật lòng thế nhưng lại dùng phương thức trêu chọc này để nói ra!

Ai có thể nghĩ tới kẻ ương ngạnh ngang tàn như Giang Thánh Trác cũng có lúc lo sợ được mất thế này?

Lần nào cũng tỏ ra khuôn mặt ghét bỏ cô, nhưng ánh mắt chưa giây phút nào rời khỏi người cô.

Cậu nhớ tới khi còn nhỏ cậu ngồi trước bàn học, khuôn mặt cậu tò mò ngây thơ hỏi, “Ông ơi, >, nghĩa là gì vậy ông?”

Ông nội cười hà hà, ôm cậu từ ghế xuống, “Nhóc con, chờ sau này thích con gái rồi con sẽ biết”.

Bây giờ cậu đã hiểu, nhưng lúc đó ông không nói cho cậu biết, loại cảm giác đó lại khó chịu như vậy.

*> được hiểu là: tiếng cười dần tắt, người đi chẳng còn nghe; Người đi mãi miết đi, người chơi có còn đùa vui?; Cách biệt có một tiếng cười, để khách đa tình phiền lụy; Đa tình, vô tình, phải chăng chỉ cách nhau mấy tiếng cười của giai nhân?

16. Chương 16: Anh Hai Nhà Họ Kiều

Bốn người vừa ăn cơm vừa trò chuyện bên lề.

“Nghe nói cấp trên lại muốn biến đổi?”

Tiêu Tử Uyên xoa xoa trán, vẻ mặt mệt mỏi, “Không có nghiêm trọng như vậy, bất quá mấy ngày nữa sẽ có”.

“Có gì thay đổi sao?”

“Chỉ là một chút thay đổi râu ria thôi, những vị trí quan trọng cũng không có gì thay đổi, chỉ có chức vụ tân Bộ trưởng ngành Kỹ thuật thay đổi, sau này sẽ do Kiều Dự đảm nhận”.

“Kiều Dự trở lại?”

“Ừ, mấy năm nay ở phía Nam làm không ít công tác thực tiễn, phía trên vẫn chú ý cậu ta”.

Thi Thần đá đá Giang Thánh Trác, “Anh của Nhạc Hi trở lại, cậu không báo tin mừng này sao?”

Giang Thánh Trác cúi đầu ra sức ăn, “Liên quan gì đến tớ”.

Lời nói còn chưa kịp vang xa, chiếc điện thoại di động trên bàn bắt đầu đổ chuông, Diệp Tử Nam liếc mắt nhìn hai người kia nháy mắt nhìn nhau.

Giang Thánh Trác liếc mắt một cái, không thèm để ý.

Diệp Tử Nam trêu chọc, “Người ta đã lùi một bước rồi, cậu còn không nắm chắc sườn núi mà leo xuống?”.

Giang Thánh Trác cũng không để ý.

Quả nhiên, nhạc chuông chỉ vang lên một lần rồi yên lặng, không còn động tĩnh gì nữa.

Giang Thánh Trác quăng bỏ đôi đũa, bắt đầu uống rượu.

Ba người còn lại cùng trao đổi ánh mắt trong vài giây, đây chính là loại niềm vui oan gia e rằng vẫn còn gây tranh cãi.

Mười một ngày nghỉ kết thúc, Kiều Nhạc Hi buồn hỉu buồn hui đi làm trở lại, Quan Duyệt cũng chính thức được nghỉ dưỡng thai tại nhà. Giang Thánh Trác cũng bớt hơi mất tích trên đời, cuộc sống của cô ngoại trừ công việc chỉ có buồn và chán.

Đêm hôm đó, cô định gọi điện để nói lời xin lỗi, ai ngờ cậu không trả lời. Số điện thoại đó không có nhiều người biết, mà người biết nó cũng đều là người thân.

Dù lúc đó cậu không nghe máy đi chăng nữa, nhưng ít nhất cũng nên hồi âm lại cho cô biết, nhưng đằng này Giang Thánh Trác hoàn toàn không có phản ứng gì.

Cô biết, bình thường Giang Thánh Trác đều có “Sao quanh trăng sáng” bên cạnh cậu, mà bọn họ có thói quen hờ hững, càng trêu chọc càng làm tới, vậy nên cô không tìm cậu lấy lòng mà một mình chậm rãi tính toán, chờ cậu hết giận rồi nói tiếp.

Ngay khi vừa bước vào công ty, đập vào mắt là nhìn thấy một nhóm người đang chụm đầu tán gẫu, khí thế ngất trời. Cô lê lét cái thân lười biếng tới gần hỏi thăm, “Có chuyện gì mới mẻ nói cho tôi nghe để tôi cùng chung vui với”.

Mấy đồng nghiệp nữ lập tức tươi cười hết cỡ, “Nghe nói hôm nay có một nhân vật mới được bổ nhiệm chức Bộ Trưởng đến, muốn thị sát công việc, sau này sẽ quản lý khu chúng ta, nghe nói gia cảnh rất sâu nhá, ngay cả Sếp lớn thứ hai của công ty cả năm không thường xuất hiện cũng tới nữa!”.

“Chưa hết đâu, nghe nói người này rất đẹp trai!”

Mấy đồng nghiệp nam vẻ mặt khinh thường.

Đối với việc này, Kiều Nhạc Hi cũng không để ý nhiều, chỉ thờ ơ kết luận, “Quan mới nhậm chức ba tầng lửa (ý nói là người mới nhậm chức thường hay ra đòn phủ đầu, lấy lòng người, gây dựng tiếng tăm,..), đốt đi!”.

Chỉ cần không đốt trên người cô, có đốt thế nào cũng không sao.

Vừa lên phòng ban, Sếp Tổng - Bạch Khởi Hùng quả nhiên đã triệu tập cuộc họp nhân viên, cường điệu nhắc tới nhắc lui về công việc thị sát này, để nhắc nhở tất cả nhân viên không được xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Kiều Nhạc Hi làm việc trong công ty được mấy năm nên mấy loại chuyện tương tự cũng trải qua mấy lần. Mặc dù, trên mặt vô cùng nghiêm túc lắng nghe, nhưng thật ra trong lòng cô căn bản không mấy để tâm đến việc này.

Nhưng khi nhìn thấy mọi người đi tới quây quanh một người đàn ông nhả nhận trẻ tuổi kia, cô mới nở nụ cười. Lúc trước nghe Giang Thánh Trác giải thích, khuôn mặt phía trước chính là một loại bằng hiệu, sau khi tẩy rửa sẽ hoàn toàn thay đổi, không ngờ đúng là như vậy.

Bạch Khởi Hùng dẫn vị Bộ Trưởng mới này tham quan cả khu cao tầng để thị sát. Khi họ đi tới ban công trình bên này, thì Tổ trưởng đẩy Kiều Nhạc Hi ra ngoài tiến hành giới thiệu công việc văn tắt.

Bạch Khởi Hùng nhìn thấy Kiều Nhạc Hi, ánh mắt không dấu vết dời qua người vị Bộ trưởng mới, “Đây là Phó tổ trưởng Kiều Nhạc Hi”.

Bộ Trưởng mới mỉm cười gật đầu, bắt tay với Kiều Nhạc Hi nói, “Vây làm phiền kỹ sư Kiều”.

Kiều Nhạc Hi cười khéo léo nhả nhận, “Bộ Trưởng khách sáo rồi”.

Đi tham quan một vòng, Bộ Trưởng mới mới nhẹ nhàng gật đầu đánh giá, “Không tệ”.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu nói “cám ơn”, đám người cũng nhanh chóng di chuyển đi tới các ngành khác. Kiều Nhạc Hi đứng ở hành lang đứng nhìn bóng dáng người kia như “hạc giữa bầy gà”, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Buổi trưa trôi qua nhanh chóng, Kiều Nhạc Hi nhận được điện thoại của thư ký Tổng giám đốc gọi cô lên phòng nghỉ trên tầng trên cùng.

Kiều Nhạc Hi trong lòng biết rõ, đến phòng cuối trên lầu cao nhất, vừa đẩy cửa vào đã thấy Bạch Khởi Hùng cùng vị Bộ trưởng trẻ tuổi đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

Kiều Nhạc Hi rất lễ phép chào hỏi, “Kiều Bộ Trưởng, Tổng giám đốc Bạch”.

Bạch Khởi Hùng lúc này cười rộ lên, không có vẻ oai phong thường ngày, tựa như một người trưởng bối bình thường nhìn thấy hậu sinh của mình, “Nhạc Hi, ở đây không có người ngoài, gọi như vậy làm gì”.

Kiều Nhạc Hi lập tức đổi lời, ngọt ngào gọi một tiếng, “Chú Bạch”.

Bạch Khởi Hùng mặt mày hớn hở, nói với người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, “Con bé này, lúc nhỏ miệng lưỡi đã ngọt như vậy, chú nhớ ông Nhạc lần nào cũng bị con bé này chọc rất vui vẻ”.

Người đàn ông bên cạnh giơ ly trà uống một hớp, “Chú Bạch chê cười rồi, mấy năm nay chắc con bé này cũng gây không ít chuyện phiền toái cho chú, chú rộng lượng bỏ qua”。“Nào có!? Cháu ra ngoài hỏi thử xem, danh tiếng của Kỹ sư Kiều vang dội như thế nào!”.

Hai người chào hỏi mấy câu, Kiều Nhạc Hi chỉ đứng bên cạnh im lặng lắng nghe.

Cuối cùng Bạch Khởi Hùng đứng lên, “Hai người cũng lâu rồi không gặp, chú không quấy rầy nữa, cứ từ từ nói chuyện”.

Người kia đặt tách trà đang thưởng thức xuống, đứng lên chào, “Chú đi thông thả”.

Kiều Nhạc Hi vẫn nhìn chăm chăm theo từng bước đi của Bạch Khởi Hùng, chờ cánh cửa kia đóng hoàn toàn cô mới lập tức cười hớn hở bỏ nhào về phía trước, “Anh Hai!”.

Kiều Dụ cười, đón lấy cái ôm của cô em gái nhỏ, lại cố tình nghiêm mặt, “Lớn vậy rồi mà còn không nên thân?”.

Kiều Nhạc Hi đứng vững lối kéo cậu ngồi xuống, “Anh Hai, anh về khi nào vậy? Sao lại không nói cho em biết?”

Về mặt Kiều Dụ cương chiều, “Vừa đến ngày hôm qua, chỉ có một ngày thôi, đại khái là đợi thu xếp ổn định mới đến thăm em”.

“Lần này không đi nữa sao?”.

“Ừ, tạm thời thì như vậy, mấy loại chuyện này cũng khó nói”.

Cậu còn nhớ rõ mấy năm trước, khi cậu đi thành phố Nam Phương nhận chức, Kiều Nhạc Hi khóc bù lu bù loa, lôi kéo cậu thế nào cũng không chịu buông tay, mặt mày nhầy nhụa nước mắt, cho đến giờ cậu vẫn còn nhớ. Vì vậy, suốt mấy năm nay cậu đã không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng đạt thành tích có cơ hội được điều trở về.

Kiều Nhạc Hi nhìn người đàn ông trước mặt, “Anh Hai, anh đặc biệt tới gặp em chắc là có chuyện gì?”

Kiều Dụ cười cười, trong lòng cảm thán, đứa em gái này đã thật sự trưởng thành. Vì vậy cũng không vòng vo, “Anh tới lần này là có hai chuyện, một là chuyện công, một là chuyện riêng”.

Kiều Nhạc Hi nhăn mi, nhìn khuôn mặt có vài nét giống mình, “Việc công xong rồi, còn việc riêng là gì?”.

“Mấy ngày nữa là tới sinh nhật ba, tới lúc đó em nên về nhà một chuyến” - Kiều Dụ thở dài, “Ba cũng đã lớn tuổi, em đừng làm như con thiêu thân như vậy”.

Kiều Nhạc Hi đột nhiên lạnh mặt, “Là ông ta nói với anh, chính ông ta muốn em trở về?”.

Ở bên ngoài, cậu là người có thể hô mưa gọi gió nhưng khi đối mặt với cô em gái yêu quý này thì hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể trầm mặt.

Kiều Nhạc Hi cười lạnh, “Hừ, nếu muốn gọi em về, sao ông ta không tự mình đến nói? Anh Hai, anh về nói cho ông ta biết, em không về!”.

“Nhạc Hi! Ông ấy dù sao cũng là ba của chúng ta!”.

“Vậy thì sao? Anh Hai, em không hiểu, tại sao cho đến bây giờ, anh vẫn để cho ông ta quyết định hết thảy? Anh Cả cũng coi như xong, tại sao anh cũng như vậy? Anh quên giấc mơ của chính mình rồi sao? Anh đã nói với em, đôi tay này của anh là muốn cầm Giải thưởng Kiến trúc Pritzker!”.

Cô vĩnh viễn nhớ mãi năm đó, khi Kiều Dụ nhận được đề cử giải thưởng Quốc tế của Viện Cao Đẳng Kiến Trúc hàng đầu trao tặng, cô đã cực kỳ hứng thú nói cho ba biết, nhưng ông chỉ lạnh nhạt nói một câu “Không được” phá vỡ giấc mơ của Kiều Dụ.

Cô không biết rốt cuộc ba nói chuyện gì với Kiều Dụ. Cô chỉ biết đêm hôm đó, anh Hai yêu quý nhất của mình trong phòng đọc sách đợi cả một đêm. Qua ngày hôm sau, anh Hai xuất hiện với vẻ mặt bình thường, nhưng con mắt còn hằn đỏ những tia máu không thể nào che dấu, thư báo đề cử kia bị xé thành từng mảnh vụn quăng trong thùng rác.

Không lâu sau đó, Kiều Dụ bị điều đi. Cũng từ đó, sự thù hận giữa Kiều Nhạc Hi và người ba này sâu thêm một tầng.

“Nhạc Hi, chúng ta xuất thân trong gia đình như vậy, trên người phải gánh vác trách nhiệm, không thể tùy ý làm gì cũng được, ba cuối cùng cũng vì muốn tốt cho anh”.

“Anh Hai, em không phải là một đứa con nít. Em biết mình đang làm gì, biết cái gì tốt cho mình”.

Kiều Dụ biết cô càng lớn càng khéo léo hiểu chuyện, nhưng chủ kiến vẫn rất mạnh, trong lòng cô đã nhận định thế nào thì sẽ như thế ấy, ai nói thế nào cũng vô dụng.

Cậu nâng tay lên nhìn đồng hồ, “Anh còn có việc khác, không thể đợi được, Nhạc Hi, anh hy vọng ngày hôm đó có thể gặp em ở nhà”.

Kiều Nhạc Hi cắn chặt môi, kiên quyết lắc đầu.

Kiều Dụ còn muốn nói gì thì thư ký đã gõ cửa đi vào, “Bộ trưởng Kiều, thời gian không còn sớm”.

Kiều Nhạc Hi cũng không muốn bầu không khí khó chịu này, khó khăn lắm hai anh em mới gặp mặt một lần, nên về mặt thay đổi tươi cười, nhẹ nhàng thúc giục anh, “Anh Hai đi nhanh đi, có thời gian mời em ăn cơm!”.

Kiều Dụ một tay đặt ở cửa, xoay người lại nhìn cô, “Trở lại lần này, anh nghe nói, có một buổi tối em ghé qua nhà nhưng đúng lúc ba bận họp bên ngoài. Sau khi trở về, ba nghe bảo vệ nói lại, ngày hôm sau ông cố ý ở nhà đợi em suốt một ngày, mà em ngay cả điện thoại cũng không gọi. Nhạc Hi, mẹ đã không còn nữa, ba cũng không dễ dàng.....”

Kiều Nhạc Hi rất không muốn người khác nhắc đến đề tài này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, ngăn lời muốn nói của cậu.

Kiều Dụ nhìn nụ cười cứng lại trên khuôn mặt cô, sau đó biến mất không còn. Cậu biết, có nói gì thêm cũng vô dụng, nên không nhắc tới chuyện đó nữa, tự nghĩ xem nếu thay đổi người nói liệu sẽ có kết quả khác hay không?

Trong lòng cậu dường như đã chọn được một người.

Lúc Kiều Nhạc Hi nhận được điện thoại của Mạnh Lai, cô đang nằm trườn ngơ ngẩn trên bàn, tay cầm bút dùng sức đâm mạnh lên tấm hình trên bìa tạp chí.

Trong hình, người kia hiếm khi xuất hiện về chính tề như thế, quy củ trong chiếc áo sơ trắng nổi bật với bộ âu phục tối màu, ngay cả cả vạt cũng có hoa văn chững chạc, hoàn toàn tương phản với phong cách của tạp chí này. Cô không biết tạp chí này đã dùng biện pháp gì để cho Giang Thánh Trác phối hợp như vậy.

Cậu đang đứng trước cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống mặt đường với ánh mắt chăm chú, nhiếp ảnh gia xử lý góc độ cùng ánh sáng rất tốt, trông cậu giờ phút này nhìn qua giống một vị Vua Chúa với khí thế bức người.

Tạp chí này, trước kia Kiều Nhạc Hi cũng xem qua mấy kỳ, có thể xuất hiện trong đây đều là những người có tài năng xuất sắc hơn người. Xem ra mấy năm nay thành tích của Giang Thánh Trác quá rõ ràng.

Kiều Nhạc Hi lật vài tờ nhưng bỗng thấy phiền lòng. Giang Thánh Trác này! Liên tiếp mấy ngày không có động tĩnh. Vừa nghĩ tới trong lòng liền muốn phát nổ. Đã lâu như vậy mà còn tức giận nữa là sao! Đúng là không xứng làm một người đàn ông đỉnh đạc. Không phải là cô chỉ nói mấy câu thôi sao, mặc dù giọng nói không tốt lắm, lời nói cũng sai sót một chút, nhưng người nào mà không nóng tính, cậu thật sự định không bao giờ..... để ý tới cô nữa?

Hay là gọi điện thoại cho cậu? Hay là cậu ta xảy ra chuyện gì rồi? Lần tai nạn xe cộ trước không phải là một chứng minh rõ ràng trước mắt hay sao?

Đang suy nghĩ lung tung, điện thoại đột nhiên

17. Chương 17: Trùng Hợp Bất Đắc Dĩ

Kể từ lần gặp mặt vội vã lần trước, thật ra Kiều Nhạc Hi không muốn gặp Mạnh Lai lần nào nữa. Nhưng đột nhiên hôm nay nhận được điện thoại của cô ta, ngoài ngạc nhiên ra, Kiều Nhạc Hi còn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Mạnh Lai muốn mời cô ăn cơm.

Kiều Nhạc Hi khéo léo từ chối.

Giọng nói của Mạnh Lai bên đầu dây bên kia dịu dàng mà ủy khuất, “Nhưng mà ngày mai là sinh nhật của tớ, cậu không nhớ sao?”.

Đầu Kiều Nhạc Hi “bùng bùng”, sinh nhật! Sinh nhật! Tại sao gần đây lại có nhiều sinh nhật như vậy chứ!

Có câu nói, chẳng ai đánh kẻ tươi cười, huống chi Mạnh Lai cũng không xúc phạm gì tới cô. Trong lòng Kiều Nhạc Hi ngẫm nghĩ, xem ra lời của Quan Duyệt trước kia không sai, chỉ sợ trong mấy năm qua cô ta vẫn luôn giữ liên lạc với bạn bè cũ nhưng chỉ không liên lạc với một mình cô.

Cơ hội tốt thế này dĩ nhiên sẽ không vắng mặt Giang Thánh Trác.

Kiều Nhạc Hi vừa bước chân vào cửa đã thấy ngay Giang Thánh Trác đang nói chuyện cười đùa với người bên cạnh. Nhìn thấy cô vào nhưng cậu chỉ thờ ơ quét mắt qua một lượt, sau đó nhanh chóng dời đi.

Mặc dù đối với Mạnh Lai cô vẫn luôn giữ thái độ hòa nhã, nhưng có vẻ như Mạnh Lai không chút nào phát hiện, vẫn rất nhiệt tình với cô như cũ. Hôm nay cô ta mặc một bộ trang phục lộng lẫy, vừa thấy cô đến liền kéo ngồi ngay bên cạnh.

Giang Thánh Trác ngồi ở bên trái Mạnh Lai, Kiều Nhạc Hi ngồi bên phải cô ta. Còn bên trái của Kiều Nhạc Hi là Mạnh Lai, còn bên phải là Bạch Tân Tân. Đối với kiểu sắp xếp này cô giống như đang ngồi trên đồng lửa, đứng trên đồng than, cứ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Kiều Nhạc Hi có cảm giác chính mình đang quay về khoảng thời gian trước đây, khi đó cả ba người cũng xếp hàng theo thứ tự thế này. Tại sao lúc đó cô có thể vui vẻ chấp nhận, còn hiện tại chỉ trong chốc lát mà cô đã không chịu được.

Nhưng mà dường như Mạnh Lai cũng không chịu đựng được.

Ngồi bên trái Giang Thánh Trác là cô bạn gái cậu mang đến ngày hôm nay, cũng không biết là cố ý hay vô tình mà cô gái này so với Mạnh Lai đều được xếp vào hàng những cô gái xinh đẹp mỹ lệ. Điểm giống

nhau giữa hai người là điều dịu dàng mắt tự nhiên, hơn nữa ánh mắt của hai người thường xuyên giao nhau. Ngược lại với bọn họ, Giang Thánh Trác bên này có vẻ không thân thiện với nhân vật chính hôm nay cho lắm.

Mọi người đều biết Giang Thánh Trác và Mạnh Lai đã từng bên nhau nên đại khái không ai ngờ Giang Thánh Trác sẽ mang theo một cô gái xinh đẹp đi cùng.

Ai cũng nhìn thấy sự công khai tình tứ với người khác của cậu lúc này, ngay cả Mạnh Lai cũng không khỏi có chút xấu hổ.

Tuy biết vậy, nhưng Kiều Nhạc Hi dường như không cảm thấy có gì khó chấp nhận. Cô có cảm giác như bản thân mình có bệnh gì kỳ quái, vì đối với hành động tình ý của cậu cùng người phụ nữ khác bên cạnh, cô hoàn toàn có thể chịu được nhưng lại không chịu nổi khi cậu và Mạnh Lai bên nhau. Rốt cuộc thế này là thế nào?

Cùng ngồi chung bàn còn có mấy bạn học cũ, sau khi chào hỏi qua loa cô cũng không nói gì với họ. Sức chú ý luôn hướng về người bên tay trái Mạnh Lai là Giang Thánh Trác, bên phải cô là Bạch Tân Tân, cô ta không phải là người cô vừa mắt nên cũng không muốn phí hơi sức đối phó.

Ngồi được một lúc lâu mới nhớ mình còn chưa tặng quà, cô vội lấy hộp quà nhỏ được đóng gói cẩn thận từ trong túi xách ra để trước mặt Mạnh Lai, “Sinh nhật vui vẻ!”

Mạnh Lai nắm lấy tay cô nói, “Cảm ơn”.

Có lẽ mọi người xung quanh quá nhàm chán nên vừa lúc này liền ồn ào đòi Mạnh Lai mở quà xem, “Mau mở ra xem chút nào, quà của bọn tớ cũng mở hết rồi!”

Mạnh Lai quay đầu nhìn Kiều Nhạc Hi, “Mở được chứ?”

Kiều Nhạc Hi cũng không để ý, “Cứ tùy tiện”.

Mạnh Lai cười, lấy tay mở giấy gói ra, trong nháy mắt nhìn thấy đôi bông tai cả người cứng đờ. Nhìn thấy phản ứng khác thường của Mạnh Lai cô thử thăm dò, “Sao vậy? Không thích?”

Mọi người cũng nhìn lên, trong giây kế tiếp “ong ong” cả lên, tiếng cười nói ồn ào lúc này vọng ra cả ngoài gian phòng.

Kiều Nhạc Hi không biết tình huống gì đang xảy ra, theo bản năng tìm kiếm sự trợ giúp nhìn về phía Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác cười như không cười nhìn cô, từ đáy mắt có một chút vui vẻ cùng bất đắc dĩ, sau đó cúi thấp đầu không nhìn tới cô.

Kiều Nhạc Hi miễn cưỡng cười hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Người ngồi đối diện Kiều Nhạc Hi giải thích, “Mới vừa rồi không có chuyện gì làm, chúng tớ kêu Mạnh Lai mở quà. Cậu biết không, quà cậu tặng với quà của Giang Thánh Trác giống nhau như đúc! Hai người các cậu sao không trao đổi với nhau trước, mua quà cũng giống nhau! Quá kỳ cục!”

“Không thể nào!” - Kiều Nhạc Hi không tin, cô biết mấy năm nay Giang Thánh Trác mua quà tặng bạn gái lúc nào cũng là hàng độc hiếm thấy, huống chi cậu ta có một thư ký, chọn quà cho tính chất công việc trước nay cậu đều không cần quan tâm tới, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như thế.

“Không tin? Mạnh Lai, cậu nhanh lấy ra cho Nhạc Hi xem để cho cô ấy hết chối đi! Ha ha!”

Mọi người vẫn nhốn nháo như cũ, vốn là chuyện cũng không quan trọng gì nhưng Kiều Nhạc Hi nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Mạnh Lai, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Khi Mạnh Lai đem quà của Giang Thánh Trác đưa ra, Kiều Nhạc Hi nhìn thấy hai đôi bông tai giống nhau như đúc chỉ có thể lúng túng cười cười. Cô không nghĩ tới Giang Thánh Trác cũng như cô không quan tâm nhiều đến chuyện này, cho nên chỉ mua quà cho có để tặng Mạnh Lai, làm sao biết được sự việc trùng hợp thế này?

Cô đưa tay cầm lấy đôi bông tai về, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng nhìn Mạnh Lai, “Thật ngại quá, tớ không biết sẽ trùng hợp như vậy. Thôi thế này đi, cái này coi như xong, ngày mai tớ mua quà khác đưa cậu!”.

Sắc mặt Mạnh Lai có chút tái nhợt, hai mắt nhìn chằm chằm vào hai đôi bông tai, đột nhiên đẩy tay Kiều Nhạc Hi ra, nói câu gắt, “Không cần!”.

Cả gian phòng chợt lắng xuống, mọi người cùng nhìn về phía Mạnh Lai. Kiều Nhạc Hi bị phản ứng của Mạnh Lai sợ hết hồn, trong ấn tượng của cô về Mạnh Lai, cô ta chưa bao giờ tỏ ra giận dữ hay nóng nảy, thậm chí nói chuyện lớn tiếng như vậy.

Giang Thánh Trác quét mắt nhìn thấy hành động Mạnh Lai dùng sức đẩy tay Kiều Nhạc Hi ra, nụ cười trên mặt cũng thu lại không ít, nhẹ nhàng giải thích, “Món quà này đúng là Nhạc Hi chọn, tớ gần đây bận rộn nhiều việc cũng không có tìm được quà tặng thích hợp nên muốn đưa một món quà gấp mặt vui vẻ trước rồi hôm nào sẽ bổ sung sau. Có thể lúc này tớ nói không rõ ràng, không nghĩ tới cô ấy lại mua một phần nữa để cậu hiểu lầm”.

Tất cả mọi người ai cũng biết Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi là đôi bạn thân từ nhỏ đến lớn, nên chỉ nghĩ bọn họ như anh em. Cách giải thích này khá hợp lý, hướng hồ Giang Thánh Trác luôn luôn làm việc khôn khéo không giống người thường, lời cậu nói ra cũng làm người khác tin tưởng.

Mạnh Lai biết được mình luống cuống, điều chỉnh vẻ mặt, vành mắt lóng lánh nước mắt quanh nhìn Giang Thánh Trác nói, “Quà tặng như vậy là được rồi, cậu tới dự mình rất vui”.

Sau đó lại bưng cái khuôn mặt hào phóng đối với Kiều Nhạc Hi nói, “Sao cậu không nói sớm, làm hại tớ hiểu lầm. Thật ra cũng không có gì, có lòng đến là được rồi, hai phần tớ đều thích”.

Kiều Nhạc Hi nhìn khuôn mặt gượng cười của Mạnh Lai kêu mọi người tiếp tục dùng bữa, trong lòng không còn chút hứng thú gì nữa.

Tầm mắt của cô lướt qua Mạnh Lai nhìn về phía Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác nói dối xong vẫn bình tĩnh tự nhiên, từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô lấy một lần mà khóe miệng cậu luôn treo nụ cười yếu ớt, giống như tất cả đều là sự thật.

Kiều Nhạc Hi cảm giác gì đó không đúng, hơi quay đầu đối diện với ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình, cặp mắt kia rõ ràng có ý thù địch. Kiều Nhạc Hi hất cằm lên, không cam lòng yếu thế trừng trở lại.

Khi một người đã không thích một người thì cô cũng không mong chờ người khác có ý tốt đẹp gì với mình.

Trong lòng Kiều Nhạc Hi thở dài một cái, nếu như trước kia cô và Bạch Tân Tân chẳng qua là không muốn nói nhiều, vậy bây giờ xem ra cả hai người cuối cùng thẳng thắn xem nhau như kẻ thù.

Để hóa giải không khí lung túng hiện tại, mọi người bắt đầu tìm chủ đề để nói, không lâu sau không khí lại náo nhiệt như trước.

Cái cảm giác như ngồi trên đồng lửa, đứng trên than nóng quay trở lại, Kiều Nhạc Hi chỉ có thể viện cớ đi toilet, nói một tiếng sau đó đi ra ngoài.

Hiện tại cô cảm thấy rất hối hận, nếu biết sớm như vậy, lúc trước nên thẳng thắn từ chối lời mời của Mạnh Lai hoặc là mặt dày hơn nữa không tới dự tiệc thì tốt biết mấy.

Kiều Nhạc Hi đứng trong toilet rửa tay mấy lần, cảm thấy nếu không trở về phòng thì sẽ không thể về sớm nên mới đi ra. Vừa đến chỗ rẽ của hành lang thì thấy Giang Thánh Trác đang nói gì đó với cô gái cậu mang đến, cô gái đó gật đầu rồi mặc áo khoác rời đi.

Giang Thánh Trác xoay người, hành động lưu loát đi về phía trước, không chút ngập ngừng lướt qua giống như không nhìn thấy cô.

Tim Kiều Nhạc Hi đập thình thịch, ngay lúc cậu đi ngang qua, cô cố gắng níu tay áo cậu, áy náy hỏi, “Cậu còn giận tớ à?”

Giang Thánh Trác bỗng cười lên, âm thanh trầm thấp mát lạnh, “Ôi, đây không phải là con gái danh giá nhà họ Kiều sao? Trùng hợp thế này, cô đừng bao giờ đụng đến tôi nha, nếu không sẽ bị ghê tởm, không tốt đâu!”.

Vừa nói xong tay áo cũng rút về, đứng nhìn cô.

Kiều Nhạc Hi cau mày ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy rõ mặt cậu, hẳn là cậu đã uống không ít, đôi mắt hoa đào kia dường như càng ngày càng quyến rũ, tròng mắt đen láy mang theo hơi nước khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, nếu không sợ rằng sẽ rơi trong hồ nước đen thẳm không đáy.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, nhớ tới việc cậu thay cô giải vây cô vừa rồi, nhỏ giọng lầm bầm, hai cái tay không tự chủ kéo kéo ống tay Giang Thánh Trác, ngoan ngoãn nhận lỗi, “Thật xin lỗi, là lỗi của tớ, cậu đừng tức giận nữa.....”.

Giang Thánh Trác nhìn động tác nhỏ của cô, đầu ngón tay trắng nõn đang nín nín kéo kéo tay áo cậu, từng chút từng chút quấn quanh khiến lòng cậu cũng mềm đi, nhưng vẫn cứng miệng hỏi, “Có biết chính xác là sai lầm gì không?”.

Kiều Nhạc Hi như được ân xá, gật gật đầu, “Biết!”.

“Sau này còn dám hét với tớ nữa không?”.

“Không dám không dám!”.

“Vậy tớ có làm cậu cảm thấy ghê tởm không?”.

“Không có, cậu vẫn luôn luôn không làm tớ thấy ghê tởm, tớ mới là người ghê tởm”.

“Ngày mai cậu làm hoành thánh cho tớ ăn?”.

“Được!”.

“Đi theo sau tớ mua quần áo?”

“Được!”.

“Hai ngày nữa là sinh nhật của ba cậu, cậu cùng đi với tớ?”.

“Không thành vấn đề!”

Kiều Nhạc Hi sau khi nhận lời mới phản ứng lại, buông tay ngẩng đầu nhìn cậu.

Giang Thánh Trác mặt cười xấu xa, “Thế nào, muốn đổi ý?”

18. Chương 18: Muốn Đổ Tội Cho Người Khác

Hai đầu chân mày Kiều Nhạc Hi nhíu chặt, dĩ nhiên cô sẽ không đổi ý. Cô tự nhận, đối với người đó nỗi hận của cô sâu sắc như thế nào, nhưng mà.....

“Anh Hai của tớ tìm cậu?”

Giang Thánh Trác thoải mái thừa nhận, “Đúng vậy”.

Kiều Nhạc Hi tỏ ra đáng thương, cố gắng vớt vát một chút đồng cảm từ cậu, “Có thể không đi không?”

Thật đáng tiếc, Giang Thánh Trác biết tổng bộ dáng này của cô, nghiêng đầu hỏi lại, “Cậu nói thử xem?”.

“Tớ thật sự không muốn đi, trừ chuyện này ra chuyện gì tớ cũng làm!” - Kiều Nhạc Hi thề thốt đảm bảo.

Giang Thánh Trác đặt hai tay lên vai cô, hơi dùng sức xoay cô một trăm tám mươi độ, đẩy Kiều Nhạc Hi về phía trước, “Đi đi, tới lúc đó chúng ta cùng nhau về”.

Kiều Nhạc Hi cố gắng dụ dỗ quân địch một lần nữa, “Thiệt là... không thể không đi sao? Tổ sẽ mua bánh chèo cho cậu trong vòng một tuần?”.

Giang Thánh Trác không có phản ứng.

“Giang Thánh Trác! Cậu mà ép tớ thì tớ nói cho cha cậu biết cậu lén lút mua xe đua chuyên biệt suốt ngày rêu rao khắp nơi!” - Kiều Nhạc Hi thấy không dụ dỗ được đành phải uy hiếp.

Lần này thì đến lượt Giang Thánh Trác cau hàng chân mày, “Sao cậu biết tớ mua xe? Chuyện đó tớ đâu có nói với ai?”.

Kiều Nhạc Hi cười gian hắc hắc, chờ Giang Thánh Trác quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ai ngờ Giang Thánh Trác dừng bước, vuốt cằm suy nghĩ, thu hồi vẻ hoảng sợ vừa rồi, bình tĩnh nhìn cô rồi chậm rãi mở miệng, “Thật không uống là hai anh em ruột, cái vẻ mặt đi uy hiếp người khác cũng giống nhau như vậy! Nhưng mà anh Hai của cậu thông minh hơn cậu một chút, nếu đem ra so sánh thì tớ tương đối sợ anh ấy hơn”.

Nói xong tiếp tục đẩy Kiều Nhạc Hi lên phía trước, nhưng mà ai kia vẻ mặt đau khổ, “Giang Thánh Trác, tớ không muốn về mà.....”.

Giang Thánh Trác sờ sờ đầu cô, nói lời nhỏ nhẹ cứ như dỗ dành một đứa nhỏ đang gây sự, “Ngoan..... nghe lời anh, anh mua kẹo cho ăn.....”.

Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác quay trở lại phòng tiệc, đám người ăn uống no đủ mặt mày hồng hào đang đứng tụ hợp mấy tốp nói chuyện phiếm chiếm lấy một góc phòng.

Hai người kẻ trước người sau vào cửa, sau đó cả hai hết sức ăn ý chia ra hai hướng tham gia vào nhóm người, cũng nhanh chóng hòa mình.

Kiều Nhạc Hi đang nói chuyện vui vẻ với mấy người bạn gái, Mạnh Lai bỗng nhiên mở miệng, “Nhạc Hi, cậu cùng mình đi toilet nha”.

Tuy trong lòng cảm thấy kỳ lạ là vì Bạch Tân Tân đang đứng cạnh cô, tại sao Mạnh Lai không rủ cô ta đi chung ngược lại gọi mình? Nhưng cô vẫn đứng lên, “Được”.

Hai người vừa đi được vài bước, Bạch Tân Tân ở phía sau bỗng kêu lên, “Chờ một chút, em cũng đi”.

Ngay lúc đi tới vách ngăn mỏng giữa hai khu, những người khác còn đang nói chuyện ở phía bên kia không để ý, khi Kiều Nhạc Hi đi vòng qua vách gần tới cửa, Kiều Nhạc Hi có cảm giác sau lưng có ai đó dùng lực đẩy cô làm cho cô mất thăng bằng theo quán tính quơ tay tìm kiếm điểm tựa, và người gần nhất là Mạnh Lai.

Mạnh Lai đang đi phía trước bị cô quơ phải nên ngã sấp xuống, đầu đụng trúng mấy chai rượu thủy tinh. Chỉ trong nháy mắt, mấy chai rượu thủy tinh bị vỡ tan tành gây ra tiếng ồn lớn vọng ra cả ra bên ngoài.

Trong khi Kiều Nhạc Hi còn chưa phản ứng kịp thì Bạch Tân Tân bên cạnh dùng sức đẩy cô qua bên kia miệng lớn tiếng gào thét, “Cô làm gì vậy hả?”

Lần này Kiều Nhạc Hi không kháng cự bị quăng té xuống đất, cánh tay đè lên mấy mảnh thủy tinh vỡ trên chiếc bàn nhỏ gần đó, ót bị đụng mạnh vào tường làm mắt cô muốn nổi đom đóm, phải mất một lúc sau cô mới nhìn thấy rõ tình huống trước mắt.

Trần Mạnh Lai không ngừng chảy máu, mặc dù không nhiều lắm nhưng nhìn vào làm người ta thấy mà đau lòng. Ở phòng trong, khi mọi người nghe thấy tiếng động bên ngoài thì chạy đến đứng vây quanh.

Bạch Tân Tân đang tự biên tự diễn, “Kiều Nhạc Hi, về phần cô, vừa rồi Mạnh Lai chỉ nói với cô một câu như vậy mà cô giữ trò thế sao?”

Kiều Nhạc Hi không giải thích được, có cảm giác như có người đang muốn đỡ cô đứng lên, vừa ngẩng đầu thì thấy gương mặt Giang Thánh Trác, cô nắm lấy tay cậu dễ dàng đứng dậy.

Cô có cảm giác không giải thích được, chỉ nhìn Bạch Tân Tân hỏi, “Cô nói nhảm cuội gì đó?”.

Bạch Tân Tân cùng với những người khác nâng Mạnh Lai từ dưới đất qua bên ghế ngồi, tiếp tục rống lên, “Tôi nói bấy cái gì! Tất cả mọi người thấy rõ cô rõ ràng cô cố ý đẩy ngã Mạnh Lai! Cô đúng là đồ độc ác, khắp nơi đều có thủy tinh vỡ, cô muốn hủy hoại khuôn mặt của Lai Lai phải không?”

Kiều Nhạc Hi quay đầu nhìn những người khác, tất cả đều uống nhiều rượu bia, thật ra cũng không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra bên này nên không có ai chứng kiến đứng ra chất vấn Kiều Nhạc Hi. Huống chi, bọn họ đều hiểu, uẩn khuất bên trong còn phức tạp hơn.

Kiều Nhạc Hi nhìn Mạnh Lai, cô ta đang cúi đầu, tay cầm khăn tay che trán, không hề ngẩng mặt lên nhìn Kiều Nhạc Hi cũng không nói gì.

Bỗng nhiên cô hiểu ra mọi chuyện, cú đẩy vừa rồi là của ai, hay cái bấy này được bày ra hoàn mỹ như thế nào. Cho dù hiện tại cô có nói gì đi nữa cũng vô dụng. Cô cười lạnh.

Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, Kiều Nhạc Hi cuối cùng cũng hiểu rõ thế nào gọi là “đổ tội cho người khác”.

Không lâu sau, Quản lý nhà hàng cũng có mặt, theo phía sau còn có mấy nhân viên phục vụ, tay cầm thuốc khử trùng và bông băng.

Ông ta vừa nghe Giang Thánh Trác có mặt trong căn phòng đang ồn ào nên lập tức chạy tới. Mấy giọt mồ hôi lãnh lẽ từ trên trán chảy xuống, ông ta bước đến trước mặt Giang Thánh Trác hỏi lấy lòng, “Cậu Giang, cậu không có chuyện gì chứ?”

Giang Thánh Trác hai tay ôm để trước ngực, không để ý khoát khoát tay.

Bạch Tân Tân thỉnh thoảng thay đổi đối tượng, quay qua Giang Thánh Trác nói, “Tổng giám đốc Giang, làm phiền anh tới giúp Mạnh Lai cầm máu với”.

Giang Thánh Trác đứng bên cạnh Kiều Nhạc Hi, một lúc lâu cũng không động, nhẹ nhàng nhả ra một câu, “Tôi đường đường là người có địa vị, từ trước tới giờ chưa từng làm qua. Tôi nghĩ hay nhường cho người khác, tôi sợ nếu lỡ mạnh tay sẽ khiến máu chảy còn nhiều hơn”.

Hai phục vụ nữ đến giúp Mạnh Lai cầm máu, Bạch Tân Tân đứng trong phòng, vẻ mặt tức giận bất bình, “Tổng giám đốc Giang, anh thấy thế nào, bạn của anh là người như vậy đó! Lai Lai đối xử với cô ta tốt như vậy, chuyện lúc này đã không so đo với cô ta rồi, ai ngờ cô ta không mang ơn mà còn đẩy người”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cô ta tự biên tự diễn, nghe mấy lời vu oan giá họa, giận tới mức run cả người, tới mấy câu nói ác độc như vậy mà cũng nói ra được.

Giang Thánh Trác vừa lắng nghe vừa nhìn Kiều Nhạc Hi, vẻ mặt ngày càng nghiêm túc.

Kiều Nhạc Hi thấy mình oan ức còn hơn Đậu Nga ấy chứ, cô cứ nghĩ Giang Thánh Trác tin lời Bạch Tân Tân, lúc này bắt đầu trở nên luống cuống.

Vừa rồi bị người ta ném tới mức nổi đom đóm cô không hoảng hốt, nghe Bạch Tân Tân bịa chuyện nói xấu cô không sợ, mọi người xung quanh bàn tán xì xào không ai thay cô đứng ra nói giúp, cô cũng không luống cuống nhưng nhìn thấy ánh mắt của cậu lại khiến tâm tư cô rối loạn không biết thế nào.

Kiều Nhạc Hi cau mày mở to mắt nhìn thẳng vào cậu, giọng nói hơi run rẩy, “Tôi không cố ý đẩy cô ấy, là cô ấy đẩy tôi trước! Giang Thánh Trác, nếu cậu dám nghi ngờ tôi dù chỉ một chút, coi như cả đời này cậu đừng mong tôi tha thứ cho cậu!”.

Giang Thánh Trác chợt cười, ánh sáng từ chùm đèn thủy tinh treo trên cao khúc xạ xuống dường như tất cả đều rơi trong đôi mắt hoa đào của cậu, ánh sáng lấp lánh động lòng người. Cậu sờ đầu Kiều Nhạc Hi an ủi, chỉ nhẹ nhàng hỏi cô, “Cậu nghĩ gì vậy? Cánh tay có đau không? Đưa túi xách đây, tớ giữ cho cậu”.

Lúc này Kiều Nhạc Hi mới phát hiện tay mình đang chảy máu, hèn gì ánh mắt cậu vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay mình.

Bên cạnh tự nhiên sẽ có người đưa thuốc sát trùng và bông băng tới cho Giang Thánh Trác, cậu vừa giúp cô xử lý vết thương vừa dạy dỗ cô.

“Vừa mới hứa xong là không hết với tớ, sao trước sau cũng không thay đổi gì hết vậy?”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cánh tay đau chăm chú, vết thương mới được rửa thuốc sát trùng, đau rất vô cùng, cô chỉ biết cắn môi dưới chịu đựng.

Mặc dù lời nói hung dữ nhưng đôi tay đang băng bó của Giang Thánh Trác vô cùng nhẹ nhàng, thấy mọi người không ai để ý mới khẽ sát bên tai hạ thấp giọng:

“Cậu nói đi, có phải cậu ngốc lắm không! Từ nhỏ tới lớn cậu chỉ biết hăm hại tớ không biết bao nhiêu lần, duy nhất chưa làm là gắn cái đuôi trở thành con khỉ thành tinh thôi! Còn nếu nói cậu thông minh, lại dễ dàng bị người ta gạt bẫy như vậy. Cậu cho rằng Bạch Tân Tân là loại đèn cạn dầu sao? Nếu như cậu chỉ là một người sinh ra trong gia đình bình thường thì không còn gì để nói, nhưng mà mấy chuyện lường gạt tương tự cậu thấy từ nhỏ đến giờ vẫn còn chưa đủ sao? Người ta đào sẵn hố, chỉ có một chiêu cậu liền tình nguyện nhảy vào?”

Kiều Nhạc Hi thật sự không nghĩ Bạch Tân Tân sẽ dùng tới cách này, cô không biết là là Bạch Tân Tân nhằm vào mình, còn được Mạnh Lai đồng ý. Nếu như người kia không đồng ý, nếu như theo lời của người sau thì.....

“Xong rồi, tốt lắm” - Giang Thánh Trác cầm cánh tay đã được băng bó của cô lắc tới lắc lui mấy cái, “Chắc là không ảnh hưởng tới xương đâu, đừng để bị dính nước, mấy ngày nữa sẽ đỡ hơn”.

Kiều Nhạc Hi hoàn hồn nhìn thấy Giang Thánh Trác xử lý xong vết thương, có chút ngạc nhiên, “Cậu từng học qua? Băng bó cũng khá đẹp”.

Về mặt Giang Thánh Trác đặc ý dặt dào, “Cái này cần gì phải học, anh đây là thiên tài mà”.

“Ha, khen cậu có một câu mà cứ nghĩ mình giỏi lắm!”

Giang Thánh Trác từ trước đến nay đâu bao giờ quan tâm đến ánh mắt của người khác, dưới tình huống giương cung bạt kiếm mà vẫn trò chuyện vui vẻ cười nói với Kiều Nhạc Hi.

Bạch Tân Tân nhìn thấy hai người vừa nói cười lại nhìn về mặt mắt hờn của Mạnh Lai, vang lên giọng nói chói tai, “Tổng giám đốc Giang, anh nói chuyện như vậy phải xử lý như thế nào?”

Giống như đến lúc này mới nhớ tới người này, Giang Thánh Trác về mặt mê mang hỏi, “Xử lý? Xử lý cái gì?”

Bạch Tân Tân nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Kiều Nhạc Hi, “Kiều Nhạc Hi cố ý gây thương tích cho người khác!”.

Giang Thánh Trác nhìn Bạch Tân Tân, sau đó quét mắt qua Mạnh Lai đang ngồi trong góc, bật cười, khoe môi cong lên, đuôi mày mê hoặc chuyển động, chẳng qua là đáy mắt có vài thứ không giống như những gì người ta nhìn thấy.

Nhìn nụ cười trên mặt cậu khiến trong lòng mọi người sợ hãi, không phải cái vẻ tươi trẻ rạng rỡ như ánh mặt trời, cũng không phải nụ cười yếu ớt bất cần đời trên bàn rượu vừa rồi. Mọi người lúc này mới nhận được, trải qua mấy năm nay Giang Thánh Trác thật sự đã thay đổi.

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu, tiếng chuông cảnh giác trong lòng reo lên, đây là điềm báo trở mình của tên yêu nghiệt Giang.

Cậu ta miễn cưỡng ngồi dựa vào chiếc ghế sofa, hai chân gác chéo, khuôn mặt luôn tươi cười, tâm trạng khá tốt mở miệng đề nghị, “Cố ý đã thương người? Tội này cũng không nhỏ nha. Theo ý của cô, chúng ta có nên báo cảnh sát tới trước, để cho mấy chú cảnh sát đi tới đi lui lấy lời khai gì gì đó không? Sau đó mọi người cùng nhau tới đồn qua đêm? Xem ra ăn mừng sinh nhật lần này của Mạnh Lai vui vẻ nhỉ?”

Mới mấy câu nửa thật nửa giả của Giang Thánh Trác đã làm khuôn mặt Bạch Tân Tân tái mét. Nhưng nụ cười trên mặt cậu ngày càng sâu hơn, tùy ý nói, “Họ Bạch, tôi đây, vẫn tiếc giữ mặt mũi cho gia đình cô nên mới không làm khó cô. Còn cô, tốt nhất nên về hỏi ông nội và ba của cô, hỏi xem Kiều Nhạc Hi là ai, hỏi xem bọn họ coi cô có khả năng chọc nổi cô ấy không!”.

Bạch Tân Tân mặt mày trắng bệch, giống như vôi trắng trát tường, không có một chút máu.

Kiều Nhạc Hi biết Giang Thánh Trác đang thật sự tức giận.

Cậu ta rất ít khi nổi giận trước mặt người khác, lúc nào bên ngoài cậu cũng tỏ ra bộ mặt cà lơ phất phơ. Thật ra, nếu cậu ta thật sự tức giận..... sẽ vô cùng đáng sợ!

Càng tức giận thì nụ cười trên mặt cậu càng rõ ràng, không phải dạng cười không kiêng nể ai, cũng không phải giống như nụ cười không đứng đắn hay đùa giỡn thường ngày mà là nụ cười hết sức dịu dàng.

Vừa dùng sức (thể hiện) vừa dịu dàng, vốn dĩ là mâu thuẫn nhưng cậu vẫn kết hợp hai sắc thái một lúc vô cùng hoàn hảo khiến người khác không rét mà run.

19. Chương 19: Kiên Kỵ

Nói xong Giang Thánh Trác không coi ai ra gì, đứng lên kéo Kiều Nhạc Hi dậy, “Kịch cũng xem xong, chúng ta đi”.

Kiều Nhạc Hi bị cậu lôi kéo ra bên ngoài, lúc đi ngang qua Mạnh Lai cô định len lén nhìn cô một cái, ai ngờ Giang Thánh Trác bỗng dừng bước chân nhanh hơn, hơn nữa thân thể còn che tầm mắt của cô.

Từ trong phòng tiệc ra ngoài Kiều Nhạc Hi kiên quyết kéo cậu lại dò hỏi, “Cậu tức giận?”

Đáy mắt lạnh lẽo của Giang Thánh Trác đã sớm không còn, giờ lại trở thành kẻ giàu có bụng dạ hẹp hòi, cười hì hì nói với cô bộ dáng lười nhác, “Tức giận làm gì? Tổ thấy phần chần còn không kịp đây, nhìn đi, mấy ngày trước còn khi dễ tổ, giờ thì dính chương rồi chứ gì?”

Kiều Nhạc Hi khinh bỉ nhìn cậu một cái, sau đó mới lo lắng hỏi, “Mạnh Lai không có sao chứ? Tổ thấy cô ấy chảy rất nhiều máu, có muốn đưa cô ấy đi bệnh viện không?”

“Làm gì?” - Giang Thánh Trác “thưởng” cho cô một cái tát, “Cậu còn muốn tình cảm chị em gì nữa? Cậu điên rồi à?”

Mặt Kiều Nhạc Hi không được tự nhiên, “Không phải, tổ sợ... nếu cô ấy có gì bất trắc chắc tổ bị ngồi chồm hổm mấy năm trong tù?”

Giang Thánh Trác bộ mặt “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, “Đúng rồi Nhạc Tư, ”ỷ thế hiếp người” cái chiêu này từ ông cậu sao tới giờ cậu không học vậy? Chẳng lẽ tổ không dạy cậu? Sao cậu không nhớ rõ bản thân mình họ Kiều? Đừng nói với tổ cậu không phải cố ý, coi như cậu cố ý đi nữa, cậu mà muốn thì hai con kia vào “ăn cơm miễn phí của nhà nước” mấy năm đều được hết”.

Nói xong cậu nhìn hoa văn trên vách tường, vẻ mặt đau khổ than thở, “Haiz, nhân hòa (sự đoàn kết của nhân dân) của con người đúng là không thể so sánh, người ta tặng cậu hai giọt máu thì cậu mềm lòng. Cậu đối với tổ mạnh mẽ hiếp đáp cỡ nào? Tổ nhớ năm tổ sáu tuổi.....”

Kiều Nhạc Hi nhìn cái vẻ mơ màng của cậu là biết ngay cậu muốn lôi chuyện cũ ra nói nên giả vờ kêu lên, “Ây da, tay tổ đau quá.....”

Giang Thánh Trác nhướn mày nhìn cô, Kiều Nhạc Hi len lén nhìn cậu một cái rồi tiếp tục giả bộ la oai oải.

Cuối cùng Giang Thánh Trác cũng đành bỏ qua, bước tới dìu cô, “Được rồi đừng kêu nữa, đi nào”.

Lên xe, Giang Thánh Trác nghiêng nửa người sang giúp cô thắt dây an toàn, Kiều Nhạc Hi ngửi được hơi thở mát lạnh của cậu mới nhớ tới, hỏi, “Không phải là cậu uống rượu sao? Không thể lái xe”.

Giúp cô xong, Giang Thánh Trác ngồi ngay ngắn khởi động máy, nhìn cũng không nhìn cô nói, “Tổ không thể lái, không lẽ người tàn tật như cậu lái sao?”

“Tại sao tổ là người tàn tật? Tổ chỉ bị thương mà thôi!”.

“Vậy tại sao lúc trước cậu nói tổ bị liệt nửa người?”

“Thì cậu lúc đó chính là bị liệt nửa người mà!”

“Vậy cậu bây giờ là thương bệnh binh! Nhìn lại cái cơ thể của cậu coi, có ngồi xe buýt người ta cũng phải nhường chỗ cho cậu!”.

Thái độ Kiều Nhạc Hi không phản kích như bình thường, đột nhiên yên lặng. Cô biết Giang Thánh Trác cố ý cãi vả với cô, mỗi lần buồn bực cô sẽ không nói chuyện mà Giang Thánh Trác lần nào cũng có sở trường khiến cô phải mở miệng.

Buổi tối này, Giang Thánh Trác cũng có uống chút rượu nhưng bây giờ đã hoàn toàn tỉnh hẳn, cậu nhẹ đập cần ga, tốc độ cũng không nhanh, “Sao vậy? Giận à?”

Kiều Nhạc Hi tựa đầu vào kính xe nhìn ra bên ngoài, “Haiz, cậu nói xem, coi như quà tặng có bị trùng đi nữa nhưng Mạnh Lai cũng không nên tức giận như vậy chứ? Rốt cuộc tại sao cô ấy lại như vậy?”

Giang Thánh Trác liếc nhìn cô suy nghĩ, Mạnh Lai là người thế nào, ngược lại cậu là người hiểu rất rõ nhưng cậu không biết phải giải thích thế nào để cho cô hiểu.

Kiều Nhạc Hi yên lặng trong giây lát, tự nhiên hỗn hển nhảy dựng lên nhìn chăm chăm Giang Thánh Trác giống như mèo hoang xù lông giờ móng vuốt với tư thế sẵn sàng tấn công người, “Còn cậu nữa! Sao quà tặng của hai chúng ta lại giống nhau vậy?”

Đối với chuyện này Giang Thánh Trác cũng không biết đáp án.

Quà tặng cho Mạnh Lai đúng là cậu giao cho thư ký Đỗ Kiều sớm chuẩn bị nhưng mà trước khi đi cậu lại thay đổi ý kiến.

Đỗ Kiều đi vào nói cho cậu biết cô gái họ Triệu đang ở dưới nhà xe chờ cậu, nhưng khi cô tiến vào thì thấy Giang Thánh Trác duỗi thẳng hai chân đặt đong đưa trên bàn lười biếng dựa vào ghế ngồi, một tay thưởng thức một hộp nhung nhỏ màu lam đậm, chiếc hộp mở ra đối diện với đáy mắt u tối đang dần dần hiện ra.

Cô đứng trước yên lặng trước bàn, cũng không biết ý của cấp trên. Mấy ngày trước Sếp để cô chuẩn bị một phần quà sinh nhật, cô cũng hỏi giới tính cùng quan hệ với cậu.

Giang Thánh Trác vô cùng tự nhiên không đứng đắn trả lời, “Bạn gái cũ nhiều năm trước”.

Đỗ Kiều ngạc nhiên há hốc mồm, Giang Thánh Trác rất hài lòng với phản ứng của cô, “Chỉ là bạn - giới tính nữ, mấy năm nay mới về nước”.

Đỗ Kiều tự biết để lựa chọn món quà này, cô nhất định phải thật cẩn thận, không mập mờ cũng không thất lễ, nhưng nhìn biểu hiện của Sếp, hình như là..... không hài lòng lắm thì phải?

“Tổng giám đốc Giang, nếu như Sếp không hài lòng, tôi sẽ đi chuẩn bị một lần nữa”.

Giang Thánh Trác không trả lời mà hỏi lại, “Cô nói xem, lí do gì mà mỗi lần một cô gái nhìn thấy một cô gái khác liền nổi giận vô cớ?”

Đỗ Kiều oán thăm, Sếp trải qua biết bao cuộc tình mà còn không biết rõ hơn tôi sao còn hỏi? Thì là ghen chứ gì nữa!

Nhưng đáp án này tất nhiên Đỗ Kiều không dám nói thẳng như vậy, “Nguyên nhân này sao, có rất nhiều.....”

“Ừ, đúng là có rất nhiều, không nhất định là cái đó” - Giang Thánh Trác bắt đầu tự hỏi tự trả lời, sau khi nói xong liền đứng dậy đem cái hộp trong tay vứt cho Đỗ Kiều, “Ừ, cho cô”.

“À, đúng rồi, cô vừa nói cô gái Triệu gì đó đến đúng không?”

Đỗ Kiều đang ngu ngơ không rõ chuyện gì, ngây ngơ gật đầu.

Khi đang bon bon trên đường, Giang Thánh Trác nhìn thấy khu thương mại bên đường liền lái vào khiến cô bạn gái nhỏ bên cạnh tò mò.

Cậu cười giải thích, “Quên mua quà tặng”.

Cô bạn gái đó mặt dù có vẻ như xuất thân từ gia đình danh tiếng nhưng cũng người sành sỏi chuyện bên ngoài, giọng nói nũng nịu hài hước, “Không phải anh nói chỉ là một cô gái thôi sao? Sao để tự thân anh Giang đi mua quà tặng thế này, biểu hiện quan tâm dịu dàng thế này đúng theo tiêu chuẩn lấy lòng phái nữ nha”.

Giang Thánh Trác vừa đẩy cửa xe ra vừa trả lời, “Phải không?”

Tùy ý ghé vào một cửa hàng trang sức gần đó, người bán hàng muốn thể hiện “bản lĩnh” chào đón-hỏi thăm-giới thiệu, vừa mở miệng lại bị Giang Thánh Trác ngắt lời, “Đừng nói chuyện, tôi không có thời gian”.

Lướt nhìn quanh một lượt cửa hàng, tùy tiện chỉ tay vào đôi bông tai yêu cầu gói lại.

Lúc ấy người bán hàng cười giống như hoa mới được tưới nước, giả vờ khen cậu, “Ánh mắt của khách hàng thật tốt, đôi bông tai này trong cửa hàng của chúng tôi chỉ có hai đôi, một đôi trong đó được bán trong ngày, lúc đó vị khách hàng nữ kia thấy liền chọn ngay”.

Lúc đó Giang Thánh Trác cũng không để ý, chỉ nghĩ là cô ta đang nịnh hót, bây giờ nghĩ lại, vị khách hàng nữ trong miệng người đó có khả năng lớn là Kiều Nhạc Hi. Cậu cũng không nghĩ tới chuyện trùng hợp thế này.

Khi cậu thấy Kiều Nhạc Hi đẩy cửa đi vào, trong lòng vẫn còn tức giận với cô. Nhưng khi thấy quà sinh nhật của cô giống với quà của cậu thì không tự giác bật cười, nhìn khuôn mặt “không biết làm sao” của cô đang nhìn mình, tâm tư đâu còn cứng rắn nữa, chỉ bất đắc dĩ cười khổ.

Đây được coi là duyên phận sao?

Giang Thánh Trác nhìn về phía cô nửa thật nửa giả trả lời, “Chúng ta đúng là tâm ý tương thông”.

Mặc dù những lời này làm tim cô đập rộn lên nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện ghét bỏ ngày thường, thuận tiện liếc mắt cậu một cái.

Vừa tới nhà, Kiều Nhạc Hi la om xòm muốn tắm nhưng Giang Thánh Trác không đồng ý.

“Tóc tớ toàn mùi thuốc lá với mùi rượu, cậu ngửi thấy không? Hôi chết người!”.

Giang Thánh Trác nhìn cô dùng tay không bị thương cầm lấy nắm tóc đưa lên mũi ngửi sau đó nhăn mũi buông tay, quay mặt nhìn cậu la to.

Có mùi thuốc lá lẫn mùi rượu nhưng vẫn không át được mùi thơm.

Kiều Nhạc Hi vốn cường điệu nói vậy không ngờ Giang Thánh Trác thật sự tới gần cầm lấy tóc cô, cúi đầu nhẹ nhàng ngửi, trên mặt còn mang theo nụ cười yêu ớt, có lẽ do ánh đèn buổi tối nên khóe mắt lẫn đuôi mày cậu đều nhìn rất dịu dàng, đến gò má cũng nhu hòa hơn.

Cô đột nhiên cảm giác được người đứng trước mặt này từ một thiếu niên ngây ngô năm đó đã trở thành một người đàn ông chân chính, chuyện cãi nhau ầm ĩ của bọn họ giống như chuyện hôm qua, hôm nay cả hai đều đã trưởng thành.

Cô đỏ mặt, vội vàng rút tóc mình về.

“Được rồi, tớ không tắm!” - Cô có chút buồn rầu.

Giang Thánh Trác lại mở lời, “Cánh tay không thể bị dính nước, nếu bây giờ cậu không thoải mái thì cứ gọi đầu một lần đi!”

Kiều Nhạc Hi cau mày, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Kiều Nhạc Hi đi vào phòng thay đổi một bộ quần áo mặc nhà, bước vào phòng tắm, ngồi bên cạnh vòi sen, cầm lấy nó cố gắng làm ướt tóc.

Giang Thánh Trác cởi áo khoác ngoài, đi vào, xoắn tay áo lên hỏi, “Có muốn tớ giúp cậu một tay không?”

Bởi vì tay trái làm không quen nên cả mặt cô đều bị ướt, cuối cùng đành tắt nước nói chuyện âm thanh nghe không rõ, “Nói nhảm!”

Giang Thánh Trác nhìn quanh phòng tắm, lấy cái ghế nhỏ để bên cạnh bồn tắm ngồi xuống, cầm lấy vòi sen từ tay cô, “Cậu vào ngồi trong bồn tắm đi”.

Kiều Nhạc Hi ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm, Giang Thánh Trác đỡ cô từ phía sau để đầu lẩn tóc nghiêng ra ngoài dọc theo bồn tắm, cậu lấy một cái khăn bông mềm đệm sau gáy cô.

Mái tóc dài của cô quấn quanh mười ngón tay thon dài đầy bọt của cậu, cảm xúc trơn ướt, mùi hương thoang thoảng, động tác tay của cậu không tự giác nhẹ nhàng hơn, mat-xa nhẹ nhàng hai bên đầu cô, Kiều Nhạc Hi vừa hưởng thụ vừa không quên khích lệ Giang Thánh Trác.

“Giang Bướm Bướm à, hiện tại tớ mới hiểu tại sao nhiều cô gái thích cậu như vậy. Thì ra cậu không những nhìn đẹp mắt, tay nghề cũng tốt, cô gái được cậu phục vụ thật là hạnh phúc!”

Giang Thánh Trác cau mày, rất không tình nguyện mở miệng, “Quen biết nhiều năm như vậy mà đây là lần đầu cậu khen tớ một câu, nhưng mà cũng không có gì tốt để nói”.

Trong lúc cậu ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi xuống chiếc áo rộng cổ của cô nhìn vào.

Bởi vì cô nằm, cậu ngồi nên góc nhìn đặt biệt tốt, tựa như có thể nhìn thấy cảnh xuân không sót gì.

Cậu đột nhiên cảm giác hơi nóng, bắt buộc bản thân thay đổi tầm mắt, bàn tay không tự chủ tăng thêm lực.

Kiều Nhạc Hi không biết gì, đang cười trộm, “Lời này hay nà, Thiết là! Ấy da, cậu nhẹ tay chút.....”

Giang Thánh Trác sợ hết hồn, từ từ lau tóc, nhìn thấy cái ót bị đỏ một bên của cô, sắc mặt cậu bỗng lạnh đi, “Vừa rồi (lúc ở tiệc sinh nhật) bị đụng phải không? Tại sao cậu không nói? Có đau không?”

Kiều Nhạc Hi nằm rất thoải mái, không nghe được điều bất thường từ giọng của cậu, lời nói phát ra từ cổ họng thoải mái thờ dài, “Không đụng tới sẽ không đau, không có chuyện gì đâu, chỉ hai ngày là hết thôi. À, cậu tiếp tục tiếp tục”.

Giang Thánh Trác thở dài, xoa bóp tiếp mấy phút nữa để sạch bọt, dùng khăn lau tóc cho cô, cuối cùng hai người ngồi trên ghế sofa, Giang Thánh Trác cầm lấy máy sấy giúp cô làm khô tóc.

Âm thanh máy sấy ồn ào cùng với tiếng của cậu nghe thế nào cũng không cảm thấy vui vẻ.

“Cậu cả ngày cười hì hì đầu đá lung tung giống như kẻ không sợ trời không sợ đất, tâm tư lúc nào cũng hơn người khác, tại sao lần này giống như người mới ra trận? Không phải tức giận thì phản ứng chậm, tâm trạng không ổn định, sao lại vậy?”

Kiều Nhạc Hi nhỏ giọng nói thầm, “Tại sao tại sao! Còn không phải là kiêng kị cậu sao! Ai biết cậu có tiếp tục nổi lại duyên xưa hay không!”.

Âm thanh máy sấy lớn nên Giang Thánh Trác không nghe lời cô nói, tắt máy xong cậu mới hỏi lại, “Cậu nói gì?”

Kiều Nhạc Hi lắc đầu mặt mày như đưa đám, “Không có gì, sấy tiếp đi”.

Âm thanh ong ong lần nữa vang lên, suy nghĩ của Kiều Nhạc Hi lại bay xa.

Cô vĩnh viễn nhớ đến cái đêm cậu chia tay Mạnh Lai, gió lạnh thấu xương và lòng cô cũng bị thổi đến đau đớn.

Đến cuối cùng, cô vẫn không biết trong lòng Giang Thánh Trác nghĩ thế nào, cũng không biết thái độ của cậu ra sao. Coi như thái độ hôm nay của cậu đối với Mạnh Lai không còn nhiệt tình thậm chí có hơi chán ghét nhưng ai biết được có lẽ vì nổi canh cánh từ việc chia tay mấy năm trước nên cậu cố ý lạnh nhạt với Mạnh Lai? Cậu ta chắc không phải còn tưởng nhớ Mạnh Lai chứ?

Bởi vì yêu nên hận?

Kiều Nhạc Hi có một điều không buông xuống được, đó là cô vẫn còn chút tình cảm với Mạnh Lai. Dù sao hai người cũng từng là bạn tốt với nhau trong khoảng thời gian ý nghĩa của tuổi trẻ, tình cảm như chị em,

cô đã bỏ ra tâm tư đối với phần tình cảm này, Mạnh Lai có lỗi gì đây? Tất cả bây giờ chỉ là tâm tính của cả hai không hợp nhau, nếu không bị bắt buộc đến cùng thì cô sẽ không đành lòng trở mặt với cô ta.

Nhưng mà Giang Thánh Trác là một nhân tố chính ảnh hưởng tới cô.

Bởi vì đồ kỵ cho nên cô không ngừng dao động, bởi vì đồ kỵ nên phải nhẫn nại, bởi vì đồ kỵ nên tình trạng thế này vẫn tiếp diễn.

Cô thề, nếu như hôm nay Bạch Tân Tân tính toán với cô, cô khẳng định chỉ cần một phút là đá cô ta văng xa. Nhưng nếu là Mạnh Lai, cô lại thấy do dự.

Giang Thánh Trác từ nhà Kiều Nhạc Hi trở ra, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm, mặt không biểu cảm đi vào thang máy, lái xe về nhà nhưng trong lòng đang bắt đầu tính toán.

20. Chương 20: Giang Bướm Bướm Tức Giận

Buổi tối hôm đó Giang Thánh Trác trở về nhà chính, chờ đợi trong phòng khách rồi ngủ thiếp đi.

Cuối mùa thu tiết trời lạnh lẽo, Giang Thánh Khiêm từ trên xe bước xuống, áo khoác đã cởi ra đang được vắt trên cánh tay để hơi lạnh tùy ý thổi tới, thổi tan mấy phần mệt mỏi, thư ký chạy qua thay cậu đóng cửa xe.

Giang Thánh Khiêm dặn dò mấy câu rồi đi vào nhà.

Trong chốc lát, dường như có cảm giác có người đắp áo lên người mình, Giang Thánh Trác mở mắt liền thấy người đang đứng trước mặt, lập tức tươi cười, “Anh Cả”.

Giang Thánh Khiêm tươi cười nhìn đứa em trai nhỏ nhất từ nhỏ đã nghịch ngợm gây sự, chỉ trong chớp mắt đã lớn thế này.

Mới sáng sớm, cậu ta làm thanh cổ họng rồi nói với giọng khàn khàn, “Sao lại ngủ quên ở chỗ này, anh nghe bảo vệ nói cậu đợi anh cả đêm”.

Giang Thánh Trác ngồi dậy, trên người còn đang đắp áo của anh cậu, cậu cầm ly trà trên bàn lên đưa qua rồi nói, “Anh Cả, uống chút nước. Em gái của anh tỉnh lực tràn đầy lời kéo em đi chơi cả đêm, em mệt mới vậy chứ”.

Giang Thánh Khiêm nhận lấy ly nước nhấp một hớp, nghĩ đến người kia mập mạp như vậy nhưng khuôn mặt lại nhỏ nhắn, nét trầm ổn lạnh lùng trên mặt cũng thoáng chút dịu dàng cùng kiểu ngạo.

Trong nhận thức của Giang Thánh Trác, con trai cả nhà Giang gia không phải tốt như mọi người vẫn nghĩ. Giang Thánh Khiêm từ lúc nhỏ đã bị người lớn trong nhà đặt kỳ vọng cao, bị đưa ra làm tấm gương tốt, mỗi tiếng nói hành động đều không thể có sơ sót, áp lực chần chẫn rất lớn. Đối lại nếu là cậu, cậu sẽ sớm từ bỏ, nhưng mà Giang Thánh Khiêm lại không có vẻ là bị ép buộc, cứ như ông cụ non, từ lúc đi học cho đến ra đời đều trầm ổn chắc chắn. Chỉ trong mấy năm, đã chính thức nâng công ty Nhiễm Nhiễm trở thành công chổi rọi, chức vụ càng cao tâm tính lại càng thêm sâu sắc, có thể nhìn tổng thể tất cả những người bạn cùng tuổi không ai có thể vượt qua.

Nhưng mà đạo lý từ địa vị cao đó thì Giang Thánh Trác đã được nhận thức qua, mặc dù địa vị của Giang Thánh Khiêm hiện giờ hết sức quan trọng, nhưng mà cậu ta cũng không thể làm theo ý mình.

“Anh Cả, anh có thời gian thì giúp đỡ chị Cả trông con anh với, thằng bé nói thắm là sao tới giờ ba ba còn chưa về, còn nói sẽ chờ anh trở về, cả nhà vừa dụ vừa dỗ thằng bé mới chịu đi ngủ, chị Cả cũng không khá hơn là mấy”.

Giang Thánh Khiêm thở dài, lấy ra một điều thuốc, lại nghĩ đến đôi mắt giận dữ của vợ nên bỏ xuống, cầm ly trà lên uống nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Giang Thánh Trác, biết ngay ly trà này không dễ uống như vậy, “Có chuyện gì tới tìm anh?”

Giang Thánh Trác không biết phải mở miệng như thế nào, “Ừ.....”

Giang Thánh Khiêm hơn cậu tám tuổi, lúc Giang Thánh Trác chào đời cậu đã là người hiểu chuyện. Cậu và hai đứa em trai khác nằm ở mép giường nhìn thẳng nhóc nhỏ mập mạp trong ngực mẹ quơ chân múa tay, nước miếng trong suốt từ cái miệng nhỏ xú chảy xuống nhưng vẫn nhìn bọn họ tươi cười. Mặc dù cậu đã có hai em trai, hy vọng sẽ có em gái nhưng mà trong giờ phút kia nhìn thấy sinh mạng nhỏ này cậu thấy vô cùng vui mừng, cảm giác có một thêm đứa em thế này thật là tốt.

“Nhà của chúng ta có con gái thẹn thùng khi nào vậy? Nói đi, nếu có thể giúp gì thì Anh Cả sẽ giúp”.

Giang Thánh Trác vừa nghĩ, nói với anh Cả cũng không quá khó, “Cũng không phải chuyện lớn gì, em biết tất cả người nhà họ Bạch đều là cấp dưới của anh, công ty họ gần đây có một dự án sắp được mở rộng cùng với phía Chính phủ, sẽ nhanh chóng bắt đầu.....”

Giang Thánh Khiêm giương mắt nhìn cậu, “Cậu muốn?”

Giang Thánh Trác vô vùng khinh thường trả lại một cậu, “Em cũng không lạ!”

Giang Thánh Khiêm bị cậu chọc cười, “Bên đó đắc tội gì cậu?”

Giang Thánh Trác nặng nề lắc đầu, “Ừ!”

“Nhà họ Bạch... mấy người kia....” - Giang Thánh Khiêm nhớ lại, “Không tới nỗi bị lệch mắt chứ?”

Giang Thánh Trác hung tợn nói, “Là có mắt không trông!”

Giang Thánh Khiêm suy nghĩ một chút, bộ não từ từ hoạt động, tự phân tích các mối liên hệ trong đó, nhìn em trai nửa ngày, “Chuyên như vậy nói với thằng Hai cũng được rồi, cậu không cần phải nói với anh chứ?”

Giang Thánh Trác ử rử, “.....”

Giang Thánh Khiêm vốn chỉ muốn trêu chọc cậu một tí, nhìn cậu ảo não cúi đầu lập tức cười nói, “Được rồi, thế nào cũng có ngày cậu bị đánh trả cho coi, không cho người ta đường lui, sớm muộn cũng bị thua thiệt”

Giang Thánh Khiêm chỉ là thuận miệng nói, không ngờ cậu nói kia như lời tiên tri, sau này Giang Thánh Trác thật sự bị thua thiệt nhiều.

“Vậy anh nhận lời?”

“Em trai khó khăn mới tới nhờ thế này thì lẽ nào anh Cả không giúp?”

Ngược lại, Giang Thánh Trác có chút băn khoăn, “Ông nội bên kia, ông già Bạch với ông nội.....”

Giang Thánh Khiêm vỗ vỗ vai cậu an ủi, “Nếu như anh đã hứa giúp, dĩ nhiên sẽ có biện pháp đối phó, cái dự án sắp tới này vốn dĩ là nể mặt nhà họ Bạch mà, cậu cứ yên tâm đi”.

Quả nhiên, ngày hôm sau Bạch Khởi Hùng lập tức bị gọi về, ông ta vừa về liền thấy Bạch Khởi với cháu gái đang bị rầy đứng một bên, trong lòng cảm thấy có hơi kỳ lạ.

“Ba, ba gọi con về gấp làm gì vậy?”

Ông Bạch ngồi trên ghế sofa, giận đến mức chồm râu rung rung, chỉ vào Bạch Tân Tân nói, “Tự mày nói!”

Trong mắt Bạch Tân Tân còn hiện rõ vẻ sợ hãi và rung rung nước mắt, Bạch Khởi Hùng nghe xong cau mày, “Cái dự án đó thật sự không được sao? Có thể dựng giúp được không?”

Công ty Bạch gia đã tham gia rất nhiều ngành nghề, cậu ta chẳng qua chỉ quản lý khu kỹ thuật, những lĩnh vực khác đều do Bạch Khởi chịu trách nhiệm, cậu ta cũng vừa mới biết tin tức này. Cái dự án này tốn động biết bao nhân lực, vật lực của công ty Bạch gia, nếu như phát triển thuận lợi thì công ty của bọn họ sau này như con thuyền xuôi nước, nhưng mà hết lần này đến lần khác đều gặp trục trặc.

“Phía trên nói tự làm tự chịu, dựng cũng không có cách” - Bạch Khởi lắc đầu nói.

Ông Bạch mặc dù lớn tuổi nhưng mắt tinh tai thính, lòng sáng như gương, giận tới mức giậm chân, “Dự án không được là chuyện nhỏ! Cậu biết ai chặn cái dự án này không? Mấy người tự làm thì tự mình giải quyết! Đừng hy vọng tôi đem cái khuôn mặt già này đi thay mấy người nói chuyện!”

Bạch Khởi Hùng có chút không vui nhìn Bạch Tân Tân, “Con đi học ở nước ngoài là học mấy cái ngu dốt này à, không phải ba đã dặn rồi sao, bảo con đừng đi chọc Kiều Nhạc Hi”

Bạch Tân Tân nhỏ giọng phản đối, “Ba cũng không nói cho con biết cô ta là người thế nào, con cho rằng.....”

Ông Bạch đứng lên, gậy trong tay chống mạnh xuống đất, lời nói mạnh mẽ, “Khởi, cậu cũng thật là! Bình thường cậu với vợ cậu mở miệng là họ Bạch, ngậm miệng cũng họ Bạch! Để cho con gái tự coi mình là giỏi! Giờ thì thấy chưa! Đắm đầu vào hòng súng rồi đó!”

Nói xong nhìn sang Bạch Tân Tân, “Mấy năm nay ở nước ngoài học cái gì? Đổ tội vu oan người khác? Đừng có học theo không thì sẽ bị xuống dốc”.

Bạch Khởi Hùng đi tới vỗ lưng giúp ông, “Ba, xin ba bớt giận, tính tình Tân Tân còn trẻ dại, mấy đứa nhỏ cãi nhau cũng không có chuyện gì lớn, con cùng Giang Thánh Trác còn nói chuyện được, một lát nữa con mang Tân Tân đi xin lỗi sẽ không có chuyện gì đâu”.

Ông Bạch nhìn chằm chằm vào cháu gái, “Hy vọng là không có chuyện gì”.

Bạch Khởi Hùng ngáy mắt với Bạch Tân Tân, “Còn không mau đi rót cho ông ly trà, con xem con làm ông giận tới mức này rồi!”

Bạch Tân Tân rót trà, đứng một lúc lâu trước mặt ông Bạch mới nhu nhược nói, khuôn mặt hầm hầm của ông Bạch cũng giãn ra.

Giang Thánh Trác ngồi ở ghế sofa trong phòng làm việc, thông thả uống trà, không thèm nhìn đến hai người đối diện.

Bạch Khởi Hùng tự biết mình sai, nói thẳng vào vấn đề, “Cháu gái còn trẻ không hiểu chuyện, hy vọng cậu Giang không nên tính toán với nó”.

“Trẻ tuổi không hiểu chuyện? Cô ta?!” - Giang Thánh Trác khoa trương mở to hai mắt, vẻ mặt rất ngạc nhiên, cố ý nhìn Bạch Tân Tân từ trên xuống dưới mấy lần, giống như đang xác nhận xem lời của Bạch Khởi Hùng nói có đúng là người trước mặt không.

Sau đó cười nói với ông ta, “Tôi thấy cô ta còn hiểu chuyện không ít đó chứ. Con bé Nhạc Hi còn bị cô ta gài bẫy, hay là mí mắt của tôi nằm bên dưới, không ngờ là vậy, Giang Thánh Trác này mấy năm nay lẫn lộn ngoài đời thiệt là thiếu hiểu biết, tôi thật khâm phục vô cùng. Đúng rồi, xin hỏi ông đây tìm tôi làm gì, tôi là người ngoài, tôi thấy nếu không ông đi qua thăm nhà họ Kiều một chuyến để cả nhà cùng hòa thuận, thế nào? Ông không biết là cái cô gái đó làm hai nhà đau đầu như thế nào đâu, tôi mà đụng tới cô ta, mấy ông anh của cô ta chạy tới đánh tôi không ít, đúng rồi, không phải ông Bạch theo phụ tá ông của cô ta mười mấy năm sao, ông già bên đó tính tình thế nào chắc ông rõ ràng nhất, đúng không?”

Giang Thánh Trác nửa đùa nửa thật, tự mình nói bóng nói gió mấy câu khiến cho mặt mũi Bạch Khởi Hùng càng thêm nhăn nhó, quay qua nói, “Cậu Giang.....”

Bạch Khởi Hùng biết, vụ này chỉ có bên Giang gia ra mặt, sợ rằng bên nhà họ Kiều còn vui vẻ không biết chuyện gì, ông cũng không ngu chạy qua hòng súng bên đó, chỉ có thể cố gắng từ Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác lại ung dung mở miệng tiếp, “Thật ra thì cũng nói thật với ông, cũng may đây là cháu gái, nếu như là cháu..... Tôi thật sự rất ngại sẽ đánh phụ nữ, bất quá da mặt tôi dày, không biết có ngày nào đó sẽ ra tay hay không, ông nên nói cô ta nhất định phải biết tự kiềm chế bản thân”.

Bạch Tân Tân muốn nói gì lại bị ánh mắt Bạch Khởi Hùng ngăn lại, quay sang nhìn Giang Thánh Trác cười, “Cậu Giang, vậy cậu nói chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Giang Thánh Trác nặng nề đặt ly trà trên bàn, gương mặt lạnh lùng, “Tôi không muốn dính đến chuyện này, chuyện như vậy ai làm thì người đó chịu trách nhiệm, xúc phạm tới ai thì tìm người đó xin lỗi. Tổng giám đốc Bạch đi thông thả, không tiễn”.

Bạch Khởi Hùng biết có nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể bỏ đi, trong lòng khó kìm nén nhưng không cách nào khác đành phải dần xuống.

Giang Thánh Trác lạnh lùng nhìn hai bóng lưng đi khỏi, trong đôi mắt đen tối không rõ.

Đến buổi chiều, Kiều Dụ gọi điện thoại cho cậu.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Hôm nay tôi nghe nói cậu không buông tha cho Bạch gia? Ông ta chạy chọt đến tìm tôi đây này, đang đứng lúc bọn họ đang đứng đợi bên ngoài gặp tôi. Cậu không tức giận tôi cùng nói chuyện với ông ta chứ, nhiều một chuyện còn không bằng ít hơn một chuyện”.

Chỉ câu nói này đã khiến Giang Thánh Trác phun khói, “Anh cũng không hỏi xem bên đó đã làm gì em gái bảo bối nhà anh! Nhạc Hi hiểu chuyện nên mới không nói với mấy người, mấy người cũng không thêm quan tâm! Người ta đem em gái của anh đi chính tả tội, anh còn tới nói giúp dùm họ? Thật không biết anh làm anh trai cái kiểu gì nữa!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Kiều Dụ thấy cơn giận của Giang Thánh Trác không giống như những lần trước, nhưng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi từ nhỏ tới lớn giống như đôi oan gia vui vẻ, hôm nay xoắn tóc của cô, ngày mai bắt sâu lông hù cô, nhưng chắc chắn một điều, cậu ta sẽ không cho phép ai làm đau Kiều Nhạc Hi. Người khác mà làm cô đau một sợi tóc, cậu thế nào cũng đập chết người đó mới chịu bỏ qua.

Kiều Dụ đang suy nghĩ, thư ký gõ cửa đi vào, “Kiều bộ trưởng, Tổng giám đốc Bạch còn đang chờ, có gặp không ạ?”

Kiều Dụ tươi cười, từ từ trả lời, “Nói cho ông ta biết, hôm nay tôi bận rộn nhiều việc, không có thời gian gặp, để bọn họ đi đi. Đúng rồi, sáng nay có nhóm văn kiện của công ty Bạch gia đưa tới khoan hãy gửi đi, chờ hai ngày nữa rồi tính”.

Thư ký nhìn thấy nụ cười của Bộ trưởng hôm nay khác với bình thường, dạ một tiếng rồi ra ngoài.

21. Chương 21: Âm Mưu

A, đau!”

“Nhẹ, nhẹ một chút!”

“Giang Thánh Trác! Cậu nhẹ tay một chút không được sao?”

Giang Thánh Trác đang cẩn thận sát trùng và bôi thuốc cho Kiều Nhạc Hi, không còn cách nào khác đành phải nghe tiếng le hét của cô mỗi mấy giây một lần. Giang Thánh Trác không chịu nổi nữa ngẩng đầu lên trừng mắt, “Cậu ngậm miệng lại cho tở! Tở còn chưa đụng tới mà!”

Khuôn mặt Kiều Nhạc Hi mếu máo, ủy khuất.

Giang Thánh Trác đưa bông gạc cho cô, “Hơn nữa, đau là được rồi, để cậu nhớ lâu một chút”.

Kiều Nhạc Hi nắm chặt tay, ra sức tưởng tượng, “Bắt đầu từ hôm nay, chị đây sẽ lập tức biến thành một cô gái hung ác, cay cú, hắc ám, cuối cùng sẽ có một ngày tở muốn khi người ta thấy tở lập tức nhớ tới ba chữ, hắc, quả, phụ (người đàn bà hiểm độc)! Nếu như người nào đó đắc tội tở, tở sẽ để cho tên đó sống cũng không được chết cũng không yên!” (Câu này phải thêm tiếng cười mới có hiệu ứng dọa người=))

Bả vai Giang Thánh Trác rung rung, Kiều Nhạc Hi nghiêm mặt nhìn cậu, “Cậu cười cái gì? Có cái gì mắc cười?”

Giang Thánh Trác sợ người lợi dụng uy quyền như cô, cúi đầu nhin cười, “Thay xong rồi! Vết thương cũng hồi phục không tệ!”

Kiều Nhạc Hi vuốt ve băng gạc, từ một người hăng hái lúc đầu đã trở về cô gái nhỏ, buồn rầu nói, “Có bị sẹo không?”

Giang Thánh Trác thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, cười nhạo cô, “Ui trời, yêu nữ mà còn sợ bị sẹo à, thêm mấy vết sẹo mới dọa được người chứ?”

Kiều Nhạc Hi đang muốn phản pháo, bên ngoài có người gõ cửa, Giang Thánh Trác liếc qua chiếc đồng hồ trên tường khẽ mỉm cười.

Kiều Nhạc Hi đá chân cậu, “Đi mở cửa!”

Giang Thánh Trác ngồi không yên không di chuyển, “Đây là nhà của cậu, sao tớ lại đi?”

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ một chút, liền đứng lên mở cửa.

Giang Thánh Trác ở phía sau kêu lên, “Đứng yên, đừng có bị dọa!”

Kiều Nhạc Hi bị lời nói kỳ quái của cậu làm cho ngơ ngác, rồi nhìn người trước cửa sợ hết hồn, “Anh Hai!”

Kiều Dụ nhìn cô vội vàng vàng đem tay dấu ở sau lưng, hỏi, “Giấu cái gì đây? Đem ra đây anh xem nào?”

Kiều Nhạc Hi tránh một bên tường mắt nhìn người nào đó đang ngồi thong thả trên ghế sofa, mà ai đó lại chẳng thèm để ý, vênh vào đọc báo không nhìn cô.

Rốt cuộc cũng không tránh thoát, Kiều Dụ nhìn cô, khuôn mặt đau lòng, “Chuyện gì xảy ra?”

Kiều Nhạc Hi cười cười lôi kéo Kiều Dụ ngồi xuống, “Không cần thận nên té, cũng nhanh khỏi thôi”.

Giang Thánh Trác ngồi bên cạnh hừ lạnh, “Té cũng đúng chỗ quá!”

Kiều Nhạc Hi trực tiếp đạp chân cậu, “Cậu, đi qua bên cạnh ngồi, chỗ này cho anh Hai tớ ngồi!”

Giang Thánh Trác thu lại độ lạnh mình phát ra, dịch qua một bên, “Lại đạp tớ, cậu quên ai là người đưa cơm, thay thuốc cho cậu rồi sao?”

Kiều Nhạc Hi đuối lý, nói không ra lời.

Kiều Dụ sờ sờ đầu cô, trên mặt không vui, “Sau này cần thận một chút, bây giờ bên cạnh không có ai nên để ý nhiều hơn!”.

Kiều Nhạc Hi lập tức ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ nhớ, anh Hai”.

Kiều Dụ chợt nở nụ cười hài lòng nhìn sang Giang Thánh Trác, vừa cười vừa nói lỏng cà vạt và nút áo nơi cánh tay, sau đó chậm rãi vén lên, lộ ra cánh tay đầy cơ bắp.

Nụ cười đó làm cho Giang Thánh Trác lạnh run, “Anh Hai à, anh cười thật kinh khủng”.

Kiều Dụ rất hài lòng với hiệu ứng mình tạo ra, tiếp tục phát huy, dịu dàng mở miệng, “Thánh Trác, cậu đi với tớ tới phòng đọc sách một chút”.

Mặt Giang Thánh Trác đầy cảnh giác, “Không cần đâu, anh Hai.....”

Kiều Dụ tới gần tóm cậu, lịch sự trả lời, “Cái này cũng không thể tính”.

Giang Thánh Trác bị cậu ta đẩy lên phía trước, vừa đi vừa quay đầu

đáng thương nhìn Kiều Nhạc Hi, “Kiều Nhạc Hi, tớ hận cậu.....”

Kiều Nhạc Hi cười híp mắt vẫy vẫy tay với cậu, “Anh Hai, Giang Bướm Bướm, hai người cứ thoải mái giao lưu tình cảm nhé!”

Cửa phòng đọc sách đóng lại, chỉ trong nháy mắt bên trong lập tức truyền ra mấy lạch cạch, thỉnh thoảng còn có tiếng rên rĩ cùng với mấy tiếng nói chuyện.

Giang Thánh Trác một bên cố tránh, một bên cầu xin tha thứ, “Anh Hai, em sai rồi!”

Kiều Dụ vung tay đánh thẳng vào bụng cậu, thở hổn hển, “Sai rồi? Tôi đây giao em gái cho cậu, vậy mà cậu không thể chăm sóc con bé được, hả?”

Nói xong lại thêm một đấm nữa, không ngờ Giang Thánh Trác né tránh được, cậu ta trượt như cá chạch làm cách nào cũng bắt không được.

“Em lần này không chú ý mới xảy ra chuyện này! Em thề, lần sau sẽ không bao giờ..... lập lại nữa!”

“Lần sau! Cậu còn dám để có lần sau? Trước hết đem lần này tính hết đã!”

“.....”

Kiều Nhạc Hi dựa sát người vào cửa nghe lén một lát, thấy Kiều Dụ từ bên trong đi ra, quần áo chỉnh tề, ngay cả tóc cũng không bị rối một sợi, còn Giang Thánh Trác, trừ áo sơ mi có chút nhăn ra thì đại khái từ bên ngoài không nhìn thấy được gì khác, ngược lại cái tướng đi cộng với biểu hiện trên mặt rõ ràng cứng ngắc.

Kiều Dụ ôm vai em gái, kéo cô ta tới cửa, “Thằng nhóc này cũng không tệ, chỉ là biết ăn đánh mà không đánh trả”.

Về mặt Kiều Nhạc Hi khinh thường, “Cậu ta biết bản thân đánh không lại anh nên mới không dám đánh trả”.

Kiều Dụ cười, bất đắc dĩ thở dài.

Con bé ngốc, cậu ta là con nhà võ, sao lại không đánh lại anh Hai đây, nếu như không phải quan tâm em thì sẽ tình nguyện để bị người ta đánh hay sao.

Đi đến cửa dừng bước chân, “Anh còn có chuyện nên đi trước, hai người cứ nói chuyện vui vẻ đi!”

Kiều Nhạc Hi đóng cửa quay lại nhà trong, “Này, cậu không sao chứ?”

Giang Thánh Trác đang nằm trên ghế dài trước ban công, tằm nắng buồn ngủ, “Có sao, ta phải bế quan trị thương, không biết nữa ma đầu có thể truyền chân khí giúp ta phục hồi như cũ không?”. (Cái đoạn này hẳn nói chuyện kiểu kiếm hiệp nên mình để nhân xưng “ta”)

Kiều Nhạc Hi sửng sốt một lúc, sau đó mới hung dữ trả lời, “Bệnh thần kinh!”

Thuận tay lấy khăn mỏng khoác lên người cậu.

**

Mấy ngày sau, trong lúc Kiều Nhạc Hi còn đang tự nói tự trả lời không ngừng thì bị Giang Thánh Trác áp giải lên xe, từ đại từ đến liên từ bị cô dùng linh tinh đến rối tinh rối mù.

“Thật ra thì, tớ không phải là sợ, cũng không phải khản trương, tớ chỉ là lâu rồi chưa về nên không thích ứng được, có thể về tất nhiên tớ rất vui vẻ, thật đó! Dù sao đó cũng là nhà của tớ, lớn lên từ nhỏ, đúng không?”

“Hơn nữa ông ta cũng là ba của tớ, máu chảy trong người tớ có một nửa là của ông ta, mặc dù chúng tôi lâu rồi không gặp, cái đó cũng không phải là lỗi của tớ, ông ta bận rộn như vậy, tớ cũng bận nhiều việc, lần này cuối cùng cũng gặp mặt, tớ cũng quý trọng lần này, người xưa có câu: ”Tử muốn nuôi mà hôn không đợi” (cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng?), người xưa sẽ không gạt tớ, và tớ cũng tin tưởng họ.....”

“Huống chi, tớ đã nhận lời của cậu, Kiều Nhạc Hi này một khi hứa thì sẽ không bao giờ thất tín, cái gì mà ăn vạ, mấy chuyện này chần chừ tớ sẽ không làm.....”

“Còn nữa, quà tặng tớ cũng mua xong rồi, đồ đắt tiền lãng phí thật sự không tốt.....”

“Cậu nói đúng không Giang Thánh Trác?”

Giang Thánh Trác bên cạnh từ sớm đã không nhìn được cười, một tay đỡ tay lái, một tay chống bên cửa xe dẫu nửa mặt, cũng đặc biệt phối hợp trả lời, “Đúng.....”

Chiếc xe dừng lại hơn mười mấy phút trước cổng xa hoa của một tòa nhà, Kiều Nhạc Hi thò đầu ra khỏi xe nhìn một chút, “Tổ chức rầm rộ như vậy làm gì? Không phải chỉ là sinh nhật thôi sao?”

Giang Thánh Trác kéo cô xuống xe, khuôn mặt gian xảo, dừng lại một chút mới trả lời cô, “Tớ nhớ là sáng nay tớ đã nói với cậu rồi, hôm nay có rất nhiều người tổ chức tiệc mừng thọ, mặc dù cậu còn mặc quần áo đạo phở để làm hỏng khung cảnh, tớ không biết là cậu cố ý hay là vô tình, bất quá cũng không có liên quan bởi vì anh Hai đã dặn dò, trước khi cậu vào cửa nhất định phải để cậu mặc thật xinh đẹp lung linh chói mắt, tiểu thư thân ái của tôi!”

Kiều Nhạc Hi khuôn mặt không nhìn được, cùng với âm mưu bị phơi bày, lúng túng nói, “Biểu diễn gì cơ? Giang Thánh Trác, tớ thật ghét cậu! Vô cùng vô cùng ghét cậu, thật là ghét!”

Vừa bước vào cửa Dư Văn liền tới chào đón, “Cậu Giang, ông chủ đợi cậu đã lâu, đang nổi giận bên trong”.

Kiều Nhạc Hi nhìn có chút hả hê, “Chị Dư, tên kia tính tình xấu như vậy đừng ở với cậu ta, em đi tìm người khác thật tốt giúp chị!”.

Dư Văn bị cô chọc ghẹo khiến khuôn mặt đỏ bừng vẫn chưa trả lời, lập tức nghe đến giọng nói từ trên lầu vọng xuống, “Hay là cô tự đem mình gã đi trước rồi hẵng nói, quan tâm chuyện người khác làm gì?”

Đứng ngay bậc thang giữa tầng một và tầng hai là một người đàn ông, ăn mặc xinh đẹp như siêu sao.

Phần trên nguyên một bộ đồ vs cổ áo trong bằng lông, phần dưới là chiếc quần bó sát màu đen, hợp với khuôn mặt âm hiểm làm Kiều Nhạc Hi cả người nổi tầng tầng da gà.

Kiều Nhạc Hi không ngờ đang nói xấu người ta còn bị bắt tại trận thế này nên có chút chột dạ ngẩng đầu lên lộ vẻ mặt tươi cười chào hỏi người nọ, “He, bẫy thêm một”.

Giang Thánh Trác cùng Dư Văn buồn cười.

Tề Gia Dật ghét nhất người khác gọi mình là Bẫy thêm một, khuôn mặt đen như đáy nồi, vô cùng mất hứng nói, “Lên đây đi”.

Kiều Nhạc Hi xích lại gần Giang Thánh Trác, nhỏ giọng hỏi, “Giang Thánh Trác, cậu làm sao lại quen biết cái loại yêu quái này vậy? Có phải giống như mấy loại đàn ông học thiết kế hay không?”

Giang Thánh Trác cười không nói, cười suốt trên đường lên lầu.

Lên lầu, Kiều Nhạc Hi bị mấy cô gái ôm vào trong giúp thay đồ, trang điểm. Giang Thánh Trác thay đổi trang phục ra ngoài soi gương, Tề Gia Dật đứng bên cạnh cậu đắc ý, “Há há, đây là mặc hàng riêng, không tẻ chứ?”

Giang Thánh Trác hài lòng thất cà vạt, “Cũng không tẻ lắm”.

Tề Gia Dật ngồi trên ghế sofa xa xa nhìn Giang Thánh Trác, “Nói thật, gương mặt cậu cùng cái dáng người này đúng là có thể hù dọa người khác, là cậu, nếu là người khác, tớ thật sự không nỡ đưa”.

Giang Thánh Trác từ trong gương lười biếng liếc mắt nhìn cậu ta, “Được rồi, cậu đây là khen tớ hay là khen trang phục? Cậu không có lợi sao? Tớ bạc đãi cậu sao?”

“À.....” - Tề Gia Dật bị nghẹn họng.

Giang Thánh Trác sửa lại trang phục xong mới ngồi xuống ghế, mắt nhìn vào phòng trong nhẹ giọng hỏi, “Giống nhau sao?”

“Đó là đương nhiên, bất quá tớ dùng vải đặc biệt xịn, hơn nữa từng chi tiết cũng tốn không ít bản lĩnh!”

Giang Thánh Trác bày ra khuôn mặt âm mưu đã được như ý, cười xấu xa, “Bẫy thêm một, cậu đúng là xấu tận trong xương”.

Tề Gia Dật cũng một bộ mặt xấu xa, “Cũng vậy thôi”.

“Ta nói.... Giang Thánh Trác này, sao càng sống lâu cậu.... làm như vậy.....” - Tề Gia Dật cau mày suy nghĩ hồi lâu để tìm từ thích hợp, “Dùng thủ đoạn đê tiện thấp kém để đối phó với một cô gái?”

Giang Thánh Trác hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường, “Cái loại con gái này thủ đoạn của cô ta cao thâm khó đoán, đồ không có đầu óc, tương đương với lãng phí thì phải dùng thủ đoạn thấp kém mới có thể làm cô ta khó chịu!”

Tề Gia Dật lập tức hứng thú, “Cô ta đắc tội gì với cậu vậy?”

Giang Thánh Trác hắt càm ý bảo cậu ta nhìn xuống người đang nói chuyện với Dư Văn, “Nếu có người đắc tội với tớ, tớ cũng không có gì để nói, nhưng nếu có người xúc phạm tới người của cậu, cậu sẽ dễ dàng bỏ qua cho tên đó sao?”

Tề Gia Dật bỗng nhiên tỉnh ngộ, gật đầu nói, “Khẳng định không dễ dàng bỏ qua cho tên đó”.

“Vậy thì đúng rồi!”.

Tề Gia Dật đưa ta ra, “Đồ tớ muốn đâu?”

Giang Thánh Trác hắt tay cậu ra, “Biết rồi, sáng mai sẽ đưa người tới đem qua”.

Hai người đang nói chuyện, Giang Thánh Trác theo bản năng quay đầu, lập tức nhìn thấy Kiều Nhạc Hi từ phòng trong bước ra.

Ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp kính, hiện lên quang ảnh trên nền gạch khiến cả không gian sáng chói, mà cô đứng tầng ánh sáng đó, khuôn mặt lần đầu mắt cong cong trực tiếp nhìn cậu tươi cười.

22. Chương 22: Bạc Trọng Dương

Một chiếc váy dài lệch vai màu xanh nhạt xinh đẹp lộ ra chiếc xương quai mảnh khảnh kêu gọi, cả người tỏa ra hơi thở thanh nhã. Phần tay áo từ bả vai rũ xuống cánh tay được căn nhiều viên đá lấp lánh vừa lúc che đi vết thương ở tay cô.

Giang Thánh Trác nhìn chăm chú như mất hồn.

Kiều Nhạc Hi cười hỏi, “Đẹp mắt không?”

Giang Thánh Trác huyết khí như mấy anh chàng lưu manh, “Mỹ nữ, rất đẹp”.

Kiều Nhạc Hi bị chọc cười, Giang Thánh Trác lập tức nhìn ra có gì đó không đúng. Kiều Nhạc Hi đi ra cửa đến kệ giày, lúc này di chuyển mới thấy váy có vẻ quá dài.

Giang Thánh Trác “thu dọn” Tề Gia Dật, cong môi cười một tiếng, “Có công hiến không?”

Tề Gia Dật bưng mặt, “Có muốn cũng không được!”

Giang Thánh Trác cau mày, môi mỏng khẽ mở, “Tớ nghe nói, cậu ở nước ngoài đặt một chiếc nhẫn, sắp tới chuẩn bị cầu hôn Dư Văn, cậu nói, nếu như.....”

“Câm miệng” - Tề Gia Dật hét lớn, “Tớ đưa!”.

Giang Thánh Trác lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Rất tốt”.

“Tại sao lúc ấy tớ không có lòng tự trọng nói cho cậu biết chứ! Cậu đúng là nhà tư bản! Vampire! Đòi trước của tớ rồi cuộc đã làm gì để đời này quen biết cậu!” - Tề Gia Dật hết sức tức giận bắt bình nói nhỏ, một bên lưu luyến đem một đôi giày cho Kiều Nhạc Hi, “Mỗi lần cậu tới chỗ này cũng giống như châu chấu chuyển đồ vậy”.

Kiều Nhạc Hi nhận lấy còn cố ý sợ hãi than, “Wow! Thật là đẹp! Thật cảm ơn cậu, Bày thêm một”.

Tề Gia Dật tức muốn học máu.

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi vui vẻ bỏ đi, Tề Gia Dật mắt rưng rưng nhìn bóng lưng của bọn họ, cắn nát một lớp vôi mỏng trên răng, “Quân tàn ác!”

Đến nhà họ Kiều, thời gian còn sớm, khách mời còn chưa tới, chỉ thấy mấy quầy rượu đang chuẩn bị bày biện.

Kiều Diệp và Kiều Dụ - hai người đứng trước cửa chuẩn bị đón khách, Kiều Nhạc Hi vui vẻ chạy đến, đứng nghiêm túc sau đó cung kính kêu một tiếng, “Anh Cả”.

Kiều Diệp cười nhìn cô gật đầu một cái, sau đó nhìn cô thân mật nắm lấy cánh tay Kiều Dụ thân thiết gọi “Anh Hai”, trong đôi mắt hé ra chút hóm hỉnh.

Từ nhỏ cô em gái này đối với cậu và ba đều rất mực cung kính nhưng chưa bao giờ đủ thân mật.

Kiều Dụ vỗ vỗ cô, “Ba đang ở phòng sách, mau vào đi”.

Kiều Nhạc Hi bĩu môi, đành phải đi vào nhà.

Kiều Diệp cùng Kiều Dụ liếc nhau, cả hai đều cau mày.

Kiều Dụ nhìn Giang Thánh Trác, “Cậu đi vào trong coi nó đi, đừng để nó làm con thiêu thân gì gì đó”.

Giang Thánh Trác gật đầu chuẩn bị đi, quay đầu lại hỏi một câu, “Bên kia tất cả dàn xếp hết chưa?”

Kiều Dụ khẽ mỉm cười, “Yên tâm đi”

Giang Thánh Trác hiểu ý, liền đi theo.

Kiều Nhạc Hi lên lầu hai, cửa phòng sách mở, cô thò đầu vào nhìn, Kiều Bách Viễn đang đứng sau bàn viết chữ, cô do dự, Giang Thánh Trác bất ngờ đẩy cô từ phía sau, Kiều Nhạc Hi bị đẩy vào phòng lão đảo muốn ngã sau đó mới đứng vững. Lần nữa ngẩng đầu lên nhìn thấy ông còn chưa ngẩng đầu lên, còn say mê viết chữ.

Kiều Nhạc Hi ho nhẹ một tiếng, đem quà tặng trong tay để lên bàn, hơi mất tự nhiên mở miệng, “Ba, sinh nhật vui vẻ!”

Ba Kiều ánh mắt rất nhanh lướt qua đôi bàn tay kia, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, “Để đó đi”.

Sau đó cũng không nói gì nữa, Kiều Nhạc Hi có chút lúng túng, hồi lâu ba Kiều mới mở miệng hỏi, “Cánh tay thế nào rồi?”

Thật ra thì đã đỡ hơn nhiều rồi, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, cô không tin là ông nhìn thấy được, chán chán là nghe từ đâu nên mới hỏi cô, cô cũng không tiện nói dối.

“Dạ.....”

Kiều Bách Viễn dường như không chút để ý vẫn chăm chú viết chữ, nói, “Ba trước đây đã nói với con, con quá đặt nặng tình cảm, trọng tình cảm cũng không phải không tốt nhưng phải coi người kia là ai có đáng giá hay không”.

Kiều Nhạc Hi chợt cười lạnh, “Đúng vậy, tôi không phải là người bạc tình như ông”.

Tay cầm bút của ông hơi chậm lại, “Nếu không có gì thì ra ngoài đi”.

Kiều Nhạc Hi cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng sách.

Giang Thánh Trác đứng ở bên ngoài chờ cô, nhìn cô ra liền hỏi, “Như thế nào?”

Kiều Nhạc Hi tức giận, “Có thể thế nào, còn không phải như vậy! Nói chuyện với tớ giống như họp không bằng. Bệnh nghề nghiệp!”

Mấy lời cuối giọng hơi lớn, giống như cố ý nói cho người trong phòng nghe thấy.

Hai người vừa chuẩn bị xuống lầu, Giang Thánh Trác đi vài bước mới phát hiện Kiều Nhạc Hi không đi theo, vừa quay đầu nhìn thấy cô còn đang đứng ở cầu thang nhìn về căn phòng cuối hành lang đến ngáng người, hơi mỉm môi.

Cô đứng ở đó, vẻ mặt rõ ràng không biểu hiện gì nhưng Giang Thánh Trác lại cảm giác được cô đang đau lòng, cô đơn cùng sợ hãi, loại cảm xúc đó ngày thường bị cô ẩn dấu rất tốt nên không biểu hiện ra.

Cậu quay lưng về phía cô, làm bộ như cái gì cũng chưa thấy, cố ý nhẹ giọng lên tiếng, “Xảo Nhạc Tư, đi thôi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu một cái, lại quay đầu nhìn lại căn phòng kia, trên mặt lần nữa nở nụ cười, “Tới đây”.

Hai người từ trên lầu đi xuống, không ít khách mời đã tới. Giang Thánh Trác bị kéo đi nói chuyện, Kiều Nhạc Hi đứng giữa hai anh trai chào đón khách.

Trong chốc lát, Kiều Nhạc Hi cảm thấy chán, xoa xoa khuôn mặt cười đến mức cứng ngắc, “Anh Cả, anh Hai, em có thể đi nghỉ chút không?”

Kiều Diệp và Kiều Dụ từ lâu đã quen với mấy trường hợp này, nhìn lại khuôn mặt như ăn khổ qua của cô mới biết cô bị mệt.

Kiều Dụ vỗ vỗ bả vai cô, “Đi nghỉ đi, chỗ này có anh Cả với anh là được. Lát nữa toàn món em thích ăn, ba cố ý chọn đó”.

Kiều Nhạc Hi biết là cậu cố ý muốn xoa dịu mối quan hệ giữa cô và ba, phối hợp cười cười.

Kiều Nhạc Hi mới vừa đặt mông ngồi xuống ghế sofa liền thấy Giang Thánh Trác giơ nửa ly rượu vang đỏ đang đi tới bên này. Dọc đường đi có người chào hỏi cậu, cậu cũng cười yếu ớt chào lại, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài câu, nhìn qua cử tướng đề tài của đối phương làm cậu cảm thấy hứng thú.

Khi đến bên cột không ai chú ý, luôn mặt liền ỉu xiu, mệt mỏi ngồi bên cạnh cô.

Kiều Nhạc Hi không nhịn được chế nhạo cậu, “Thế nào, mặt nạ da người không giữ được nữa à?”

Giang Thánh Trác nói lỏng cổ áo, thở phào nhẹ nhõm, “Sớm đã không giữ nổi rồi, nếu là tiệc mừng thọ của ba tổ, tổ cũng không thêm làm”。“Đúng rồi, mới vừa rồi tổ nhìn thấy Giang Niệm Nhất, đáng vẻ ngày càng đáng yêu”.

“Cũng ngày càng cây mạnh”.

Giang Thánh Trác cùng với Kiều Nhạc Hi ngồi trên sofa phía sau quầy bar trong góc tường nói chuyện phiếm, giữa ghế sofa và quầy bar là một cây cột lớn, rất bí ẩn, bên ngoài nhìn vào không thấy.

“Bí thư Kiều gần đây ngược lại con đường thẳng quan tiền chức mở rộng”.

“Hai đứa con trai cũng một bước lên mây, con gái lại xinh đẹp hiểu chuyện, như vậy có thể không mở rộng đường thẳng quan tiền chức sao?”

Mấy người đàn ông uống rượu cũng tán gẫu vài câu.

“Haiz, mới vừa rồi cậu Trần vây quanh là ai vậy? Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta ra mặt ân cần như vậy” - Một người trẻ tuổi nói.

“Cháu trai nhà họ Giang đó, vậy mà cậu còn không biết?”

“À, danh tiếng đào hoa của cậu ta tôi thật sự có nghe, mới vừa liếc mắt nhìn, cũng biết chỉ là một kẻ phá của”.

Mấy tiếng cười nhỏ vang lên, giống như chê cười lời nói của người vừa rồi ngu ngốc, “Người ta có tư cách, người ta có lai lịch thế nào? Từ ông nội đến cha, anh trai, còn có quan hệ bên mẹ cậu ta, cậu nghĩ cậu có thể so được à?”

Người trẻ tuổi chần chừ một chút, “Nói như vậy, dựa vào hơi gia đình thì trụ được bao lâu?”

“Thật ra thì cũng không hẳn, trừ những thứ này ra, giá trị của cậu ta cũng không thấp, Hoa Đình mấy năm nay cũng không thể xem thường”.

“Há, đây là còn không phải dựa vào gia cảnh nhà họ Giang! Nếu cậu ta không phải họ Giang có thể có ngày hôm nay sao?”

“.....”

Hai người lặng lẽ nghe, Kiều Nhạc Hi chợt đá đá Giang Thánh Trác, “Haiz, Giang Bướm Bướm à, bọn họ nói cậu là tên phá của kia”.

Giang Thánh Trác không để ý vẫn yên lặng ngồi, toàn thân tản mát ra loại khí thế cao ngạo tự nhiên vốn có, nâng chén lên miệng, không thèm để ý chút nào nói, “Ừ, bọn họ sao lại không khen tớ lớn lên đẹp trai thế nào, thiệt là! Hôm nào phải làm cho bọn họ nhìn rõ mới được”.

Kiều Nhạc Hi trợn mắt nhìn, làm ơn đi cái này không phải là trọng điểm?!!

“Cậu ta coi vậy chưa hẳn đơn giản như vậy” - Một câu nói trong trẻo nhẹ nhàng, âm thanh ôn hòa.

Kiều Nhạc Hi bị tiếng nói này hấp dẫn, thò người nhìn sang liền thấy người đàn ông ngồi trong góc quầy bar.

Hé ra khuôn mặt tuần tú, ngũ quan sâu sắc, cảm xúc chinh thể rất mạnh, một thân tây đen, cả người tỏa ra hơi thở bức người.

Kiều Nhạc Hi nhìn lại mấy lần mới đánh giá, “Người này ngược lại biết ”xem hàng” đó”.

Giang Thánh Trác đang hí mắt cũng nhìn sang hướng đó, bỗng nhiên cất giọng, “Trọng Dương!”

Người đàn ông quả nhiên ngẩng đầu nhìn qua, Giang Thánh Trác cũng nâng mặt lên kêu, “Ồ đây!”

Cậu ta đi vài bước mới phát hiện tiếng nói vang ra từ phía sau cây cột, cười cười đến gần còn cho Giang Thánh Trác một đám coi như chào hỏi.

“Ngược lại cậu lại tìm nơi yên tĩnh à!”

Giang Thánh Trác không còn vẻ mệt mỏi vừa rồi, tinh thần phấn chấn đứng lên tán gẫu, “Nhìn đám người bên ngoài thật là phiền!”

“Ừ, Giang Thánh Trác luôn luôn làm theo ý mình không để ý chuyện vặt vãnh”.

“Được rồi, cậu cũng đừng cười nhạo tớ. Trở về lúc nào thế?”

“Mới về được mấy ngày, hôm nay bị ông già gọi cú điện thoại bắt làm nhiệm vụ”.

Kiều Nhạc Hi nhìn gương mặt này cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, theo lý thuyết mà nói thì mình không quen biết người này.

Giang Thánh Trác nhìn vẻ mặt phức tạp của cô liền cười hỏi, “Thế nào? Không nhớ rõ?”

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu muốn nhìn rõ một chút gương mặt trước mắt, ai ngờ người kia cũng cười yếu ớt nhìn chằm chằm cô, cô có chút ngượng ngùng, “Nhìn thấy hơi quen mặt.....”

Giang Thánh Trác cười lớn, “Bạc Trọng Dương, năm đó ba cậu ta bị điều đến Nam Phương nên cả nhà cậu ta cũng đi theo, cậu còn lôi kéo tay người ta không buông. Không nhớ chút nào sao?”

Đối với chuyện này Kiều Nhạc Hi không có chút ấn tượng nào, cô rất nghi ngờ đây là câu chuyện Giang Thánh Trác tự bịa ra nhưng nhìn vẻ mặt Bạc Trọng Dương không giống giả, cô lắc đầu một cái, “Thật không nhớ rõ”.

“Cũng khó trách” - Bạc Trọng Dương mở miệng thay cô giải vây, “Năm đó lúc tớ chuyển đi mọi người còn nhỏ tuổi, năm đó khi chúng ta lần đầu tiên gặp nhau ở Mỹ không phải cậu cũng không nhận ra sao? Nếu không phải vừa rồi nghe cậu giới thiệu tớ cũng không nghĩ em gái Kiều Dụ trông thế này đâu”.

Được người ta khen mấy câu, lòng Kiều Nhạc Hi vui như mở hội. Mang theo thói quen luôn bị Giang Thánh Trác đả kích nên vừa nghe người khác khen mình cô ngay lập tức vui vẻ, trong lòng cảm tình dành cho anh chàng đẹp trai trước mặt tăng lên mấy lần.

“Nhạc Hi bây giờ làm gì?” - Bạc Trọng Dương không dấu vết sửa lại cách gọi.

Kiều Nhạc Hi dịu dàng tươi cười, đang muốn trả lời liền bị câu nói của Giang Thánh Trác ném ra ngoài.

“Cô ấy? Làm việc ở công trình, cũng tương tự như kiến trúc sư”.

Trong cơn giận dữ, Kiều Nhạc Hi không muốn phá vỡ hình tượng chỉ có thể nghiêng rằng nghiêng lợi kêu tên của cậu, “Giang Thánh TRác!”

Giang Thánh Trác đưa khuôn mặt đáng ăn đòn ra tươi cười, mở to mắt vô tội hỏi lại, “Làm gì?”

Kiều Nhạc Hi dịu dàng cười một tiếng, dùng ánh mắt chăm chú cảnh cáo cậu.

Giang Thánh Trác không có vẻ nào nhận được “thông điệp”, cà lơ phớt bỏ bắt đầu hủy đi hình tượng của cô.

“Xảo Nhạc Tư, cậu không dám đem gương mặt gương nanh múa vuốt thể hiện trước mặt người khác?”

Kiều Nhạc Hi hít sâu một hơi, “Giang Bướm Bướm, tớ lòng dạ (bộ ngực) rộng lớn, không chấp nhận chuyện vật vãnh với cậu”

Giang Thánh Trác gật đầu liên tục, “À, bộ ngực rộng lớn, rất lớn sao?”

Kiều Nhạc Hi bị bức đến mức phải hiện nguyên hình, hung tợn nhìn chăm chăm cậu, “Cậu cầm miệng! Tớ không cùng ”tên cầm thú ba chân” nói chuyện!”

Giang Thánh Trác bị nội thương, “Cậu!”

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt đắc ý, nghiêng đầu khiêu khích, “Thế nào? Không phục?”

Giang Thánh Trác cứng họng, “Xem như cậu giỏi!”

23. Chương 23: Khiêu Khích

Kiều Nhạc Hi tò mò hỏi lại, “Cậu biết?”

Bạc Trọng Dương cười giải thích, lộ ra hàm răng trắng đều, “Tôi có một đứa em gái trùng hợp học chung trường với cô, khi đó tôi nhìn tôi đi xem em ấy, năm đó là múa dân tộc, hấp dẫn và quyến rũ, đối với ký ức đó tôi vẫn còn cảm thấy mới mẻ”.

Một câu nói của cậu ta ngay lập tức kéo suy nghĩ mấy năm trước của Kiều Nhạc Hi trở về.

Cô cũng không biết câu chuyện bắt đầu như thế nào, mấy bạn học chung lớp nói chuyện về các văn hóa của các quốc gia, sau đó nói cái gì mà vũ điệu Tây Ban Nha, khiêu vũ Latinh, nhảy Clacket ùn ùn. Năm đó, cô còn trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, chịu không được đất nước mình bị khinh miệt ngay lập tức trực tiếp muốn nổi mày nở mặt với điệu nhảy dân tộc, tươi đẹp sáng ngời.

Sau này khi tỉnh táo lại mới hối hận vì tính liều lĩnh của bản thân nhưng mà một phần tự hào dân tộc đã khắc sâu trong máu, mỗi lần nhớ tới là hăng hái sôi nổi dâng trào.

Chẳng qua cô không nghĩ tới, đúng lúc đó bị Bạc Trọng Dương nhìn thấy.

Giang Thánh Trác tò mò, “Cậu thật sự có lúc hăng hái như vậy sao?”

Chuyện tranh hơn thua ngày trước bị nói tới, Kiều Nhạc Hi có chút ngượng ngùng, “Ngoài ý muốn thôi”.

Bạc Trọng Dương nhìn thẳng vào mắt cô nghiêm túc nói, “Nếu có cơ hội, hy vọng có thể thưởng thức thêm một lần nữa”.

Kiều Nhạc Hi cười khoát tay, “Qua nhiều năm không luyện tập, không được đâu”.

Ba người vẫn còn nói chuyện, Kiều Nhạc Hi bị Kiều Dụ gọi đi. Đại sảnh vốn ồn ào náo nhiệt bỗng yên lặng, Kiều Bách Viễn đứng trong đại sảnh đọc diễn văn, sau đó ba anh em họ Kiều đẩy xe bánh kem ra ngoài, vô cùng náo nhiệt cắt bánh kem sau đó bắt đầu tự do vui chơi.

Giang Thánh Trác cùng Bạc Trọng Dương từ phía sau cột đi ra.

Giang Thánh Trác hỏi, “Xem ra cậu về đây chắc là có ý định phát triển sự nghiệp?”

“Tớ đúng là định như vậy” - Bạc Trọng Dương gật đầu, “Vốn là ở trong nước cũng có một phần tài sản”.

“Vậy có cần giúp gì thì cứ nói với tớ”.

Hai mắt Bạc Trọng Dương sáng lên, “Thật ra trước mắt có một việc muốn cậu giúp”.

“Chuyện gì?”

Bạc Trọng Dương đi thẳng vào vấn đề, “Nhạc Hi có bạn trai chưa?”

Giang Thánh Trác nhấp miếng rượu, hai mắt rũ xuống không nhìn cậu ta, “Có ý gì?”

“Tớ hơi thích cô ấy”.

Giang Thánh Trác mở to mắt, người đàn ông trước mắt này trực tiếp như vậy, nhẹ nhàng mở miệng, “Tạm thời còn chưa có”.

“Đó có phải là...” - Bạc Trọng Dương cân nhắc, “Tớ còn cơ hội?”

“Cậu đừng hỏi tớ, cô ấy cũng không phải em gái của tớ, cậu đi hỏi Kiều Dụ đi!” - Giang Thánh Trác có chút không kiên nhẫn nói, “Tớ đi chào hỏi bên kia”.

Bạc Trọng Dương cười một tiếng cũng không để ý.

Kiều Nhạc Hi đi tới chào hỏi một đồng con gái xinh đẹp trong đại sảnh, muốn kiệt sức những vấn đề mắt nhìn quanh tìm Giang Thánh Trác. Nhìn thấy người đang cần tìm, cô đi đến bên cạnh cậu nhỏ giọng hỏi, “Đi thôi?”

Giang Thánh Trác bộ mặt như đang chờ xem kịch, “Gấp gấp làm gì? Kịch hay còn chưa bắt đầu đâu”.

Kiều Nhạc Hi vừa nhìn ông chú đối diện cười cười gật đầu, hé miệng hỏi Giang Thánh Trác, “Cái gì cần làm thì cũng làm xong rồi, còn đợi cái gì nữa, đi thôi!”

Giang Thánh Trác nhìn ra cửa, “Cậu gấp cái gì, cũng sắp tới rồi”.

Kiều Nhạc Hi theo tầm mắt của cậu cũng nhìn ra cửa, “Cậu đang nói tới người nào? Hẹn mỹ nữ sao?”

Cô đang cười hì hì chọc ghẹo Giang Thánh Trác, một giây tiếp theo nhìn thấy người tới lập tức không cười được.

Cô nhìn Bạch Tân Tân mặc trên người bộ váy quen mắt, ngón tay dùng sức bấm cánh tay Giang Thánh Trác, cực kỳ phần nộ mở miệng, “Cậu cố ý?”

Giang Thánh Trác cố gắng kiềm chế vẻ mặt, nhìn về phía người xung quanh cười nói, “Thật ngại quá, xin lỗi không thể tiếp tục”.

Chờ khi hai người xoay người mới biểu hiện vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng cầu xin, “Bà cô ơi, cô nhẹ tay một chút, không thì bị cô bấm thủng mắt!”

Cả người Kiều Nhạc Hi không được tự nhiên, “Sao lại không muốn à, tớ luôn là người có thù phải trả”.

Giang Thánh Trác với Kiều Nhạc Hi đứng cách nơi chú cháu nhà họ Bạch không xa không gần, ăn uống linh đình, cười nói thông thả.

Mặc dù ở phương diện quần áo bị trùng lặp thì nam giới không có cảm giác gì nhưng phái nữ không giống như vậy, tầm mắt của Kiều Nhạc Hi và Bạch Tân Tân không ngừng giao chiến.

Giang Thánh Trác bên tai Kiều Nhạc Hi nói nhỏ, “Ưỡn ngực, ngẩng đầu! Hơi thở! Đây chính là địa bàn hoạt động của cậu, cậu sợ cái gì? Cậu không phải là nữ ma đầu sao?”

Kiều Nhạc Hi trầm suy nghĩ, cũng đúng, cô làm sai cái gì. Lập tức có sức mạnh, cười khiêu khích nhìn chằm chằm Bạch Tân Tân.

Hai bộ trang phục lần đầu tiên nhìn đến thì giống nhau như đúc, nhưng khi nhìn kỹ lại, người sáng suốt có thể nhìn ra đâu là hàng thật đâu là hàng giả.

Tiếng bàn tán từ nhỏ giọng cùng tiếng cười lớn dần lên, Bạch Tân Tân không chịu được, vội vã rời đi.

Kiều Nhạc Hi bộ mặt ghét bỏ nhìn Giang Thánh Trác, “Hứng thú sao? Cậu cũng không phải nhàm chán vậy chứ?”

Giang Thánh Trác hăng hái tràn trề, “Có ý nghĩa, đặc biệt có ý nghĩa, cái loại con gái này coi trọng sĩ diện, đánh rắn phải đánh bầy tất”.

“Vậy xin hỏi cậu Giang, rắn đánh xong rồi, chúng ta có thể đi không?”

“Cậu gấp làm gì, phần hay vẫn còn phía sau”.

“Còn nữa?” - Kiều Nhạc Hi tỏ ra đau khổ, “Coi như hết”.

Giang Thánh Trác dùng lời nói hung ác cảnh cáo cô, “Chuyện tớ nói tất nhiên là tốt, một lát nếu cậu dám làm hỏng việc, tớ ngay lập tức cắn chết cậu!”

Kiều Nhạc Hi biết cậu thay mặt cô hả giận, thở dài nói, “Vậy cậu cũng đừng làm quá”.

“Cậu cứ để yên là được rồi”.

Bạch Tân Tân rất nhanh thay đồ trở lại, không có vẻ phách lối như vừa rồi, biết vâng lời đi theo bên cạnh Bạch Khởi Hùng.

Bạch Khởi Hùng đưa ly rượu lên nói với Kiều Dụ, “Trước khi đi có việc đột xuất nên tới trễ, thật là ngại”.

Kiều Dụ một tay dứt trong túi quần, tay còn lại nâng ly rượu gần như chạm vào nhau nhưng sau đó không dấu vết kéo ra khoảng cách, giọng nói nhẹ nhàng, “Tổng giám đốc Bạch khách sáo”.

Từ “Chú Bạch” biến thành “Tổng giám đốc Bạch”, trong lòng Bạch Khởi Hùng lập tức hiểu rõ. Gần đây mấy hạng mục của công ty bị gặp cản trở, lần này đến đây cũng hy vọng có thể hóa giải mâu thuẫn trận này. Ông rõ ràng hiểu bản thân phải mở miệng trước.

“Tân Tân không hiểu chuyện, cách đây không lâu có gây thương tích cho Nhạc Hi, vẫn luôn tìm cơ hội. Hôm nay cố ý mang con bé tới để nhận lỗi, hy vọng Bộ trưởng Kiều bỏ qua.”

Kiều Dụ vẫn giữ bộ dáng không nóng không lạnh, “Con nít sao, cãi nhau ầm ĩ cũng là bình thường, tôi thì không ngại nhưng Giang Thánh Trác lại không đồng ý. Hẳn Tổng giám đốc cũng biết, mất hứng có thể làm cho người khác cảm thấy buồn bực, nếu người không ngại cứ đi hỏi cậu ta xem thế nào?”

Quả bóng này bị Kiều Dụ cùng Giang Thánh Trác đá qua đá lại, lòng Bạch Khởi Hùng như có lửa mà không thể bùng phát.

Bạch Khởi Hùng lúng túng cười, chuẩn bị mang Bạch Tân Tân đi tìm Giang Thánh Trác.

Kiều Dụ đứng phía sau gọi ông ta, ý tứ hàm súc nói, “Còn nữa, Tổng giám đốc Bạch, nếu là chuyện của mấy đứa nhỏ thì nên để tụi nhỏ giải quyết, chúng ta là người lớn cũng đừng nên tham gia vào, tham gia nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Lời của Kiều Dụ Bạch Tân Tân nghe không hiểu nhưng Bạch Khởi Hùng hiểu rõ ý tứ, chuyện này e rằng ông không thể giúp được gì rồi.

“Tân Tân con đi xin lỗi chuyện kia với Nhạc Hi đi, nói chuyện cho tốt vào”.

Bạch Tân Tân có chút khó xử nhìn chú mình, lại nhìn đến Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi. Nhắm mắt đi tới, gương mặt lạnh lùng, rũ mắt xuống không nhìn đến ai, ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng, động tác cứng nhắc giờ cái ly, mồm miệng không biết mở nhanh ra sao, chỉ nhả ra một câu, “Kiều Nhạc Hi, thật xin lỗi, lần trước là tôi không đúng”.

Kiều Nhạc Hi thật ra không bắt lỗi với mấy người nhỏ tuổi (hơn cô), cũng không dễ giận nhưng khi nhìn thấy thái độ của cô ta thì lập tức nổi giận.

Giang Thánh Trác lạnh lạnh mở miệng, “Nói xin lỗi? Không phải nên tỏ ra chút thành ý sao? Cô bùng ly nước trái cây tới đây là chuyện gì vậy?”

Bạch Tân Tân giọng nói giễu cợt, “Tổng giám đốc Giang, đây là chuyện giữa tôi và Kiều Nhạc Hi, cô ta họ Kiều, anh họ Giang, cùng với anh đây có quan hệ gì?”

Giang Thánh Trác không giận, ngược lại cười rất vui vẻ, “Tôi đây thích xen vào đây, nhất là chuyện vợ vãn của cô ấy, không được sao?”

Bạch Tân Tân rót cuộc ngừng đầu lên nhìn cậu, cuối cùng đối với người đàn ông này trong lòng cũng có chút kiêng kỵ, “Vậy anh muốn thế nào?”

Giang Thánh Trác dáng vẻ hăng hái, “Tôi muốn thế nào, cái này còn phải hỏi sao? Không biết quy cũ cũng không sao, tôi đây sẽ dạy cô”.

Cậu búng ngón tay, ra hiệu gọi phục vụ mang mấy rượu bia đến. Lập tức có người đem qua.

Chung quanh Giang Thánh Trác là đám người ham vui nên vừa nhìn thấy cảnh này liền tụ tập ồn ào.

Cậu cầm mấy chai bia và mấy chai rượu trộn vào nhau, nhìn Bạch Tân Tân, “Chén thứ nhất, ly nhỏ whiskey bỏ vào trong ly bia lớn, gọi là bom nguyên tử”.

Vừa nói xong vừa ném ly rượu nhỏ vào trong bia, nhanh chóng thấy bọt nổi lên.

“Chén thứ hai, đem ly bia nhỏ bỏ vào ly whiskey lớn, gọi là bom nơ-tron”

Sau đó Giang Thánh Trác để ly bia vừa rồi lắng xuống, tiếp theo, rót rượu tequila vào trong ba phần tư (3/4) bia nguyên chất, cuối cùng lắc đều hỗn hợp bên trong, cầm muống lên gõ một cái, hí mắt nhìn Bạch Tân Tân, “Cái này gọi là tàu ngầm”.

“Còn có trận cuối cùng” - Cậu ngoắc tay, lại có người đem một cái mâm tới, phía trên có mấy ly rượu nhỏ, bên trong chứa đầy đủ các loại rượu mạnh.

“Cái này thì lợi hại hơn, gọi là tàu chở máy bay. Còn cô, đem những thứ này uống hết, chuyện lúc trước tôi sẽ không tính toán nữa”.

Giang Thánh Trác nói xong nhìn Bạch Tân Tân hỏi, “Thế nào?”

Bạch Tân Tân hiển nhiên là bị cậu hù cho sợ, không nói được tiếng nào.

Chung quanh có người huýt sáo, “Đẹp trai quá!”

Kiều Nhạc Hi cũng bị tình huống trước mặt dọa sợ, khìu khìu cậu nhẹ giọng hỏi, “Cứ bình thường là được.....”

“Chênh lệch nhiều lắm!” - Giang Thánh Trác trừng mắt nhìn cô.

Có người ồn ào lên, “Cậu Giang khi dễ con gái!”

Giang Thánh Trác cười bất cần đời, “Đúng vậy, tôi luôn luôn vô sỉ, cái gì mà lấy nhiều khi dễ ít, ỷ mạnh hiếp yếu, khi dễ con gái, như thế nào? Có ý kiến gì không?”

Một đám người cười ầm lên, bọn họ biết khi Giang Thánh Trác ỷ thế này chắc chắn là bị chọc giận. Mặc dù không biết Bạch Tân Tân đắc tội cậu ta thế nào nhưng đều là chuyện không liên quan, họ chỉ xem náo nhiệt thôi.

Bạch Tân Tân vẫn không lên tiếng, chọt bùng ly rượu lên bắt đầu uống. Uống được một nửa liền bùng miệng chạy ra ngoài, đoán là chạy đi phun ra, cũng có thể phun ra cả nội tạng bên trong cũng không chừng.

Bởi vì Giang Thánh Trác đã nhắc nhở trước nên Kiều Nhạc Hi không ngăn cản. Cô cũng biết rõ, trong lòng cô ta khẳng định là hận chết cô, bây giờ cô có làm gì thì trong mắt cô ta chỉ bị xem là giả dối, nên cô chỉ thờ ơ quan sát.

Bởi vì cô không phải là Thánh Mẫu.

Giang Thánh Trác đứng ở trước cửa phòng vệ sinh, thấy Bạch Tân Tân sắc mặt tái mét đi ra. Hai tay cậu để trong túi quần, thông thả đi qua.

“Đã hỏi ông và ba của cô chưa? Đã biết cô ấy là người không dễ dàng chọc tới? Sau này cố gắng nhìn người một chút, nhìn cho rõ người nào có thể xúc phạm người nào không, cô dám chơi đùa thì tôi cũng có thể chính chết cô”.

Giang Thánh Trác khom người nói nhỏ vào tai cô ta, cậu rất ít khi để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng nham hiểm như vậy, trong mắt Bạch Tân Tân dần dần hiện ra vẻ sợ hãi, hồi lâu gật gật đầu.

Giang Thánh Trác rất hài lòng đứng thẳng người, xoay người đi.

Giang Thánh Trác trở lại đại sảnh, Kiều Nhạc Hi cười lấy lòng kề sát vào hỏi, “Cậu tức giận?”

Giang Thánh Trác liếc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Thấy sắc mặt cậu hòa hoãn, Kiều Nhạc Hi cau mày, “Bạch Tân Tân bây giờ nhất định hận chết tớ! Cậu giúp tớ tìm kẻ thù à!”

“Thứ người như vậy cậu mà không tàn nhẫn, cô ta liền cho cô là người dễ bị bắt nạt! Phải cho cô ta mở mắt ra một chút!”

“Giang Bướm Bướm à, tớ sau này cũng không dám trêu chọc cậu”.

“Tại sao?”

“Cậu có nhiều hoa cỏ xung quanh, còn độc ác như vậy, tớ sợ mình chết không toàn thây”.

“Cậu! Cô gái đáng ghét này!”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, bỗng nhiên có tiếng gọi, “Thánh Trác!”

24. Chương 24: Công Viên Trò Chơi

Giang Thánh Trác ngẩng đầu cười đi tới, “Anh Cả!”

Kiều Nhạc Hi cũng ngoan ngoãn kêu một tiếng anh.

Giang Thánh Khiêm nhìn hai người trước mặt cười nói, “Anh bận chút chuyện, chị dâu em không khỏe, chốc nữa giúp chị dâu chăm Niệm Nhất nhé?”

Giang Thánh Trác gật đầu nói, “Được ạ”.

“Đi nhanh đi, Nhiệm Nhất mà nhìn thấy anh lại gây nháo lên nữa” - Vợ anh vỗ vỗ tay chồng an ủi.

Giang Thánh Khiêm chần chờ một chút, yên lặng mấy giây, Giang Niệm Nhất tựa như đã nhìn thấy, vồn dĩ nhóc đang chơi với con bé Lolita, nhanh chân chạy tới chân Giang Thánh Khiêm kêu lên, âm thanh mềm mỏng, “Ba ba ba ba, ba đừng đi, ba đã hứa là chơi một lát với con mà....”

Nhìn đôi mắt giàn giụa nước mắt của bé, bàn tay nhỏ trắng mập mập bám lấy vạt áo mình không buông, trong lòng Giang Thánh Khiêm cảm thấy tê dại. Cậu ta bên ngoài đường đường là một người luôn giữ chữ tín, chỉ duy nhất đối với vợ con lần này lại nuốt lời. Có lúc cậu thật muốn buông tay, nhưng mà.....

Giang Thánh Trác đến gần, sờ đầu Giang Niệm Nhất, “Nhóc con, chú dẫn con đi chơi nha?”

Giang Thánh Trác bị ghét bỏ, “Con không muốn chú, con muốn ba ba!”

Kiều Nhạc Hi ngồi xổm trước mặt nhóc dụ dỗ, “Niệm Nhất ngoan, cô dẫn con đi ăn đồ ăn ngon, chịu không?”

Lần này đến phiên Kiều Nhạc Hi bị ghét bỏ, “Con không muốn, con muốn ba ba!”

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi nhìn nhau, đều là bộ mặt bất đắc dĩ.

Giang Thánh Khiêm sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Trước hết con đi chơi với chú Tư và cô, giờ ba ba đi ra ngoài đến tối sẽ về dẫn con và mẹ cùng ra ngoài ăn tối, sau đó trở lại kể chuyện xưa, được không nào?”

Giang Niệm Nhất nén nước mắt suy nghĩ hồi lâu, nặng nề gật đầu, nước mắt đang rưng rưng trong mắt vì hành động này của nhóc mà thay nhau rơi xuống. Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Giang Thánh Khiêm như bị nhéo đau. Vợ cậu đi đến bên cậu vỗ vai an ủi. Cậu mạnh mẽ xoay người rời khỏi.

Giang Niệm Nhất đứng ở cửa nhìn ba ba rời đi, xe chạy ra khỏi một khoảng xa mà nhóc còn đứng bất động. “Niệm Nhất.....”

Giang Niệm Nhất vừa quay đầu nhìn mẹ cậu cười, “Mẹ..... Ba ba nói hôm nay ba sẽ cùng con ăn cơm, xong rồi kể chuyện xưa dỗ con ngủ”.

Giang Thánh Trác cùng Kiều Nhạc Hi dụ dỗ chơi đùa với thằng bé cả nửa ngày, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, chơi một chút đã tươi cười. Giang Niệm Nhất ngồi trên ghế sofa phe phẩy hai bàn chân cụt ngắn, ra oai chỉ vào Giang Thánh Trác, “Giang tiểu Tứ, tôi đây là con trai lớn của trưởng nam trong gia đình, chú không thể khi dễ tôi! Ông cố nội nói chú là..... là con cái gì?”

Kiều Nhạc Hi bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, “Con bắt hiểu”.

Giang Niệm Nhất lập tức nhớ tới, “Đúng rồi, con bắt hiểu!”

Giang Thánh Trác bật cười, ngắc đầu cho Kiều Nhạc Hi một cái tát, cố hắng giọng nhin cười giả vờ biểu hiện kính trọng, “Đúng vậy, con trai lớn của trưởng nam, tôi đây là đứa con bắt hiểu trong gia đình không thể cùng cháu đích tôn so sánh được”.

Sau một lát, Giang Niệm Nhất nghĩ đến cái gì, đứng lên sofa ôm cổ Giang Thánh Trác thân mật gọi, “Chú Tư, con muốn đi chơi”.

Giang Thánh Trác liếc thằng bé, mặt làm bộ sợ hãi, “Ui, con trai lớn của trưởng nam, cậu đừng bao giờ gọi như vậy, tôi sợ”

Giang Niệm Nhất ăn vạ dùng sức lắc lắc, “Chú Tư, chú dẫn con đi đi, chú Tư.....”

Giang Thánh Trác lau lớp mồ hôi mỏng trên trán giúp thằng bé, trêu chọc, “Muốn đi hả?”

Hai mắt Giang Niệm Nhất vụt sáng, “Dạ!”

Giang Thánh Trác bị thằng nhóc chọc cười, “Thay đồ trước rồi chúng ta đi!”

Kiều Nhạc Hi cùng ba cô và hai người anh lên tiếng chào tạm biệt rồi theo sau Giang Thánh Trác đổi quần áo rời khỏi nhà.

Mới vừa bước ra khỏi cửa lập tức nghe Bạch Khởi Hùng gọi cậu.

Giang Thánh Trác xoay người lười biếng đứng tại chỗ nhìn người đến gần.

“Cậu Giang, cháu gái của tôi uống hơi nhiều tôi đưa cháu về, chào cậu trước”.

Giang Thánh Trác gật đầu, giơ tay lên giúp ông ta sửa cà vạt, mặt mũi nhẹ nhàng, nhìn không ra ý tứ, “Chú Bạch khách sáo quá, về sớm nghỉ ngơi nhé. Đúng rồi, lúc trước tôi có nuôi con chó, nhưng mà không chịu nghe lời. Dạy thế nào cũng không được nhưng giờ nghĩ lại mới hiểu, chó có thói quen bỏ đi, mình không thể bắt nó đứng, chắc chắn là không được, có đúng không? Dù sao cũng là chó, không thể yêu cầu quá cao với nó, chỉ cần trông coi nó cẩn thận để không cắn người là được, đúng không chú Bạch?”

Nói xong mấy lời này, cậu mới cười nhìn Bạch Khởi Hùng. Sắc mặt ông ta không thể coi là đẹp mắt, hồi lâu mới mở miệng, “Phải”.

Giang Thánh Trác phui phui bả vai căn bản không có chút bụi nào của Bạch Khởi Hùng, kẻ sát lỗi tai ông ta nói nhỏ, “Tôi biết ông cùng với cháu gái mình không chịu thua, bất quá cũng không liên quan, có gì thì cứ

nhằm vào tôi đây, nếu như dám động đến người bên cạnh tôi..... Tôi mặc dù hồ đồ nhưng mà cái gì cũng bất cần”.

Sau đó ngồi dậy rất cung kính chào, “Cháu đi trước, chú Bạch”.

Sau đó lôi kéo bàn tay nhỏ của Giang Niệm Nhất, cậu nhóc kéo tay Kiều Nhạc Hi, ba người cùng đi ra ngoài.

Giang Niệm Nhất không hiểu những lời nói vừa rồi, ngược đầu lên hỏi, “Chú Tư, chú nuôi chó lúc nào vậy? Cho cháu mượn chơi chút được không?”

Giang Thánh Trác khôi phục lại dáng vẻ vốn có, “Ngoan, chú Tư không có nuôi chó, chỉ nuôi con”.

Kiều Nhạc Hi mím môi nhịn cười, Giang Niệm Nhất làm sao nghe hiểu được, cho là Giang Thánh Trác nói cho nhóc biết không có chó nhỏ, cho nên “Ồ” một tiếng.

Kiều Nhạc Hi lần này không nhịn được nữa, bật cười dữ dội.

Cười xong một lúc mới nói với Giang Thánh Trác, “Cậu cần gì phải làm khó cả Bạch Khởi Hùng vậy, tớ còn là nhân viên trong công ty ông ta đó”.

“Chỗ đó không làm cũng được. Lúc đầu chỉ định cho cậu làm tạm thời ở đó một thời gian, cậu cũng nên thay đổi chỗ làm thôi. Chẳng lẽ cậu còn muốn nhìn sắc mặt của họ nữa sao?”

“Cũng đúng. Tớ cũng phải tính toán một chút”.

Giang Thánh Trác nắm lấy thời cơ đề nghị, “Tới công ty tớ, thế nào?”

Kiều Nhạc Hi lập tức cau mày, “Không đi!”

Với phản ứng này Giang Thánh Trác cũng đoán trước, không cam lòng nhưng cũng không có biện pháp, “Được rồi”.

Không lâu sau, Giang Thánh Trác cùng với Kiều Nhạc Hi đang đứng nhìn khung sườn uốn lượn của trò tàu lượn siêu tốc trước mặt.

“Chú Tư, chúng ta đi chơi cái đó”.

“Được cả ba chúng ta cùng đi!”

“Tớ không đi, Giang tiểu Tư mau buông tớ ra!” - Kiều Nhạc Hi ôm cây cột không buông tay.

Giang Thánh Trác kéo cô hết lần này đến lần khác, “Kiều tiểu Hi, cậu nhanh lên chút nào!”

Kiều Nhạc Hi đáng thương nhìn cậu, “Tớ sợ.....”

“Lên cao có mười mấy mét mà cũng không dám đi, một cái tàu lượn siêu tốc mà cậu còn sợ?”

“Cái này là cái tàu lượn biển thái, tớ không ngồi, cậu tha cho tớ đi”.

“Không được!”

Mấy phút sau ba người bước từ tàu lượn xuống, mỗi người mỗi về.

Giang Niệm Nhất vỗ tay hoan hô, còn muốn chơi lại lần nữa.

Sắc mặt Giang Thánh Trác lạnh nhạt.

Gương mặt Kiều Nhạc Hi rõ ràng còn ngu ngơ cộng thêm tay chân mềm nhũn.

Chơi được một lúc, ba người ngồi trên ghế dài nghỉ chân, Giang Niệm Nhất vui sướng gặm cây kem.

Giang Thánh Trác ngồi bên cạnh trêu chọc nhóc, “Nhóc con, chú Tư có được không?”

Giang Niệm Nhất gật đầu, đưa ra câu trả lời, “Được!”

“Vậy giữa chú và cô, con thích ai hơn?” - Vừa nói vừa hất cằm về phía Kiều Nhạc Hi.

Kiều Nhạc Hi đang cầm khăn giấy đưa Giang Niệm Nhất lau mồ hôi, nghe tới đó không nể mặt châm chọc cậu, “Ngây thơ!”

Giang Niệm Nhất nhìn Giang Thánh Trác cười cười nói, “Con thích chị Nhạc”.

Giang Thánh Trác nghe thế nào cũng không được tự nhiên, đối với đáp án không thay đổi (chắc là đoán trước được) ngược lại không khi nào cảm thấy quen được, “Này, nhóc con, sao lại gọi cô ấy là chị còn gọi chú là chú?”

“Bởi vì chị ấy trẻ tuổi xinh đẹp”.

“Chú đây cũng trẻ tuổi mà!”

Giang Niệm Nhất ghét bỏ nhìn cậu, tựa như rất khinh thường khi giải thích, “VẬY nếu như con gọi chú là anh, vậy chú phải gọi ba ba con là gì?”

“Ừm.....” - Giang Thánh Trác giờ mới biết bản thân tự đào hố chôn mình.

Kiều Nhạc Hi bên cạnh cười thật to, Giang Thánh Trác nguýt cô một cái, “Cười cái gì mà cười? Cậu cho rằng cậu chiếm lợi thế à? Thăng nhóc gọi cậu một tiếng ”chị“, cậu cũng phải gọi tớ một tiếng ”chú“ đó”.

Kiều Nhạc Hi im bặt, “Ngay cả loại tiện nghi này cũng muốn chiếm, không sợ bị tổn thọ hả!”

Sau đó Giang Niệm Nhất nói muốn đi chơi xe đạp, Kiều Nhạc Hi lấy lý do lớn tuổi không chịu nổi cái trò dẫn vật cơ thể này nên muốn nghỉ ngơi, vì vậy hai chú cháu ra ngoài chơi. Kiều Nhạc Hi ngồi cách đó không xa nhìn họ, thỉnh thoảng giơ tay lên chào hỏi, sẵn tiện chụp hình.

“Đó là chồng với con trai của cô à, thật hạnh phúc” - Bà mẹ trẻ bên cạnh nói, đoán chừng đang đợi chồng và con.

Kiều Nhạc Hi vội vàng giải thích, “Không phải không phải, cô hiểu lầm rồi”.

Người phụ nữ cười, “Không có gì phải ngượng, tôi vừa nhìn là có thể biết được, hai cha con nhìn giống nhau như vậy mà”.

Mặt Kiều Nhạc Hi đầy vạch đen! Người ta là chú cháu, có thể không giống nhau sao?

Đang lúc này Giang Thánh Trác cùng Giang Niệm Nhất đi lại, sau khi nhìn thấy cũng đoán được, bỗng cười xấu xa, ngồi chồm hổm xuống nói nhỏ vào tai Giang Niệm Nhất.

Giang Niệm Nhất là một đứa bé, Giang Thánh Trác cùng chơi với nhóc dĩ nhiên nhóc sẽ hoàn toàn nghe lời, chạy chậm qua nhào vào người Kiều Nhạc Hi cười, giọng trong trẻo vang lên, “Mẹ! Ba ba kêu mẹ qua!”

Vừa nói vừa quay đầu nhìn Giang Thánh Trác cười cười.

Bà mẹ trẻ che miệng cười, bộ dáng đắc ý vì mình đoán trúng.

Kiều Nhạc Hi không thể tưởng tượng được nhìn người đang nằm trước ngực, một bộ mặt ngây thơ của tên nhóc xấu xa cùng với khuôn mặt xấu xa của kẻ đại hung ác.

“Giang Thánh Trác! Cái tên khốn khiếp này!”

Từ công viên ra ngoài, mặt trời cũng sắp lặn. Mới ra khỏi cửa Giang Niệm Nhất thấy ba mẹ nhóc đang đứng trước xe chờ họ, hoan hô một tiếng liền vọt sang bên cạnh.

Giang Thánh Khiêm giơ tay lên chỉ vào cái trán thẳng bé, chọc Giang Niệm Nhất cười ha ha.

Lúc ăn cơm, Giang Niệm Nhất nhìn Giang Thánh Khiêm cười, “Ba ba, ba có thể cùng con với mẹ ăn cơm thật là tuyệt, còn có chú Tư với cô nữa”.

Giang Thánh Khiêm đưa tay giúp nhóc lau khóe miệng dính tương, trong lòng áy náy lại dâng lên, “Ngoan”.

Giang Niệm Nhất chơi loạn cả ngày trời, ăn cơm nước xong liền ngủ gục trên bờ vai Giang Thánh Khiêm.

Giang Thánh Khiêm lái xe đưa cả nhà về.

Buổi trưa Giang Thánh Trác có uống qua chút rượu nên không lái xe đến, bây giờ chỉ có thể đi xe taxi về cùng Kiều Nhạc Hi.

Ngồi ở phía sau xe, Kiều Nhạc Hi mơ mơ màng màng dựa lên bả vai cậu ngủ gà ngủ gật.

Giang Thánh Trác nhớ tới chuyện hồi xế, khóe miệng cong lên.

Nếu như, tương lai, thật sự có một tên nhóc xấu xa gọi cậu là ba ba, gọi cô mẹ, vậy không biết sẽ có cảm giác gì?

Trong nháy mắt, thời tiết se lạnh, Kiều Nhạc Hi tắt máy tính chuẩn bị tan làm, nhìn thấy Quan Duyệt đang cau mày và Tạ Hằng, trong lòng kỳ quá hỏi, “Sao cậu lại tới đây?”

Quan Duyệt sắp sinh nên hành động không lanh lẹ, sắc mặt cũng không được tốt, “Mấy hạng mục trước lúc nghỉ phép xảy ra chút chuyện, tớ phải đến xem một chút, tới lấy tài liệu”.

Kiều Nhạc Hi rút cuộc cũng hiểu rõ suy nghĩ của Tạ Hằng, khuyên, “Cậu như vậy còn đi đâu? Tớ phục cậu quá rồi, cậu đừng đi, tớ đi thay cậu, cậu mau về nghỉ ngơi đi!”

“Không tốt sao? Tớ biết gần đây cậu còn làm thêm giờ rất mệt mỏi”.

“Khách sáo với tớ làm gì, trở về nhanh đi, có chuyện gì tớ gọi điện cho cậu. Cứ như vậy đi, tớ đi đây. Tạ Hằng, mau đưa hai mẹ con về nhà đi!”

Quan Duyệt còn chưa nói gì, Kiều Nhạc Hi đã biến mất tiêu.

Đến công trường, ngay lập tức nhìn thấy Bạch Tân Tân đang hát cầm sai khiến mấy người công nhân. Sắc mặt Kiều Nhạc Hi lập tức bị kéo xuống. Mấy nhân viên đang làm nhìn thấy cô liền cười chào hỏi, “Kỹ sư Kiều tới!”

Kiều Nhạc Hi hít sâu một hơi tươi cười đáp lại, trong lòng có chút không bình tĩnh.

Đi vào trong mấy bước mới thấy mấy người mặc âu phục giày đen đang đứng xung quanh một người cao ngất.

Bạc Trọng Dương nhìn thấy cô cũng sửng sốt, cười nói, “Mọi người nói thế nào cũng phải chờ Kỹ sư Kiều, tôi không ngờ là cô”

Kiều Nhạc Hi lúc này đang mặc trang phục làm việc, cùng với hình ảnh tại bữa tiệc hôm đó hoàn toàn khác biệt. Cô cũng không nghĩ tới Bạc Trọng Dương hôm đó rời tiệc vội vàng mà còn có thể nhận ra cô.

“Tổng giám đốc Bạc” - Cô không tìm được từ nào thích hợp để gọi, chỉ có thể gọi theo cách chính thức.

Bạc Trọng Dương nghe cô gọi “Tổng giám đốc” khẽ cau mày, có loại buồn cười quá mức, “Tôi nhớ lúc trước chỗ này không phải cô phụ trách”

Kiều Nhạc Hi nghĩ rằng cậu ta chán vắn nắn lực làm việc của cô, lập tức giải thích, “Quan Duyệt sắp sinh, bây giờ không tới đây được. Thật ra cái hạng mục này tôi hiểu hơn so với Quan Duyệt, Tổng giám đốc không cần lo lắng.....”

Bạc Trọng Dương ngắt lời cô, “Tôi không có ý này, cô nghĩ nhiều rồi”.

Kiều Nhạc Hi không biết sao cảm thấy Tổng giám đốc Bạc Trọng Dương nói một câu mập mờ như vậy, không khỏi đỏ mặt.

25. Chương 25: Cô Gái Khác Biệt

Nhìn hai gò má đỏ hồng xinh đẹp của cô, chiếc ót trắng nõn vì cúi đầu mà lộ ra, Bạc Trọng Dương khẽ cười đứng lên.

Kiều Nhạc Hi hắng giọng nói, “À, chỗ nào có vấn đề?”

Sau khi vận hành mọi thứ xong, bọn họ cùng nhau ra ngoài. Trên đường đi, mỗi khi gặp công nhân, bất kể người già hay trẻ đều vui vẻ chào hỏi Kiều Nhạc Hi, mà cô cũng thỉnh thoảng dừng lại nói chuyện mấy câu với họ.

Bạc Trọng Dương chờ cô rảnh người mới bước tới hỏi, “Bọn họ hình như rất thích cô”.

Kiều Nhạc Hi cười một tiếng. Bầu trời tối đen, gió thổi mạnh, tóc cô bị thổi bay rối loạn nhưng nhìn thế nào cũng thấy chúng xinh đẹp nhảy múa trong gió. Xuyên qua mấy sợi tóc tán loạn nhìn thấy Bạc Tân Tân đang đứng cách đó không xa chỉ huy công nhân, nhẹ giọng trả lời, “Tôn trọng lẫn nhau mà thôi”.

Giọng nói của cô hòa cuốn theo làn gió phá thành nhiều mảnh nhỏ, Bạc Trọng Dương không nghe rõ nhưng không có ý định hỏi sâu thêm, “Thật làm phiền cô, đã trễ thế này mà bắt cô phải đi xa như vậy”

Kiều Nhạc Hi giữ chặt cổ áo, “Không có gì, đây là công việc của tôi”.

“Trời không còn sớm, để tôi đưa cô về” - Bạc Trọng Dương ý bảo cô nhìn qua chiếc xe công vụ màu xanh đậm phía bên kia.

Những năm gần đây có rất nhiều lời mời tương tự với cô, nhưng phần lớn là có ý dò hỏi, có rất ít người trực tiếp như cậu ta, loại cảm giác mới lạ này khiến Kiều Nhạc Hi không khỏi căng mắt nhìn cậu.

Người đàn ông này, đứng thẳng người, chiều cao ngất ngưỡng, nhưng sâu bên trong sợ là một người đàn ông bá đạo cổ chấp.

Thật ra thì Kiều Nhạc Hi nhớ tới lời đề nghị của Giang Thánh Trác, nhớ lại một chút chuyện nhỏ, nhưng mà cô không thể đặt người đàn ông trước mắt vào trí nhớ lúc đó với hình ảnh cậu bé dịu dàng như nhau được.

Cô cự tuyệt, “Không cần, tôi tự lái xe đến”.

“Vậy cùng ăn bữa cơm?” - Bạc Trọng Dương dường như cảm thấy thái độ của cô với cậu có một chút mâu thuẫn, lần này dùng cách khác thăm dò. Có lẽ vì ít khi nào dùng kiểu thương lượng thế này nên giọng nói nghe hơi gượng gạo.

Kiều Nhạc Hi thẳng thắn, “Tổng giám đốc Bạc, không cần khách sáo như vậy”.

Liên tiếp bị cự tuyệt hai lần, Bạc Trọng Dương cũng không giận, đứng tại chỗ gật đầu một cái, “Được”.

Nhìn Kiều Nhạc Hi lái xe rời đi, có một nhân viên nam đi tới hỏi, “Tổng giám đốc Bạc, chúng ta đi chưa?”

Trên mặt Bạc Trọng Dương còn nụ cười nhạt, “Ừ, đi chậm phía sau xe một chút”.

Bạc Trọng Dương ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng mở mắt nhìn chiếc xe phía trước.

Đến nội thành, Kiều Nhạc Hi chột cho xe dừng bên lề, chạy nhanh tới một quầy nhỏ đối diện. Cậu vỗ vỗ ghế người lái, “Dừng lại sát lề”.

Cậu xuống xe mới thấy rõ, thì ra là tiệm bán khoai lang nướng. Cậu cười một tiếng, ra là thêm ăn.

Kiều Nhạc Hi quay người lại, Bạc Trọng Dương sợ hết hồn. Cô giơ một túi khoai nướng lên, vừa đi vài bước, bác bán khoai lang gọi cô lại, xoa xoa tay cười nói chuyện khá nghiêm túc.

Kiều Nhạc Hi xoay người cười sáng khoái, phát tay, sau đó chào bác bán khoai.

Ai ngờ cô đi thẳng đến chỗ cậu, đến gần mới cười hi hi nói, “Tôi biết anh theo tôi suốt dọc đường, yên tâm đi, tôi giấy chứng nhận bằng lái từ hồi phổ thông, kỹ thuật rất tốt!”.

Vừa nói vừa đưa túi trước mặt cậu, tỏ vẻ rộng rãi, “Chọn một cái đi, tôi mời, rất ngọt đấy!”

Bạc Trọng Dương cúi đầu nhìn trong túi thấy mấy củ đen thùi lùì vẫn còn bốc khói, nhìn không ra là thứ gì, nhúu mày.

Kiều Nhạc Hi rất nhanh hiểu được, rút tay lại, tự giễu trả lời, “Là tôi mạo phạm, Tổng giám đốc Bạc sao lại ăn mấy loại này”.

Bạc Trọng Dương cũng không lúng túng, đi nửa bước, nghiêm túc chọn mấy củ sau đó mở cửa đưa cho mấy trợ lý.

Gia đình cậu vẫn yêu cầu nghiêm khắc, từ nhỏ đã được giáo dục không được tùy tiện ăn thứ gì từ gánh hàng rong. Hơn nữa, những người bán hàng này còn thuốc lá, uống rượu. Dạ dày của cậu không được tốt nên không thể ăn những món này.

Sau khi chia hết mấy củ khoai trên tay, cậu mới quay lại giải thích với Kiều Nhạc Hi, “Dạ dày của tôi không được tốt, ăn một cái đó có thể lấy nửa cái mạng của tôi”.

Kiều Nhạc Hi giờ mới hiểu sự do dự vừa rồi của cậu ta, “Ngại quá, tôi không biết.....”

Bạc Trọng Dương rất quan tâm chuyển đề tài, “Dù thích đi nữa cũng không nên mua nhiều như vậy chứ?”

Kiều Nhạc Hi nhìn mấy bóng lưng lam lũ xa xa, thành thật nói, “Khi còn nhỏ, có một người lớn đã nói, ban đêm nếu nhìn thấy nhiều quán hàng rong vỉa hè, nếu có thể thì nên mua nhiều hơn một chút, chờ trả giá, đồ không đắt, hoàn cảnh có khá hơn một chút thì còn đỡ, nhưng người nào không may sẽ phải chịu đựng trong đêm bày bán hàng rong trên vỉa hè. Lúc đó còn nhỏ không hiểu, sau này lớn lên mới hiểu được.”

Kiều Nhạc Hi nhớ tới ngày tuyết bay lất phất đó, bà nội Giang Thánh Trác tới đón cô và Giang Thánh Trác sau giờ học. Thời tiết không được tốt, vừa đúng giờ cao điểm tan học, cả con đường tắt rồi tinh rồi mù. Cô cùng Giang Thánh Trác nằm ở hàng ghế sau của xe hơi, xuyên qua lớp kính ngắm bông tuyết bay đầy trời. Cuối cùng bà Giang đành dắt bọn họ xuống xe đi bộ về.

Bà Giang một tay kéo cô, một tay lôi Giang Thánh Trác trên đường. Dọc theo đường đi, bà Giang mua một túi rau, mấy kí táo, còn có mấy tờ báo.

Khuôn mặt nhỏ của cô và Giang Thánh Trác dấu trong khăn quàng cổ, nhỏ giọng hỏi, “Bà nội, những thứ này chúng ta đều có rồi, tại sao còn mua thêm?”

Bà Giang nhìn bọn họ cười hiền lành giải thích, “Hai đứa nhìn xem, tuyết rơi lạnh như vậy, mấy cô chú không thể đem nước trái cây, hay báo chưa bán được về nhà, chúng ta đem đồ thừa mua lại, vậy thì không phải họ có thể về nhà rồi sao?”

Khi đó cô còn nhỏ, không hiểu được cuộc sống khó khăn, “Tại sao không bán hết không được về nhà?”

Bà Giang dường như đang suy nghĩ nên giải thích với hai đứa nhỏ như thế nào, Giang Thánh Trác bĩu môi, “Xảo Nhạc Tư, cậu dần quá! Đây là bài tập của bọn họ, không làm xong không thể về nhà! Cũng giống như chúng ta vậy!” Kiều Nhạc Hi trừng mắt cậu, ngược đầu hỏi, “Phải không bà nội?”.

Bà Giang lôi kéo bọn họ tiếp tục đi, “Đại khái là giống như vậy, hai người nên nhớ, sau này khi thấy thời tiết không tốt thì làm như vậy. Chúng ta ăn cái gì cũng là ăn, nhìn cái gì cũng là nhìn. Chẳng qua chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi, mà bọn họ có thể được về nhà sớm hơn một chút, trong nhà có lẽ cũng có người đợi cơm bọn họ”.

Khi đó Kiều Nhạc Hi không hiểu nhưng lại nhớ rõ lời nói của bà nội Giang Thánh Trác.

Bạc Trọng Dương đứng trong gió nhìn cô gái trước mặt. Hình như cô đang nhớ đến chuyện gì đó, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười yếu ớt.

Gió mạnh thổi loạn trên phố, nụ cười hời hợt của cô vốn không có độ ấm nhưng lại làm tim cậu rung động.

Không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến quan hệ nam nữ, chỉ vì sự thiện lương cùng chân thành của cô.

Khi mới gặp gỡ, cậu chỉ cho rằng cô chỉ là một cô gái được nuông chiều từ bé trong gia đình giàu có, cô cùng cãi nhau, đùa giỡn với Giang Thánh Trác. Cách một khoảng thời gian, giờ mới phát hiện cô hoàn toàn khác biệt.

Nghiêm túc trong công việc, đối xử với những người công nhân kia bình dị gần gũi, không xem thường cũng như tự cao. Cô của hiện tại, chắc là vừa tan ca ngay lập tức đến xem xét, có lẽ cơm còn chưa ăn bận rộn suốt đến giờ, nhưng vẫn còn quan tâm người khác được về nhà sớm hay không.

Thật là một người con gái khác biệt.

Cuối cùng Kiều Nhạc Hi chào tạm biệt cậu ta, về đến nhà gọi điện thoại để báo lại tình hình bên công trình cho Quan Duyệt.

Máy vừa được kết nối liền bị tiếng nói đột ngột bên kia truyền tới, “Nhìn thấy Tổng giám đốc Bạc không?”

Kiều Nhạc Hi không biết cô có ý gì, “Ừ”

“Có phải rất đẹp trai không? Rất nhã nhặn lịch sự? Haiz, anh trông em làm gì? Người ta tất nhiên so với anh đẹp trai.....”

Kiều Nhạc Hi ôm điện thoại “Hắc hắc” cười, chắc là Tạ Hằng có ý kiến với “bà vợ yêu trai đẹp” của mình.

Qua mấy giây sau, giọng nói của Quan Duyệt vang lên rõ ràng, “Theo tớ thấy, vẫn còn độc thân đó. Có muốn suy nghĩ một chút không?”

Kiều Nhạc Hi cảm thấy không thể cung cấp bất cứ nguyên tố “buôn dưa lê” nào cho Quan Duyệt được nên lập tức đổi đề tài, “Đúng rồi, ngày sự sanh là ngày nào? Tên con đặt xong chưa?”

Quan Duyệt chợt bình tĩnh lại, lâu sau mới trả lời, “Sao mà cậu vừa nói xong tớ lại thấy đau bụng”.

Kiều Nhạc Hi bị dọa sợ tới mức xuống muốn ném điện thoại, bên kia đường dây nghe giọng nói căng thẳng Tạ Hằng và tiếng dọn đồ đạc luôn cuống tay chân. Sau đó điện thoại bị cúp.

Kiều Nhạc Hi rút cuộc cũng gọi hỏi được địa chỉ bệnh viện từ Tạ Hằng. Lúc chạy tới bệnh viện, Quan Duyệt đã đau vài lần. Tạ Hằng và cha mẹ hai nhà cũng đứng xung quanh giường bệnh của cô ấy khiến cô ấy bị chọc tức.

Quan Duyệt vừa nhìn thấy cô liền quăng mấy câu thô tục, “Nhạc Hi, cậu đừng, đừng bao giờ sinh con. Mẹ nó, thiệt là đau quaaaaa!”

Kiều Nhạc Hi cau mày nhìn khuôn mặt vặn vẹo vì đau của Quan Duyệt. Cô chưa từng trải qua những chuyện như vậy, nhiều nhất chỉ là nhìn thấy con nít khi đầy tháng khi dự tiệc, hơn nữa nhìn cha mẹ ôm bé hạnh phúc rức rở. Nhưng giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Quan Duyệt, cô cảm thấy Quan Duyệt khuyển rất đúng, cô sợ đau.

Tạ Hằng nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô, mới giải thích, “Thật ra thì có thể phẫu thuật, không đau lắm đâu.....”

Quan Duyệt lập tức phản đối, “Càng không được, Nhạc Hi, đừng nghe lời anh ấy, trên bụng sẽ bị sẹo, rất xấu xí!”

Kiều Nhạc Hi mặc dù hồi hộp lo lắng nhưng chứng kiến cô ấy vẫn có sức nói chuyện, thậm chí bắt bẻ Tạ Hằng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi hộ sĩ thông báo có thể vào phòng phẫu thuật, Quan Duyệt gần như cạn sức. Kiều Nhạc Hi bên cạnh nói chuyện khích lệ cô ấy.

Kiều Nhạc Hi ngồi bên ngoài phòng đợi, nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Tạ Hằng, bỗng nhiên muốn biết năm đó lúc mình được sinh ra, Kiều Bách Viễn đang làm gì.

Đang họp? Hay đang ngủ? Hay giống như dáng vẻ lo lắng không yên của Tạ Hằng bây giờ?

Đang suy nghĩ, bả vai bị vỗ một cái, dọa cô giật mình.

Giang Thánh Trác cau mày, vẻ mặt đau khổ, “Nghĩ gì vậy? Gọi cậu cả nửa ngày cũng không trả lời”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu từ trên xuống dưới, sau đó hỏi, “Sao cậu lại ở đây?”

Giang Thánh Trác lẩm bẩm câu trả lời trong miệng, “.....”

Kiều Nhạc Hi không nghe thấy, “Cậu nói gì?”

Vừa nói vừa theo quán tính kéo tay của cậu, Giang Thánh Trác lập tức kêu đau.

“Thế nào? Bị thương hả? Sao lại bị?” - Hỏi ra mới phản ứng được, “Cha cậu đánh?”

Giang Thánh Trác đứng im hồi lâu mới gật đầu.

Cũng biết rõ nguyên nhân, nhất định là chuyện ngày hôm đó. Kiều Nhạc Hi kéo cậu ngồi xuống, “Bị thương chỗ nào cho tớ xem chút nào”.

Giang Thánh Trác nhìn cô mím ướm, khuôn mặt bỗng nhiên hiện lên nụ cười không đứng đắn, “Muốn nhìn? Chỗ kín cũng bị thương... nếu nhìn thì phải chịu trách nhiệm, vậy cậu còn muốn nhìn không?”

26. Chương 26: Uy Hiếp

Kiều Nhạc Hi vừa vội vừa tức nhưng không thể làm gì được cậu, chỉ có thể cau mày trừng, “Cậu có thể nghiêm chỉnh một chút được không?”

Giang Thánh Trác vỗ vỗ vai cô, “Yên tâm đi, ông già cũng không nặng tay, hồ dữ còn không nở ăn thịt con mà!”

Giang Thánh Trác cười an ủi cô, “Đúng rồi, sao cậu lại ở đây?”

Kiều Nhạc Hi đang xoắn ống tay áo của cậu lên muốn nhìn vết thương, “Quan Duyệt đang trong phòng sinh”.

Giang Thánh Trác thản nhiên thu lại cánh tay nói sang chuyện khác, giọng nói nhẹ nhàng, “Ồi, trùng hợp thế à. Vậy thì tớ cũng đợi một chút”.

Kiều Nhạc Hi đẩy đẩy cậu ta, “Chờ quái gì mà chờ, mau về nghỉ ngơi đi!”

“Không, tớ cũng muốn cảm nhận không khí vui vẻ”.

Giang Thánh Trác không kiềm chế được giờ tay lên cằm, hai người đang nói chuyện lập tức nghe được tiếng khóc của con nít. Chỉ trong chốc lát, hộ tá ôm đứa bé được quần cần thận đi ra ngoài.

Tạ Hằng ngay lập tức chạy tới, cẩn thận ôm, mặt cười khúc khích, “Là con gái, con gái!”

Kiều Nhạc Hi nhìn đứa bé nhỏ xíu, nhỏ như vậy, hai mắt còn chưa mở ra nhưng càng nhìn càng đáng yêu.

Giang Thánh Trác chột chột cô, “Cậu nhìn Tạ Hằng kia, có phải bị ngu ngơ rồi không?”

Vừa nói vừa nhìn Tạ Hằng với vẻ chán ghét. Cậu ta kể từ khi thấy đứa bé không khép miệng lại được. Giờ hộ sĩ muốn mang bé đi mà cậu ta còn không muốn buông tay.

Nếu bình thường chần chẫn Kiều Nhạc Hi sẽ cho cậu một tát, nhưng thấy cậu ta đang mang thương tích đầy mình nên phải nhịn, “Cậu thì biết cái gì! Người ta là lần đầu tiên làm ba ba”

Giang Thánh Trác hừ lạnh, “Nghe cậu nói như vậy, cậu biết sao?”

Kiều Nhạc Hi lần nữa nhịn muốn vung tay lên mặt cậu ta, “Không nói với cậu nữa, tớ vào xem Quan Duyệt một lát”.

Trong phòng bệnh, Tạ Hằng từ giây phút hạnh phúc lâng lâng đã tỉnh lại, đang cầm khăn ẩm lau Quan Duyệt. Trên mặt nở nụ cười dịu dàng, vành mắt có chút đỏ.

Kiều Nhạc Hi nhìn thấy cảnh này trong lòng ngổn ngang cảm xúc, “Chúng ta đừng quấy rầy bọn họ”.

Vừa nói vừa xoay người, rón rén cẩn thận trở ra.

Giang Thánh Trác dừng lại nhìn cô, “Cậu làm gì đó?”

Kiều Nhạc Hi than thở, “Thật hâm mộ, hâm mộ không được sao?”

Giang Thánh Trác mặt cười xấu xa, “Hâm mộ cái này (có em bé)? Vậy tớ không ngại giúp cậu một đứa”.

Vừa nói vừa đưa phong bì màu đỏ cho cô, “Này, thiệp mời của Diệp Tử Nam” (#Huongbb: Trong convert ghi tên khác của anh này nhưng mình không hiểu nên để thẳng thế này cho các bạn dễ hiểu ^^)

Kiều Nhạc Hi không tin, mở thiệp ra nhìn lại mấy lần, “Cậu ta kết hôn thật? Thật là không còn gì để nói! Cô dâu là ai, là người lần trước phải không?”

“Ừ, là người đó” - Giang Thánh Trác gật đầu.

Kiều Nhạc Hi bắt đầu than thở, “Ngay cả Diệp Tử Nam cũng sắp kết hôn, còn có công đạo không chứ!? Tớ nhớ lúc ấy còn nói chuyện với nhau, nói Diệp Tử Nam này nhất định sẽ là người cuối cùng lập gia đình, bởi vì người như cậu ta sẽ không bao giờ chủ động cầu hôn người khác, chẳng lẽ phải trông chờ cô dâu cầu hôn cậu ta sao?”

Giang Thánh Trác cũng cảm phần, “Đúng vậy! Thật không có công lý!”

Kiều Nhạc Hi ra vẻ người lớn, vẻ mặt nghiêm túc vỗ vai cậu, “Thánh Trác à, Tử Nam cũng kết hôn, cậu và Thi Thần cũng cố gắng lên!”

Giang Thánh Trác cao hơn cô một cái đầu, khi cô chụp bả vai cậu thì phải nhón cả chân lên mới tới, và khi phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc đó nhìn thế nào cũng rất buồn cười.

Giang Thánh Trác đỡ cơ thể đang lắc lư của cô, nhìn ánh mắt của cô không được tự nhiên, quay đầu đi mới nói, “Tớ luôn là người cuối cùng”.

Kiều Nhạc Hi không để ý lời nói của cậu ta, “Cậu? Là người bị rút lại sao được, mấy em của cậu chỉ để làm kiếng thôi sao?”

Giang Thánh Trác nguyền cô một cái không nói.

Kiều Nhạc Hi tiếp tục cười nói, “Cậu nhất định là làm rể phụ rồi, tới lúc đó coi cô dâu phụ hợp ý thì tiến tới luôn thôi!”

Hai người đi tới xe, chuẩn bị lên, Giang Thánh Trác đóng cửa xe thật mạnh, “Không phải!”

Kiều Nhạc Hi bị hành động của cậu làm hết hồn, cẩn thận cài chặt dây an toàn, “Tớ không phải rể phụ!”

Kiều Nhạc Hi rút cuộc nghĩ “Cơ hội đây rồi!”, hiện tại không thể hành hạ thân thể cậu ta, vậy thì quyết chí đàn áp tinh thần cậu ta thôi!

“Thế nào? Giận à? Có phải có người sợ cậu trêu chọc cô dâu?”

Giang Thánh Trác mắt nhìn đường, vẻ mặt đắc ý, “Dĩ nhiên là không! Tớ đây giới giang anh tuấn, tên Diệp Tử Nam đó sợ tớ quá chói lóa làm cậu ta không nổi bậc nên không dám tìm tớ làm rể phụ”.

Kiều Nhạc Hi “Hứ” một tiếng, “Tự kỷ!”

Giang Thánh Trác dĩ nhiên không nói cho cô biết lúc đó Diệp Tử Nam tận mắt chứng kiến ngày hôm đó, mặt đồng tình lẫn hả hê vỗ vai cậu nói, “Tớ nói, trừng phạt lần này chắc chắn cậu không tránh khỏi, nói không chừng còn phải nằm liệt trên giường một thời gian rồi. Tớ đoán khi tớ kết hôn vị trí rể phụ phải tìm người khác”.

Thi Thần và Tiêu Tử Uyên đứng bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác.

Quả nhiên, chỉ mấy ngày sau liền bị gọi về. Về đến nhà thấy tình hình mới biết gừng càng già càng cay.

Bà Giang không có ở nhà, mẹ Giang cũng không có ở đây, anh trai, chị dâu lẫn cháu trai không có ai ở nhà, duy nhất chỉ có ông Giang và Giang Dung Tu đang chờ cậu.

Cậu dĩ nhiên biết rõ tính tình của cha mình, có chết cậu cũng không nhận lỗi. Cha Giang càng đánh càng giận, ra tay cũng càng thêm mạnh tay.

Kết quả cậu bị dính mấy cái, cũng không dám tránh. Sau đó không chịu được kêu rên một tiếng.

Ông Giang đang ngồi thong thả uống trà bên cạnh từ đầu buổi đến giờ bỗng lên tiếng, “Dung Tu, trong mấy đứa cháu trai cùng tuổi Thánh Trác, trong lòng ba chỉ có đứa nhỏ này giống ba nhất”.

Nói xong nhẹ nhàng đi lên lầu. Giang Dung Tu hiểu ý ông, cũng lập tức ngừng tay. Đánh một trận xong rồi còn nghiêm khắc dạy dỗ hai giờ liền. Lần nào cũng nói mấy câu đó, nói tới nói lui cậu cũng thuộc lòng nhưng vẫn phải thành thật lắng nghe, đứng lâu tới nỗi chân muốn gãy ra.

Sau khi bị la một trận, cậu còn bị ném ra khỏi nhà tự lê thân tới bệnh viện xử lý, không ngờ gặp Kiều Nhạc Hi.

Trước khi Kiều Nhạc Hi xuống xe, Giang Thánh Trác suy nghĩ một chút mới quyết định nhắc nhở cô, “À, cậu nhanh nghĩ việc bên công ty Bạch gia đi, với lý lịch của cậu không khó khăn tìm được việc. Nếu như cậu không muốn qua công ty tớ, tớ sẽ giới thiệu chỗ khác”.

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Biết rồi, sao cậu nghiêm túc vậy?”

Giang Thánh Trác cười cười, “Không có việc gì, cậu mau lên nhà đi”.

“Thật ra thì, tớ cũng không có việc gì, cậu cũng không cần chỉnh họ để bản thân ra nông nổi này” - Kiều Nhạc Hi đứng không nhúc nhích, nói nhỏ một câu.

Giang Thánh Trác hình như cảm thấy gần đây cậu không khống chế nổi lời nói của chính mình, mặt không đồng ý, bởi vì chột dạ (sợ người khác biết, có tật giật mình) mà giọng nói khá lớn, nhưng nghe vào tai Kiều Nhạc Hi lại có một ý nghĩa khác.

“Vậy sao được, quan hệ của chúng ta là gì? Tớ không có em gái, cậu thân thiết như em gái của tớ. Ai dám khi dễ cậu tớ nhất định không tha thứ cho người đó”.

Mặc dù cô biết được kết quả nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Em gái! Em gái! Đúng là một lời nguyện rửa.

Giang Thánh Trác nhìn Kiều Nhạc Hi đi lên lầu, cậu vẫn ngồi yên lặng trong xe.

Chuyện này nói ra cũng do chính cậu liều lĩnh. Không nói tới, Bạch gia hiện tại cũng coi như một phần của Diệp mậu, không nói Bạch gia vẫn nhìn nhận như vậy là vị cậu họ Giang, coi như Kiều Nhạc Hi tạm thời còn ở công ty Bạch gia, lúc đó cậu nên kiềm chế hơn. Cái gì cậu cũng không sợ, nhưng mà cậu sợ....

Quan tâm sẽ bị loạn! Khi vừa nhìn thấy Kiều Nhạc Hi bị khi dễ nên cái gì cũng không nghĩ tới.

Giang Thánh Trác ơi Giang Thánh Trác, những kinh nghiệm của mày mấy năm nay đi đâu mất rồi?

Giang Thánh Trác ngồi trong xe suy nghĩ hồi lâu mới rời đi.

Cậu trở về nhà chính Giang gia, mới xuống xe liền thấy mẹ Giang đang đứng trước cửa chờ cậu.

Cậu lắc lắc chìa khóa trên tay tới gần, hai tay nắm bả vai bà đi vào trong phòng, “Ui, mẹ ơi, mẹ làm gì đứng ở đây?”

Mẹ Giang vỗ vỗ tay cậu, “Cha con đánh chỗ nào? Cho mẹ xem chút nào”.

Giang Thánh Trác vờ mặt thờ ơ, “Khụ khụ, không có việc gì. Con cũng gần ba mươi mà mẹ coi như con lên ba tuổi vậy, làm như cha có thể đánh hỏng con không bằng”.

Mẹ Giang còn đau lòng, bà biết Giang Dung Tu bị giận mấy ngày nay, hôm nay còn gọi con về nhất định ra tay rất mạnh, “Con cũng thật là, tính tình của cha con con còn không biết sao. Con cũng không chịu thua, nhẹ giọng nhận lỗi vài câu có phải tốt hơn không?”

Giang Thánh Trác sợ mẹ lo lắng, dịu dàng dỗ dành, “Thật không có chuyện gì đâu, mẹ, con nhớ khi còn bé con bị đánh tới nổi một tháng không xuống giường được, hôm nay cha đánh con, con không thấy đau chút nào, mẹ, cha con già thật rồi”.

Mẹ Giang thở dài, “Haiz, con lớn như vậy, có thể không già được sao? Đúng rồi, Tử Nam sắp kết hôn, con cũng nắm lấy cơ hội đi”.

Giang Thánh Trác sững sốt một chút, nói thầm, “Xảo Nhạc Tư thật là miệng quạ!”

Cậu nhìn mẹ đoán chắc là bà nhắm vào cậu đây, chắc lại chuẩn bị đem con gái nhà ai nhấc tới nữa, lập tức tự tìm cách cứu mình, “À, mẹ này, con đi lên lầu gặp ông một chút, mẹ đi ngủ sớm nhé”.

Nói xong lập tức chạy âm âm lên lầu, chỉ nghe mẹ Giang nói ở phía sau, “Đứa nhỏ này, chạy cái gì.....”

Giang Thánh Trác lên lầu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đọc sách ra, thò đầu nhìn xung quanh, mới cười lấy lòng, “Ông nội, còn chưa ngủ sao ạ?”

Ông Giang đang kể chuyện xưa cho Giang Niệm Nhất, nghe tiếng động cũng không nhìn, tiếp tục kể.

Giang Niệm Nhất ngồi trên ghế chuyển đôi mắt đen nhánh nhỏ giọng hỏi bên tai ông Giang, “Ông (cố) ơi, chú Tư gọi ông đây”.

Ông Giang sờ đầu nhóc cười hiền lành nói, “Chúng ta không để ý tới người đó, tiếp tục kể chuyện xưa”.

Giang Niệm Nhất nghe xong, lại đảo con ngươi một vòng, đại khái cũng hiểu gì đó, lập tức có chút cười hả hê, gọi về phía cửa, “Giang tiểu Tứ, ông cố nói cho chú đứng phạt ở cửa cho tỉnh lại!”

Giang Thánh Trác không thể làm gì, chỉ cười nói, “Thằng nhóc con này càng ngày càng không có khuôn phép, không phân biệt lớn nhỏ”.

Ông Giang nghe tới đó đem quyển sách trên tay nện mạnh trên bàn, “Cậu có khuôn khổ chắc?”

Giang Niệm Nhất không sợ ngược lại cười làm mặt xấu với Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác không thể làm gì chỉ đứng đó.

Bà Giang từ phòng bệnh cạnh đi ra, Giang Thánh Trác làm mặt khóc với bà gọi, “Bà nội!”

Bà Giang cười cười, đi đến phòng đọc sách ngoắc ngoắc tay, “Niệm Nhất, qua đây, đi ra ngoài chơi với bà nội”.

Giang Niệm Nhất ngoan ngoãn nhảy từ trên ghế xuống, chạy ra ngoài. Bà Giang kéo tay nhóc đi xuống lầu, quay mặt nhìn Giang Thánh Trác nháy mắt một cái.

Trong lòng cậu biết rõ ông nội tuy mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng, chỉ cần xuống giọng nịnh hót.

”Ui, ông nội, ông thật nổi giận sao? Đừng giận mà, ông thật là uy nghiêm nha, con thấy ông càng già càng lợi hại. Mặc dù ba con hung hãn đánh con cỡ nào nhưng chỉ cần ông mở miệng một cái ngay lập tức làm cha con hoảng hốt! Con lúc đó còn muốn quỳ xuống đất bái lạy.....”

Giang Thánh Trác nói chuyện mà ông Giang thích nghe, cái gì nghe vui tai, cuối cùng ông Giang bị cậu chọc cười, tuy mặt vẫn còn nghiêm khắc nhưng có chút vui vẻ, “Cháu đó nha, không có tiến bộ gì hết, chỉ có bản lĩnh nịnh hót càng ngày càng lợi hại”.

“Con không phải học từ ông sao ạ, không phải ông nói con giống ông nhất sao?”

“Con đó, mặc dù thế nào, nhưng mà hiểu biết chính xác nỗi đau của con bé Nhạc Hi kia. Con nhóc đó cũng không còn trẻ, cũng nên kết hôn rồi”.

Giang Thánh Trác ngẩng đầu nhìn ông, “Ông có ý gì?”

Ông Giang tùy ý lật vài trang sách trên tay, “Hôm nay người nhà họ Bạc có hỏi thăm ông về con bé, nhìn có vẻ như họ rất hài lòng về con bé”.

“Bạc Trọng Dương?”

“Cháu biết? Đúng vậy, lúc nhà họ chuyển nhà con cũng biết mà, thằng bé Trọng Dương thật sự không tệ. Mặc dù từ nhỏ không được nuông chiều nhưng mà hiện tại tương lai của nhà họ Bạc cũng nhờ vào cậu ta, xem ra cũng khá xứng đôi với Nhạc Hi”.

Giang Thánh Trác rất không đồng ý rầm rì trong miệng, “Hừ, đây coi như ép hôn à? Cái con bé kia so với mình thì lỗ mãng, cô ấy đồng ý mới là chuyện lạ!”

“Tại sao là ép buộc, nói không chừng bọn họ nhìn vừa mắt nhau, bên Bạc gia mới đến đây dò hỏi, con nói thử đây là ý gì?”

Nói xong còn nhìn cậu đầy thâm ý.

Giang Thánh Trác nhìn ông Giang không có lời nào để nói. Cậu hôm nay gặp toàn chuyện bực mình, lần này càng thêm buồn bực.

27. Chương 27: Từ Chức

Giang Thánh Trác đứng lên phất tay, “Có quan hệ gì với cháu, tùy tiện đi, ông nội, con về đây, ông cũng nghỉ sớm nha”.

Giang Thánh Trác cũng không quay đầu bước ra ngoài.

Ông Giang gọi cậu từ phía sau, “Thằng nhóc! Điểm này cháu không giống ông chút nào”.

Giang Thánh Trác phiến não giật nhẹ tóc, nhấc chân ra ngoài. Mới vừa bước ra góc hành lang đột nhiên Giang Niệm Nhất từ đầu nhào tới khóc lóc, “Giang tiểu Tứ, chú muốn đi hả?”

Giang Thánh Trác nắm khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nhóc, “Gọi chú Tư!”

Giang Niệm Nhất ha hả cười, “Chú Tư, khi nào chú tìm thêm Tư đây?”

Giang Thánh Trác cau mày, cậu đã già thật sao? Làm sao mà cái đề tài kết hôn này cứ sập xuống đầu cậu thế này, không những vậy còn cô ấy nữa chứ?

Trên đường về nhận được cuộc gọi của Mạnh Lai, Giang Thánh Trác liếc thấy tên trên màn hình quảng qua ghé bên cạnh, để cho nó cứ reo om xòm, đáng tiếc Mạnh Lai bên kia không chịu bỏ qua.

Giang Thánh Trác rất bội phục tính kiên nhẫn của cô ta, lúc trả lời giọng nói như câu gắt thẳng thắn, “À, Mạnh Lai, tìm tớ à?”

“Thánh Trác.....” - Mạnh Lai nhẹ nhàng kêu một tiếng sau đó im lặng.

Giang Thánh Trác suy nghĩ cười một tiếng, “Có gì cứ nói thẳng”.

“Ừ.....”

“Đầu có khá hơn chút nào không?” - Nếu cô ta không mở miệng thì cứ để cậu nói trước vậy.

Giang Thánh Trác chủ động nhắc tới, Mạnh Lai cũng vui vẻ lên tiếng, “Chuyện ngày đó tớ vẫn muốn nói với cậu và Nhạc Hi một lời xin lỗi, tớ.....”

Giang Thánh Trác cắt đứt lời cô, “Chuyện ngày đó đã qua, đừng nhắc tới nữa”.

“Tớ lần này trở về không có ý gì khác, chỉ muốn quay lại như trước kia. Cậu đã nói chúng ta vẫn là bạn bè mà”.

Đèn xanh đã sáng lên, Giang Thánh Trác lại không có phản ứng, mặc kệ tiếng còi xe inh ỏi từ phía sau, nói, “Mạnh Lai, chúng ta quen biết nhau cũng không ít hơn mấy năm. Trong chuyện tình cảm Nhạc Hi cũng khó mở lời nhưng cô ấy không phải là người ngu. Cô là hạng người nào, tôi đây cũng rõ ràng, cô vĩnh viễn chỉ

biết lợi dụng người khác như thế nào để đạt đến mục đích của mình. Bạch Tân Tân ngu ngốc đến mức bị cô xúi giục nhưng Nhạc Hi sẽ không như vậy”.

Mạnh Lai không ngờ Giang Thánh Trác trực tiếp vạch trần cô như vậy, giọng nói có chút run rẩy, “Cho nên cậu xử lý Bạch Tân Tân như giết gà dọa khỉ? Cảnh cáo đó, nếu như tớ muốn động đến Kiều Nhạc Hi thì kết quả so với Bạch Tân Tân còn thảm hại hơn?”

Giang Thánh Trác thoải mái thừa nhận, “Hiểu được đến đây chứng tỏ cô rất thông minh. Cô còn nhớ cô gái da trắng Rebecca không? Chuyện của cô ta tôi không quan tâm không có nghĩa người ta sẽ bỏ qua”.

Giọng nói Mạnh Lai đột nhiên thay đổi, có chút trong trẻo lạnh lùng, “Cậu biết khi nào?”

“Vừa bắt đầu tôi đã biết”.

“Vậy sao cậu không vạch trần tôi?”

Giang Thánh Trác cười lạnh, “Tôi chỉ suy đoán thôi, cũng không có vật chứng, cũng không cần thiết làm như vậy”.

Mạnh Lai bên kia đột nhiên cười lên, “Tôi hiểu, Giang Thánh Trác, cậu đủ độc ác, tôi cho rằng ít nhất cậu bênh vực tôi, thật ra thì cậu không thích Rebecca cũng không thích tôi cho nên có thể đứng xem chúng tôi tranh giành. Ai thắng ai thua đối với cậu mà nói cũng như nhau, trừ cô ta, cậu đối với ai cũng tàn nhẫn và kiên quyết.”

“Mạnh Lai, tôi nói rồi, cô là người thông minh, không làm chuyện điên rồ mà” - Sau khi nói rõ rốt cuộc yên tĩnh lại. Giang Thánh Trác khởi động xe mĩa mai cô, “Huống chi người cô yêu cũng không phải là tôi. Thế nào? Nhiều năm như vậy mà còn chưa tìm được người có địa vị và danh tiếng như ý muốn sao?”

Mạnh Lai thẹn quá thành giận tắt ngay điện thoại.

Giang Thánh Trác cười cắt điện thoại.

Hôn lễ của Diệp Tử Nam được tổ chức long trọng và náo nhiệt. Cậu phải xuất hiện trên sân khấu nhưng khổ nỗi bọn họ và mấy người bạn đều sắp xỉ tuổi nhau nên vẫn bị hỏi khi nào kết hôn.

Kiều Nhạc Hi một mặt cười nhưng một bên oán thầm, mấy người dự tiệc chủ yếu là thành phần trí thức cao cấp, trong đó không ít người uống rượu như nước lã, cùng nhau thảo luận vấn đề không khác như mấy bà cô tám chuyện là mấy.

Cô đang duy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi đây, không ngừng nháy mắt với Giang Thánh Trác đang đứng cách đó không xa.

Giang Thánh Trác lười biếng đứng dựa vào cột, không chút để ý nhìn lên sân khấu, thỉnh thoảng có chút hả hê nhìn cô lắc đầu, khóe miệng kia nhìn thế nào cũng thấy nụ cười tà ác.

Kiều Nhạc Hi đang đứng bơ vơ một mình, đột nhiên điện thoại rung lên, cô như được giải cứu giờ điện thoại lên, “Tôi đi nghe điện thoại!”.

Vừa nói vừa đi ra ngoài, cũng không nhìn tới người gọi tới liền nghe máy. Mới vừa lên tiếng lập tức nhìn thấy Bạc Trọng Dương đang giơ điện thoại lên đứng bên cạnh đài phun nước cười với cô.

Cậu ta mặc một bộ vét màu xám tro, áo sơ mi trắng tắp, một mình đứng nổi bật dáng người cao ráo, vô cùng bắt mắt.

Kiều Nhạc Hi cười một chút, cúp điện thoại đi tới, “Sao anh biết tôi muốn ra ngoài?”

Bạc Trọng Dương khê mỉm cười, “Cô ngồi không yên, sợ là ngồi lâu chút nữa sẽ khóc lên mất”.

Kiều Nhạc Hi sờ mặt mình, “Nhìn rõ ràng như vậy sao? Tôi cảm thấy mình giả bộ rất tốt mà”.

Bạc Trọng Dương không nói gì nhìn cô cười.

Đột nhiên một đám người từ phía sau chen chúc đi ra, chắc là nghi lễ tổ chức xong rồi. Cô nhón mũi chân nhìn trong đám người xôn xao, đột nhiên một bó hoa từ trên trời rơi xuống thẳng vào trong ngực cô.

Mọi người nhìn theo đường vòng bay của bó hoa nhìn tới đây, thấy người đứng cạnh đài phun nước đang ôm nó mà biểu hiện không biết làm sao của Kiều Nhạc Hi, lại thấy người bên cạnh nhìn cô chăm chú - Bạc Trọng Dương, cười âm lên.

“Nhạc Hi! Xem ra cô sắp có chuyện vui rồi nha! Đúng không cậu Bạc?”

“Đúng vậy, hai người đứng cạnh nhau nhìn rất xứng đôi!”

“.....”

Kiều Nhạc Hi biết mọi người không có ác ý cũng cười teo, chỉ cho rằng bọn họ nói giỡn.

Giang Thánh Trác vốn đang đi theo đám người ồn ào này, khi nhìn thấy hai người kia thì ý cười thu lại một ít. Đến khi nhớ lời ông Giang thì trên mặt nụ cười lại tắt ngấm.

Cười cũng cười, nhón nháo cứ nhón nháo. Đến khi thấy thời gian không còn sớm thì mọi người mới định rời tiệc.

“Tôi đưa cô về?” - Bạc Trọng Dương rút kinh nghiệm từ bài học lần trước, lần này nghiêm túc thành thật hỏi ý kiến của cô.

Kiều Nhạc Hi dường như cũng nhớ đến chuyện lần trước, vừa định đồng ý liền nghe có người gọi cô, “Xảo Nhạc Tư, đi thôi!”

Kiều Nhạc Hi xoay người nhìn thấy Giang Thánh Trác đang đứng cạnh xe chờ cô.

Cô trả lời ngay, “Được rồi”

Sau đó cười nói với Bạc Trọng Dương, “Thật ngại quá, tôi đi trước. Cậu ấy và tôi cùng thuận đường đi thăm bạn”.

Bạc Trọng Dương vẫn nụ cười ấm áp như cũ, “Được, là người lần trước cô nói sinh em bé sao?”

Kiều Nhạc Hi vừa chạy vừa trả lời, “Đúng vậy, à sinh con gái, rất đáng yêu. Tôi đi trước đây. Bái bai”

Bạc Trọng Dương nhìn theo bóng dáng cô cho đến khi cô lên xe. Mặc dù cậu cảm giác được ánh mắt Giang Thánh Trác luôn chiếu lên người mình nhưng từ đầu đến cuối cậu chưa từng nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Lên xe, Kiều Nhạc Hi nói không ngừng chuyện hôn lễ linh đình vừa rồi.

Giang Thánh Trác đột nhiên hỏi, “Cậu cảm thấy Bạc Trọng Dương là người thế nào?”

Kiều Nhạc Hi nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Người không tệ, có giáo dục, đáng vẻ lịch sự, đối với người nào cũng khách sáo”.

Giang Thánh Trác không phục, “Tôi đối với cậu cũng khách sáo vậy”.

Kiều Nhạc Hi rất khoa trương (cường điệu) cười to, cười xong mới chế nhạo cậu, “Cậu khách sáo sao? Chắc là cậu đang nói giỡn! Cậu khách sáo à, phân rõ giới tính!”

Giang Thánh Trác hơi yên tĩnh, giọng nói như đưa đám, “Dù sao trong mắt cậu, cả đời tớ cũng không thay đổi”.

Kiều Nhạc Hi vô cùng đồng ý gật mạnh đầu, “Đồng chí Giang Thánh Trác, cậu không những biết rõ mà còn rất sâu sắc!”

Giang Thánh Trác lườm cô, “Cô gái xấu xa này!”

Hai người mua ít đồ đến thăm Quan Duyệt. Tạ Hằng đi theo chăm sóc cô ấy từng li từng tí, còn chìm đắm trong cảm giác sung sướng được làm cha. Kiều Nhạc Hi ôm đứa nhỏ cùng với Quan Duyệt chơi với bé.

“Haiz, Giang Bướm Bướm, cậu mau nhìn này, thật đáng yêu quá!” - Kiều Nhạc Hi gọi Giang Thánh Trác qua nhìn.

Giang Thánh Trác ngồi xa xa chơi cái trống nhỏ của em bé, lười biếng trả lời, “Đáng yêu thì đáng yêu, đáng tiếc không phải là của cậu”.

Kiều Nhạc Hi cau mày, “Cậu có ý gì?”

“Không có gì” - Giang Thánh Trác ngoẹo đầu nhìn than thở, “Đúng là đáng yêu, đáng tiếc không phải của tớ”.

Kiều Nhạc Hi nghe không rõ, “Cậu có chuyện gì vậy? Cái gì cậu tớ? Cậu muốn có em bé?”

Giang Thánh Trác rất buồn bực, rất ai oán nhìn cô không nói lời nào. Kiều Nhạc Hi cũng không hiểu gì hết.

Quan Duyệt nhìn hai người, cười nhưng không nói.

Cách mấy ngày sau, Kiều Nhạc Hi tìm Bạch Khởi Hùng ký một số giấy tờ, thuận tiện tính một chuyện.

“Tổng giám đốc Bạch, tôi muốn làm xong hạng mục lần này sẽ từ chức”.

Bạch Khởi Hùng lấy mắt kính xuống nhìn cô, cười không giống như cấp trên mà giống như người chú thân thiết, “Nhạc Hi, cháu với Bạch Tân Tân mặc dù có chút xung đột nhưng chỉ là chuyện riêng thôi. Chú Bạch là người công tư rõ ràng, năng lực của cháu chú thật sự công nhận”.

Vừa nhắc đến Bạch Tân Tân cô đã thấy nhức đầu, “Không phải đâu, Tổng giám đốc Bạch hiểu lầm rồi. Không liên quan đến người khác, là nguyên nhân của cá nhân cháu, cháu cứ làm việc một chỗ nên muốn thay đổi hoàn cảnh một chút”.

“Thật là không phải vì nguyên nhân khác?”

“Thật sự không phải” - Kiều Nhạc Hi trong lòng cười lạnh. Chẳng lẽ tôi có thể nói cho ông rằng do tôi không muốn nhìn thấy đứa cháu mặt thối của ông sao?

Bạch Khởi Hùng suy nghĩ một chút, “Ừ, chú sẽ nói với mấy người kia không sắp xếp những hạng mục khác cho cháu”.

Kiều Nhạc Hi thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn Tổng giám đốc Bạch. Không có chuyện gì cháu xin ra ngoài trước”.

Từ phòng làm việc của Bạch Khởi Hùng ra ngoài, Kiều Nhạc Hi cảm thấy một thân nhẹ nhõm. Mặc dù Bạch Khởi Hùng có đồng ý hay không cô cũng sẽ không ở lại nhưng mà cô còn hy vọng có thể bình thường theo nước chảy, như vậy mới không ảnh hưởng đến quá trình tìm việc của cô. Dù sao cái vòng này quá lớn.

Mới vừa ngồi xuống liền nhận được điện thoại của Bạc Trọng Dương, “Không biết kỹ sư Kiều có nề mặt dùng cơm chung không?”

Mấy lần gặp sau, ấn tượng của Kiều Nhạc Hi đối với Bạc Trọng Dương cực kỳ tốt, hơn nữa đúng lúc tâm trạng tốt nên lập tức nhận lời.

Cô không nghĩ tới buổi sáng vừa mới nói chuyện muốn xin từ chức, buổi chiều đã lan truyền khắp nơi. Hơn nữa buổi trưa Bạc Trọng Dương cùng cô đi ăn cơm còn gặp phải vài đồng nghiệp, gần như lời đồn được đẩy cao hơn.

Kiều Nhạc Hi đứng ở phòng pha nước nghe từ cửa bên trong tường thuật trực tiếp.

“Nghe nói kỹ sư Kiều muốn từ chức!”

“Tôi còn nghe nói trưa nay cô ta cùng với Tổng giám đốc của công ty hợp tác cùng đi ăn cơm”.

“Thế này không phải rất rõ ràng sao, rõ ràng là kết thân với người có địa vị!”

“Các cô nói, có thể cô ta.....”

“Đúng rồi, đúng rồi, lúc trước còn nghe nói cô ta còn lên xe của Tổng giám đốc Hoa Đình nữa mà”

“.....”

Kiều Nhạc Hi đứng ở cửa nghe mấy lời tưởng tượng phong phú của đám người kia, sao cô lại không theo một phiên bản sắc sắc như vậy?

Cô đang cầm ly nước không đứng ở cửa, tính quay trở lại phòng làm việc. Mới vừa lui người liền đạp chân vào người khác.

Cô quay người lại cho nên nhìn thấy người vừa mới gặp buổi trưa, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Bạc Trọng Dương không mang theo trợ lý bên cạnh, chỉ có một mình cậu, “Tối có công việc, khát nước tìm chút nước uống, sẵn tiện nghe chuyện đồn đãi, tôi..... được coi như nhân vật nam chính sao?”

Kiều Nhạc Hi giờ mới biết cậu ta tới đã lâu, cười tới mức không chịu được, “Nghe nhiều thành quen, bình thường công việc nhàm chán nên không buồn chuyện sẽ chết người”.

Bạc Trọng Dương giống như không thêm để ý, bất quá ngược lại cậu đối với hành động này của Kiều Nhạc Hi thì giật mình. Nếu là người khác gặp chuyện tương tự, không chạy tới tranh luận mấy câu cũng sẽ tức giận, nhưng từ xa thấy cô chỉ đứng đó cười đến cả khuôn mặt rạng rỡ. Coi như bản thân cũng nghe tới nhưng không tỏ ra lúng túng hay ngượng ngùng. Cậu cười đánh giá, “Tâm trạng rất tốt”

Kiều Nhạc Hi mời cậu vào phòng làm việc ngồi, vừa vào cửa ngồi xuống mới trả lời, “Anh cũng nghe được, tôi muốn từ chức. Nhiều nhất là hai tháng, hạng mục đang làm vừa kết thúc thì tôi sẽ đi ngay. Cần gì phải đắc tội tới người khác chứ”.

Bạc Trọng Dương ánh mắt sáng quắc nhìn cô, mỉm cười tiếp tục đề tài, “Tôi rất ít khen người khác”.

“À.....” - Kiều Nhạc Hi biết cậu tới đây nói chuyện công việc nên chắc chắn sẽ không tới phòng trà nước, thử thăm dò hỏi cậu, “À, hmmm, không phải anh thích tôi chứ?”

Bạc Trọng Dương cười, cô cảm nhận cậu ấm này đối với con gái nhà danh giá đều giả vờ hồ đồ hoặc giả bộ hiểu, lúc gần lúc xa muốn còn dùng thủ đoạn mập mờ, còn chưa từng có người nào trực tiếp hỏi cậu.

Cậu cũng trả lời thẳng thắn, “Thích thì không tới nổi, chẳng qua có cảm tình với cô, có thể phát triển thêm một bước”.

Kiều Nhạc Hi vốn chỉ muốn trêu ghẹo cậu ta, không ngờ Bạc Trọng Dương thành thật trả lời nghiêm túc mà đáp án hơi ngoài dự đoán của cô.

28. Chương 28: Bị Chó Điền Cẩn

Kiều Nhạc Hi thoát đầu chỉ muốn đùa với cậu không ngờ Bạc Trọng Dương thật sự nghiêm túc trả lời mình, mà đáp án dường như ngoài dự đoán của cô.

Khuôn mặt Bạc Trọng Dương lúc này mang theo nét cười nhợt nhạt, đôi mắt trong suốt dịu dàng, bộ dáng lúc bày tỏ lẫn giọng nói rõ ràng mạch lạc khiến cô không có cảm giác chán ghét.

Vừa đứng lúc đến giờ tan ca, Bạc Trọng Dương đề nghị cùng ăn tối Kiều Nhạc Hi vui vẻ nhận lời.

Trên bàn ăn, Kiều Nhạc Hi vừa ăn cơm vừa yên lặng quan sát sắc mặt của Bạc Trọng Dương.

Bữa cơm đúng theo nề nếp thông thường, nói rất ít, không hề chủ động mở miệng, có thể thấy được sự giáo dục nghiêm khắc cỡ nào. Nhất định là từ nhỏ bị đầu độc, khô khan quen rồi.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu bĩu môi, được giáo dục tốt, bất quá không khí quá mức áp lực rồi.

“Tìm được công ty nào tốt chưa?” - Bạc Trọng Dương nhìn chung có thể ý thức được điều gì khiến Kiều Nhạc Hi không hài lòng, nhanh chóng đặt đũa xuống, mở miệng hỏi.

Kiều Nhạc Hi nhìn dáng vẻ của cậu chắc là ăn chưa no, trong lòng lại oán thầm một hồi mới ngẩng đầu cười nói, “Còn chưa tìm được chỗ nào thích hợp”.

Mờ ám trong mắt cô Bạc Trọng Dương nhìn ra được, chỉ cảm thấy rất đáng yêu.

“Nếu Kỹ sư Kiều không ghét bỏ thì công ty tôi trái lại cực kỳ hoan nghênh”.

Kiều Nhạc Hi cười chế nhạo cậu, “Tổng giám đốc Bạc, trong tay tôi là một hạng mục đang cùng anh hợp tác. Tổng giám đốc làm như vậy ngang nhiên phá hoại cơ sở (thọc gậy bánh xe), không tốt lắm đâu! Chẳng lẽ anh đây muốn biến lời đồn thành sự thực sao?”

Bạc Trọng Dương cười lắc đầu, cậu sao lại quên người phụ nữ trước mắt đối với công việc luôn nghiêm khắc, nhưng trong cuộc sống lại là người miệng mồm lợi hại đây?!

Giang Thánh Trác và đám bạn đi đến phòng được đặt trước liền nhìn thấy Kiều Nhạc Hi và Bạc Trọng Dương đang ngồi cạnh cửa sổ cười nói. Cậu nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng dời tầm mắt, chân không dừng lại mà tiếp tục đi.

Mãi tới mấy ngày hôm sau Kiều Nhạc Hi mới cảm thấy bất thường, cụ thể là không bình thường chỗ nào cô cũng không biết, chỉ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Cô ngồi trước bàn làm việc, tay xoay bút suy nghĩ, nghĩ hồi lâu mới nhớ, giờ mới phát hiện lâu rồi không gặp Giang Thánh Trác.

Nhấc điện thoại gọi qua.

Chuông đổ một lúc sau mới có người nghe máy, “Alo”

“Còn chưa rời giường?” - Kiều Nhạc Hi nhìn đồng hồ, “Trễ mấy tiếng rồi”.

Giang Thánh Trác không để ý chỉ “Ừ” rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Giang Thánh Trác ít nói và trầm lặng như thế làm Kiều Nhạc Hi hơi lúng túng, tìm chuyện để nói, “Ở nhà?”

Giang Thánh Trác lạnh nhạt trả lời, “Trong chăn của cô em”.

Kiều Nhạc Hi nhú mày, cảm thấy có chút kỳ quái, “Cậu làm sao vậy?”

Giang Thánh Trác lười biếng ngáp một cái, thái độ lạnh nhạt, “Không có gì, cậu có việc gì không?”

Ngụ ý của cậu nói là có việc gì thì nói mau, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tớ.

Thái độ của cậu làm Kiều Nhạc Hi có chút buồn bực, đúng là chính mình nghĩ viễn vông, giờ bị một vố, rống với điện thoại, “Không có chuyện gì! Tôi bị bệnh thần kinh được chưa!”

Nói xong, cúp điện thoại thở phà phò lập lại câu nói, “Thật chẳng hiểu ra sao! Chẳng hiểu ra sao!”

Giang Thánh Trác cầm điện thoại chậm rì để xuống, nhìn là biết ngay tinh thần của cậu không được tốt, tâm trạng không được vui, gương mặt lạnh lùng.

Người bên cạnh nghe cậu nói dối trơ trên trên điện thoại hỏi, “A, Cậu Giang, chúng tôi khi nào đã biến thành người yêu dẫu dàng của cậu rồi hả?”

Giang Thánh Trác liếc mắt người nọ một cái, “Cậu quản cái gì, Diệp Tử Nam sao còn chưa tới, hợp đồng này có ký hay không? Không ký thì thôi!”

Người nọ bên cạnh liền nhăn mặt, “Ký ký ký! Nhưng mà Tổng Giám đốc Diệp có khả năng không đến được”.

Tâm trạng Giang Thánh Trác vốn không tốt nghe thế lập tức nổi giận, “Có khả năng không tới được? Vậy thì còn ký làm gì?”

Người đó có chút khó xử, “Tổng giám đốc Diệp đã ký trước rồi, chỉ còn chữ ký của người thôi.....”

Giang Thánh Trác không rõ Diệp Tử Nam đang giở trò gì, nhưng cũng không muốn dây vào, “Đưa tôi nhìn xem. Còn nữa, ai quyết định thời gian sáng sớm ký hợp đồng vậy? Đúng là bệnh thần kinh!”

Người nọ nhìn người bực dọc vì rời giường sớm - Giang Thánh Trác, nhỏ giọng trả lời, “Tổng giám đốc Diệp..... Sếp Diệp nói, Tổng giám đốc Giang thích nhất là ngủ nướng, cho nên nhất định là phải ký vào buổi sáng, càng sớm càng tốt.....”

Người nọ dè dặt nói xong, Giang Thánh Trác hình như hiểu rõ điều gì, tay cầm bút đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên mỉm cười hỏi, “Diệp Tử Nam đang ở đâu?”

“Tổng giám đốc Diệp đang hưởng tuần trăng mật, Sếp cố ý dận dò, Sếp còn nói.....” - Người nọ nhiều vẻ mặt của Giang Thánh Trác không nói được nữa.

Giang Thánh Trác biết trước chắc chắn không phải là dận dò hay ho gì, nét cười trên mặt dần dần méo mó, giống như cực kỳ nhẫn nại, “Tên đó còn nói cái gì?”

“Tổng giám đốc Diệp còn nói, có khả năng nửa tháng nữa Sếp mới về, trong thời gian này có trường hợp gì đều có thể tìm Tổng giám đốc Giang, người có toàn quyền phụ trách”.

Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi mắng, “Chết tiệt, cái tên hèn hạ Diệp Tử Nam!”

Nói xong, trên trang giấy trắng hiện lên vài nét chữ sống động, cứng rắn, thể hiện sự tức giận của người viết.

Sau khi Giang Thánh Trác vội vàng thu xếp chuyện bực bội xong, cuối cùng cũng thu dọn xong xuôi mới nhớ tới người kia, có chút chột dạ gọi điện thoại cho cô.

Kiều Nhạc Hi nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy không ngừng, một tiếng “Hừ” từ trong mũi vọng ra, không quan tâm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên mấy lần, điện thoại văn phòng cũng bị gọi tới, Kiều Nhạc Hi nhất quyết rút dây điện thoại, mỉm cười cảm thán, “Thế giới tốt cuộc cũng yên tĩnh, thật là tốt!”

Buổi chiều, Kiều Nhạc Hi đi dạo phố cùng Quan Duyệt.

Quan Duyệt sau khi sinh rất ít có cơ hội ra ngoài, cơ thể cũng dần hồi phục. Lâu rồi cô không dạo phố, cái gọi là bị cấm túc lâu quá sau sinh cuồng là chuyện thường. Nhưng mà nhìn đến dáng vẻ của Kiều Nhạc Hi, giống như đang chiến đấu với ai, lại nhìn đến người bán hàng niềm nở chào đón, cô cũng vui vẻ thử đồ.

“Này, em sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi đối diện với gương to thử chiếc áo khoác, tức giận nói, “Bị chó điên cắn!”

Quan Duyệt cười, “Chó điên kia có phải họ Giang không?” Kiều Nhạc Hi liếc nhìn cô một cái, giống như nhớ tới cái gì, thở ra một hơi thật mạnh, thử cũng không thử, tiện tay đưa qua cho người bán hàng bọc lại.

Quan Duyệt lấy tay chặn lại, cười nói với người bán hàng, “Chờ một chút, để chúng tôi xem lại”.

Sau đó quay đầu nhìn Kiều Nhạc Hi, “Còn phần em, chị nói hai người bọn em, thường thường lại xuất hiện như vậy một lần, thú vị lắm sao? Giống như con nít không bằng”.

Kiều Nhạc Hi với lấy chiếc áo bông ướm thử trên người, ngẩng đầu nhìn vào gương thấy hai người mới bước vào, trong nháy mắt không biết làm sao cho đúng, không biết có nên giả vờ không nhìn thấy hoặc làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì đến chào hỏi?

Tạm thời nghĩ không ra, cũng chỉ có thể chờ phản ứng của đối phương.

Mạnh Lai nhìn thấy cô không có chút nào do dự thoải mái mở miệng chào hỏi, Bạch Tân Tân mặt không chút thay đổi đứng bên cạnh.

“Nhạc Hi, trùng hợp quá”.

Kiều Nhạc Hi hiện ra chút mỉm cười nói, “Thật là đúng lúc”.

Quan Duyệt nhìn Bạch Tân Tân, lại nhìn đến bộ mặt cười như khóc của Kiều Nhạc Hi cũng đoán được vài phần. Một lần nữa đánh giá Bạch Tân Tân bên cạnh, người này nhìn giống như cô gái dịu dàng vô hại.

Hai người chào hỏi nhau xong cũng không có đề tài gì để nói, bốn người đứng yên, có chút xấu hổ.

Kiều Nhạc Hi không có tâm trạng giới thiệu Quan Duyệt, may mà Mạnh Lai cũng không hỏi. Cô vừa định nói hẹn gặp lại, Mạnh Lai bỗng nhiên mở miệng đề nghị, “Chúng ta cùng lên lầu uống chút nước được không?”

Kiều Nhạc Hi nhú mày, cô không hề muốn đi, nếu có thể cô chỉ muốn chào hỏi cho xong rồi nhanh rời đi.

Quan Duyệt trái lại cười đến dịu dàng, giành trả lời trước, “Được đó, gặp được đúng là duyên phận, đúng lúc tôi cũng hơi mệt”.

Kiều Nhạc Hi ra vẻ không thể tin nhìn Quan Duyệt, Quan Duyệt nháy mắt với cô.

Mạnh Lai cười hỏi, “Không biết gọi chị như thế nào đây ạ?”

“Tôi gọi là Quan Duyệt, là đồng nghiệp của Nhạc Hi, cứ gọi thẳng tên tôi, không cần kêu chị, thời này gọi từ ”chị” này giống như cách mắng chửi người khác”.

Quan Duyệt cười nhả nhặn nhưng lời nói mang theo gai nhọn, cứ đâm thế này khiến người khác không phản bác được, chỉ có thể cam chịu.

Mạnh Lai cùng Bạch Tân Tân liếc nhau, chưa nói gì lập tức đi ra ngoài.

Đi phía sau Mạnh Lai và Bạch Tân Tân, Kiều Nhạc Hi mới đau khổ nhỏ giọng hỏi, “Chị làm gì vậy?”

Quan Duyệt vỗ vỗ cô, “Sợ cái gì. Tổ ngược lại muốn xem xem hai người này là dạng gì mà khiến cho em phòng tránh không kịp”.

Quán cà phê trên tầng cao nhất, lúc vào đây ngồi là mấy cô gái dạo phố mệt mỏi. Mỗi người hoặc ít hoặc nhiều mang theo đủ loại kiểu dáng cũng như lớn nhỏ.

Kiều Nhạc Hi thật sự tìm không ra đề tài để nói, chỉ thấy bốn người bọn họ ngồi tụ họp một chỗ thật sự quá mức quỷ dị.

Người vẫn luôn yên lặng Bạch Tân Tân giờ này mới mở miệng.

“Con gái của chị Quan khỏe không?”

Quan Duyệt gật đầu, “Rất khỏe”.

Hai mắt Mạnh Lai sáng lên, “Chị Quan thật sự làm mẹ rồi sao? Thật là hâm mộ”.

Kiều Nhạc Hi không biết tại sao hai người này lại đột nhiên hứng thú với Quan Duyệt như vậy, lặng lẽ nhìn Quan Duyệt liếc mắt một cái, Quan Duyệt cũng mờ mịt không rõ.

Bạch Tân Tân rất nhanh nói tiếp, “Lai Lai chắc là chưa thấy chồng của chị Quan, rất đẹp trai và lịch sự”.

Cô ta dừng một chút, khuấy cốc cà phê, giống như vô tình nói, “Đúng rồi, chị Quan, chị nên giữ chồng cho tốt. Chị có biết, hiện tại, mỗi một người đàn ông bên cạnh đều có một hai cô gái đề tiện, cô ta mang tiếng là ”bạn bè” xuất hiện bên cạnh người đàn ông đó, không hôn, không ôm, không lên giường, cứ như vậy quần lầy người, thường thường với người khác vui đùa một chút, lại gửi tin nhắn mờ ám, với ai cũng nói “đây là anh của tôi” nhưng thực con mẹ nó hoặc là không ai muốn hoặc là không tuân theo chuẩn mực đạo đức, đồ đề tiện!”

Bạch Tân Tân bỗng nhiên quăng quả bom bất ngờ, Mạnh Lai một bên cau mày nhỏ giọng nói, “Đừng nói nữa!”

Quan Duyệt cười lạnh vừa muốn trả lời liền bị Kiều Nhạc Hi bên cạnh ngăn lại, cô nhẹ nhàng nhấp tách cà phê, cười nhạt một tiếng, nhìn Bạch Tân Tân, “Cô đang nói tôi sao?”

Bạch Tân Tân cười nham hiểm, “Kiều đại tiểu thư, cô cũng đừng nghĩ nhiều, tôi thật không có nói cô. Tôi làm sao dám nói cô”.

Kiều Nhạc Hi sắc mặt biến đổi, “Vậy cô nói người nào?”

Bạch Tân Tân cười hung tợn trả lời, “Đang nói con đề tiện”.

“Vậy cô nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì tới lượt tôi bắt đầu nói”.

Kiều Nhạc Hi từ từ buông tách cà phê trên tay, chậm rãi mở miệng, “Bạch Tân Tân, tôi nói cho cô biết, dù cô có nói tôi đi nữa, cô cũng không đủ tư cách!”

Cô cười lạnh nhìn Mạnh Lai, “Mạnh Lai, có chuyện gì cô cứ nói thẳng với tôi, không cần phải phải dùng cách này. Có nói gì cũng phải xét tới lương tâm, tôi Kiều Nhạc Hi khi nào thì cản trở cô và Giang Thánh Trác đến với nhau hả? Cô muốn thích cậu ta thì cứ thích, chuyện gì của các người thì có liên quan gì tới tôi?”

Giọng Kiều Nhạc Hi hơi lớn, có một số người không ngừng nhìn họ. Cô mỉm cười, “Còn nữa, từ nay về sau tôi không còn bên cạnh Giang Thánh Trác, cậu ta cũng không tốt như vậy, đáng bị tôi coi thường!”

Nói xong xách túi bỏ đi.

Quan Duyệt từ đầu đến cuối không nói một câu, sau khi Kiều Nhạc Hi bỏ đi cô mới nhìn hai người đang suy nghĩ vỗ tay, “Đúng là không sai, hai người các cô không làm diễn viên thật phí của trời nha. Đúng rồi, Bạch Tân Tân, cô cùng với Tề Trạch Thành có tốt không? Có đôi khi tôi thật thương hại cô, bị người ra lợi dụng mà vẫn vui vẻ như vậy”.

Còn cô nữa, cô tên gì nhỉ, Mạnh Lai đúng không? Chuyện vợ chồng nguyện ý bên nhau, đùa giỡn mập mờ khi nóng khi lạnh cô quản được sao? Cô cũng đừng quên, cô là bạn gái trước, quan trọng ở cái chữ “trước” đó đó, cô không cam lòng cũng vô dụng thôi. “Không có tư cách” bốn chữ này cô có hiểu hay không?”

Bạch Tân Tân trừng mắt Quan Duyệt, “Chị có ý gì?”

Quan Duyệt cười khinh thường, “Không rõ hả? Không rõ thì hỏi người bên cạnh cô kìa, cô ta hiểu rõ lắm. Bất quá cô ta có chịu giải thích cho cô hay không thì thật khó nói. Người đàn độn như cô đúng là không dễ dàng à!”

Nói xong cũng rời khỏi.

Kiều Nhạc Hi mang theo túi mua sắm tức giận tới mức cả người phát run đứng trước thang máy đợi lượt, Quan Duyệt đuổi theo cô, nhìn dáng vẻ của cô không dám mở miệng.

Kiều Nhạc Hi ngẩng mặt nhìn cô, miễn cưỡng thì thảo nói nhỏ, “Lần này thật là bị chó điên cắn. Đúng là tớ đem Giang Thánh Trác là anh trai.....”

Một giây sau, đôi mắt lẫn vẻ mặt suy sụp, “Bằng không thì còn có thể thế nào đây.....”

29. Chương 29: Quyết Liệt

Quan Duyệt có chút đau lòng vỗ vai cô, “Nhạc Hi.....”

Kiều Nhạc Hi nhìn cô nói, “Em thật không có chuyện gì đâu, thật đó”.

Hai người từ thang máy đến bãi đỗ xe, đến lúc ngồi vào xe, Kiều Nhạc Hi vẫn chưa nói lời nào.

Quan Duyệt nhìn cô hồi lâu thấy cô chưa cho khởi động xe, biết trong lòng cô khẳng định vô cùng khó chịu và đau khổ nên cũng không nhắc nhở.

“Chị nói em biết, mấy loại chó dữ cắn người thường không sửa. Cái con ngu ngốc Bạch Tân Tân chỉ là một con cờ mà thôi. Cái người nhìn giống như Thánh Nữ Bạch Liên Hoa cũng không phải là kẻ dễ chọc”.

Kiều Nhạc Hi máy móc gật đầu, “Em biết”.

Quan Duyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành sắt liếc cô nói, “Nếu em biết tại sao vẫn bị kích tướng như vậy?”

Kiều Nhạc Hi thở dài, cô không phải là bị trúng tròng kích tướng của người khác, cô chỉ là phản ứng theo bản năng thôi.

Bí mật được trong lòng hơn mười mấy năm, càng được chôn giấu kỹ bên trong thì càng không thể động đến. Người khác có nói bóng gió thế nào nhất định sẽ bị hoảng loạn, bởi vì chợt dạ nên ngay lập tức bác bỏ dữ dội và cũng bởi vì sợ bị người khác vạch trần.

Rất nhiều lúc, trong lòng rõ ràng không hề muốn như vậy nhưng lại không thể khống chế được bản thân nói ra lời trái ngược.

Rất nhiều lúc, biết rõ ràng là làm như vậy chỉ khiến bản thân đau khổ, nhưng vẫn cứ làm. Cô không biết rốt cuộc mình cố chấp điều gì, nhưng mà cô biết, cô luôn luôn làm khổ chính mình, vì người khác làm khó bản thân mình.

Chỉ tại chuyện xảy ra trước mắt, cô cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút hèn mọn và yếu đuối. Đúng là cô không có cách làm thay đổi tất cả.

Vài ngày sau, tại một hành lang khách sạn, Kiều Nhạc Hi chạm mặt Giang Thánh Trác và Diệp Tử Nam, cô cũng không chớp mắt đi lướt qua họ.

Giang Thánh Trác vẫn nhìn cô, mãi tới lúc cô đi được một khoảng xa. Đúng là Kiều Nhạc Hi chẳng thèm nhìn lấy cậu một lần.

Cậu quay qua nhìn Diệp Tử Nam, vẻ mặt khó hiểu, “Cô ấy bị làm sao vậy? Gần đây thịnh hành kiểu cao quý lạnh lùng sao? Sao cô ấy lại coi chúng ta như không khí vậy?”

“Không phải chúng ta” - Diệp Tử Nam đẩy cậu ra, cười cường điệu, “Chỉ có cậu thôi! Cô ấy mới gật đầu chào tớ rồi”.

Giang Thánh Trác nhú mày, chẳng lẽ còn giận cậu? Chuyện cũng qua lâu rồi, không phải là cậu đã gọi điện xin lỗi rồi sao?

Kiều Nhạc Hi vừa qua góc khuất liền cảm giác được điện thoại đang rung, cô nhìn lên màn hình, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm trả lời máy, không đợi bên kia mở lời, dứt khoát nói, “Giang Thánh Trác, từ hôm nay trở đi, cậu và Mạnh Lai muốn làm gì thì làm, xin mấy người đừng quấy rầy tôi nữa! Tôi không muốn cùng mấy người có bất kỳ vướng mắc nào nữa”.

Giang Thánh Trác nghĩ rằng cô còn giận chuyện hôm trước, lại không biết chuyện đó sao lại liên quan tới Mạnh Lai, dịu dàng dỗ cô, “Được, chúng tôi không làm loạn, mấy ngày trước là tớ không đúng, tớ xin lỗi, tớ gần đây thật sự bận quá không quan tâm.....”

Kiều Nhạc Hi ngắt lời cậu, “Lời của tôi cậu nghe không hiểu sao? Tôi nói từ nay về sau không muốn gặp cậu nữa! Không muốn! Lúc còn đi học làm chậm trễ thời gian của tôi lâu như vậy còn chưa đủ sao? Tại sao bây giờ còn tới chọc tôi nữa? Tại sao hả?”

Giang Thánh Trác cũng giận, mỗi lần cô nổi giận đều nói lời làm tổn thương người, cũng không chừa đường sống cho ai chút nào.

Cậu yên lặng hồi lâu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, “Chậm trễ?”

Kiều Nhạc Hi nắm chặt điện thoại trong tay, sợ rằng chỉ cần buông lỏng một chút thôi cũng đánh mất chút can đảm đáng thương và quyết tâm nhỏ nhoi. Yên lặng vài giây, cô cuối cùng cũng tìm lại giọng nói của chính mình, “Tôi thật sự không muốn gặp lại cậu nữa!”

Giang Thánh Trác cười lạnh vài tiếng, dứt khoát trả lời, “Tôi đã hiểu”.

Sau đó không chút do dự cúp máy. Kiều Nhạc Hi gơ chiếc điện thoại nghe tút tút từ bên kia. Cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cô đứng tại chỗ và duy trì tư thế đó một lúc lâu, bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp khô ráo bên cạnh đem tay cô nhẹ nhàng kéo xuống, Kiều Nhạc Hi máy móc theo cánh tay dẫn đi, hồi lâu mới xem chủ nhân của nó.

Bạc Trọng Dương đứng bên cạnh yên lặng, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô gọi, “Nhạc Hi”

Kiều Nhạc Hi nháy mắt mấy cái, trong lòng còn suy nghĩ tại sao gặp Bạc Trọng Dương ở đây. Lúc sau mới nhớ là cậu ta mời cơm tối, hẹn cô trong này dùng cơm. Vừa rồi phát bệnh la hét chắc là cậu ta đã chứng kiến. Kiều Nhạc Hi dựa vào bên tường, nhắm mắt lại cực kỳ mệt mỏi hỏi, “Bạc Trọng Dương, vì sao anh có thể luôn bình tĩnh như thế, anh làm thế nào vậy, tôi mệt mỏi quá.....”

Sau ngày hôm đó mọi người đều biết Kiều Nhạc Hi và Bạc Trọng Dương hết sức thân thiết. Thỉnh thoảng đùa hỏi hai người, hai người chỉ cười không nói, không thừa nhận hay phản đối, nhưng trong mắt người khác im lặng là chấp nhận.

Tâm trạng Giang Thánh Trác như sương mù phủ đầy, ngày đó tại bữa ăn có người nói chuyện này, còn đùa, “Bạc Trọng Dương và Kiều Nhạc Hi bên nhau, sau này gặp phải họ lẽ phép gọi cậu là anh trai, đúng không cậu Giang?”

Giang Thánh Trác một hơi uống cạn ly rượu, ánh sáng chớp lóe trong mắt, lạnh lùng phun ra một chữ, “Cút!”

Một đám người cười nói ồn ào, cũng không nhắc lại chuyện đó nữa. Giang Thánh Trác không nghe được lời nào, cứ uống hết ly này tới ly khác, trong lòng vô cùng buồn bực.

Ngày hôm sau gặp được Kiều Dụ, ai ngờ Kiều Dụ cũng cười ha ha hỏi cậu, “Gần đây Nhạc Hi rất vui vẻ thì phải? Con bé đó có tình yêu là quên đi người anh này, cũng không liên lạc với tôi. Xem ra Bạc Trọng Dương thật sự là người vừa ý của nó rồi”.

Giang Thánh Trác u oán nhìn cậu, hơi há mồm định nói nhưng vẫn đóng lại, xoay người bỏ đi.

Kiều Dụ gọi cậu lại, “Haiz, đùa như vậy mà không được rồi? Thật là... Chỉ nói đùa với cậu thôi. Nhà họ Bạch là người nào? Ăn thịt người cũng không phun xương, anh làm sao gả Nhạc Hi cho họ được”.

Sắc mặt Giang Thánh Trác cứng nhắc, “Đùa vui lắm sao?”

Kiều Dụ cười càng vui vẻ, “Haiz, đúng là giận thật hả? Được rồi, để hôm nào anh tìm cơ hội giúp cậu”.

Giang Thánh Trác vẻ mặt bất cần và tự giễu, “Không cần! bảo bối của anh chỉ sợ chỉ cần nghe đến tên em thôi thì thấy phiền ngay”.

“Lần này các người cuối cùng là làm sao? Cãi nhau căng thẳng như vậy?”

Giang Thánh Trác vừa nhớ tới liền nổi giận, “Ai biết cô ta bị điên gì? Chắc là thời kỳ mãn kinh rồi, có quan hệ gì tới em. Đều là tại các người nuông chiều mới có cái tính thôi như vậy!”

Nói xong oán giận bỏ đi.

Kiều Dụ nhìn bóng lưng Giang Thánh Trác trong lòng cân nhắc, cùng cậu ta không quan hệ? Cùng cậu ta không quan hệ mới có quý. Chúng tôi nuông chiều? Thật không biết tới cùng là ai mới là người nuông chiều đây.

Đều nói đường tình trắc trở thì cờ bạc đắc ý (đen bạc đỏ tình), Kiều Nhạc Hi lại không thấy bản thân đắc ý chỗ nào, từng chuyện xui xẻo thay phiên nhau kéo tới.

Vốn dĩ là trước giờ tan làm nhận được điện thoại, nói là bên công trình xảy ra vấn đề muốn cô qua đó xem xét. Qua đó, khó khăn lắm mới chạy thử tốt tất cả, trên đường trở về thì xe bị hư.

Kiều Nhạc Hi bất đắc dĩ thở dài, thật là xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị mắc răng.

Cô nhìn ra cửa là một khoảng rừng núi hoang du tối đen, trong đầu tự liên tưởng tới cảnh phạm tội trong bộ phim. Trong lòng sợ hãi cũng không dám xuống kiểm tra xe, quay lại kiểm tra kỹ xem cửa xe đã khóa hết hay chưa.

Cầm điện thoại ra, theo phản xạ có điều kiện tìm đến dãy số quen thuộc kia. Ngay lúc ngón tay sắp nhấn xuống lập tức dừng lại, nghĩ nghĩ gọi tới số Bạc Trọng Dương.

Điện thoại reng được hai lần lập tức được trả lời, nhưng không nghĩ bên kia là giọng một cô gái trẻ tuổi, “Alo”

Giọng nói dịu dàng muốn chảy nước.

Kiều Nhạc Hi dừng một chút hỏi, “Xin hỏi Bạc Trọng Dương có đó không?”

Bên kia khách sáo trả lời, “Trọng Dương đang tắm, không biết ai vậy? Để lát nữa tôi nói cho anh ấy gọi lại?”

Kiều Nhạc Hi nháy mắt mấy cái, “Không cần, cảm ơn”.

Cúp điện thoại xong, Kiều Nhạc Hi ngồi trong xe tiêu hóa tin tức này, hồi lâu mới lắc đầu cười.

Trai chưa cưới gái chưa gả, hưởng chi người nhà Bạc Trọng Dương cũng không xác định thế nào với cô, lại càng không xác nhận hay bày tỏ điều gì. Cậu ta hoàn toàn tự do tiếp xúc với người phụ nữ khác.

Cần phải là người phụ nữ dịu dàng lễ độ, tìm không ra mấy may tạt xấu, Kiều Nhạc Hi nghĩ tới điều gì, cô cũng bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp tìm số điện thoại vừa rồi bỏ qua.

Không ngờ nghe điện thoại là một người phụ nữ, Kiều Nhạc Hi đột nhiên có cảm giác bị trúng tà.

Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Giang Thánh Trác có đấy không?”

Người phụ nữ kia ỏng ẹo đùa cợt cười trả lời, “Anh Giang? Anh ấy hiện tại không có ở đây, cô là ai?”

Kiều Nhạc Hi trợn trừng mắt, “Cô quản tôi là ai làm gì, gọi cậu ta nghe điện thoại!”

Cô ta giọng nói cứng rắn trả lời, “Đã nói anh ấy không có ở đây, nói nhiều làm gì, anh Giang bận rộn làm gì có thời gian quan tâm cô đâu!”

Nói xong cúp điện thoại.

Giang Thánh Trác vừa từ ngoài cửa vào đúng lúc nhìn thấy cô ta đặt điện thoại trên bàn, cậu cầm lên, kiểm tra lịch sử cuộc gọi, mặt không chút thay đổi hỏi, “Cô nghe điện thoại của tôi phải không?”

Người phụ nữ kia cho rằng người gọi trề thế này cũng chỉ là một trong số những người đẹp chung quanh cậu, thêm nữa vừa rồi Giang Thánh Trác đối xử với cô chăm sóc hơn, được dịp phơi phới dâng lên, nhưng mà nhìn vẻ mặt Giang Thánh Trác, sợ là tự gây họa rồi.

Giang Thánh Trác lấy điện thoại, cầm áo khoác đi ra ngoài, cô ta đuổi theo cười hỏi, “Sao vậy?”

Người ta gọi tới tìm cậu, khiến Giang Thánh Trác cao hứng nhưng cậu vẫn bị chọc giận, cậu phải vội vã giải thích mới được.

Giang Thánh Trác bước đi vội vàng, quang lại một câu, “Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy cô. Cứ vậy đi”.

Vừa nói vừa gọi điện thoại, đem cô ta ném bỏ phía sau.

Xe khởi động không được, bên trong xe nhiệt độ rất nhanh hạ xuống, Kiều Nhạc Hi ngồi trong xe bỗng nhiên cảm thấy bất lực, nâng mắt nhìn về phía trước không biết đang nghĩ gì.

Điện thoại vang lên thật lâu cô mới trả lời.

Nghe được giọng của cô, Giang Thánh Trác mới nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng giải thích, “Đêm nay ông Trần mời khách, tớ đi toilet, điện thoại để trên bàn bị người ta nghe máy”.

Giọng Kiều Nhạc Hi không mang một chút tình cảm nào, nhạt nhẽo trả lời, “Không có việc gì. Tôi vẫn biết đạo lý, bên người cậu có bao giờ thiếu người đẹp đâu”.

Giang Thánh Trác nóng nảy, “Tớ đều giải thích với cậu hết rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Kiều Nhạc Hi bình tĩnh khác thường, “Tôi không muốn thế nào cả, tôi cũng không phải là gì của cậu. Xe của tôi bất quá chỉ bị hư muốn hỏi cậu xem có thể giúp được không. Nếu cậu cảm thấy tôi không quan trọng thì cứ nói thẳng không cần giả vờ tìm người tới đối phó với tôi. Tôi cũng không phải không tìm được người”.

Lời nói kỳ quái của cô nửa thật nửa giả, châm chọc Giang Thánh Trác nổi điên lên. Trải qua một hồi giãy giụa, sau cùng vẫn là lý trí chiếm phần hơn, “Cậu ở chỗ nào? Tổ đi đón”.

Kiều Nhạc Hi lập tức cự tuyệt, “Không cần”.

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng dụ dỗ, “Rất cuộc là cậu ở chỗ nào, đã trễ thế này rồi một đứa con gái ở bên ngoài rất nguy hiểm, mau nói cho tớ biết, tớ rất lo lắng”.

Câu nói lo lắng kia liền kéo lòng cô mềm xuống, nhỏ giọng nói địa chỉ.

Giang Thánh Trác lại dặn dò cô khóa cửa xe xong rồi tắt máy.

Kiều Nhạc Hi ngồi trong xe một lúc sau, nhìn Giang Thánh Trác đang từ xa tiến về phía cô.

Cậu dường như tới rất vội, trời lạnh như thể xuyên qua lớp áo mỏng. Từ lúc bước xuống xe cúi đầu, hai con ngươi cũng rũ xuống, ánh đèn ô tô chói mắt cùng ngọn đèn đường hiện rõ đường cong khuôn mặt càng tăng thêm vẻ đẹp hoàn hảo của cậu.

Kiều Nhạc Hi trong lòng mặc niệm, nhiều năm như vậy, người này nhìn vẫn đẹp như vậy.

Cô không thể không thừa nhận, giây phút nhìn thấy cậu cô rất vui vẻ, nhưng loại vui vẻ này càng khiến bản thân cô đau xót. Cái loại cảm giác vô cùng vô tận đau khổ cùng tuyệt vọng như một loại nước biển, trong nháy mắt nhấn chìm cả người cô

30. Chương 30: Giữ Mình Trong Sạch

Hai người gần đây quan hệ căng thẳng, không có nhiều chuyện để nói. Giang Thánh Trác thân nhiên mở miệng trước, “Trước tiên tớ đưa cậu đi, sau đó sẽ gọi người tới kéo xe cậu tới trạm sửa chữa”.

Kiều Nhạc Hi chưa nói lời nào theo cậu lên xe.

Giang Thánh Trác miệng nhả khói, rảnh rang hỏi, “Sao không tìm Bạc Trọng Dương? Hai người cãi nhau rồi à?”

Kiều Nhạc Hi tựa lưng vào ghế giả chết không để ý tới cậu.

Giang Thánh Trác liếc nhìn cô một cái, “Sao vậy? Thật sự thích tên kia rồi?”

Kiều Nhạc Hi nghe câu nói này, nắm tay che lên hai mắt, dần dần đỏ lên.

Giang Thánh Trác bị cô làm cho hoảng sợ, giảm tốc độ xe, đem điều thuốc trong tay ném ra cửa, “Cậu đừng khóc đừng khóc, có phải tên đó khi dễ cậu không? Tớ lập tức đánh cho cậu ta một trận để cậu hả giận!”

Giọng Kiều Nhạc Hi khàn khàn, “Giang Thánh Trác, chúng ta về sau đừng liên lạc nữa”.

Giang Thánh Trác, cậu là một loại độc, là thuốc phiện, tớ biết rõ chính mình không cai được. Đừng tiếp tục như vậy nữa nếu không tớ sẽ không thể nào chịu nổi nữa, tớ không muốn cả đời cũng không trở lại được, cho nên mong cậu hãy đi trước.

Giang Thánh Trác bị cô chọc vài lần, tính tình coi như được rèn luyện nên quen dần, giận quá hóa cười, tay cầm tay lái siết chặt, “Thế nào? Có niềm vui mới lập tức ghét bỏ tôi rồi à? Đúng là qua cầu rút ván, lợi dụng xong sau đó trở mặt. Có muốn tôi nhắc cậu không, hôm nay là cô chủ động tìm tôi!”

Kiều Nhạc Hi không để ý tới cậu, nhẹ giọng giải thích, “Hôm nay là tớ sai, tớ không tìm được người, về sau sẽ không còn như vậy nữa”.

Giang Thánh Trác hai tay lại siết chặt hơn, cười lạnh, thở hỏn hển nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Được, tốt lắm. Không thành vấn đề”.

Cậu đập mạnh vào chân ga tăng tốc đưa Kiều Nhạc Hi đến trước nhà. Cô còn không đứng vững, Giang Thánh Trác ngay lập tức bắt bệ mà đi.

Kiều Nhạc Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn hướng Giang Thánh Trác rời đi, nước mắt dần dần che chắn tầm mắt.

Mỗi người một thời tuổi trẻ, đều không tránh khỏi một câu chuyện tình yêu, dù nó được công khai hay là đơn phương chẳng nữa.

Có yêu, có tình ý, có thai, có vui vẻ, nhưng lại không có gì là mãi mãi.

Thời thiếu niên thật ra để hoài niệm cùng chuyện cũ, cái gì đã qua thì cũng đã qua, là hoa trong gương hay là trăng trong nước, toàn bộ đều đã qua.

Trong lòng cô níu kéo nhiều năm như vậy cũng nên buông xuống, cô cũng nên từ bỏ hy vọng.

Giang Thánh Trác mặc dù tốt, nhưng nhìn chung, bất quá cậu chỉ coi cô như em gái. Chừng mấy năm nữa thôi, cậu ta cũng sẽ kết hôn, cũng trở thành chồng của người khác, cũng có cuộc sống riêng đến lúc đó cô sẽ gọi một người phụ nữ xa lạ khác là chị dâu. Mặc kệ người đó có phải là Mạnh Lai hay không, đều không có quan hệ gì tới cô nữa.

Cuộc sống của bọn họ càng ngày càng xa, nhưng nghĩ tới mối quan hệ tốt đẹp đã có giữa họ, nhớ lại mới thấy lòng chua xót.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, thời tiết chuyển sang đông, Kiều Nhạc Hi nhìn ra nhánh cây trụi lá ngoài cửa sổ không có sự sống nào.

Quan Duyệt lấy bút gõ gõ mặt bàn, “Này, tuy là đề nghị của chị không phải là ý tưởng rất tốt nhưng dù sao thì cũng bỏ nhiều công sức. Phiền em tôn trọng thành quả của chị một chút có được không, Kiều kỹ sư thân mến kính yêu đáng tội của tôi? Đây là lần thứ hai chị nhắc lại rồi”.

Kiều Nhạc Hi vẽ mặt ngây thơ nhìn cô, “Vừa rồi nói tới chỗ nào?”

Quan Duyệt bất đắc dĩ trợn mắt thở dài, “Thôi đi, có làm gì cũng không thể làm trong tình trạng này của em”.

Kiều Nhạc Hi đặt tay dưới cằm, nằm sấp lên bàn, bộ dáng đáng thương tội nghiệp nói, “Duyệt Duyệt, em gần đây cảm thấy mệt mỏi quá, làm gì cũng không để ý, em nghĩ chắc mình bị bệnh rồi”.

Cô luôn kêu cả tên lẫn họ của Quan Duyệt, lúc này lại dùng giọng điệu này gọi Quan Duyệt, Quan Duyệt lúc này mới nhìn kỹ Kiều Nhạc Hi, “Ừ, sắc mặt đúng là không tốt lắm, có phải bị cảm không?”

Kiều Nhạc Hi buồn buồn ỉu xiu lắc đầu, vênh môi vẽ mặt ủy khuất.

Quan Duyệt nhìn bộ dáng của cô đoán chừng cũng không thảo luận được gì, hỏi tới cô cũng không nhớ, trở về văn phòng. Cô ta vừa bước chân ra, điện thoại Bạc Trọng Dương gọi tới.

Kiều Nhạc Hi nhắc máy, tất cả trở lại như thường, nói chuyện vài câu, cuối cùng Bạc Trọng Dương cũng hỏi tới.

“Đêm qua cô gọi cho tôi phải không?”

Kiều Nhạc Hi vẽ mặt thật bình tĩnh, “Không có chuyện gì”.

“Cô có thể hỏi tôi”.

“Tôi không muốn biết”

“Nếu tôi muốn nói cho cô?”

“Anh có thể nói”.

Bạc Trọng Dương cảm thấy Kiều Nhạc Hi không giống ngày thường, có loại chịu đựng, bình tĩnh, không chút nào nổi giận.

Cậu nở nụ cười, “Vậy thì thôi đi. Nếu khi nào muốn biết thì cô có thể hỏi tôi, bất kể khi nào”.

“Được”.

“Hôm nay trời mới vào đông, buổi tối cùng ăn cơm nhé?”

Kiều Nhạc Hi dừng hồi lâu mới trả lời, “Được”.

Giang Thánh Trác thật sự nhìn hồ sơ trong tay, đánh dấu mấy cái tên đưa cho Diệp Tử Nam, “Tớ cảm thấy mấy chỗ này có thể thương lượng lại”.

Diệp Tử Nam nhận lấy hồ sơ, lại nhìn đồng hồ, “Tớ nói, cậu gần đây không bình thường chút nào nha”.

Giang Thánh Trác ngồi đối diện máy tính, đầu cũng không nâng lên, “Không bình thường chỗ nào?”

Diệp Tử Nam quan sát cậu, sờ sờ cằm nghiên cứu, “Sự việc như thế này, ừ, quá đúng đắn rồi. Mấy ngày liên tiếp cậu kéo tớ tăng ca. Tăng ca thì không nói, cậu còn không ăn không uống, không nói lời nào. Bình thường không lúc nào nhìn cậu ngồi yên lặng quá một tiếng, từ khi nào cậu đã trở nên tích cực như vậy? Còn nữa, thường thường thì cậu đã nhón nhao đi dự tiệc Tết, hôm nay là Đông Chí (21/12) cậu còn chưa phản ứng, bị kích thích gì rồi phải không?”

Nhìn thấy cậu ta không phản ứng, Diệp Tử Nam nói tiếp, “Thì Thần và Tử Uyên đã gọi hai cuộc qua hỏi thúc rồi. Tớ còn muốn ghé nhà đón vợ cùng đi, chúng ta phải đi nhanh lên mới còn cơm để ăn chứ?”

Giang Thánh Trác bỗng nhiên khép lại máy tính, trừng mắt nhìn cậu ta, “Biết cậu có vợ rồi! Không cần phải thường xuyên lấy ra khoe khoang như vậy”.

Diệp Tử Nam không biết làm sao nhìn cậu, nói thầm, “Đúng là không bình thường, tớ khi nào khoe khoang đâu”.

Giang Thánh Trác cầm áo khoác, quay đầu nhìn cậu, “Có đi hay không?”

Diệp Tử Nam theo sau, “Muốn gọi Nhạc Hi đi cùng hay không?”

Giang Thánh Trác lườm cậu ta, “Cậu đã kết hôn rồi, sao còn nhớ tới người phụ nữ khác làm gì?”

Diệp Tử Nam bắt đầu dĩ, “Hôm nay cậu làm gì mà giống chó điên vậy? Trước kia không phải cậu vẫn hay gọi con bé kia tới sao?”

Giang Thánh Trác thu hồi mặt than, bỗng nhiên cười sáng lạn, “Tớ đây tuổi trẻ phơi phơi, tài năng đầy mình muốn có người nào mà không được? Tìm con nhóc chưa trở mã đầy đủ làm gì?”

Diệp Tử Nam cũng không vạch trần cậu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì cố ý nói, “Cũng tốt, con bé kia gần đây đang thân thiết với Bạc Trọng Dương, không chừng cũng không rảnh quan tâm đến cậu”.

Giang Thánh Trác quan sát cậu ta từ trên xuống, bộ mặt ghét bỏ, “Cậu làm gì mà sau khi kết hôn nhiều chuyện như vậy?”

Diệp Tử Nam không ngại, rút ra kết luận, “Giang, cậu thật sự không bình thường!”

Hai người vừa mới bước vào cửa nhà hàng, Giang Thánh Trác theo bản năng nhìn quanh một lượt, sau đó liền bắt gặp Kiều Nhạc Hi và Bạc Trọng Dương.

Cả người cậu cứng đờ, Diệp Tử Nam phát hiện, theo tầm mắt cậu nhìn sang, sau đó cười chọc cậu, “Thật trùng hợp nha”.

Có lẽ là dịp Tết, rất nhiều nhà hàng đầy chỗ. Kiều Nhạc Hi muốn không khí náo nhiệt nên ngồi ở đại sảnh, Bạc Trọng Dương cũng không phản đối, liền chiều theo cô.

Cô vừa quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Tử Nam đang ở bên cạnh cười kéo Giang Thánh Trác đi tới chỗ bọn họ. Giang Thánh Trác vẻ mặt không tình nguyện, mặt nghiêng sang một bên trốn mắt. Cô cũng có chút xấu hổ.

Diệp Tử Nam mặc kệ Giang Thánh Trác lạnh nhạt, nhiệt tình chào hỏi Kiều Nhạc Hi và Bạc Trọng Dương. Chào xong cũng không vội vã đi, Giang Thánh Trác ra hiệu với cậu ta mấy lần, cậu ta cũng không để ý tới.

Thi Thần từ xa đã chạy tới, chào hỏi thúc giục, “Hai người các người làm gì còn ở chỗ này nữa, mọi người đang chờ hai người tới ăn kìa”.

Diệp Tử Nam nháy mắt ra hiệu Thi Thần, Thi Thần nhìn hai người không được tự nhiên, lập tức ngẫm hiểu ra, “Nhạc Hi, Trọng Dương, cùng ngồi chung đi”.

Bạc Trọng Dương nhìn Kiều Nhạc Hi, không lên tiếng hỏi ý kiến cô, Kiều Nhạc Hi lập tức từ chối, “Không cần”.

Thi Thần không để ý tới cô, nói chêm chọc trực tiếp lôi kéo cô, “Ngồi chung với mấy anh em thôi mà, đi đi thôi, Trọng Dương sẽ theo sau”.

Vào ghế ngồi, quả nhiên là một bàn toàn người quen. Bạc Trọng Dương hình như cũng quen biết họ nên cũng khá thân thiết, rất nhanh nhập cuộc. Chỉ có Giang Thánh Trác ngồi đối diện Kiều Nhạc Hi vẻ mặt lạnh lùng.

Kiều Nhạc Hi đang ăn giữa chừng đột nhiên che miệng chạy ra ngoài, mọi người sửng sốt. Tuy nhiên trong lòng ai cũng tự hiểu không nói nhìn Bạc Trọng Dương cười cười.

Bạc Trọng Dương lập tức giải thích, “Mọi người đừng nghĩ nhiều, hai ngày nay dạ dày của cô ấy không được khỏe”.

Bọn họ đều chơi thân với nhau, đương nhiên không chịu tin. Uống chút rượu càng náo nhiệt hơn giống như vui không có chỗ dừng.

“Tử Nam này, cậu là người đầu tiên kết hôn trong nhóm, dĩ nhiên cũng sẽ lên chức ba ba sớm nhất không nên để người khác đoạt được”.

“Đúng vậy đúng vậy, định khi nào có tin vui đây?”

“.....”

Cả đám nhốn nháo bàn tán không khác gì phụ nữ buôn chuyện, mặc kệ Bạc Trọng Dương có giải thích nào cũng vô dụng. Trong mắt bọn họ, giải thích đồng nghĩa với che giấu.

Giang Thánh Trác càng nghe sắc mặt càng kém đi, bỗng nhiên đứng lên cười nói, “Tớ đi toilet”.

Kiều Nhạc Hi đang ôm bồn cầu nôn khan mấy lần. Cô gần đây ăn uống không đúng giờ, thêm nữa còn bị cảm lạnh nên bụng vẫn không thoải mái, vừa ngửi thấy mùi tanh liền cảm thấy buồn nôn.

Xử lý xong xuôi, bước ra khỏi toilet liền nhìn thấy Giang Thánh Trác đang đứng nghiêm mặt trên hành lang chờ cô.

Kiều Nhạc Hi kiên trì đi qua.

Không biết cậu tìm đâu được cái khăn ướt, đặt trong tay cô, giọng nói không được tự nhiên, “Bạc Trọng Dương nhìn không đơn giản như vậy đâu, cậu cách xa cậu ta một chút”.

Sau khi nói xong, lại không tự nhiên nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Con gái phải giữ mình trong sạch”.

Ý của cậu ta, quá rõ ràng.

Kiều Nhạc Hi bị chọc giận, cười lạnh, “Giữ mình trong sạch? Cậu đang nói chính mình sao?”

Giang Thánh Trác vừa thấy thái độ không hiểu rõ của cô liền nổi giận, “Tôi thì làm sao?”

Kiều Nhạc Hi ném khăn vào tay cậu, vẻ mặt quật cường, “Cậu làm gì thì chính cậu rõ ràng, tự quản mình cho tốt. Chuyện của tôi không cần cậu xem vào! Cậu là gì của tôi nào? Dựa vào cái gì mà muốn quản tôi?”

“Đúng rồi, tôi không là ai hết, hai chúng ta chỉ là quan hệ như người qua đường Giáp và kẻ qua đường Ất thôi. Là tôi xen vào chuyện của người khác! Tôi đúng là đầu óc bị bệnh mới đi quản cô!” - Giang Thánh Trác vẻ mặt tươi cười, chậm rãi nói xong, có lẽ là quá nổi giận lời nói bật ra nhưng đều mang theo giọng nhẹ nhàng,

Nói xong xoay người bỏ đi, trên đường đi còn đạp bỏ một chậu cây.

Kiều Nhạc Hi quật cường đứng hồi lâu không nhúc nhích, thật lâu sau vẻ mặt mê mang thì thào, "Tôi không cần cậu lo, Giang Thánh Trác, nếu cậu không thích tôi thì cũng đừng quản tôi nữa..."

31. Chương 31: Lời Thú Nhận

Diệp Tử Nam nhìn thấy tình huống trước mắt không khỏi nhú mào.

Hôm nay cậu cùng Giang Thánh Trác ra ngoài chiêu đãi vài ông chủ có quan hệ với các bộ ngành Chính Phủ, không biết hôm nay Giang Thánh Trác bị kích thích gì mà không nói không rằng, liên tiếp uống rượu, ai tới mời cũng không từ chối. Từ lúc đầu khi ngồi xuống đã bắt đầu cảm lý. Thấy vài người bị cậu hạ gục, đang nằm vật vờ trên bàn, cậu mới đứng dậy đi toilet.

Giang Thánh Trác vừa mới đi khỏi cửa, Diệp Tử Nam trở thành đối tượng bị công kích. Thấy người ta rõ ràng say tới mức không phân biệt phương hướng, cậu dùng mắt ra hiệu cho người bên cạnh, thừa dịp chạy ra khỏi phòng tìm Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác cũng nôn xong, đang chậm rãi trở lại.

Diệp Tử Nam châm điếu thuốc để tỉnh rượu, "Haiz, sắc mặt của cậu không tốt. Lát nữa để tôi thay cậu, cậu đừng uống nữa".

Sau khi rửa mặt xong, vẻ mặt Giang Thánh Trác không còn cười gượng như bình thường, nói, "Nhìn tớ giống như người say sao?"

Diệp Tử Nam nhìn dáng vẻ uống rượu giống như càng uống càng tỉnh của cậu ta, như vậy mới càng đáng sợ hơn, "Không giống, nhưng mà....."

"Vậy thì thôi".

Nói xong đẩy Diệp Tử Nam sang một bên đi thẳng lên phía trước.

Ngồi trở lại bàn rượu, cậu lại hét, sắc mặt ngày càng khó coi. Rõ ràng trên trán không ngừng đổ mồ hôi, tay giơ ly rượu không ngừng run rẩy. Diệp Tử Nam vừa định hỏi cậu bị gì thì đột nhiên cậu phun máu tươi, sau đó cả người ngã sấp xuống.

Lúc đầu Giang Thánh Trác chỉ cảm thấy hoảng hốt, trong bụng giống như bị đau, một hớp rượu nuốt xuống lại cảm thấy trong cổ ngứa ngứa. Trước mắt bỗng nhiên tối đen, lúc ngã xuống còn nghe không rõ tiếng kinh hoảng.

Diệp Tử Nam gọi điện cho Túc Kỳ nói cô ngủ trước, mới vừa cúp máy liền thấy Ôn Thiệu Khanh đi tới.

"Cậu ta có không sao chứ?"

Ôn Thiệu Khanh kéo khẩu trang xuống, cười ôn hòa, "Tạm thời không chết được".

Diệp Tử Nam nhin không được bậc cười, người làm trong bệnh viện mà nói chuyện kiểu này chắc chỉ có mỗi Ôn Thiệu Khanh mới nói được thôi.

Ngày hôm sau khi Giang Thánh Trác tỉnh lại, cậu nhìn thấy Kiều Dụ mặc đồ tây, mang giày da ngồi trên sofa đọc báo.

Giang Thánh Trác nhìn thấy người họ Kiều lập tức thấy buồn bực, "Sao anh lại ở đây?"

Kiều Dụ để tờ báo xuống, cười tíu mắt trả lời, "Sáng nay mới họp xong, nghe cậu Giang hôm qua anh dùng bị thương trên bàn rượu nên đặc biệt tới thăm".

Giang Thánh Trác cau mày giọng yếu ớt nói, "Em ra nông nổi như thế này mà anh còn chế nhạo em sao?"

Kiều Dụ thu hồi vẻ mặt tươi cười, “Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn, gần đây tâm trạng không tốt?”

Giang Thánh Trác không có sức phản bác, giữ yên lặng.

“Có liên quan với Nhạc Hi?”

Giang Thánh Trác hoàn toàn nhắm mắt tai ngơ, giống như cực kỳ chán ghét đề tài này.

“Hai đứa bị sao vậy? Tính của con bé như thế nào cậu còn không biết sao mà còn nổi giận với nó? Nhường một chút không phải tốt hơn sao?”

Giang Thánh Trác mở to hai mắt, hỏi ngược lại, “Là tại em cùng cô ta nổi giận sao? Cô ta mở miệng một tiếng là không muốn nhìn thấy em, hận tới mức không thể trốn càng xa càng tốt. Tại sao em còn chạy lẻo đẻo theo cô ta làm gì?”

Kiều Dụ nghĩ nghĩ, “Vì Bạc Trọng Dương sao? Cái này thì có ý nghĩa nha, năm đó người tươi cười thoải mái làm mới cho nó phong độ đó bây giờ đâu rồi?”

Giang Thánh Trác im lặng không nói.

Đúng là năm đó cậu có thăm dò nên trong lòng hiểu rõ. Từ đầu tới cuối Kiều Nhạc Hi không vừa mắt mấy người đó.

Nhưng mà hiện tại không giống như trước.

Bọn họ đã trưởng thành, bọn họ còn tiếp xúc càng nhiều người hơn. Có một số việc không còn trong khả năng khống chế của cậu, cậu không thể xác định được. Nói không chừng một ngày nào đó, Kiều Nhạc Hi vui vẻ chạy tới nói cho cậu, cô thích một người nào đó.

Suy nghĩ đến khả năng này, tức giận cũng nhanh chóng tiêu tán chỉ còn lại nỗi đau dày vò.

Kiều Dụ nhớ lại hai đứa kỳ quá này, trong lòng thở dài, “Được rồi, anh biết rồi. Cậu đừng thương cho tốt, anh đi trước. Anh nghĩ chuyện này cứ để anh đây đi giải quyết!”

Đi tới cửa quay đầu hỏi lại, “Muốn anh đây nói với con bé một tiếng để nó tới thăm cậu không?”

Giang Thánh Trác tròn mắt, “Không cần!”

Kiều Dụ bất đắc dĩ cười, vừa đi vừa lắc đầu, “Khổ nhục kế, đúng là cơ hội tốt, tên ngốc này!”

Vài ngày sau, Kiều Dụ và Kiều Nhạc Hi cùng nhau ăn cơm.

Vẻ mặt cô vui vẻ sinh động, nhưng giữa trán không xuất hiện chút vui vẻ nào, còn giống như cô tỏ ra tươi cười hết sức miễn cưỡng.

Cậu nhìn Kiều Nhạc Hi hồi lâu, mở miệng nói, “Thánh Trác không phải chủ nhật này xuất viện sao? Mọi người định họp mặt chúc mừng cậu ta, em có tới không?”

Tay Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên dừng lại, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Kiều Dụ, giả vờ bình tĩnh, “Xuất viện? Cậu ta bị sao vậy?”

Kiều Dụ giống như vô tình nói, “Em còn không biết sao? Dạ dày bị xuất huyết rất nghiêm trọng. Nghe nói ngày đó cậu ta gục trên bàn rượu nôn ra máu khiến Tử Nam sợ hết hồn”. Trong lòng Kiều Nhạc Hi nhảy dựng khó chịu, cau mày nói, “Dạ dày không tốt mà vẫn còn uống, có bệnh mà!”

Kiều Dụ gật đầu, nhỏ giọng đồng ý theo, “Đúng là có bệnh, với lại bệnh cũng không nhẹ”.

Mắc xong Kiều Nhạc Hi mới không tự nhiên hỏi, “Chuyện này khi nào?”

Kiều Dụ nghiêm túc trả lời, “Trước đó, sẽ xuất viện nhanh thôi, thế nào? Hai người gần đây không liên lạc à?”

Kiều Nhạc Hi thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Kiều Dụ nhin cười nhú mày hỏi, “VẬY... lúc đó em tới không?”

Kiều Nhạc Hi cúi đầu, mặt mỗi nói, “Em không đi, anh giúp em tặng quà đi”.

“Không đi?” - Kiều Dụ hỏi lại, “Tại sao lại không đi? Chuyện của cậu ta không phải em luôn sốt sắng sao?”

Kiều Nhạc Hi đột nhiên nóng nảy, đỏ mặt tía tai giải thích, “Khi nào thì em sốt sắng chuyện của cậu ta? Anh Hai, anh không nên nói lung tung!”

Kiều Dụ sờ đầu cô cười nói, “Em gấp cái gì, không phải em luôn coi cậu ta là anh trai sao, chuyện của anh trai em gái không nên sốt sắng sao?”

Kiều Nhạc Hi biết Kiều Dụ không phải vô duyên vô cớ chỉnh từ trong câu của cô, cô hơi tức giận nhìn Kiều Dụ, “Anh Hai, anh có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần dùng cách đối phó người khác đối với em”.

Kiều Dụ nhìn cô, cảm thấy đây là thời điểm tốt để nói chuyện, cân nhắc mở lời, “Nhạc Hi, em là cô gái tốt, em nên theo đuổi những gì em muốn. Anh không biết chuyện gì khiến em mất tự tin như vậy. Nếu em có khó khăn gì cứ nói với anh trai, anh trai sẽ giúp em”.

Chuyện này Kiều Nhạc Hi chưa từng nói với người nào, chuyện này bị nhắc ra khiến cô bỗng thấy luống cuống, “Anh nói là Bạc Trọng Dương sao? Em không thích anh ta.....”

Kiều Dụ cắt ngang lời cô, “Anh biết em hiểu người anh muốn nói là ai. Em là em gái của anh, em thích người nào, không thích người nào anh còn không rõ sao?”

Kiều Nhạc Hi thở ra.

“Muốn anh giúp không?”

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, cô tin tưởng toàn bộ cố gắng sẽ được đền đáp xứng đáng, ngoại trừ chuyện tình yêu, chuyện này không ai có thể giúp được.

Kiều Dụ biết có nói nữa cũng vô dụng, dù sao đây cũng là chuyện riêng của hai người bọn họ. Người trong cuộc không mạnh mẽ, người khác có cố gắng cũng bằng thừa.

“Chủ nhật em cứ đi đi, hai người lúc nào cũng dính với nhau, bây giờ đột nhiên không qua lại sẽ khiến người khác suy nghĩ lung tung. Nếu em muốn tránh mặt chỉ có thể từng bước mà làm”.

Kiều Nhạc Hi trong lòng cũng lo lắng cho Giang Thánh Trác, ngày đó cô suy nghĩ rất lâu, giờ thấy hối hận việc từ chối đề nghị của Kiều Dụ. Giờ mở miệng hỏi lại thì càng xấu mặt, nếu hiện tại có đường mở sẵn dĩ nhiên cô cũng muốn đi.

“Ừ”.

Ngày đó Kiều Nhạc Hi mè neho mãi mới ra khỏi cửa, đến chỗ mới thấy mình thật sự tới muộn.

Đến cửa thấy Giang Thánh Trác coi như không ai bên cạnh tự nhiên ôm Lý Thư Dao cùng nói chuyện cười giỡn với mọi người, nhìn cô vẻ mặt trắng xanh nghiêm túc nhưng vẫn cứ bộ dáng phóng túng, “A, hân diện quá Kiều tiểu thư, nhưng mà nếu đã tới trễ như vậy thì tốt nhất đừng tới”.

Kiều Nhạc Hi ngồi đối diện cậu, lạnh lùng nghiêm mặt, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng nhìn cậu nói, “Đôi mắt biến thành màu đen, khuôn mặt tái nhợt, điển hình cho loại túng dục quá độ hay là đứa phá sản nghiện thuốc phiện”.

Giang Thánh Trác đột nhiên nghiêng người tiến lại gần tai Lý Thanh Dao, ánh mắt si mê, giọng điệu mờ ám, “Hút thuốc phiện là giả, nhưng mà, phóng dục quá độ sao..... Cô nói đúng đó, Thư Dao hả?”

Hai người cãi nhau ầm ĩ từ trước đến nay, vừa thấy mặt là chẳng ai chịu thua ai, còn Giang Thánh Trác cái miệng không bao giờ chịu dừng. Mọi người cho rằng cả hai đang đùa giỡn, cười hề hề coi như xem náo nhiệt.

Ai ngờ một giây sau, hốc mắt Kiều Nhạc Hi đỏ lên, đứng lên, giọng nói có chút run rẩy, “Mọi người cứ từ từ ăn, tôi không được khỏe, đi trước”.

Xoay người trong nháy mắt, một giọt nước mắt rơi trên khăn trải bàn, lan ra một mảng nhỏ.

Mấy năm nay, mỗi lần đầu võ mồm, Giang Thánh Trác luôn luôn bị yếu thế, lần nào cũng bị vẻ mặt lạnh nhạt của Kiều Nhạc Hi làm tức giận đến mức giậm chân. Nhưng mà chuyện xảy ra trước mắt có chút kỳ lạ.

Giang Thánh Trác sững sờ, nhìn thấy cô kéo cửa chạy ra, cánh cửa đóng “ầm” một tiếng cậu mới kịp phản ứng, lật đặt đứng dậy bỏ lại cả phòng nhanh chóng đuổi theo.

Kiều Nhạc Hi vừa chạy vừa lau nước mắt, nhưng càng lau càng rơi nhiều. Trên đường đi, tất cả phục vụ nhìn cô hỏi “có thể giúp gì cho cô” cô cũng không để ý.

Vừa chạy tới góc đã bị người phía sau giữ lại. Bàn tay ấm áp khô ráo nắm cổ tay cô, mùi vị quen thuộc này không cần nói cũng biết là ai. Cô ra sức tránh né nhưng không được, chỉ có thể dừng lại, nhưng vẫn bướng bỉnh không xoay người.

Giang Thánh Trác đi vòng lên phía trước người cô, cô cúi đầu không nhìn cậu.

Giang Thánh Trác bị cô chọc giận không nhẹ mấy lần, vốn định nổi giận với cô không ngờ cô khóc. Cậu quen biết Kiều Nhạc Hi bao nhiêu năm nay rất ít thấy cô tỏ ra thế này.

Kiều Nhạc Hi cắn môi không một tiếng động bậc ra nhưng càng khóc càng dữ dội, bả vai không ngừng run run.

Lòng Giang Thánh Trác có cứng rắn đến đâu cũng bị nước mắt của cô làm biến mất tăm, thậm chí còn hơi đau đớn. Do dự mấy lần nhưng vẫn vươn tay giữ chặt tay cô, nắm cả bàn tay nhỏ nhắn trong tay, thở dài, “Chúng ta không náo loạn nữa, nếu là tớ không tốt thì đều tại tớ sai, tớ xin lỗi, cậu đừng khóc nữa, được không?”

Cậu không biết những lời đó chọc giận Kiều Nhạc Hi, cô ngẩng mạnh đầu lên nhìn cậu, “Cậu vì sao muốn xin lỗi tôi? Cậu dựa vào đâu giải thích? Có phải trong mắt cậu tôi cố tình gây sự, tôi không nói lý phải không?”

Giang Thánh Trác cảm thấy khoảng thời gian này Kiều Nhạc Hi thật sự có gì đó khác thường, cậu bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào, mà chính xác là cậu không biết mình sai chỗ nào.

Kiều Nhạc Hi bên cạnh gật đầu cười lạnh, “Không nói gì mà im lặng rồi sao? Đúng rồi, tôi cố tình gây sự, tôi không nói lý lẽ, có đôi khi chỉ là kẻ đầu xỏ gây họa, cậu đi tìm người khác đi, đi tìm Lý Thư Dao đó, cậu còn chạy theo tôi làm gì? À, đúng rồi, cậu không phải thích Mạnh Lai sao, đi tìm cô ta đi”.

Giang Thánh Trác nhìn cô khóc càng lúc càng đau lòng nhưng vẫn mạnh miệng, hai mắt đầy nước, cả khuôn mặt bị nước mắt bao phủ chảy xuống má rơi xuống, chớp mũi đều bị ửng đỏ. Chân tay lúng túng, trong lòng vừa tức lại vừa đau lòng, tình cảm phức tạp dâng lên não, rốt cuộc mất đi lý trí, cậu nói thốt ra, cả cổ họng hét khàn cả giọng, “Tôi vẫn luôn yêu cậu, không phải cô ta!”

32. Chương 32: Những Năm Tháng Đã Qua....

Giang Thánh Trác nhìn cô khóc càng lúc càng đau lòng nhưng vẫn mạnh miệng, hai mắt đầy nước, cả khuôn mặt bị nước mắt bao phủ chảy xuống má rơi xuống, chớp mũi đều bị ửng đỏ. Chân tay lúng túng, trong lòng vừa tức lại vừa đau lòng, tình cảm phức tạp dâng lên não, rốt cuộc mất đi lý trí, cậu nói thốt ra, cả cổ họng hét khàn cả giọng, “Anh vẫn luôn yêu em, không phải cô ta!”.

Sau khi Giang Thánh Trác gào hét xong, cả thế giới như yên tĩnh, Kiều Nhạc Hi không còn khóc, chỉ mở to đôi mắt ngập nước sững sờ nhìn cậu, giống như bị dọa sợ hãi. Vốn định nói cậu ta bị bệnh thần kinh nhưng há miệng một chữ cũng không nói được.

Giang Thánh Trác cúi đầu cười khổ. Xong rồi, cậu biết chắc chắn sẽ có kết quả này, lần này thì tất cả thật sự kết thúc. Chuyện tuyệt không được đề cập giữa bọn họ cậu đã nói ra.

Kiều Nhạc Hi sững sờ nhìn cậu, ánh sáng từ ngọn đèn phía trên chói mắt chiếu vào khuôn mặt trắng toát không chút máu của cậu, nhìn như người không còn sức sống.

Kiều Nhạc Hi gần như có thể thấy vẻ phiến não trên mặt đó.

Giang Thánh Trác dùng bộ dáng không chút quan tâm nào đối diện với cô, hai con ngươi đen nhánh như hai viên ngọc đang nhìn chăm chăm giống như muốn cuốn hút cô vào. Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên không dám nhìn cậu.

Cô bị tin tức này khiến cả người chấn động, cuối cùng đây là tình huống gì?

Giang Thánh Trác hiện tại lòng như ngội lạnh, nhìn vẻ mặt của Kiều Nhạc Hi, cậu rốt cuộc không còn mặt mũi nào đối mặt với cô. Xem ra quan hệ của bọn họ sẽ giống như người qua đường.

Cậu nặng nề thở ra, kéo cô đi về phía trước vài bước. Đi tới góc cuối hành lang, đẩy cửa ra, đối diện là công viên khách sạn. Cậu kéo cô ngồi xuống bậc thềm, những bậc thang nhỏ phía dưới đối diện do những viên đá cuội tạo thành lối đi, quanh co uốn lượn.

Thời tiết lạnh và khô, không một chút gió, ánh trăng trong vắt, cả bầu trời lấp lánh vì sao.

Giang Thánh Trác ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hít sâu một hơi, hơi lạnh thấm vào trong xương tủy, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo hơn, xua tan đi cơn bức bối và kích thích vừa rồi. Đúng là tình cảm phức tạp đã tích góp nhiều năm như vậy mà đè nén cũng không xong.

Cậu nhìn qua trang phục mỏng manh của Kiều Nhạc Hi thấy lo lắng, có chút hối hận vì vừa rồi quá vội đuổi theo không lấy áo khoác.

Giang Thánh Trác nhìn Kiều Nhạc Hi ngồi cách không đó không xa. Cả người cô trốn trong bóng tối, vùi đầu vào giữa gối, co rút thành một thể, “Có lạnh không?”

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, vừa rồi bên trong nhà hàng có uống chút rượu ấm người, cô không thấy lạnh mà hiện tại cô cũng không có tâm trạng để quan tâm mấy thứ này.

Giang Thánh Trác nghĩ muốn sờ tay cô để xem có lạnh hay không nhưng tay mới giờ tới nửa chừng bỗng dừng lại, sau đó rút tay về.

Cậu không biết cô có tránh né cậu không, loại cảm giác cự tuyệt không lời sẽ khiến cậu không biết nên đối mặt thế nào.

Yên lặng hồi lâu, âm thanh mát lạnh vang lên.

“Em còn nhớ không, có một đêm Giáng Sinh chúng ta cũng ngồi như thế này.....”

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên muốn khóc, cô sao có thể không nhớ rõ.

Giang Thánh Trác thấy cô không nói chuyện, nói tiếp, “Nếu nói lý do, đơn giản có thể nói rõ, chỉ sợ về sau anh không còn cơ hội để nói. Anh..... anh thầm thích em rất nhiều năm.....” (í ờ í ờ wohohohohohoho)

Câu cuối cùng từ miệng cậu thốt ra, nghe cực kỳ khó chịu.

Thầm thích? Cái từ này sao có thể được nói ra từ miệng Giang Thánh Trác?

Kiều Nhạc Hi không thể tin nhìn cậu, cậu có chút xấu hổ, “Anh nói bậy bạ gì đó?”

Đây nên là lời kịch của cô chứ? Nếu không phải vẻ mặt chân thật của cậu, cô còn cho rằng cậu ta cố ý cười nhạo cô.

Giang Thánh Trác nhìn lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia, nhàn nhạt cười, giọng nói hết sức nhẹ nhàng chậm rãi, “Anh không nói bậy, anh vì sợ em như vậy nên mới không dám nói. Bây giờ nói được rồi, vậy.... cũng tốt, giải thoát án tử hình”.

Kiều Nhạc Hi im lặng nhìn cậu ta. Trên mặt cậu chính là vẻ cô đơn và đau khổ sao?

“Anh cũng không biết là từ khi nào thì bắt đầu thích em. Năm đó đưa thư tỏ tình thật sự là anh viết cho em, anh cho rằng... anh nghĩ em cũng thích anh” - Giang Thánh Trác nói tới đây bỗng nhiên nở nụ cười tự

giữ, tựa như nhớ lại chuyện ngày đó, nhưng rất nhanh nói tiếp, “Lá thư đó anh viết mấy ngày, anh biết em thích chữ viết của Diệp Tử Nam cho nên nhờ cậu ta giúp một phần, vì chuyện này mà cậu ta cười nhạo anh rất nhiều năm. Đúng là bị em trả về, lúc anh biết được thì mới nhận ra, hóa ra tất cả đều do anh tự mình đa tình. Sau đó vì sợ em trốn tránh anh nên anh mới nói bậy bạ lung tung, nói là anh chọc em chơi, thật ra câu này mới là lời nói dối. Tất cả những lời anh nói đều là sự thật, nếu em không tin thì xem như đây là lời nói dối cũng được”.

Giang Thánh Trác đầu vẫn ngẩng cao chậm rãi nói xong, không có logic gì, giống như nghĩ tới đã nói điều gì. Giờ phút này cậu yên lặng trầm ổn, vẻ mặt này Kiều Nhạc Hi chưa từng thấy qua.

”Anh vẫn biết em luôn xem anh là anh trai, nhiều năm như vậy anh cũng muốn buông tay. Có đôi khi giữa đêm tỉnh giấc, sau đó ngủ không được. Lần nào anh cũng hạ quyết tâm, thuyết phục chính mình, cứ như vậy đi, coi em như em gái thôi, hà cớ gì phải tự hành hạ chính mình. Nhưng mà ngày hôm sau gặp lại em anh lại phủ định tất cả, những quyết định trước đó đều không làm được.

Còn gì nữa, à, Mạnh Lai. Cho tới bây giờ anh không hề thích cô ta, cô ta..... anh... Sự việc là thế này, anh mới đầu sợ là nếu thường xuyên tìm em, em sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ trốn tránh anh cho nên muốn em và Mạnh Lai có quan hệ tốt, thông qua cô ta có thể nhìn thấy em, nếu là vậy chắc em không suy nghĩ nhiều? Đúng là chuyện về sau càng nói càng không rõ ràng.

Mạnh Lai không hề thích anh, hoặc là nói cô ta thích những người có địa vị và tiền bạc. Lúc cô ta còn nhỏ, cha mẹ cô ta đột ngột qua đời, được người cô nuôi lớn, cũng chịu nhiều đau khổ. Cô ta không muốn chịu đựng những ngày tháng đó nữa nên muốn nhờ vào anh, vừa đúng lúc anh có thể giúp cô ta xuất ngoại, chúng ta, coi như vì nhu cầu cả hai.

Sau khi xuất ngoại, cô ta dần dần cảm nhận được người anh thích là em, cũng không biết cô ta nói gì với em mà mấy năm đó em không còn liên lạc với anh, anh cũng chịu đựng không liên lạc với m, không biết đến cùng ai chịu thua ai.

Đêm Giáng Sinh năm đó, anh đặc biệt nhớ rõ ràng, chúng ta đã 283 ngày không liên lạc, anh thật sự chịu không nổi nên cùng cô ta nói rõ, giúp cô ta những gì cô ta muốn, bọn anh chia tay trong hòa bình. Đêm đó anh định nói cho em nghe tất cả mọi chuyện, nhưng khi chúng ta ngồi lâu như vậy anh không nói được.

Lúc đó anh mới biết bản thân mình yếu đuối đến cỡ nào. Hết lần này tới lần khác không có can đảm, đến khi muốn mở miệng thì trong phút chốc lại nản lòng. Chúng ta cùng nhau lớn lên, có biết bao kỷ niệm, mỗi lần nhớ tới anh đều tự hỏi mình, em cũng thích anh phải không? Chỉ sợ bản thân suy nghĩ quá nhiều, anh biết em không thích gặp mặt nên trốn tránh rất xa. Anh không dám nói với người khác, anh chỉ sợ một khi lời nói ra thì một ngày nào đó sẽ tới tai em. Bản thân anh không thể giữ nổi bí mật thì làm sao có thể nhờ vào người khác giữ giúp anh? Một chữ anh cũng không dám nói, có một lần anh tự hỏi mình, em thích anh không? Em có lẽ cũng có lúc thích anh chứ? Nhưng trước giờ vẫn không dám hỏi em”.

Giang Thánh Trác quay đầu nhìn cô cười, nụ cười bình thản ấm áp, mang theo vẻ mệt mỏi suy sụp, trong mắt tựa như vẫn mang theo một chút tuyệt vọng, “Còn gì nữa? Chắc là hết rồi. Thật ra cũng có rất nhiều rất nhiều, bây giờ anh nghĩ không ra, em còn muốn biết gì nữa?”Trải qua bao nhiêu ngày đêm như vậy, sao có thể diễn tả hết qua vài câu nói?

Kiều Nhạc Hi vốn đang yên lặng nghe bỗng nhiên ôm đầu gối nhỏ giọng khóc lên.

Giang Thánh Trác cảm giác được trong lòng cô cũng buồn phiền, giống như có một cái gì đó đang lặng lẽ rời khỏi cậu, loại cảm giác đau đớn từng chút này cứ triền miên không dứt cuốn lấy người cậu, hành hạ cậu.

Giọng nói của cậu rõ ràng run rẩy nhưng vẫn miễn cưỡng xen lẫn ý cười, “Anh làm em sợ rồi phải không?”

Kiều Nhạc Hi khóc đến mức không thở nổi, ra sức lắc đầu.

Giang Thánh Trác nhìn cô khóc cả người gồng lên, bên cạnh vừa đưa khăn tay vừa nhỏ giọng khuyên, “Đừng khóc nữa, lát nữa về nhìn coi biến thành cái dạng gì đây, nếu anh Hai nhìn thấy, anh ta không đánh chết anh mới lạ? Anh vừa mới xuất viện, chắc bị đánh trở vào đó mất”.

Kiều Nhạc Hi hít hít mũi, từ từ nín khóc, trong lòng có nhiều điều muốn nói với cậu nhưng đúng lúc này không biết nên bắt đầu thế nào.

Giang Thánh Trác sợ cô ngồi lâu bị cảm, thấy cô cũng ngừng khóc, thuận tiện đứng dậy thoải mái nói, “Được rồi, chúng ta trở về đi, nếu chúng ta không về bọn họ sẽ nóng nảy mất”.

Nói xong xoay người đi, nụ cười trên mặt dần không giữ được, đôi mắt từ từ đỏ lên.

Nhạc Hi, anh biết, qua đêm nay chúng ta chỉ sợ không còn cơ hội ngồi trò chuyện với nhau như vậy nữa; qua đêm nay, anh e rằng chỉ có thể làm anh trai của em.

Kiều Nhạc Hi từ từ ngẩng đầu lên, đưa lưng về phía cậu, giọng nói vì khóc một lúc nên có chút khàn, “Giang Thánh Trác, tên khốn này! Anh chỉ biết khi dễ em! Các người đều khi dễ em, Mạnh Lai khi dễ em, Bạch Tân Tân khi dễ em, snh cũng khi dễ em..... Từ lúc nhỏ anh đã khi dễ tó..... Giang Thánh Trác, cậu bắt quá ỷ vào em yêu anh.....”

Kiều Nhạc Hi nói năng lộn xộn, nước mắt không dễ dàng kiềm chế lần nữa nhanh chóng chảy xuống.

Bước chân Giang Thánh Trác đột ngột dừng lại, quay mạnh đầu, đi nhanh về phía cô, cảm xúc không thể không chế hỏi, “Em vừa nói cái gì?”

Kiều Nhạc Hi chỉ lo khóc, cái gì cũng không nói được.

Năm đó, khi cô vẫn còn non nớt, tuổi trẻ hết sức lòng bông. Ngày hôm đó cô đi tìm Giang Thánh Trác, theo khúc rẽ chỗ lầu nghe được cậu nói chuyện với người khác.

“Haiz, Kiều Nhạc Hi có vẻ không thích cậu, sao lại đối xử tốt với cậu vậy?”

Nghe xong câu đó, tim cô đập rộn lên, vì chột dạ nên chưa kịp nghe Giang Thánh Trác nói gì liền nhanh chóng chạy mất.

Ai ngờ buổi chiều Giang Thánh Trác tới dò hỏi cô, hỏi cô thích loại bạn trai thế nào, cô nói bậy bạ vài câu đuổi cậu ta đi.

Ai ngờ không tới mấy ngày sau, cậu ta nhét một lá thư vào tay cô.

Tối hôm đó, cô nằm trên giường ôm đèn pin nhìn lá thư suốt cả đêm, hy vọng tất cả đều là sự thật, càng hy vọng nhiều lá thư này là cậu viết cho cô.

Nhưng mà, chữ viết rõ ràng không phải của cậu mà là của Diệp Tử Nam.

Bọn họ từ nhỏ cùng học luyện chữ bằng bút lông nên nét chữ của ai dĩ nhiên dễ dàng nhận ra.

Lá thư tình này chắc là kết quả của mấy học sinh nam nhàm chán mà viết ra? Người ra ý kiến, người viết chữ, người ra lời mà cô hoàn toàn bị bọn họ trêu chọc, thật sự là đáng thương.

Cô càng lúc càng nổi giận, phần khác bởi vì chột dạ, bọn họ vậy mà đi chọc cô? Có phải vì biết cô thích cậu ta không? Sau này cô nên đối mặt với cậu ta như thế nào đây?

Không ngờ ôm lá thư ngủ suốt một đêm.

Ngày hôm sau, không mang chút lo lắng nào, trên mặt chỉ có sự nổi giận dữ dội đem lá thư ném trên người cậu. Quả nhiên là cậu tới giải thích, nói tất cả đều là trò đùa.

Thì ra tất cả giống như dự đoán của cô.

Cô suy sụp, cậu vẫn vui vẻ hỏi cô có người trong lòng hay không, hỏi cô thích Diệp Tử Nam hay là Thi Thần.

Kiều Nhạc Hi chột dạ lại thêm phiền não, nói là Diệp Tử Nam là người cô thích, thoát đầu chỉ định đuổi cậu ta đi ai ngờ cậu ta còn khuyến khích cô viết thư hồi âm.

Lúc đó, cô biết câu trả lời của cậu, cậu không thích cô. Nếu không tại sao cậu có thể giúp cô viết thư tình cho người khác.

Cô thất vọng, chỉ tùy tiện chép đầu đó rồi ném lại cho cậu, cậu còn thề nhất định sẽ chuyển tới tận tay Diệp Tử Nam.

Cậu càng làm như vậy, trong lòng cô càng khó chịu, sau này cũng không dám nghĩ nhiều nữa.

Kiều Nhạc Hi nói dứt quãng xong, Giang Thánh Trác cũng trợn tròn mắt.

Thì ra toàn bộ đều là thật giả hỗn độn, thì ra bọn họ đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy!

33. Chương 33: Thu Dọn Sạch Sẽ

Giang Thánh Trác nâng cô đứng dậy, đóng cửa, một lần nữa trở lại hành lang.

Cậu ta rất thoải mái thanh cổ họng, trong mắt hiện lên chút gian xảo, giọng nói vẫn đều đều như cũ không dám làm kinh động tới cô, “Em nói là, em thích anh, rất nhiều năm?”

Kiều Nhạc Hi vẫn còn chìm đắm trong bầu không khí vừa rồi, cúi đầu suy nghĩ nhìn xuống hoa văn trên thảm, thành thật gật đầu.

Giang Thánh Trác theo trình tự dự đoán, “Thật sự?”

“Ừm”

“Cái gì thật?”

“Em thích anh rất nhiều năm”.

Kiều Nhạc Hi bị hỏi liên tiếp mấy câu mới cảm thấy có điều khác thường, cô nhất thời không rõ mới ngẩng đầu lên nhìn Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác mặt mày hớn hở, lộ ra vẻ mặt anh tuấn, “Thế này có được xem là em thổ lộ với anh không?”

Về mặt cười xấu xa của cậu ta có giống chút nào với bộ dạng thâm tình như lúc nãy?

Kiều Nhạc Hi giờ mới phát hiện mình bị mắc mưu, đỏ mặt giơ tay đánh lên người cậu. Giang Thánh Trác thuận thể bắt lấy tay cô đặt trên ngực, ôm cô vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên Giang Thánh Trác quang minh chính đại ôm cô. Cô cũng ngoan ngoãn yên lặng trước ngực cậu, mềm mại dịu dàng như con mèo nhỏ, hơi thở ấm áp từ cơ thể cô thông qua chiếc áo mỏng xuyên qua lớp áo trước ngực cậu khiến lòng cậu thật khoan khoái. Loại cảm xúc này mang đến một cảm giác không chân thực.

Cậu cũng không còn ở cái tuổi đỏ mặt tim run, thời thiếu niên trước kia, cậu đã sớm lạnh nhạt. Có lẽ chỉ có cô gái nhỏ trong ngực này mới có thể mang lại những ngày tháng tự tại vui vẻ trở về.

Cậu không rõ tâm trạng hiện giờ nên diễn tả thế nào, giống như từ lâu bản thân cậu hiểu rõ, có một thứ mà cả đời này cậu mãi mãi cũng không có được nhưng đột nhiên, một ngày nào đó cậu phát hiện vật đó vẫn luôn nằm trong túi mình. Vừa kinh ngạc lẫn vui mừng, hai niềm vui bất ngờ dâng lên, sau đó bỗng nhiên thất vọng.

“Không cãi nhau nữa, chúng ta phải hòa thuận đem những năm tháng lãng phí bù đắp lại nhé”.

Giang Thánh Trác cầm vẫn đặt trên đầu cô nói nhỏ, không biết là nói cho Kiều Nhạc Hi nghe hay tự nói cho chính mình nghe.

Kiều Nhạc Hi vừa rồi khóc một lúc lâu, lúc này đang dựa vào người cậu có chút mệt mỏi. Vừa nghiêng đầu, nhìn thấy trên mặt sàn có mấy bóng người di động, cô đẩy Giang Thánh Trác ra, bước tới vài bước bắt gặp Diệp Tử Nam, Thi Thần, Tiêu Tử Uyên còn có Kiều Dự đang đứng trong góc tường nín cười. Cả bọn đang rình coi bị bắt tại trận, về mặt không được tự nhiên nhưng vì tất cả hết sức thân thiết nên rất nhanh đã che dấu, thay vào đó là vẻ mặt tươi cười nhìn hai người.

Kiều Nhạc Hi lập tức đỏ mặt, Giang Thánh Trác che cô phía sau lưng mình, híp mắt nhìn kỹ bốn người, giống như đang đợi họ giải thích.

“Khụ, à, chuyện này, tớ thấy hai người đi ra ngoài lâu vậy còn chưa trở lại nên đến xem thế nào” - Thi Thần nhảy ra tạo khoảng cách với ba người kia.

“Tớ đi toilet thuận đường nên đi qua” - Diệp Tử Nam nhích lại gần Thi Thần chứng tỏ lập trường.

Giang Thánh Trác vẽ mặt giả cười gật đầu, hỏi hai tên còn lại, “Vậy nhóm người này, người hầu Tiêu tử kính mến và đây tớ Kiều thân yêu?”

Tiêu Tử Uyên vẽ mặt đứng đắn, “Tớ thật sự là đi ngang qua, cậu nhìn thấy bộ dạng tớ thế này giống người nhiều chuyện sao? Mấy chuyện như vậy ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của tớ!”

Kiều Dự mang vẻ mặt hợp tình hợp lý, “Tôi tới tìm em gái của mình, có vấn đề gì sao?”

Giang Thánh Trác biết sự ảnh hưởng của Kiều Dự với Kiều Nhạc Hi, sau này cũng có nhiều chuyện còn cần cậu ta giúp đỡ nên tất nhiên không dám nói gì thêm.

Kiều Nhạc Hi đứng cúi đầu phía sau cậu hai tay nắm lấy ngón tay của cậu chơi đùa, bị bốn người cười chọc làm cả khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

Giang Thánh Trác cảm nhận lòng bàn tay lạnh lạnh của cô, cau mày đuổi bọn họ đi. Mà bọn họ cũng cười toe toét về lại bàn tiệc.

Giang Thánh Trác xoay người xoa đầu cô cười, “Chúng ta cũng trở lại đi”.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên trở mặt, hất tay cậu ra, “Em không muốn quay lại”.

Tay Giang Thánh Trác mon men nắm lại như cũ, cười không nghiêm túc hỏi, “Tại sao?”

“Anh nói xem!” - Kiều Nhạc Hi hung dữ trừng mắt nhìn cậu, vừa rồi cậu ta với Lý Thư Dao liếc mắt đưa tình mập mờ như vậy còn hỏi!

Giang Thánh Trác nhìn thấy bộ dáng như xù lông của cô, chỉ sợ một giây sau sẽ trực tiếp nhảy qua cào cậu, cậu chỉ cười không nói, nhờ phục vụ vào phòng lấy áo khoác và túi ra giúp họ. Sau đó hai người lặng lẽ ra về.

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi tay trong tay đi chậm chậm bên đường. Thời gian cũng không trễ lắm, bên đường còn thấy đa dạng người qua đường.

Quán ăn vặt bên đường, người làm đứng ngay nồi cháo hầm hấp chào hỏi khách, đáng vẻ vội vàng nhìn người qua đường đang vội vã qua lại, còn có cặp tình nhân đang cãi nhau, cặp khác thì tay trong tay tình tứ đi dạo.

Giang Thánh Trác đang cúi đầu giúp cô choàng khăn quanh cổ, ngón tay ấm áp lúc vô tình xoẹt qua má cô sau đó nổi lên một chút hồng.

Kiều Nhạc Hi ngoan ngoãn đứng im gần sát bên người cậu, ngẩng đầu lên nhìn cậu. Cậu cũng không nhìn cô, nghiêm túc đem tóc của cô vén lên cao, sau đó cả bàn tay cậu nắm chặt tay cô nhét vào trong túi áo, một câu cũng không nói.

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu nhìn cậu, hai mắt cậu nhìn về phía trước nhưng khóe miệng tự nhiên cong lên chứng tỏ tâm trạng hiện giờ vô tình tốt.

Có lẽ vì hạnh phúc tới quá đột ngột nên cả hai không giống trước kia cứ đầu vô mồm mồm chuyện vặt vãnh. Không khí yên lặng suốt đường đi. Tuy nhiên loại yên lặng này không phải là yên lặng xấu hổ, dưới ánh đèn mờ nhạt hai bóng người như có như không quấn lấy nhau mang đến một loại yên lặng ấm áp lạ thường.

Đi được một lúc, Kiều Nhạc Hi vẫn nhịn không được mở miệng, “Dạ dày sao rồi?”

Giang Thánh Trác nhéo mạnh tay cô, từ lỗ mũi “hừ” một tiếng, khóe mắt hơi nhíu, “Chờ em hỏi tới chắc tớ cũng sắp chết rồi!” “Phi phi phi” - Kiều Nhạc Hi lập tức nhảy dựng lên, “Không nên nói lung tung!”

Giang Thánh Trác xoa mặt cô, “Vậy tại sao không đến thăm anh?”

Hai mắt Kiều Nhạc Hi đảo qua mấy vòng, vừa định mở miệng thì bị Giang Thánh Trác nói thêm một câu, “Đừng nói với anh em không biết!”

Kiều Nhạc Hi cúi thấp đầu, mũi chân vẽ bậy trên mặt đất nói nhỏ, “Không phải lúc đó hai người đang cãi nhau sao, em sao đi tìm anh được....”

Giang Thánh Trác kéo cô đi tiếp, bộ dáng không biết làm thế nào, “Đúng là thiệt thòi gì cũng trải qua hết!”

“Không phải, lúc đó em nghĩ anh thích Mạnh Lai.....”

“Em nghĩ! Em muốn biết gì sao không tới hỏi trực tiếp anh? Người khác nói thế nào em cũng tin như vậy? Tại sao từ trước tới giờ em không nhớ là phải chạy qua hỏi anh?”

Kiều Nhạc Hi đi theo bước chân của cậu, nhìn cậu nổi giận đùng đùng không dám phản bác chỉ im lặng lắng nghe.

Giang Thánh Trác không phải trách móc cô mà cậu đang tự trách chính mình. Đối với quá khứ mấy năm qua cậu vẫn luôn canh cánh trong lòng, cho dù cậu muốn thay đổi điều gì đi nữa cũng không được vì tất cả đã là những năm tháng đã qua.

Giang Thánh Trác đưa cô lên lầu, Kiều Nhạc Hi tìm chìa khóa mở cửa rồi mới quay qua hỏi cậu, “Có muốn vào ngồi không?”

Giang Thánh Trác đứng dựa cửa, vẻ mặt không đứng đắn đùa hỏi, “Mùa đông khắc nghiệt, đêm khuya yên tĩnh, đêm dài mênh mang, chúng ta là trai-gái-cô-đơn, em đưa ra yêu cầu cảm dỗ như vậy có biết ý nghĩa gì không?”

Nhà của cô cậu tới cũng mấy trăm lần rồi, mỗi lần tới đều là bộ dạng trở về nhà mình. Kiều Nhạc Hi mở cửa, trực tiếp lôi kéo cậu vô trong, “Em ngay cả không mặc quần áo anh cũng xem qua rồi còn sợ gì nữa”.

Giang Thánh Trác nghe vậy giật mình, không nói nữa.

Nói là ngồi một lát, nhưng từ khi Giang Thánh Trác ngồi xuống cầm cốc trà nhìn chằm chằm tivi thỉnh thoảng lâu lắm mới đưa lên miệng hớp một hớp, cũng không có ý định ra về.

Kiều Nhạc Hi nhàm chán nhìn tin tức trong tivi ngáp, “Này, em mệt rồi”.

Giang Thánh Trác nhìn cô, “Vây đi ngủ đi”.

Lời nói lẩn ánh mắt kia muốn thuần khiết bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu thuần khiết.

Kiều Nhạc Hi chỉ tay ra cửa, “Vây em không tiện đâu”.

Giang Thánh Trác vẻ mặt kinh ngạc, “Em để anh đi?”

Kiều Nhạc Hi thật bình tĩnh nhìn cậu, “Không vậy thì sao?”

Giang Thánh Trác thương xót kể khổ, “Em còn nhớ rõ không, chúng ta là đi bộ về, anh không có xe, nhà anh cách chỗ này khá xa, em nỡ lòng nào để anh đi bộ trở về xa như vậy? Anh đúng là mới ra viện.....”

Kiều Nhạc Hi vừa nhớ tới cái gì, híp mắt cười rộ lên, “Đúng đúng đúng, thân thể anh suy nhược, là hoạt động quá độ với Lý Thư Dao, em nhớ rồi!”

Giang Thánh Trác lập tức im lặng, cậu càng nhìn nụ cười quỷ dị của cô trong lòng càng thấy hối hận. Đúng là gây ông đập lưng ông đây mà!

Kiều Nhạc Hi vẫn giữ nguyên nụ cười quỷ dị đó, mãi tới lúc kéo cậu ra khỏi sô-pha đẩy ra cửa, mới hung tợn nói, “Tự đem bản thân thu dọn sạch sẽ rồi quay lại tìm em!”

Sau đó đóng sầm cửa lại.

Giang Thánh Trác vô tội sờ sờ cái mũi, gõ cửa giải thích, “Anh và cô ta thật sự không có gì”.

Kiều Nhạc Hi bên kia cánh cửa trả lời, “Không phải là chỉ mình ”cô ta“, là mấy ”cô ta“!”

“Em cho anh vào trước đã, bên ngoài lạnh lắm”.

“Không được!” - Kiều Nhạc Hi vốn đang bồng bồng nổi giận bỗng nhiên ỉu xìu, “Em cho người lái xe tới đón anh, anh đừng chờ ở cửa, em đi vào đây, chào nhé”.

Giang Thánh Trác nhìn cánh cửa không nhúc nhích chút nào liền hiểu rõ, thì ra cô gái nhỏ của cậu đang thẹn thùng.

Tươi cười trên mặt không đổi thậm chí còn rực rỡ hơn, cậu khẽ hát mấy câu tới thang máy. Mới đầu cậu không có ý định gì, chỉ là thói quen muốn chọc ghẹo cô. Trước kia vì cố kị nhưng hiện tại, cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận nên dĩ nhiên cậu không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Giang Thánh Trác đợi dưới lầu một thì có xe chậm rãi tới đón, sau khi ngồi yên ổn trên ghế cậu mới quay qua hỏi, “Đưa cô ấy trở về rồi?”

Diệp Tử Nam dựa lưng vào ghế gật đầu, “Cái gì cần nói tớ đã nói, cô ấy cũng hiểu rõ ý của cậu. Lý Thư Dao là người thông minh, mắt chọn người đẹp của cậu đúng là khiến người khác không thể không bội phục”.

Giang Thánh Trác cắt ngang lời cậu ta, “Dừng! Dừng lại! Lời này của cậu không có gì hay, tớ và cô ấy thật sự không có gì!”.

Diệp Tử Nam cười cười không nói nữa.

Giang Thánh Trác liếc cậu một cái, phần sáng tối trong xe hiện lên vẻ mặt cậu hiện sự mệt mỏi rõ ràng, “Sao vậy? Vừa mới kết hôn không phải là lúc lòng xuân phơi phơi sao?”

Diệp Tử Nam âm thầm cười, nửa mở nửa khép mắt, “Mỗi nhà đều có chuyện khó riêng”.

Giang Thánh Trác biết cậu không muốn nói nên cũng không hỏi nhiều, trong lòng bắt đầu tính toán nên thu dọn sạch sẽ như thế nào.

34. Chương 34: Ngọt, Cực Kỳ Ngọt

Ngày hôm sau đi làm, Kiều Nhạc Hi đang đứng đợi thang máy thì gặp Quan Duyệt, cả hai cười chào hỏi.

Quan nhìn nhìn cô đầy ẩn ý, “Có chuyện gì vui sao? Nhìn em cao hứng như vậy?”

Kiều Nhạc Hi tay sờ mặt mình hỏi lại, “Em thật biểu hiện cao hứng lắm sao?”

Quan Duyệt nói chuyện là lướt kéo dài giọng, “Em hiện tại với cảnh sống giờ chết giờ hôm trước thì đúng là một trời một vực”.

Kiều Nhạc Hi lấy hai tay che mặt, quay đầu nhìn ảnh phản chiếu của tấm thủy tinh bên cạnh, tuy cả khuôn mặt bị che khuất nhưng vẫn thấy được đôi mắt như đang cười kìa có muốn dẫu đi cũng không được.

Quan Duyệt nhìn bộ dáng mắt hờn của cô nhỏ giọng hỏi, “Với Giang Thánh Trác... tốt rồi huh?”

Kiều Nhạc Hi như bị kinh hãi, giọng nói cũng tăng cao, “Sao chị biết?”

Quan Duyệt cười thích thú nhìn cô, nhìn một lúc lâu mới từ từ mở miệng, “Hai người không phải thường xuyên cãi vã rồi hòa thuận, hòa thuận xong rồi lại cãi nhau sao, chị đoán được thì có gì đâu mà lạ? Vậy em nghĩ xem chị và em nói đến chuyện gì?”

Kiều Nhạc Hi cắn môi, cô quả thật là suy nghĩ nhiều, nghiêm mặt hồi lâu mới nói nhỏ bên tai Quan Duyệt mấy câu.

Quan Duyệt vừa nghe vừa cười, đến khi nghe xong thì cười lớn tiếng.

Kiều Nhạc Hi liếc mắt nhìn cô, “Chị cười cái gì?”

Quan Duyệt chờ mấy người khác vào thang máy hết, giữ cô lại chờ đợt thang máy tiếp, nhìn xung quanh không có ai mới mở miệng.

“Đối với kết quả này, chỉ sợ người ngạc nhiên chỉ là hai người trong cuộc như các người thôi. Những người tinh mắt đều có thể đoán được đây là chuyện sớm muộn. Nhạc Hi à, em là loại người nào, kiêu ngạo thông minh như thế, đối với người đàn ông không thích cho tới giờ đều bị cuốn đi như lá vàng rơi rụng tàn khốc vô tình, nếu trong lòng em không có cậu ta, làm sao có thể cho phép bản thân cùng cậu ta dây dưa không rõ, vướng mắc không thôi? Còn Giang Thánh Trác à, lấy tư cách của cậu ta, một đồng con gái yêu thương nhưng nhớ, cậu ta chịu chấp nhận bị em suốt ngày chế nhạo châm chọc, tìm phiền phức sao? Hai người mấy người đúng là có ý tứ nha, người tình ta nguyện, ai cũng không mở miệng trước nhưng người ngoài nhìn vào đều thấy rõ, chỉ có hai người cứ mơ mơ hồ hồ”.

Kiều Nhạc Hi im lặng nghe Quan Duyệt nói, lại tự suy nghĩ một lúc lâu, cô bỗng nhiên muốn gặp mặt Giang Thánh Trác.

Khi Quan Duyệt còn muốn nói gì đó thì tình hình dừng lại, huých vào người cô, Kiều Nhạc Hi theo tầm mắt của cô ấy nhìn qua, thấy Tề Trạch Thành đang vội vàng chạy theo Bạch Tân Tân giải thích gì đó, vẻ mặt nhếch nhác.

Bạch Tân Tân đi đến gần nhìn thấy hai cô thì trên mặt hơi xấu hổ, dừng bước xoay người gạt tay Tề Trạch Thành ra, nhìn cậu cười ngạo nghễ thông dong bước tới gần.

Kiều Nhạc Hi và Quan Duyệt nhìn nhau vài giây, trong mắt đều là ý cười, sau đó chào hỏi sôi nổi.

Tề Trạch Thành nhìn Kiều Nhạc Hi trên mặt cũng có chút lúng túng, miễn cưỡng cười nói đáp lại.

Kiều Nhạc Hi không quen nhìn Bạch Tân Tân ngẩng đầu không coi ai ra gì, chọc ghẹo Tề Trạch Thành, “A, Tổng giám sát Tề được điều về đây sao?”

Tề Trạch Thành cười không được tự nhiên, “Không, tôi có chút việc riêng nên về trụ sở giải quyết một chút....”

Bạch Tân Tân giờ không ngại trang nữa, nhìn Kiều Nhạc Hi cười châm chọc, chanh chua nói, “Có phải đối với người đàn ông nào cô cũng luôn luôn quan tâm như vậy?”

Kiều Nhạc Hi không chút nổi giận, mỉm cười nói, “Không phải là quan tâm, tôi chỉ muốn nói Tổng giám sát Tề một tiếng, cậu ấy bị điều đi quá vội vàng, tặng tôi ”nhân duyên” tôi vẫn chưa có cơ hội trả lại, vừa đúng dịp này cậu ấy trở lại nên tôi trả lại thôi”.

Quan Duyệt ở một bên cười tít mắt, “Ừm, tôi còn nhớ rõ lần trước Tổng giám sát Tề vung một khoản lớn mua cả một phòng đầy hoa đắt tiền, rất là xinh đẹp”.

Bạch Tân Tân đen mặt, “Các người có ý gì?”

Kiều Nhạc Hi nhún mày cười, “Không có ý tứ gì, chỉ muốn hỏi cô một chút, cái tôi chơi đùa xong không biết người tới sau ”nhận hàng” có cảm nghĩ gì thôi”.

Quan Duyệt bên kia “sợ thế giới chưa đủ loạn” cố gắng chăm thêm ngòi nổ, “Nhạc Hi, sao cậu có thể nói như vậy, Tổng giám sát Tề rõ ràng rất coi trọng..... gia cảnh của Bạch tiểu thư thôi!”.

Lần này mặt mày Bạch Tân Tân hết xanh rồi lại trắng, Tề Trạch Thành vẻ mặt xấu hổ nhìn cô ta, vừa định giải thích, “Tân Tân, nghe anh nói.....”

Bạch Tân Tân đẩy cậu ta ra, “Anh câm miệng cho tôi!”

Nói xong quay người bỏ đi, Tề Trạch Thành cau mày liếc nhìn hai người một cái rồi đuổi theo sau.

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt đồng tình nhìn hai bóng lưng, lắc đầu thở dài, “Chia cắt nhân duyên, thật là tội lỗi, tội lỗi!”

Quan Duyệt đứng bên cạnh hô to, “Thật sự là vô cùng hả giận nha!”.

Kiều Nhạc Hi cùng cô đi vào thang máy, “Thế nào, dám đắc tội con ông cháu cha à, không ngờ cậu dám đụng tới đó!”

Quan Duyệt vẻ mặt bất cần, “Cô ta mà muốn đâm thọc chị, chị sẽ quăng đơn từ chức vô mặt cô ta, sau đó hét một tiếng, bà đây không còn liên quan gì nữa! Sau đó về nhà để Tạ Hằng nuôi, vậy còn vui hơn nữa chứ!”

Hai người liếc nhau cùng cười ra tiếng.

Mấy ngày kế tiếp, Kiều Nhạc Hi thật sự không gặp mặt Giang Thánh Trác, trái lại vì công việc còn chạm mặt Bạc Trọng Dương mấy lần.

Kiều Nhạc Hi nghĩ tới việc muốn nhắc đến chuyện giữa cô và Giang Thánh Trác với cậu ta nhưng nghĩ lại cô và Bạc Trọng Dương cũng không hề hẹn thề thốt gì nên nếu tự mình mở miệng đề cập có phải chứng tỏ bản thân tự mình đa tình hay không?

Do dự vài lần, thôi tạm thời cứ dần xuống vậy.

Buổi tối chín giờ, Kiều Nhạc Hi đang ngồi trên sofa chỉnh sửa tài liệu trên laptop, nghe được tiếng mở cửa, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang Thánh Trác một thân âu phục, tay cầm hồ sơ đi tới.

Từ cửa đến phòng khách chỉ ngắn ngủi mấy bước mà nhìn cậu đi lại cảm giác có vẻ phong tình khác. Kiều Nhạc Hi cau mày hỏi, “Tại sao anh có chìa khóa nhà em?”

Vẻ mặt Giang Thánh Trác biểu hiện đương nhiên, “Em đã quên nhà này ai giúp em tìm, lúc thuê căn hộ này anh cũng có một chân trong này”.

Kiều Nhạc Hi không nói gì, nhìn bộ dạng tự nhiên tự đắc của cậu, nhớ đến mấy hôm nay cậu ta không thèm đến tìm cô khiến trong lòng cô dâng lên cảm xúc không tự nhiên.

Cô đặt laptop xuống, đem kính đen đeo lên, nghiêng đầu trêu chọc, giống như bộ dáng của một tú bà, “À, cậu Giang, cuộc sống về đêm hôm nay kết thúc như thế nào? Là cô gái không phục vụ chu đáo sao?”

Đôi mắt đào hoa của Giang Thánh Trác lúc này nhướng cao, có thể là uống rượu, mị hoặc vô cùng, đem áo khoác tùy ý vắt trên lưng ghế sofa, cười tít mắt tới gần cô, trêu tức trả lời, “Trong nhà có mỹ nữ như thế này đợi anh thì anh nào còn tâm tư nào đùa giỡn với hoa dại bên ngoài?”

Nói xong ném kính đen của cô sang bên cạnh, từng bước tới gần, hô hấp nóng bỏng phả trên mặt Kiều Nhạc Hi.

Kiều Nhạc Hi căng thẳng trong lòng, vừa định đẩy cậu ta ra, môi của cậu không dấu hiệu nào rơi xuống, mềm lạnh lạnh, giống như vẫn mang theo hơi lạnh bên ngoài.

Đầu óc cô giống như “Oanh” một tiếng nổ tung, trong nháy mắt ngây người, lưỡi của cậu linh hoạt tham lam tiến vào miệng cô, dịu dàng mềm mại đảo qua môi và lưỡi, sau cùng ngậm chặt môi cô rồi cắn nhẹ một cái mới vừa lòng buông ra.

Nụ cười rực rỡ trên mặt cậu càng ngày càng phóng đảng, giống như đang còn thưởng thức dư vị còn sót lại, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi dưới, giọng nói ái muội, “Quả nhiên rất ngọt!”.

Kiều Nhạc Hi lúc này mới vừa cơn khủng hoảng tỉnh lại, lập tức đẩy cậu nhưng không lung lay gì được cậu, Giang Thánh Trác ngược lại đến gần hơn, đôi mắt sáng đầy xuân tình nhìn cô chăm chú.

Kiều Nhạc Hi nhìn dáng vẻ đó là biết ngay cậu uống rượu, nghiêm mặt quay đầu đi, “Anh uống say, mau đứng lên.....”

Giang Thánh Trác đặt tay cô lên miệng hôn, miệng vẫn lặp lại, “Thật sự rất ngọt, anh còn muốn nếm nữa..... Em không biết buổi tối nay tên Điền Hạo kia nói tới chuyện này làm anh hận tới mức muốn lật bàn!”.

Nói xong thật sự kéo cô vào trong ngực, một tay nắm lấy eo, tay kia nắm lấy gáy cô, từ trên cao hôn xuống.

Điền Hạo và Giang Thánh Trác là bạn học thời Trung Học, năm đó Giang Thánh Trác và cậu ta cùng Kiều Nhạc Hi cùng chơi chung nhóm. Bọn họ học chung không bao lâu thì tách ra. Hôm nay Điền Hạo từ nước ngoài trở về, mọi người tổ chức tiệc chào đón cậu ta, Bạc Trọng Dương cũng có mặt, tự nhiên cũng nhắc tới Kiều Nhạc Hi.

Diễn Hạo uống không ít rượu, nói chuyện không kiêng dè gì, cầm ly rượu, nắc một cái, đi đến cạnh Bạc Trọng Dương với vẻ mặt chìm đắm trong hồi ức, “Thì ra hai người qua lại với nhau, tôi nói cho cậu biết, năm đó tôi còn hôn con nhóc đó nữa, mềm mại ướt át, cậu không biết ngọt như thế nào đâu, à không phải, cậu khẳng định biết, cậu cũng đã nếm qua, có phải ngọt lắm hay không....”

Một đám người vốn uống chút rượu, lại nhắc tới đề tài này, không khí lập tức nóng lên.

Bạc Trọng Dương thái độ đúng mực chỉ cười, không để ý mọi người ồn ào, chỉ nhàn nhạt trả lời, “Cậu không nên nói lung tung”.

So với một Bạc Trọng Dương bình tĩnh thì Giang Thánh Trác lại hận không thể lật bàn lên nhưng trên mặt không biểu hiện chút nào. Hai mắt vẫn buông xuống như cũ, khóe môi nhếch lên đầy ý tứ cùng nụ cười yếu ớt.

Tất nhiên trong đám người cũng có kẻ có khả năng nhìn mặt đoán ý, phát hiện ra vẻ mặt kém tươi của Giang Thánh Trác cười nói đùa.

“A a a, cậu Giang không vừa ý rồi”.

“Cậu thì biết cái gì, tình cảm anh em nhiều năm như vậy, làm anh trai dĩ nhiên không muốn bị người khác cướp đi chứ”.

“Cậu Giang, tuy nhiên đó là chỉ là em gái thôi, chắc chắn sẽ kết hôn, cuối cùng cũng cùng với người đàn ông..... Ha ha, đúng không?”

Một đám say rượu cười nói càng nói càng quá đáng, Giang Thánh Trác lạnh nhạt tiếp lời, “Cậu nói rất đúng, con bé kia cuối cùng là để cho người đàn ông....”

Tạm dừng vài giây, cậu nhìn Bạc Trọng Dương gần từng chữ, “Đáng tiếc không phải cậu”.

Trong phòng yên tĩnh, môi mỏng của cậu bỗng nhiên vẽ lên độ cong, “Các cậu từ từ chơi, cứ tính vào cho tớ, tớ đi trước đây”.

Tất cả mọi người khác cảm thấy ớn lạnh từ sau lưng truyền tới, rõ ràng điều hòa trong phòng còn đang phun khí ấm nhưng lại cảm giác không khí lạnh dần, còn nụ cười không tắt trên môi đó nhưng khiến người khác có cảm giác anh ta đang lạnh mặt.

Giang Thánh Trác đứng lên đẩy ghế sang một bên, bước ra khỏi nhà hàng, nhấn mạnh ga phóng nhanh tới nhà Kiều Nhạc Hi.

Kiều Nhạc Hi còn đang suy nghĩ lời cậu vừa nói, không ngừng phản kháng. Giang Thánh Trác sao lại bỏ qua cho cô.

Cô bị hôn tới đầu óc muốn mơ màng, hỏi, “Ừm..... chuyện này liên quan gì với Diễn Hạo?”

Giang Thánh Trác đột nhiên buông cô ra, ngón tay cái vuốt cánh môi cô, híp mắt hỏi, “Diễn Hạo có từng hôn qua chỗ này?”

Kiều Nhạc Hi nhớ tới chuyện này, lúc đó không biết chuyện gì xảy ra, cô không để ý ngẩng đầu lên vậy là chạm gần môi Diễn Hạo, chỉ là trong tích tắc cô lập tức đẩy cậu ta ra. Bởi vì chuyện này nên cô mới trở mặt với Diễn Hạo.

Kiều Nhạc Hi nhìn vẻ mặt nguy hiểm của Giang Thánh Trác, nhỏ giọng giải thích, “Chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái.....”

Giang Thánh Trác bỏ tay trên môi cô ra, bộ dáng đã hiểu rõ, “À..... chỉ là đụng nhẹ một cái... được được được lắm.....”

Nói xong mạnh mẽ sáp tới, đầu lưỡi từ từ vẽ theo vòng ngoài của môi cô, Kiều Nhạc Hi bị cậu đùa giỡn đến ngứa ngáy rạo rực trong lòng, mặt nóng lên, hô hấp cũng càng dồn dập, trong đêm yên tĩnh nghe qua có vẻ đặc biệt mờ ám.

Giang Thánh Trác dừng lại trên môi cô một chút hỏi, “Còn Bạc Trọng Dương? Đã từng thân mật hôn qua chưa?”

Kiều Nhạc Hi lắc mạnh đầu.

Giang Thánh Trác đi chuyển tới tai cô, nhỏ giọng nói, tựa như bị áp lực gì đó, “Nhạc Hi, đưa đầu lưỡi ra.....”

Nói xong lại hôn lên khoe miệng của cô, Kiều Nhạc Hi run rẩy vươn đầu lưỡi ra, một giây sau liền bị cậu ta quần lấy, khiêu khích mút vào, trong đầu cô trống rỗng.

35. Chương 35: Khiêu Khích

Giang Thánh Trác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, mê mang nhìn cậu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự kích thích, dòng kích thích này khiến cậu càng muốn giữ chặt lấy cô.

Kiều Nhạc Hi rõ ràng cảm nhận được vật cứng rắn phía dưới của cậu cùng với nhiệt nóng của nó. Cô có gốc cũng biết điều đó đại diện cho điều gì, cau mày chống cự, “Giang Thánh Trác, dừng, em sợ đau...”

Giang Thánh Trác hôn không ngừng lên chiếc cổ trắng ngần của cô, giọng nói ngắt quãng truyền tới, “Ngoan, để anh kiểm tra, anh sẽ không đi vào.....”

Tay cậu theo vật áo tiến vào, lướt qua vòng eo nhỏ đến vùng ngực cao vút, khẽ xoa bóp chậm chậm vân vân.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy cả người như có lửa nóng, từ mặt cho tới bụng dưới. Chiếc áo đơn bạc bị kéo xuống, trước ngực bị mặt vải ma sát càng ngày càng căng to ngứa hơn, môi lưỡi cậu từ từ đi xuống cho đến trước bầu ngực cuối cùng ngậm chặt đóa hoa mai, nút, cắn từng chút từng chút, đối với loại dày vỏ này khiến cô không tự giác thoải mái thở ra.

Giang Thánh Trác nhìn cô theo bản năng uốn ngực hướng tới miệng cậu, giọng cười khàn khàn, “Em cũng thích, đúng không?”

Kiều Nhạc Hi mặt đỏ như gấc, muốn phản bác nhưng không tìm được lời nào để nói.

Giang Thánh Trác hài lòng ngẩng đầu, nhìn cô quần áo xốc xếch nằm dưới người cậu, nhắm chặt mắt, tự đáy lòng càng ngày càng mãnh liệt, hô hấp cũng ngày càng rối loạn.

Trong mơ năm đó, cậu thường mộng xuân thấy Kiều Nhạc Hi cũng trần truồng thế này nằm dưới thân cậu, vẻ mặt si mê gọi tên cậu, nắm lấy tay cậu vuốt ve cơ thể chính mình, sau cùng để cậu tiến vào cơ thể cô.....

Loại cảm giác khoái cảm cực hạn chưa từng có này xông lên não, sau khi tỉnh lại phát hiện giữa hai chân có dòng nước ấm nên biết rõ chuyện gì xảy ra. Cái cảm giác chặt chẽ mềm mại cứ mãi lớn vồn trong đầu, ngoại trừ hoảng hốt nhưng đối với Kiều Nhạc Hi cậu càng ngày càng khát vọng sâu sắc. Thế nên ngày hôm sau, khi nhìn thấy cô, ánh mắt cậu tránh né không dám nhìn thẳng.

Đối với khát vọng cơ thể cô theo tuổi tác càng ngày càng mãnh liệt, cậu không chỉ một lần cảnh cáo chính mình là “Kiều Nhạc Hi là bạn bè”, “Cô hãy còn nhỏ, không được chạm tới cô”.

Thật ra tâm tư sâu kín của cậu, cậu canh giữ đóa hoa mềm mại mười mấy năm có thể nào để cho người khác hái đi? Ra nước ngoài mấy năm đó, cô không liên hệ với cậu, trong lòng cậu sợ hãi và ganh tị muốn điên lên.

Giang Thánh Trác không ngừng lưu luyến trên cơ thể cô, “Có người nào chạm qua nơi này?”

Kiều Nhạc Hi cảm giác có con kiến đang cắn nuốt mình, cảm giác tê dại này khiến cô muốn gằn sát cậu hơn, đến gần hơn nữa, thành thật trả lời, “Không có”.

Tay nắm lấy quả đào mềm làm nó biến dạng, Giang Thánh Trác mở miệng lớn ra ngậm chặt, khiêu khích cô, “Thật xinh đẹp, vừa tròn vừa nhọn, thật ngọt, còn ngọt hơn lúc này.....”

Kiều Nhạc Hi bởi vì lời nói trắng trợn của cậu mà mặt lặn tai đều đỏ, thân thể nổi lên phản ứng, cô cảm giác rõ ràng có một dòng khí nóng không thể khống chế đang tuôn trào.

Bàn tay Giang Thánh Trác không ngừng đi xuống phía dưới, xuyên qua lớp vải mỏng manh, xoa xoa nơi ẩm ướt bên dưới tinh tế vuốt ve, “Nơi này?”

Kiều Nhạc Hi lập tức khép chân lại, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, “Cũng không có.....”

Giang Thánh Trác hài lòng hôn nhẹ cô, “Thật là bé ngoan”.

Vừa nói vừa dút ngón tay vào, Kiều Nhạc Hi bị xâm nhập bất ngờ đau đớn giật mình tỉnh lại, cau mày kêu khóc, “Đau..... Anh nói anh không đi vào.....”

Cái cảm giác khắc khoải siết lấy ngón tay truyền tới tận đáy lòng, Giang Thánh Trác sảng khoái chột nhứ mày, có một ý nghĩa vừa mới nhen nhóm, tiện tay cởi bỏ thắt lưng, để lộ ra vật nóng cứng rắn, cười xấu xa, “Ngaoan, thay anh trai ngậm mút nó, anh trai sẽ bỏ qua cho em.....”

Nếu chuyện này xảy ra trong hoàn cảnh bình thường, Kiều Nhạc Hi khẳng định sẽ không bao giờ tin tưởng nhưng lúc này đầu óc cô bắt đầu rối tung rối mù, chỉ có thể miễn cưỡng làm theo những gì Giang Thánh Trác nói.

Cô quỳ gối giữa hai chân cậu, một bàn tay vịn lên eo cậu, một cánh tay kia nắm lấy vật cứng rắn của cậu về mặt khó xử nhìn lên, “Em không.....”

Giang Thánh Trác nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cố gắng kiềm chế, “Anh dạy em, đặt nó vào trong miệng..... Dùng răng cắn.....Ừ..... Mút nó..... đẩy nó sâu bên trong.....”

Giang Thánh Trác vuốt ve Kiều Nhạc Hi, một bên hướng dẫn, “Cảm giác được lỗ nhỏ tên đó không, dùng đầu lưỡi liếm liếm chỗ đó..... A...”

Chiếc lưỡi rắn linh hoạt khiến cậu lâng lâng, Giang Thánh Trác bỗng rên rỉ một tiếng, từ miệng Kiều Nhạc Hi có mấy sợi tơ óng ánh nổi tới vật cứng của cậu. Kiều Nhạc Hi đỏ mặt tim đập dữ dội, Giang Thánh Trác tâm trạng phơi phới.

Cậu không chút suy nghĩ hôn lên miệng cô, cả người ôm lấy cô, môi hai người không ngừng dây dưa mãi tới khi cô rên rỉ một tiếng cậu mới buông tha.

Cậu di chuyển thân thể, lần mò tới nụ hoa bên dưới, nhếch miệng cười, “Anh trai sẽ dạy em thật tốt, có biết đây là gì không?”

Kiều Nhạc Hi mím chặt môi, về mặt ngây thơ nhìn cậu, Giang Thánh Trác ghé vào tai cô phun mấy chữ, còn chưa nói xong đã bị Kiều Nhạc Hi đẩy ra, trốn tránh cậu, “Anh lưu manh!”

Giang Thánh Trác dính sát người cô không rời, về mặt phóng đảng cười, “Thật, em có muốn thử một chút không?”

Mấy cúc áo của cậu mở rộng toàn bộ lộ ra khuôn ngực vững chắc, Kiều Nhạc Hi vốn nhìn thấy là tim rộn ràng lên, lần này trong lòng dường như cũng dâng lên một cảm giác không biết tên, khiến cô khó nhịn được. Giang Thánh Trác lần này sờ lại chỗ đó, bỗng nhiên cười lên, “Ẩm ướt nhiều như vậy, thật là ngoan.....”

Tay cậu vừa nắn vừa xoa khiến cho hạt châu sưng to hơn, nghiêng đầu xem phản ứng của cô.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy khó chịu, loại cảm giác tê dại khiến cô sợ hãi, trong lòng hết sức trống rỗng, thân thể cũng không thể bị lấp đầy, vội vã muốn nhét đầy cảm giác trống trải lúc này lại không biết làm gì, mất cô không nén được ngấn nước tội nghiệp đáng thương nhìn Giang Thánh Trác, “Em khó chịu.....”

Giang Thánh Trác thấy mục đích cuối cùng cũng đã đến, ở bên cạnh dụ dỗ lấy vật cứng của mình nhẹ nhàng ma sát hỏi, “Có muốn anh đi vào hay không?”

Kiều Nhạc Hi co rút lại, “Đừng, đau.....”

Giang Thánh Trác kéo cô trở về, “Sẽ không đau đâu, anh sẽ thật nhẹ nhàng, một chút cũng không đau, còn có thể cực kỳ thoải mái”.

Khi Kiều Nhạc Hi còn đang do dự, Giang Thánh Trác đột nhiên thúc mạnh vào, tầng tầng lớp lớp thịt non lập tức ôm chặt vật cứng, cậu thoải mái thở ra.

Kiều Nhạc Hi lập tức la lên, loại đau đớn muốn đem cô xé ra làm hai lập tức trào lên, cô đẩy người cậu muốn thoát khỏi, “Anh đi ra, đau..... Anh nói không đi vào, khốn khiếp.....”

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng hôn nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng dụ dỗ, “Xuyt, đừng khóc, sẽ không đau nữa, anh cũng không muốn làm tổn thương em, tại vì anh không nhịn được..... Anh chịu đựng mười năm rồi, sao có thể chịu được.....”

Cậu nắm lấy tay cô, ngặm lấy ngón tay út từng chút từng chút một, kéo ra rồi lại rút vào, giống như ám chỉ cái gì, Kiều Nhạc Hi rút ngón tay về, đánh cậu, “Anh..... anh lưu manh!”

Giang Thánh Trác cười cười, thử di chuyển vài lần, dịch lỏng trong suốt óng ánh bắn ra, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cậu, tới đây thật sự không thể nhịn được.

Không biết đã thay đổi bao nhiêu góc độ, Kiều Nhạc Hi lập tức nũng nịu rên rỉ, cậu đẩy mạnh vào khối thịt mềm mại bên trong, tiếng rên của cô cũng tăng lên, cả người co rút.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên nhớ tới điều Điền Hạo nói lúc tối, liên tiếp va chạm hỏi cô, “Em gọi anh là gì?”

Kiều Nhạc Hi đang mơ màng bay bổng, không biết tại sao cậu đột nhiên hỏi như vậy cũng không còn hơi sức nghĩ tới, trong đầu cô chỉ nghĩ đến khoái cảm nơi kết hợp chặt chẽ giữa hai người

Giang Thánh Trác cúi người xuống, bên tai cô nhẹ giọng dỗ dành, “Em không phải vẫn cường điệu nói anh là anh trai của em sao?”

Kiều Nhạc Hi lặp lại lời cậu, “Anh trai.....”

Giang Thánh Trác nhú mày, “Em gái và anh trai sao có thể phát sinh ra chuyện này sao? Gọi là ông xã.....”

Kiều Nhạc Hi bị cậu làm cho hồ đồ, chỉ có thể làm theo ý cậu, “Ông xã.....”

“Anh là ông xã hay vẫn là anh trai?”

Kiều Nhạc Hi theo bản năng chọn cái sau, “Anh trai.....”

“Ngoan.....” - Giang Thánh Trác cười xoa lên nhụy hoa bên dưới cô, liên tiếp thúc mạnh vào để lộ ra một khoản thịt khiêu khích, “Anh trai đem thứ tốt cho em, đem chỗ này lấp đầy, đến lúc đó em gái giúp anh sinh một đứa nhỏ, có được không?”

“Được.....”

“Vậy em gái nói, em bé gọi anh đây là ba ba hay vẫn là cậu?”

Kiều Nhạc Hi chịu không nổi thân thể cậu và cùng miệng mồm khiêu khích, khóc lên, “Cậu.....”

Cậu nhìn cô, nói lớn bên tai cô, “Về sau nếu còn nói với người khác anh là anh trai thì anh lập tức giết chết em!”

Kiều Nhạc Hi chỉ nghe được nửa câu đầu liền bị thủy triều cuộn cuộn nhấn chìm, bên tai không còn nghe cậu nói gì nữa, trước mắt chỉ thấy cả một trời đầy pháo hoa tản ra.

Giang Thánh Trác vận động cảm nhận sự co rút của nụ hoa cô co rút, “Thật chặt..... Thật thoải mái.....”

Sau khi tỉnh lại, Kiều Nhạc Hi chỉ thấy toàn thân đau nhức, vật kia của Giang Thánh Trác còn nằm trong người cô đang lớn dần lên, nóng hổi, như muốn làm cả người cô tan chảy, cô bỗng nhiên sợ hãi, hai mắt đầy nước cầu xin cậu, “Không được..... anh đi ra ngoài.....”

Giang Thánh Trác vẫn đang thích thú tràn đầy không ngừng hoạt động, đem chân cô co lại trước ngực, tiến vào vừa sâu vừa mạnh, khoái cảm dần dần tăng nhanh, cậu còn khiêu khích cô, “Cái gì không được..... Vậy em tìm cách để anh đi ra đi.....”

Kiều Nhạc Hi dường như hiểu ra điều gì, dùng lực kéo bụng dưới trở lại. Giang Thánh Trác bị cô kéo mạnh ra gần như muốn rời khỏi người cô, mới vừa rút ra, Kiều Nhạc Hi lập tức cảm nhận có một dòng chất lỏng ẩm áp phun trên người cô.

36. Chương 36: Ghen

Giang Thánh Trác ôm Kiều Nhạc Hi vào phòng tắm trong phòng, vừa rồi bị rượu kích thích mạnh mẽ muốn cô, hiện tại có chút lo lắng, không biết khi cô tỉnh lại sẽ có phản ứng thế nào.

Cậu hoàn toàn không hối hận, thậm chí cảm thấy có chút may mắn, nếu không thì không biết chuyện này còn kéo dài đến khi nào nữa. Nhưng mà, còn cô thì sao?

Giang Thánh Trác hôn nhẹ lên trán Kiều Nhạc Hi, trong lòng chợt dạ lại nhịn không được cười khổ, mặc dù hai người khó khăn lắm mới quay lại bên nhau nhưng như vậy cũng không dám chắc. Mỗi lần đối mặt với người phụ nữ này cậu không có biện pháp nào nắm bắt được.

Đang suy nghĩ, di động của Kiều Nhạc Hi vang lên, Giang Thánh Trác thò tay qua lấy điện thoại bên kia giường nhìn xem, rất nhanh trả lời máy, “Anh Hai”.

Kiều Dụ nghe nghe thấy trả lời cũng không nghĩ nhiều hỏi, “Sao lại là cậu, Nhạc Hi đâu?”

Giang Thánh Trác nhìn người phụ nữ trong lòng mình, trả lời hợp tình hợp lý, “Cô ấy ngủ rồi”.

Kiều Dụ nhớ tới cảnh kia ở khách sạn ngày hôm đó, lần này có hơi chần chừ mở miệng, “Lúc này hai người..... đang ở chỗ con bé hay ở chỗ của cậu?”

Giang Thánh Trác thành thật nói, “Em ở cùng với cô ấy”.

Trong lòng Kiều Dụ đã rõ, cầm điện thoại hồi lâu không nói gì, qua một lúc sau mới nói, “Chủ nhật tuần này đưa con bé về nhà”.

Giang Thánh Trác biết Kiều Nhạc Hi luôn bài xích với gia đình bên kia nên hỏi ngay, “Có cần thiết như vậy không?”

Kiều Dụ thở dài, “Hai đứa này, cả ngày chỉ biết tranh cãi, ông già nghe tin đồn bên ngoài, lại thêm chuyện Bạc Trọng Dương gần đây nổi bậc như vậy. Mà mấy năm nay Kiều Nhạc Hi vẫn chưa có bạn trai, ông ấy cho rằng con bé với Bạc Trọng Dương có quan hệ, suy nghĩ một chút, hôm nay cố ý gọi tôi về hỏi chuyện này, cậu nói xem chuyện này có cần thiết không?”

Xế chiều hôm nay, Kiều Dụ nhận được điện thoại từ nhà, cứ tưởng trong nhà xảy ra chuyện gì vội vã chạy về. Không ngờ ba cậu hỏi chuyện này. Cậu rất rõ ràng tâm ý của em gái, biết Bạc Trọng Dương cũng không dễ xơi, nhưng mà dĩ nhiên mấy lời này không thể nói rõ được chỉ có thể suy đoán mập mờ khuyên ba cậu, nói Nhạc Hi còn nhỏ, việc này không cần phải nôn nóng.

Đại khái ông Kiều cũng nhìn ra ý tứ của cậu nên chưa nói gì thêm.

Nhưng mà Kiều Dụ biết ba mình khẳng định có tính toán sẵn mới hỏi cậu. Cho nên lúc gọi điện chuẩn bị nói cho Kiều Nhạc Hi biết để cô chống đỡ chuyện trước mắt, đừng tìm Bạc Trọng Dương làm rối tung lên, miễn cho lúc đó nói không rõ ràng làm ảnh hưởng xấu quan hệ hai bên gia đình.

Cậu càng không ngờ thằng nhóc Giang Thánh Trác này ra tay nhanh như vậy.

Giang Thánh Trác cũng không ngờ chuyện này tới nhanh như thế, cậu vỗ nhẹ lưng Kiều Nhạc Hi, rất nhanh đáp ứng, “Được, chủ nhật này em sẽ đưa cô ấy trở về...”

Giang Thánh Trác còn muốn nói tiếp, cúi đầu nhìn xuống thấy Kiều Nhạc Hi không biết từ lúc nào đã thức dậy nhìn chằm chằm theo dõi cậu.

Khóe mắt cậu nhảy lên, nói nhanh với Kiều Dụ, “Em có chút chuyện, cúp máy trước, gọi lại sau”.

Cúp điện thoại, cậu quay sang nhìn Kiều Nhạc Hi cười vô lại, “Tỉnh rồi à?”

Kiều Nhạc Hi không trả lời cậu, vẫn duy trì tư thế trong lòng cậu, mặt không chút thay đổi, chỉ mở to đôi mắt đen sáng ngời nhìn cậu.

Trải qua tình cảm mãnh liệt vừa rồi, mặt cô vẫn đượm hồng, ngoan ngoãn làm tổ trong lòng cậu. Giang Thánh Trác trong lòng nôn nóng, cậu nhàn nhạt nhíu mày, “Em nhìn gì vậy?”

Kiều Nhạc Hi vẫn không nói lời nào, nhưng ngay sau đó nước mắt rơi xuống, giọt nước mắt to tròn lăn dài theo đôi gò má rơi trên cánh tay đang ôm cô của cậu. Giang Thánh Trác ngay tức khắc như bị bỏng rát, lấy tay lau nước mắt nhỏ giọng hỏi, “Sao lại khóc?”

Cậu cho rằng cô sẽ làm âm ỉ muốn đánh người nhưng không nghĩ tới cô sẽ khóc.

Kiều Nhạc Hi bị nước mắt làm mờ mắt, nhìn không rõ mặt cậu, trong lòng ủy khuất, hung tợn hỏi, “Anh uống rượu phải không?”

Giọng nói của cô sau khi khóc có chút khàn, Giang Thánh Trác luống cuống tay chân lau mặt cho cô, gật đầu lung tung, “Ừm, có uống một ít”.

“Em biết ngay anh coi tớ thành người khác.....” - Kiều Nhạc Hi “oa” một tiếng lại khóc tiếp.

Giang Thánh Trác nhìn cô khóc rống lên muốn nhức đầu, trước kia có đùa cở nào cũng không khóc, tại sao bây giờ lại khóc tới nỗi này. Cậu bên cạnh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô bất đắc dĩ nhỏ giọng, “Em chính là em, anh có coi em là người nào”.

Kiều Nhạc Hi đẩy vai cậu ra, “Ai biết, anh có nhiều bạn gái như vậy,..... anh còn..... Còn làm như vậy với em.....”

Giang Thánh Trác kéo cô vào ngực, cười tà ác, “Làm như vậy là sao?”

“Anh còn dám nói! - Kiều Nhạc Hi đỏ mặt đánh cậu, ”Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh!”

Sau khi nghe Kiều Nhạc Hi nói xong, Giang Thánh Trác thật sự cảm lấy khăn tắm lấy đi ra ngoài, Kiều Nhạc Hi sững sốt một chút, từ phía sau cậu kêu lên, “Này! Anh đi thật đó à?”

Giang Thánh Trác đầu cũng không quay lại, đi thẳng vào trong phòng tắm sau đó rất nhanh trở lại, cầm khăn ẩm trong tay, cẩn thận lau đôi mắt khóc sưng đỏ của cô, giải thích tỉ mỉ, “Em nói đi, khóc gì mà khóc. Lần nào em cũng nghĩ về anh như vậy, em cũng không nghĩ kỹ lại, trừ em ra, ai có thể khiến cho anh như vậy, em nói xem?”

Chiếc khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng lau qua mí mắt, cực kỳ mềm mại, cực kỳ thoải mái, Kiều Nhạc Hi cũng không làm loạn nhích qua người cậu nghe cậu nói.

“Anh có uống rượu nhưng mà chưa tới mức không biết gì” - Cậu đột nhiên nhếch môi nói nhỏ vào tai cô, hơi thở ẩm áp phả bên tai, “Hơn nữa, nếu người đàn ông nào mà thật sự say tới nỗi bất tỉnh nhân sự thì sẽ không có khả năng.....”

Mấy chữ cuối cùng cậu chậm chậm nhả ra, Kiều Nhạc Hi nghe xong liền đỏ mặt, vươn hai tay ra bóp cổ cậu, “Lời như vậy mà anh cũng dám nói!”

Giang Thánh Trác nhìn hai tay cô, chặn đắp trên người vì tay gơ cao mà bị rơi xuống lộ ra cảnh xuân trước ngực, còn cô thì chưa biết gì, nhìn cậu sớm nắng chiều mưa.

Lực trên tay cô không nặng cũng không nhẹ, miệng Giang Thánh Trác không ngừng cười, cười tới lỗ mãng, “Anh còn thích dáng vẻ của em lúc này, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu.....”

Vừa nói vẻ mặt như đang hồi tưởng, Kiều Nhạc Hi giận quá hóa then một tay che miệng cậu, suy nghĩ bỗng nhiên thay đổi buồn lổng, cười nhìn Giang Thánh Trác, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Anh trai”

Giang Thánh Trác bây giờ đặc biệt kiêng kị hai chữ này, “Em..... em dám kêu một tiếng nữa thử xem!”

Kiều Nhạc Hi vừa rồi bị thiệt thòi, lúc này hận không thể quay lại tất cả, nghiêng đầu vẻ mặt khờ dại hỏi, “Thế nào, không thể gọi sao? Không phải anh vẫn thường nhấn mạnh gọi em là em gái sao?”

“Tại vì anh.....” - Giang Thánh Trác mắc nghẹn, “Tóm lại, không cho em kêu như vậy nữa!”

“Em cứ kêu đó!”

“Được, không dạy em thì em không sợ đúng không nào!”

Giang Thánh Trác khẽ vươn tay bị Kiều Nhạc Hi tránh được, cậu giơ lên lần nữa, Kiều Nhạc Hi cười ha ha trốn thoát, miệng vẫn gọi anh trai, cuối cùng lại bị cậu chặn trong góc tường.

Hai người ôm nhau nằm trên giường, Giang Thánh Trác từ trên trán cô hôn xuống, quần lấy đầu lưỡi dụ dỗ cô đáp lại, “Nhạc Hi, em cuối cùng cũng là của anh.....”

Cơ thể hai người da thịt quấn quanh cùng một chỗ, Kiều Nhạc Hi cảm thấy hai mươi mấy năm sinh lý của mình chưa bao giờ thỏa mãn như lúc này, cô len lén mở to mắt nhìn Giang Thánh Trác.

Hai mắt cậu nhắm lại thật sự chuyên tâm, cô từ từ nhắm mắt lại đáp lại cậu, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Ngày hôm sau đi làm, Kiều Nhạc Hi bận sửa bản vẽ cả ngày, lúc bước ra khỏi cửa lớn của công ty toàn thân tỏa ra sát khí xung quanh, bộ dạng như gián tiếp nói “Đừng chọc tôi”, nhìn cũng không thèm nhìn Giang Thánh Trác, lập tức ngồi vào xe.

Giang Thánh Trác cũng không để ý tới khuôn mặt đen của cô, nghiêng người qua giúp cô kéo dây an toàn, nhẹ nhàng hôn một chút, cũng không hỏi nhiều, sau đó cho xe khởi động.

Cậu ôm cô ngồi vào bàn tiệc, mọi người đang tán gẫu khí thế ngất trời, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

Bên cạnh có người rót rượu đưa tới cho Giang Thánh Trác nói, “Rượu này không tệ lắm, cậu Giang nếm thử xem”.

Ly rượu mới đi được nửa đường liền bị Kiều Nhạc Hi ngăn lại, mặt không chút thay đổi nhìn Giang Thánh Trác một cái, “Dạ dày của anh không tốt, không được uống”.

Thừa dịp người kia còn sững sốt, Kiều Nhạc Hi đẩy nó sang một bên.

Giang Thánh Trác cười cực kỳ vui vẻ, cũng không phản đối.

Người nọ xấu hổ chà sát hai tay, xoay tròn bàn thủy tinh, xoay món ăn đến trước mặt Giang Thánh Trác, “Cậu Giang, đây là món ăn nổi tiếng nhất của quán, cậu nếm thử xem”.

Món ăn lúc đi ngang qua Kiều Nhạc Hi, tay cô dè dặt quay lại, món ăn đó vừa đúng lúc dừng trước mặt cô, cô gấp một miếng nếm thử, mặt không biểu tình gì nhìn Giang Thánh Trác nói, “Dạ dày của anh không được tốt, món này khó tiêu hóa, không được ăn”.

Nói xong quay cái bàn sang hướng khác, đĩa thức ăn đó càng ngày càng xa chỗ Giang Thánh Trác.

Người kia hoàn toàn suy sụp xuống, vẻ mặt đau khổ, “Anh Giang, vậy.....”

Bả vai Giang Thánh Trác run run cười tới mức không thể kiềm chế được, nói với người nọ, “Cứ thoải mái đi, không liên quan tới cậu đâu, tâm trạng cô ấy không tốt, không liên quan tới cậu”.

Mọi người trong bàn nhìn cảnh quỷ dị trước mắt, đầu óc mờ mịt.

Hai người này trước kia không phải luôn luôn chống đối nhau sao, người này không cho làm gì thì đối phương phải làm cho bằng được. Giang Thánh Trác khi nào lại nghe lời như vậy?

Sau đó Kiều Nhạc Hi cực kỳ yên lặng ăn uống gì đó, Giang Thánh Trác bên cạnh nói chuyện phiếm với bọn họ cũng không quên thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái.

Gần tới lúc kết thúc tiệc, người đối diện ồn ào lên, “Đúng rồi, anh Giang này, tôi nghe nói gần đây mấy người mẫu mới, trẻ người mà đáng lại đẹp, chốc nữa kêu lên ngồi chung một lúc nhé?”

Lúc trước khi nói đến chuyện này bọn họ không khi nào tránh Kiều Nhạc Hi, mà cô thì không thích nghe chuyện này nên làm như người điếc.

Lần này nghe được thì sững sốt, tiếp tục cúi đầu ăn tiếp, vẻ mặt lạnh lùng bắt đầu nở nụ cười.

Giang Thánh Trác nhìn dáng vẻ của cô, hai tay run lên, đôi đũa đang gấp rơi xuống bàn, Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu liếc mắt cậu một cái, cười giúp cậu gấp thức ăn đưa tới đĩa cho cậu, dịu dàng mở miệng hỏi, “Trẻ người đáng người lại đẹp, đi xem đi?”

Người nọ còn đang nói đùa, “Chỗ đàn ông vui vẻ, Nhạc Hi cô cũng đừng đi”.

Kiều Nhạc Hi cười híp mắt trả lời, “VẬY à, thì ra là không tiện để tôi đi”.

Nói xong lại nhìn Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác trừng mắt nhìn người nọ, cười lấy lòng giải thích với cô, “Lâu lắm rồi anh không đi, thật đó”.

Kiều Nhạc Hi một bộ dáng ngồi chỉ tay năm ngón, hất cằm hỏi lại, “Phải không?”

37. Chương 37: Sưởi Ấm Tay

Giang Thánh Trác không so dự gật đầu, vẽ mặt chân thành nhìn cô.

Kiều Nhạc Hi thôi cười, giống như tùy ý hỏi một câu, “Tập chí sáng nay có xem qua chưa?”

“Hôm nay khá bận, có nhìn sơ qua, sao vậy?”

Giang Thánh Trác cố nhớ lại nội dung tập chí, tựa như không có gì khiến cậu chú ý mà.

Kiều Nhạc Hi há miệng thở dốc, chợt thấy vẻ mặt buồn chuyện của mấy “bà tám” xung quanh, đem mấy lời muốn nói nuốt trở lại, đặt đũa xuống nói với mọi người, “Mọi người từ từ ăn, tôi no rồi, đi trước”.

Nói xong cũng không nhìn Giang Thánh Trác thản nhiên đứng dậy bước ra ngoài.

Giang Thánh Trác biết Kiều Nhạc Hi đây là nể mặt cậu, nhìn thấy cô bước chân ra cửa, cậu đứng dậy muốn đuổi theo.

Có người bên cạnh kéo cậu lại, lười biếng hỏi chuyện, “Này người anh em, cậu đừng có nuông chiều bà cô đó được không? Nhìn đó càng chiều càng làm tới, chắc chắc.....”

Giang Thánh Trác đẩy mạnh tay người đó ra, “Tôi vui đó! Cậu quản được sao? Tôi đối xử với vợ mình như vậy, không nuông chiều cô ấy thì nuông chiều cậu à?”

Nói xong liền đuổi theo.

Để lại cả đám người trừng mắt ngu ngơ, lâu sau mới có người mở miệng hỏi.

“Không phải là em gái sao, từ khi nào biến thành vợ rồi?”

“.....”

“Không phải là có quan hệ với Bạc Trọng Dương sao, sao lại.....”

“.....”

“Vừa rồi ai nói gọi người mẫu xinh đẹp tới ngồi cùng vậy?”

“.....”

Giang Thánh Trác vừa mặc áo khoác vừa chạy theo sau, rốt cuộc chạy tới cửa nhà hàng mới đuổi kịp Kiều Nhạc Hi. Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu mà đi, bước chân không nhanh cũng không chậm ra khỏi nhà hàng đi tới con đường phía trước. Ngay lúc cậu đuổi theo tới cô cũng coi như không nhìn thấy cậu mà bỏ đi.

Giang Thánh Trác đứng chặn trước mặt cô chắn gió, cố gắng đuổi sát theo, cười hỏi, “Trên tập chí viết gì à?”

Không nói gì còn đỡ, vừa nhấc tới Kiều Nhạc Hi ngay lập tức như bị chằm ngồi nổ, ngón tay trắng ngà hung hăng chỉ vào Giang Thánh Trác, “Anh còn dám hỏi? Còn không tự biết Giang thiếu gia lại lên trang bìa tạp chí nữa à! Một mình cậu còn làm cho bản thân xuất hiện nổi bậc liên tiếp mỗi kỳ trong tháng! Bọn họ trích phần trăm cho anh phải không?”

Giang Thánh Trác né người không bị chỉ trúng rồi nắm lấy ngón tay của cô đặt lên miệng hôn, dỗ khóc dỗ cười, “Anh thật không biết, em cũng vậy nữa, không nói cho anh biết, anh sẽ giải thích với em”.

Kiều Nhạc Hi rút mạnh tay về, trừng mắt nhìn cậu, nói “Còn dám hỏi em là ai, có phải có nhiều người đẹp quá nên không phân biệt người nào với người nào?!” - Kim nén cả ngày trời cục tức cuối cùng cũng xả ra hả giận.

Mấy cặp đôi đi ngang qua nhìn họ nén cười, còn có anh trai ôm bạn gái nhỏ của mình với vẻ mặt đồng tình nhìn Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác không có biểu hiện nào chứng tỏ xấu hổ gì, kéo Kiều Nhạc Hi gần hơn, cười đùa giải thích, “Sao có thể vậy được, anh thật sự là gần đây không có người con gái nào khác, nếu không..... em có thể nghiệm thân mà?”

“Còn dám nói dối, bị người ta chụp vậy mà còn không thừa nhận? Em ngược lại muốn nghe anh giải thích thế nào” - Kiều Nhạc Hi trừng mắt nhìn cậu, từ trong túi xách lấy ra quyển tạp chí có hình cậu trên trang bìa chìa ra trước mặt cậu ta, “Anh tự mình xem đi, xem có phải anh không thì biết”.

Giang Thánh Trác cầm lấy, xuyên qua đèn đường mờ ảo nhìn kỹ hồi lâu mới nói, “Khụ, anh tưởng là ai, hôm trước anh với một đối tác làm ăn đi ăn tối, cậu ta là người Pháp, thích mấy chỗ đó nên mới gặp cô ta, chỉ chào một chút thôi, em nhìn xem cô ta ngồi chỗ ngồi này là đối tác của anh, có thấy cánh tay đó không?”

Kiều Nhạc Hi cau mày nhìn lại hồi lâu, chỉ có thể khen tên chụp ảnh này chọn góc độ quá tốt, e rằng chỉ những người trong cuộc mới biết được có sự có mặt của người thứ ba.

“Không tức giận nữa?” - Giang Thánh Trác nghiêng đầu nhìn cô, thấy sắc mặt không còn khó coi nữa mới cười sáp lại gần.

Cô mới đầu thật ra không nổi giận nhưng mà hôm nay có một bản vẽ thay đổi nhiều lần mới làm tâm trạng trở nên buồn bực lấy có mượn đề tài này để xả giận chuyện của mình. Buổi sáng cô vẫn vui vẻ thích thú cầm tạp chí này với tấm ảnh chính diện đẹp mắt của Giang Thánh Trác tán dóc với Quan Duyệt về đề tài đẹp trai bàn luận hồi lâu, cô căn bản là không bận tâm chuyện này lắm.

Kiều Nhạc Hi bữu môi ngẩng đầu định nói chuyện, liền trông thấy mấy mảnh bông tuyết rơi trên lông mi Giang Thánh Trác. Ngay sau đó là từng mảng bông tuyết lần lượt rơi xuống, cô ngẩng đầu nhìn, trong lòng vui vẻ, cũng quên đang nổi giận với cậu, nín chặt áo khoác Giang Thánh Trác hô, “Anh xem, tuyết rơi này!”.

“Lần này vui lắm sao?” - Giang Thánh Trác giúp cô vén mấy sợi tóc rối, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh đang nhìn lên bầu trời kia, cảm thấy vô cùng mãn nguyện, nắm tay cô tiếp tục đi.

Kiều Nhạc Hi vui vẻ gật đầu.

Giang Thánh Trác từng nghe người khác nói, tính tình của cô đối với cậu rất tốt, tuy có chút ác ý với cậu nhưng mà chúng đến nhanh mà đi cũng nhanh, chưa bao giờ thù dai. Về điểm này thì cậu tự nhận mình không bằng cô, có lẽ không thể giống như người phụ nữ này được, cả đời cũng không giận chuyện gì, còn nữa, sợ là sau khi hò hét xong kiên nhẫn cả đời tích góp lại cũng không làm được.

Đây là trận tuyết đầu mùa, đến một cách đột ngột, trên đường đi người đi đường đều rất vui vẻ, có mấy đứa nhỏ la hét hoan hô.

Một cô bé ba tuổi chỉ vào bông tuyết cười vui vẻ kêu, vẻ mặt ngạc nhiên như lần đầu tiên được thấy, nắm lấy ống quần ba bé ngay thơ nói, “Ba ba ôm.....”

Người ba trẻ tuổi cười khom lưng công bé, vừa đi vừa giỡn, hai cha con cười đùa tiếng cười vang thật xa.

Kiều Nhạc Hi nhìn hồi lâu, ánh mắt bỗng nhiên nhìn lại, phe phẩy cánh tay học theo, “Giang Bươm Bướm, anh công em....”

Giang Thánh Trác xoay mặt qua một bên không ngừng run run hai vai, “Lần này được, không phải là anh em, đổi thành phụ nữa rồi”.Kiều Nhạc Hi tâm tình bởi vậy mà đột nhiên thay đổi, nín chặt Giang Thánh Trác không rời, ra sức đóng cửa, “Ày da, anh công em, một lần nha!”

“Công em?” - Giang Thánh Trác vẽ mặt ghét bỏ đánh giá cô từ trên xuống, “Em gần đây nặng thêm rồi đúng không?”

Kiều Nhạc Hi hận không thể nhảy qua cửa miệng cậu ta, gằm hét, “Không có!”

Giang Thánh Trác cười xoa mặt cô, sau đó đưa lưng về phía cô, “Lên nào”.

Kiều Nhạc Hi lập tức vui vẻ ra mặt nhảy lên, nằm trên lưng cậu chỉ huy, không phải “điều khiển mà là ”Hu”

Tuyệt rơi càng lúc càng lớn, hai người vẫn đi dạo thong thả trên đường.

“Em nhớ rõ lúc nhỏ lúc em không vui thì trong viện anh cũng công em trên lưng thế này, anh đúng là làm trâu ngựa cho em rồi”.

Kiều Nhạc Hi ghé mặt vào tấm lưng ấm áp rộng lớn của cậu cọ cọ vào, ôm chặt lấy, môi nở nụ cười.

Tuy Giang Thánh Trác không nhìn thấy biểu hiện trên mặt của cô nhưng cảm nhận được sự ỷ lại của cô, “Giờ có thể nói cho anh biết, tại sao hôm nay không được vui không?”

Kiều Nhạc Hi ôm lấy cổ cậu, hồi lâu mới mở miệng, “Em nhớ rõ lúc chúng ta còn nhỏ, cả ngày cứ hy vọng nhanh chóng lớn lên, cứ nghĩ rằng trưởng thành rồi có thể không làm chuyện của con nít nữa. Nhưng mà tại sao khi lớn lên rồi chúng ta cũng có lúc không thể làm chuyện chúng ta muốn, thậm chí chỉ có con nít cũng có thể làm chuyện mà chúng ta không thể làm? Tại sao chúng ta lại gò bó trong một khuôn khổ của chiếc mặt nạ của chính mình? Tại sao trong lòng chúng ta rõ ràng là muốn chửi cha mẹ người ta mà ngoài miệng còn cười nói vui vẻ?”

Giang Thánh Trác sốc cô lên, giọng nói mát lạnh mang theo ý cười, hai người bọn họ khó khăn lắm mới nói chuyện đứng đắn thế này, “Sao vậy? Đột nhiên đối với chuyện đời người lại hiểu biết nhiều như vậy?”

Kiều Nhạc Hi nhìn chằm chằm đỉnh đầu Giang Thánh Trác, nhin không được lấy tay vuốt mái tóc đang bị rối của cậu, “Cả ngày hôm nay em chỉnh sửa lại bản vẽ, làm thế nào cũng không được thông qua, nói là tốn quá nhiều chi phí, sau đó sửa tới sửa lui, lại thay đổi nữa khẳng định sẽ xảy ra chuyện. Thật ra, tất cả hoàn cảnh đều như vậy, chỉ là nhiều năm như vậy nhưng em không quen được”.

Giang Thánh Trác dừng bước, đỡ cô đứng xuống, hay tay nắm lấy hai bên vai cô, “Công việc không vui à?”

Kiều Nhạc Hi vênh môi gật gật đầu, có chút uể oải.

Giang Thánh Trác nhíu mày cười, “Anh ngược lại có biện pháp”.

“Biện pháp gì?”

”Từ chức về nhà anh nuôi. Lần sau có người nào tới bắt em thay đổi nữa thì em ném vào mặt kẻ đó, nói cho kẻ đó biết, bà đây không còn liên quan gì nữa! Tôi về nhà để chồng nuôi! - Giang Thánh Trác bộ mặt diễn cảm, vừa nói vừa giả bộ làm động tác như thật.

Kiều Nhạc Hi bị cậu chọc cười, “Ai muốn anh nuôi?”

Hai người còn đang đùa giỡn, Giang Thánh Trác bỗng nhiên đề tay cô lấy điện thoại ra nhìn, “Mẹ anh”

Kiều Nhạc Hi lập tức ngoan ngoãn, đứng sát bên nghe lén.

“Mẹ, mẹ có gì chỉ dạy ạ? - Giang Thánh Trác mới vừa nghe xong liền cắt ngang, ”Mẹ cũng đừng lo lắng, mẹ có con dâu rồi..... Vừa rồi có người mới gọi điện qua đây, không phải vậy thì sao nói hai mẹ con chúng ta cùng suy nghĩ chứ..... Không phải cô đó.... Là ai? Mẹ muốn gặp? Dạ, được, hôm nào con dẫn cô ấy về cho mẹ nhìn, mẹ nhất định sẽ hài lòng..... Vậy nhé, chủ nhật tuần này con mang cô ấy về..... Được rồi, heo bò gì cô ấy cũng ăn hết.... Quyết định vậy nhé, dạ mẹ, chào mẹ”.

Giang Thánh Trác tắt điện thoại ôm chầm Kiều Nhạc Hi, “Chủ nhật theo anh về nhà nha!”

Kiều Nhạc Hi nhú mày, “Em không đi”

“Sao lại không đi? Ông nội anh, bà nội anh, cha mẹ anh, em đều biết hết rồi”.

Kiều Nhạc Hi lắc mạnh đầu, “Không giống nhau!”

Giang Thánh Trác đang định thuyết phục cô, bỗng nhiên nở nụ cười, ra vẻ ép buộc, “Anh có cách để em phải đồng ý!”

Kiều Nhạc Hi cực kỳ khinh thường “cắt” một tiếng, “Được, chúng ta.....”

Mắt thấy tuyết trên mặt đất càng dày hơn, hai người mới quyết định trở về, may mà chỗ này không xa căn hộ của Giang Thánh Trác là mấy. Lúc cả hai về đến nhà, cả tóc và quần áo trên người đều bị ướt đầm.

Giang Thánh Trác đưa cô một cái khăn tắm sau đó đẩy cô tới cửa phòng tắm, “Nhớ tắm nước nóng, không thì bị cảm đó”.

Kiều Nhạc Hi cầm lấy, nhìn thấy Giang Thánh Trác đi vào phòng ngủ thay quần áo, lén lút theo sau.

Ngay khi Giang Thánh Trác cởi hết quần áo ra, Kiều Nhạc Hi mới nhảy ra đem hai tay đặt trên lưng cậu, kêu một tiếng, ” Tiếp một chiêu Hàn Băng chiêu của ta đây!”

Có thể là tay cô quá lạnh mà Giang Thánh Trác vẫn đưa lưng về phía cô, hồi lâu cũng không có phản ứng gì. Kiều Nhạc Hi nghĩ rằng cậu nổi giận, chột dạ thu tay lại.

Ai ngờ cậu ta quay người qua cầm lấy hai tay của cô, về mặt đứng đắn dạy bảo, “Sao lại thế này, bao tay, khăn choàng cổ anh đều đưa em hết mà tay còn lạnh như vậy. Anh giúp em sưởi ấm”.

Nói xong kéo tay cô tới trước ngực mình.

Kiều Nhạc Hi đang cười vui vẻ lại phát hiện càng ngày càng không thích hợp.

Giang Thánh Trác đem tay cô càng ngày càng đi xuống, sau đó bỏ vào trong quần.....

Đôi mắt anh đảo dụi dụi của cậu đang phát sáng, miệng cười xấu xa, “Ấm không?”

38. Chương 38: Ý Loạn Tình Mê

Kiều Nhạc Hi chỉ cảm thấy nhiệt độ của vật đó nóng phồng tay, nhưng vẫn dần dần có xu hướng thức tỉnh, cô cố gắng rút tay lại nhưng Giang Thánh Trác cứ đè lại không di chuyển được.

Cô hết nhìn đông lại nhìn tây nhưng không dám nhìn Giang Thánh Trác. Giang Thánh Trác cười cúi người xuống ngậm hồi nhỏ bên tai cô, “Có ấm áp không?”.

Cô sợ Giang Thánh Trác sẽ làm ra chuyện xa hơn, cánh tay còn lại ngăn cậu sát lại gần, vội vàng trả lời “Ừm” một tiếng. Nói xong đỏ mặt cúi đầu, lại thấy thị giác càng bị kích thích dữ dội.

Cậu ta dùng cánh tay của cô kéo đường thẳng song song bụng cậu, hai tay của cô biến mất dần trong vật quần được đang mở ra kia, từ đó có thể thấy viền của chiếc quần lót đen của cậu.

Cậu dường như có cảm ứng, cả người cậu đột nhiên nảy lên một cái, Kiều Nhạc Hi bị hoảng sợ ngẩng mạnh đầu nhìn đến đôi mắt đầy khí vẻ mê hoặc trong đôi mắt ấy.

Giang Thánh Trác kéo cô vào trong ngực hôn lên đôi mắt của cô, vốn cực kỳ ám áp lại bởi vì kích thích nên lời nói trở nên , “Thích khuôn mặt này sao?”

Môi của cậu mềm lạnh khiến Kiều Nhạc Hi nhẹ nhàng run rẩy, nhỏ giọng nhận sai, “Giang Thánh Trác, em thật sự sai rồi, anh tha cho em đi!”

Lông mi run rẩy của cô lướt qua làn môi của cậu, làm cậu không nỡ buông tay, nhẹ giọng dụ dỗ, “Ngoan, làm cho bảo bối của anh.....”

Vừa nói xong còn tiện tay kéo tay của cô nhẹ nhàng xoa vật nào đó đang bắt đầu to dần lên, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang bên tai cô.

Kiều Nhạc Hi biết là cậu ta cố ý, mặt càng đỏ, tim đập càng nhanh hơn, vừa nóng vừa giận, từ đầu đến cuối cực kỳ mất tự nhiên, cắn môi phản kháng, đã hết sức nói lời cứng rắn nhưng hiệu quả dường như không rõ ràng như vậy, “Phía dưới..... Anh mau buông tay ra.....”

Giang Thánh Trác gặm lên làn da trắng trên cổ cô, “Anh nóng đến độ muốn nổ mạnh tức thì, em giúp anh hạ nhiệt nhé.....”

Kiều Nhạc Hi ngửa người ra sau tránh né, nhưng hai tay đều bị dính trên người cậu nên làm cách nào cũng không thoát được, chỉ có thể làm nũng, “Em khó chịu, muốn đi tắm”.

Giang Thánh Trác ngẩng đầu lên nhìn, nháy mắt mấy cái hỏi lại, “Tắm xong sau đó?”

“Tắm xong...” - Kiều Nhạc Hi nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, “Đi ngủ!”

Giang Thánh Trác đang cầm lọn tóc của cô chơi đùa, quấn trên tay, “Tắm xong rồi đi ngủ, vậy trong lúc đó có khả năng làm cái khác không?”

“Không thể!” - Sáng sớm hôm nay tỉnh lại cả eo cô bị đau nhức không thôi, đã vậy lúc đi làm hai chân còn bị run rẩy. Hiện tại cô chỉ muốn được ngủ một giấc ngon lành.

Giang Thánh Trác nghe được lời của cô thì nhú mày, nhìn cô thật lâu sau mới bắt đầu từ bỏ, vậy mà còn vui vẻ đáp ứng, “Vậy thì đi tắm đi”.

Kiều Nhạc Hi rút tay về chạy trốn chết, vừa đi vừa nhìn tay mình, cảm xúc đó vẫn còn vượn lại trên tay, cô có cảm giác cái tay này không phải của mình nữa. Vừa vào phòng tắm mới quay người muốn đóng cửa lại, Giang Thánh Trác chen chân vào được.

Kiều Nhạc Hi khẩn trương muốn đóng cửa, bị cánh tay của cậu bên ngoài ngăn lại, tạo ra một khe hở.

“Anh làm gì vậy?” - Kiều Nhạc Hi trừng mắt cậu.

Giang Thánh Trác cũng là vẻ mặt đương nhiên, “Không phải em nói là tắm xong rồi ngủ sao, có một số việc cũng chỉ có thể lúc tắm rửa mới làm được”.

Nói xong còn cười với cô, “Thì ra là em thích làm ở phòng tắm, sau này anh nhất định sẽ chiều theo ý của em.....”.

Kiều Nhạc Hi quát lớn ngắt lời cậu, “Em không có ý kia!”

Giang Thánh Trác gơ ngón trỏ để trên môi, “Xuyt, nói nhỏ thôi, giữ sức chốc nữa rồi từ từ kêu”.

Kiều Nhạc Hi biết có giằng co với cậu thế nào cũng không có ích gì, nếu Giang Thánh Trác hơi dùng sức một chút liền có thể xông tới, nên cô chỉ có thể buông tay, tức giận thở hổn hển, “Giang Thánh Trác! Anh độc ác lắm! Em chịu thua anh!”

Nói xong còn đứng sang một bên nhường đường cho cậu, một bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Giang Thánh Trác nghênh ngang đi nhanh vào, lại trước mặt cô đi tới đi lui.

Kiều Nhạc Hi bắt đắc dĩ chỉ có thể nhìn lên nóc nhà, tuy cổ mỗi nhừ muốn gãy nhưng không dám thả lỏng.

Giang Thánh Trác cọt nhả đến trước mặt cô, còn thật sự hỏi, “Em đang nhìn gì vậy?”

Giờ phút này cô đang buồn bực, khẩu khí không tốt, “Anh có thể mặc đồ vào trước được không?”

Giang Thánh Trác bày ra bộ mặt kỳ quái hỏi, “Ở nhà em hay mặc đồ để tắm sao?”

Kiều Nhạc Hi cảm thấy cơn tức của Giang Thánh Trác từ hơn hai mươi mấy năm nay tất cả đều trả lại hết tại đây, đúng là sự tình này tại cô mà ra nên không thể tiếp tục cứng rắn, có giận chỉ giận bản thân.

“Vậy anh tắm trước đi, lát nữa em tắm sau” - Nói xong tay còn quơ quơ, “Nhường đường một chút cho em đi ra”.

Giang Thánh Trác không những không nhường mà còn tiến lại gần, cô phản xạ có điều kiện lui về sau, vừa lui được mấy bước đã bị dí tới góc tường. Giang Thánh Trác bỗng nhiên giơ tay mở nước vòi sen, hơi nước ẩm bốc lên trong nháy mắt làm áo quần cô ướt hết.

Quần áo bị ướt đầm dính sát vào da thịt cô, hiện lên dáng người nóng bỏng, hoa văn trên nội y dần dần hiện rõ, chiếc áo lót màu đen bao bọc lấy vòng ngực căng tròn, một đen một trắng. Giang Thánh Trác nhìn thấy hai mắt nóng rực lên, giữ chặt cầm cô hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt liếm vòng quanh đôi môi mọng đỏ của cô, tiến quân thần tốc vào trong miệng quần lấy. Sau cùng quần lấy lưỡi cô tiếp tục mút mạnh vào, tay nắm lấy vòng một căng tròn kia nhẹ nhàng vuốt ve.

Hai tay Kiều Nhạc Hi đặt trước ngực cậu giãy giụa, “Ừm..... ừm.....”

Cả người Giang Thánh Trác dính sát vào người cô, Kiều Nhạc Hi cảm thấy vật nóng cứng phía dưới của cậu, cô bỗng nhiên có chút không nhịn được không tự giác ma sát vào người cậu. Nhiệt độ từ môi và lưỡi cậu đang khám phá khắp người cô, dùng miệng mở ra từng vật cản trên người cô, tùy ý đặt hai tay cô ôm lấy cổ mình. Vật kia của cậu đang từ từ cọ sát giữa hai chân cô.

Kiều Nhạc Hi kẹp chặt hai chân giữa đầu tùy ý để dòng nước ấm chảy xuống người, nhẹ giọng rên rỉ, một dòng nước nóng từ bụng dưới chảy ra chảy lên vật kia của cậu, để cho cậu tiện cọ sát hơn.

Giang Thánh Trác ngậm lấy môi dưới của cô, nhẹ nhàng chủ động đưa cái lưỡi qua quần lấy, giọng khàn trầm thấp, “Đừng kẹp lấy anh...”

Cảm giác lần này so với lần trước không giống nhau, Kiều Nhạc Hi trong lòng luống cuống, “Giang Thánh Trác... em sợ....”

Giang Thánh Trác biết cô không hiểu biết chuyện hoan ái nam nữ, đối với loại chuyện này theo bản năng sẽ chống cự. Lần trước bởi vì cô yêu cậu nên mới chịu thỏa hiệp, nghĩ tới đây cậu bỗng nhiên cảm thấy hơi đau lòng, đem cô ôm chặt vào trong ngực, một nửa an ủi một nửa nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng sợ, bởi vì anh yêu em nên không kiềm chế được muốn em, em cũng muốn anh phải không?”

Kiều Nhạc Hi tim nhảy bang bang, cô cảm thấy toàn thân rất khó chịu, giống như thiếu gì đó, “Em không biết... Em khó chịu...”

Tay Giang Thánh Trác vuốt ve trước ngực cô, tinh tế nhào nặn, “Đừng giãy giụa, cứ đi theo cảm giác, anh sẽ mang đến khoái cảm cho em, nói cho anh biết, như vậy có khó chịu hơn không?”

Giang Thánh Trác không ngừng khiêu chiến cực hạn của cô, tay của cậu vận động càng ngày càng khéo léo, cảm giác này không những không tốt, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, ngón tay Kiều Nhạc Hi bám mạnh lên lưng cậu.

Giang Thánh Trác nhìn gò tuyết căng tròn trước mặt như đóa hoa mai nhồi máu nở rộ, trên mặt cô là vẻ mặt ý loạn tình mê, nụ cười nhẹ nhàng nở rộ, “Thật sự là mèo hoang nhỏ mê người...”

Nói xong kéo tay cô quần quanh cổ mình, “Ôm sát anh trai, anh trai không làm em khó chịu nữa”.

Tiếng nước bên tai dần dần không còn nữa, cô chỉ nghe được tiếng của cậu. Nghe lời cậu, ôm sát vào, một giây sau đã bị cậu ẩm lên không trung, hai chân theo bản năng kẹp chặt lấy eo cậu, thân sau ép sát vào vách tường lạnh lẽo, phía trước kề sát vòng ngực nóng bỏng của cậu. Kiều Nhạc Hi cảm thấy bản thân mình sắp bị cậu hành hạ tới chết.

Giang Thánh Trác đặt cô sát tường, để lấy vật cứng của mình trước cửa động nhẹ nhàng khều nhẹ vài cái, từ từ tiến vào.

Nháy mắt tiếp theo, Kiều Nhạc Hi không cảm thấy thỏa mãn, cái loại cảm giác được lấp đầy có chút căng ra khiến cô không tự chủ được rên rỉ một tiếng “Ừm.....”

Giang Thánh Trác nhắm mắt lại hưởng thụ động nhỏ hẹp chặt chẽ của cô, tầng tầng lớp lớp thịt non bên trong ngay lập tức ôm chặt lấy khi vật cứng của cậu tiến vào, không ngừng hút chặt, làm cậu càng muốn

tiến sâu và sâu thêm nữa.

Giang Thánh Trác di động nhỏ vài cái, Kiều Nhạc Hi lập tức bắt đầu phản kháng, “Đừng, đừng vào nữa.....”

Giang Thánh Trác cắn mút ngực cô, “Cái này chịu không nổi, tại sao không thể đi vào, anh còn chưa vào hết mà”.

Kiều Nhạc Hi đứt quãng rên rỉ, “Cực đỉnh rồi.....”

“Cực đỉnh chỗ nào rồi?” - Giang Thánh Trác cảm nhận được miệng nhỏ bên dưới của cô đang co rút lại có quy luật, ngoài miệng cũng không buông tha cô.

Mặt Kiều Nhạc Hi mặt đỏ như rỉ máu, nhưng làm thế nào cũng không chịu được hơn nữa.

Giang Thánh Trác đánh vào nơi cực hạn kia vài cái, Kiều Nhạc Hi cảm thấy cảm giác trống rỗng ngứa ngáy lại nổi lên, rõ ràng vật kia của cậu còn đang trong người cô, cái loại cảm giác bén nhọn trống rỗng này kết hợp với nơi giao nhau của cả hai vọt tới đáy lòng, khiến tất cả tế bào toàn thân muốn hò hét, muốn cậu nhanh lên, nhanh hơn nữa.

“Giang Thánh Trác... em khó chịu....”

“Khó chịu chỗ nào?” - Giang Thánh Trác ra sức đẩy mạnh vài cái, “Chỗ này hay chỗ này?”

Kiều Nhạc Hi cau mày, “Bên trái.... nhanh lên....”

Giang Thánh Trác khẽ nhìn ngực sưng to của cô, “Kêu lên....”

Cô tựa như chỉ chờ những lời này, trước đó tiếng rên rỉ bị kìm nén nhưng vì câu nói này mà tiếng kiều diễm phát ra càng nhiều.

Giang Thánh Trác đỡ lấy eo cô, từng chút từng chút ra vào kịch liệt, khuôn mặt cô trong mắt cậu dần dần trở nên xinh đẹp.

Hôm nay lần đầu tiên nhìn kỹ cô mới phát hiện ra nét khác thường, trên trán cô lộ vẻ phong tình quyến rũ, có lẽ do kích tình nam nữ nên xuất hiện vẻ xinh đẹp ẩn hiện đang nở rộ, đôi môi căng mọng hé mở để âm thanh từ bên trong phát ra không ngừng.

Hai chân cô mở rộng, tư thế này thuận tiện cho cậu tiến vào, cậu muốn đâm thật sâu thật mạnh vào, lí trí duy nhất còn sót lại của cậu theo vận động mãnh liệt đã không còn nữa. Cô được cậu từng bước từng bước đến tới đỉnh cao khoái cảm, nhắm mắt lại dựa trên cổ cậu, dùng đầu lưỡi trơn mịn khẽ liếm hầu kết của cậu.

Giang Thánh Trác bởi vì hành động không ý thức này của cô cực kỳ nổi giận, bỗng nhiên gia tăng tốc độ, nắm chặt vòng eo hung hăng nói, “Không được hấp dẫn anh nữa, không thì anh thật sự sẽ không quan tâm gì nữa!”

Trong phòng tắm hơi nóng bốc lên, tiếng nước lẫn tiếng thở dốc cùng rên rỉ tồn tại.

Sau khi tất cả qua đi, hai người ngồi trong bồn tắm lớn. Giang Thánh Trác ngồi ôm cô từ phía sau, Kiều Nhạc Hi không còn chút sức lực nào ngã vào lồng ngực cậu, tùy ý để cậu tắm rửa mình.

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng chà nhẹ tóc cô nói, “Chủ nhật này theo anh về nhà nhé?”

Kiều Nhạc Hi giờ phút này vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Thánh Trác sau khi xử lý tóc cô xong trở lại phòng, quay người cô lại để cô nằm trong lòng cậu, cảm thấy bản thân như có được toàn bộ thế giới, khoe miệng mang theo theo nụ cười thỏa mãn, dần dần cũng chìm vào giấc ngủ.

39. Chương 39: Máy Sấy

Ngày hôm sau khi Kiều Nhạc Hi vừa mở mắt cảm thấy có điều khác thường, hai tay hai chân Giang Thánh Trác đều quần trên người cô, đang ngủ say, hơi thở đều đều, đầu tóc có chút hỗn loạn nhìn qua giống như một đứa bé to xác.

Ánh sáng mặt trời bị màn cửa che khuất khó đoán được thời gian, cô vỗ vỗ cái trán, cầm điện thoại trên đầu giường nhìn, sau đó ngay lập tức ngồi bật dậy.

Giang Thánh Trác bị hành động của cô đánh thức, mắt còn buồn ngủ mơ màng mở ra, “Sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi hết nhìn bên này lại nhìn bên nọ để tìm quần áo, “Hơn mười giờ sáng, em bị trễ làm rồi!”

Giang Thánh Trác nghiêng đầu nằm trên giường, im lặng nhìn cô hồi lâu mới sâu xa mở miệng, “Hôm nay là thứ bảy”.

Kiều Nhạc Hi dừng tất cả mọi động tác, suy nghĩ cả buổi lâu mới nghi ngờ hỏi lại, “Anh có chắc hôm nay là thứ bảy không?”

Giang Thánh Trác cười kéo cô xuống, “Em quên rồi à? Tối hôm qua em đồng ý theo anh về nhà, không phải là cuối tuần thì anh vội vàng hỏi em làm gì? Nếu em quên rồi thì... anh có thể giúp em nhớ lại một chút”.

Cả người cậu dính sát vào cô, Kiều Nhạc Hi cảm giác được của cậu đang tỏa ra hơi ấm, cô mang về mặt phòng bị kéo ra chút khoảng cách, cười xin tha thứ, “Không tồi, không tồi, vậy chúng ta cùng ngủ lại một chút”.

Giang Thánh Trác dựa sát vào cô hơn, tấn công lên cổ cô, kháng nghị trong im lặng.

Kiều Nhạc Hi dùng chân ngăn lại vỗ vỗ chỗ nào đó trên người cậu, cười đến nỗi không thở nổi, “Em trai ngoan, mau ngủ đi!”

Nói xong cũng không để ý tới Giang Thánh Trác, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Giang Thánh Trác bị cô lấn qua lấn lại khiến cơn buồn ngủ toàn bộ biến mất tằm, ôm cô nằm một lát mới rời giường. Từ phòng tắm đi ra, đến giúp cô kéo lại góc chăn thì nghe tiếng chuông cửa.

Mở cửa ra, nhìn tới người khách sớm là thư ký của Giang Thánh Khiêm và cậu bé ủ rũ mặt mày Giang Niệm Nhất, đúng là có ngoài ý muốn, “Sao lại là anh?”

Thư ký Trần về mặt xin lỗi, vừa định nói chuyện, Giang Niệm Nhất hất tay cậu ta chạy ôm đùi Giang Thánh Trác, tay giữ chặt không buông, hu hu khóc lớn, “Giang tiểu Tứ.....”

Nhóc con ăn mặc giống như một chú gấu con, lưng mang túi xách hình hoạt họa, trên đầu còn dính mấy mảnh bông tuyết, lại thấy vẻ ủy khuất của nhóc nhìn qua có phần buồn cười.

Giang Thánh Trác ngồi chồm hổm xuống sờ đầu nhóc con, mở miệng là đùa giỡn với nhóc, “A, là ai dám khi dễ cháu đích tôn trưởng nam trong nhà? Đúng là không muốn sống nữa mà!”

Giang Niệm Nhất càng khóc càng đau lòng, ôm chặt cổ cậu đầu cũng không nâng lên.

Giang Thánh Trác ôm nhóc đứng lên, vỗ nhẹ phía sau lưng Giang Niệm Nhất nói với thư ký Trần, “Được rồi, tôi biết rồi, anh về nói với anh Cả, cứ giao thằng bé cho tôi là được”.

Thư ký Trần lập tức nhẹ nhàng thở phào, vô cùng nhẹ nhõm ra về.

Giang Thánh Trác ôm nhóc đóng cửa lại, dỗ dành hồi lâu.

Khi Kiều Nhạc Hi tỉnh lại thì Giang Thánh Trác không còn ở đó, cô không tìm được quần áo, đành phải mặc áo tắm rời giường, mở màn cửa sổ ra mới kinh ngạc phát hiện, cả không gian trắng của tuyết bao phủ khắp tầm mắt.

Trải qua một đêm, khắp nơi đều là màu trắng của tuyết, càng đáng mừng hơn nữa là tuyết vẫn còn đang rơi giống như chưa từng dừng lại. Cô cười cười quyết định đi tìm Giang Thánh Trác.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đập vào mắt là bóng dáng của Giang Thánh Trác đang ngồi trên lưng dựa ghế sofa trước cửa sổ trong phòng khách, miệng thì nói không ngừng, tay thì cầm máy sấy thổi vào quần áo lót của cô, hai mảnh tròn tròn mềm mại đang bị cậu cầm trong tay.

Cậu mặc quần áo trong nhà đang cúi thấp đầu, ánh sáng chói mắt màu trắng bên ngoài chiếu lên mặt cậu, vẻ mặt của cậu thật sự chăm chú, tựa như đang làm một chuyện quan trọng nhất trên thế giới.

Kiều Nhạc Hi vừa định đi qua, mắt đảo qua liền thấy Giang Niệm Nhất đang cầm móc áo chạy tới hỏi, “Chú Tư, là cái này phải không?”

Giang Thánh Trác ngẩng đầu nhìn nhóc một cái, “Ừm, lấy qua đây”.

“A.....” - Giang Niệm Nhất trả lời giòn giã, sau đó ghé lên lưng cậu nhìn.

“Chú Tư, con cũng muốn ngồi ở trên”.

“Con ngồi ở trên bị trượt thì sao, cứ ngồi dưới đó đi!”

“Chú Tư, con muốn ngồi trên đó” - Giang Niệm Nhất lập lại một lần nữa với vẻ kiên quyết.

Giang Thánh Trác nhìn nhóc một cái, bất đắc dĩ buông cái gì đó trong tay ra, ôm nhóc đi lên dạn, “Ngồi chắc vào”.

Giang Niệm Nhất cười ha hả, hai cái chân mập mập ngắn ngủn cùng thân thể lắc lư nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ, qua một lúc sau lại bắt đầu líu ríu nói chuyện.

“Chú Tư, chú đang làm gì đó?”

“Không thấy sao, đồ chưa khô, chú đang sấy cho khô”

“Con biết, con hỏi là chú thổi cái gì?”

“Quần áo”

Giang Niệm Nhất khê vươn tay sờ sờ, “Sao con chưa từng thấy qua, cho con mặc nó nha?”

“Con chưa thấy qua cái này?” - Giang Thánh Trác nhìn nhóc hỏi.

Giang Niệm Nhất lắc đầu, “Chưa”

Giang Thánh Trác cảm thấy đồ chắc cũng đủ khô rồi, cười đùa với thằng bé, “Con muốn mặc nó?”

Giang Niệm Nhất vẻ mặt vô cùng tò mò, hai tay chìa ra chuẩn bị để Giang Thánh Trác mặc giúp nhóc.

Giang Thánh Trác nhéo mặt nhóc, “Không phải cho con, cái này dành cho con gái”.

Nói xong chìa chìa phía trên và phía dưới, vẻ mặt thật sự giải thích, “Con gái chỗ này, chỗ này và con trai không giống nhau, con gái chỗ này từ từ lớn ra.....”

Kiều Nhạc Hi thật sự không nhịn được, hét to một tiếng cắt ngang lời cậu, “Giang Thánh Trác!”

Hai cái đầu, một lớn một nhỏ lần lượt quay lại, Giang Niệm Nhất mở miệng trước kêu lên, “Cô Kiều!”

Giang Thánh Trác tắt máy sấy, cười hỏi, “Dậy rồi à?”

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt hung dữ muốn giết người, “Mang cái trên tay anh đem vào cho em!”

Nói xong xoay người trở lại phòng ngủ.

Giang Niệm Nhất và Giang Thánh Trác đồng thời giơ tay lên ngoái lỗ tay, Giang Thánh Trác mang vẻ mặt ừ ừ cạc cạc, “Cô ấy làm sao vậy?”

Giang Niệm Nhất ra sức vỗ vỗ vai Giang Thánh Trác, mở miệng ra vẻ đồng tình, “Haiz, phụ nữ luôn luôn là vậy! Mẹ con cũng vậy! Con cũng nhẫn nhịn lâu rồi”

Giang Thánh Trác bị hành động của nhóc chọc cười, cầm đồ trong tay vào phòng ngủ đưa cho Kiều Nhạc Hi, “Này, mặc vào đi!”

Kiều Nhạc Hi hung hăn trừng mắt lớn với cậu, “Sao anh có thể.... Sao anh lại hông khô đồ lót của em trước mặt thằng bé? Lại còn nói mấy lời đó với nó?”

Giang Thánh Trác vẻ mặt vô tội, “Anh chỉ giáo dục trước thôi, phòng khi về sau cái gì cũng không biết sẽ bị con gái chê cười”.

Kiều Nhạc Hi mặt châm chọc hừ lạnh, “Trái lại anh hiểu biết cũng nhiều quá nhỉ, chắc là không bị cười chê?”

Giang Thánh Trác cười cười ngăn cánh tay chuẩn bị mặc áo, xoa bóp ngực của cô, giọng nói không đứng đắn, “Vừa rồi lúc sấy quần áo lót anh chịu không nổi rồi...”

Kiều Nhạc Hi lập tức che miệng cậu lại, “Anh đúng là cái gì cũng dám nói?!”

Giang Thánh Trác cong mặt cười hôn lên lòng bàn tay cô.

Khi hai người đang nháo thì nghe thấy tiếng kêu của Giang Niệm Nhất.

“Chú Tư, nhanh tới cứu con!”

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi lập tức ngưng cười, liếc nhau một cái vội vàng chạy tới. Nhìn thấy Giang Niệm Nhất đang bị kẹp giữa khe hở giữa ghế sofa và vách tường mới nhẹ nhàng thở ra.

Thằng bé vò đầu rồi vẩy vẩy cánh tay, vẻ mặt đau khổ nói, “Chú Tư, con không ra được”.

Hai tay Giang Thánh Trác ôm trước ngực, khuôn mặt như kẻ vui sướng khi người gặp họa, “Con lại không thành thật rồi, ngã xuống? Chú đây ngược lại rất tò mò, cái khe hở nhỏ như vậy làm sao người phì như con có thể nhét vào mà ngã được?”

Giang Niệm Nhất biết không thể nhờ cậy được gì bên này, lại đáng thương nhìn Kiều Nhạc Hi, “Cô Kiều, cứu con với, con sắp rớt xuống rồi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn nhóc cười ha ha, đụng đụng Giang Thánh Trác, “Anh mau ôm thằng bé ra đi”

Giang Thánh Trác giơ hai tay ôm lấy người nhóc lên, đặt trên sofa, “Thằng nhóc này, trái lại biết chọn mặt gửi lời quá há. Còn nữa, nhóc con, con nên giảm béo đi, sao mới đây mà nặng hơn trước rồi.”

Giang Niệm Nhất nằm bò trên sofa trình trọng nói lời cảm ơn, “Cám ơn chú Tư”.

Kiều Nhạc Hi mần mò chân nhóc, vẻ mặt thân thiết, “Có bị đau chỗ nào không?”

Giang Niệm Nhất cười nheo mắt lắc đầu, “Không có, cũng cảm ơn cô, cô Kiều”.

Kiều Nhạc Hi sờ đầu thằng bé, cười trả lời, “Không cần cảm ơn, không có việc gì là tốt”.

Giang Niệm Nhất trèo lên người cô để cho cô ôm, “Cô Kiều, cô nhìn xem tuyết rơi bên ngoài kia. Chúng ta ra ngoài nặn người tuyết đi, chú Tư nói chờ cô dậy sớm thì chúng ta cùng đi. Chúng ta đợi cũng lâu rồi”.

Kiều Nhạc Hi sợ nhóc mãi lo chơi sẽ bị cảm nên không dám chắc chắn quay qua hỏi Giang Thánh Trác, “Có thể dẫn thằng bé đi không?”

Giang Thánh Trác nhìn đồng hồ, “Đi ra ngoài ăn cơm trước, ăn xong rồi chơi tuyết”.

Giang Niệm Nhất chỉ mới mấy tuổi đầu, trong lòng chờ đợi tới buổi trưa, vừa nghe nói là được đi ra ngoài, lập tức hoan hô đi mặc quần áo.

Kiều Nhạc Hi trở vào phòng ngủ thay quần áo, vừa mới mặc một nửa thì nhận được điện thoại của Quan Duyệt.

“Kiều đại tiểu thư thân ái của tôi ơi, tới giữa buổi trưa rồi mà cô còn chưa đi làm nữa, tổ trưởng Lưu hỏi thăm cô tới ba lần rồi đó!”

Kiều Nhạc Hi lập tức dừng tay lại, cau mày bình tĩnh hỏi lại, “Hôm nay là thứ mấy?”

Quan Duyệt thấy kỳ quái nhưng cũng trả lời, “Thứ sáu, sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi cực kỳ giận dữ, “Không có gì, xin nghỉ giúp tớ ngày hôm nay nha, chỉ ngày hôm nay thôi!”

Nói xong cúp điện thoại.

Giang Thánh Trác thay đồ xong, đang đứng gần cửa giúp Giang Niệm Nhất mang giày, nghe thấy tiếng hét từ phòng thay đồ chỗ Kiều Nhạc Hi, sau đó còn nổi giận đùng đùng chạy về phía cậu, nắm chặt cổ cậu hỏi, “Không phải là anh nói với em hôm nay thứ bảy sao!? Hôm nay là thứ bảy sao?! Rõ ràng hôm nay chỉ mới thứ sáu!”

“À..... thật ra” - Giang Thánh Trác không có chút nào gọi là ăn năn hối cải, trả lời theo kiểu hợp tình hợp lý, “Là anh lừa em”.

“Anh! Anh là đồ lừa đảo!” - Kiều Nhạc Hi hận không thể bóp chết cậu, “Thứ sáu anh không đi làm sao?”

Giang Thánh Trác vẻ mặt lầy lòng, “Anh vì đi cùng em mà, em xem anh đối xử với em rất tốt”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cái vẻ “được tiện nghi còn khoe mẽ” của anh ta liền nổi giận, Giang Niệm Nhất đứng bên cạnh cười tíu tít, “Cô, cô chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi!”

Trong khu dân cư, chỗ nào cũng có mấy đứa nhỏ chơi tuyết, Giang Niệm Nhất hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, một tay nắm Giang Thánh Trác, tay kia nắm tay Kiều Nhạc Hi, bước thấp bước cao đạp trên tuyết mà đi, âm thanh giẫm trên tuyết cùng với tiếng cười “khanh khách” xen lẫn suốt dọc đường đi.

Trên đường đi, Kiều Nhạc Hi cùng Giang Thánh Trác không nói với nhau lời nào, hoàn toàn xem cậu như không tồn tại. Ăn cơm xong đến tiết mục chơi tuyết, lúc này bọn họ thật sự biến Giang Thánh Trác thành quân địch, lúc nào cũng bị “ăn đạn” không nương tay.

“Haiz, hai người chơi đủ chưa?” - Giang Thánh Trác từ đầu tới giờ đều bị Kiều Nhạc Hi và Giang Niệm Nhất công kích, nhìn giống như người tuyết rồi.

Kiều Nhạc Hi ném nhanh một cục tuyết về phía cậu mới hết giận, kêu Giang Niệm Nhất bên cạnh, “Đi, chúng ta đi nắn người tuyết nào”.

Ba người bận rộn một lúc lâu, rốt cuộc một người tuyết cao sắp xỉ Giang Thánh Trác xuất hiện.

“Chú Tư, chú đem khăn quàng cổ xuống cho nó mang đi!” - Giang Niệm Nhất nhìn thấy người tuyết trụi lủi hồi lâu mới ngửa đầu nhìn Giang Thánh Trác nói.

Kiều Nhạc Hi đứng bên cạnh cười trộm, thật sự là chú cháu ruột, làm việc hay phong cách đều là một kiểu, một chút thiệt thòi cũng không chịu bỏ qua.

Giang Thánh Trác gõ cầu thẳng nhóc, tức giận bất bình, “Chú đây không phải chú ruột của cháu sao, sao cháu có thể đối xử với chú không tốt như vậy, hả?”

Giang Niệm Nhất sờ sờ người tuyết, sau đó co thành một nắm, “Đúng là lạnh thiệt”.

Giang Thánh Trác ngồi xổm xuống liếc mắt nhóc một cái, làm bộ muốn lấy khăn quàng cổ của nhóc, “Nó nói cho cháu là nó lạnh? Nếu cháu không muốn thấy nó lạnh thì lấy khăn choàng cổ của mình cho nó!”

Giang Niệm Nhất bày ra khuôn mặt khổ sở, kéo căng khăn che cổ lại, “Nhưng mà con cũng lạnh”.

Hai tay Giang Thánh Trác cũng chà sát mặt nhóc, hung tợn nói, “Chú Tư của cháu cũng rất lạnh!”

“Vậy thì làm sao bây giờ?” - Giang Niệm Nhất hiển nhiên không nỡ để nó trụi lủi được.

Kiều Nhạc Hi bên cạnh đưa ra chủ ý ôi thiêu, “Nếu không thì để Giang Tiểu Tư giúp con đem người tuyết này vào trong nhà? Trong phòng ấm áp hơn”.

Giang Niệm Nhất mở to hai mắt, vẻ mặt hưng phấn gật đầu, “Đúng! Chú Tư, chúng ta đem chuyển vô nhà đi!”

Giang Thánh Trác đến gần Kiều Nhạc Hi với bộ dáng “xin tha cho anh”, “Bà cô nhỏ của anh ơi, em tha cho anh đi! Tối lúc đó trong nhà bị ướt còn chưa nói, den đứa cháu đích tôn trưởng nam này làm ướt nhẹp khóc lóc không để anh yên thì biết làm sao”.

Kiều Nhạc Hi cười tới nghiêng ngả.

Giang Thánh Trác một tay kéo cô, một tay ôm lấy Giang Niệm Nhất, “Nhóc con, đừng có nghe cô Kiều nói bậy, cô chỉ chọc con chơi thôi. Người tuyết không sợ lạnh, nó sợ nóng, nóng lên thì lập tức bị tan ra ngay, đến lúc đó không chơi được nữa. Chúng ta về nhà trước, một lúc sẽ quay lại nhìn nó”.

Giang Niệm Nhất dựa vào đầu vai cậu nhìn người tuyết, ngoan ngoãn gật đầu.

Kiều Nhạc Hi nhìn hai chú cháu, khẽ mỉm cười.

Giang Thánh Trác nhìn qua giống như cả ngày thường xuyên khi dễ thằng bé nhưng bất quá cô chứng kiến thấy bộ dáng Giang Thánh Trác dễ dàng chơi với Giang Niệm Nhất, vừa tỉ mỉ lại kiên nhẫn. Hiện tại, người chưa kết hôn, chưa làm cha nhưng lại kiên nhẫn dạy dỗ con nít thế này xác định là không nhiều. Về sau cậu nhất định sẽ là người cha tốt.

Kiều Nhạc Hi nhìn không được nghĩ tới tương lai xa hơn, về sau cùng cậu có một thằng nhóc có khuôn mặt giống nhau, một bộ dáng thằng bé ngọt ngào ngây thơ gọi cậu một tiếng ba ba. Lúc đó chắc hẳn là cậu sẽ che dấu nét yêu nghiệt trên mặt, vẻ mặt thành thực trầm ổn hơn, mặt mày tươi cười ấm áp, kiên nhẫn đùa giỡn với nhóc con.....

Giang Thánh Trác quay đầu nhìn cô, cô cười dài đứng trong một trời đầy tuyết, khoe miệng gương cao, ánh mắt trong suốt linh động, cả khuôn mặt như sáng lên chói mắt, cậu cũng cười theo, không tự giác mở miệng hỏi, “Nghĩ gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Kiều Nhạc Hi hơi thu lại vẻ mặt, hai mắt vụt sáng hỏi lại, “Em cười cực kỳ vui vẻ sao?”

Giang Thánh Trác quay đầu nắm lấy tay cô tiếp tục đi, cà lơ phớt phơ nói thầm, “Không chỉ vui vẻ đâu, quả thật là cực kỳ bí ối”.

Kiều Nhạc Hi đi nhanh về phía trước hai tay nắm lấy tay cậu.

40. Chương 40: Về Nhà

Chủ nhật, Giang Thánh Trác lái xe về nhà cùng với Kiều Nhạc Hi. Cậu một bên vừa lái xe vừa cách vài phút lại liếc nhìn Kiều Nhạc Hi bên cạnh.

Khi cậu lần nữa nhìn qua thì bắt gặp Kiều Nhạc Hi cũng đang nhìn mình, cô vênh mặt hất cằm ban cho cậu hai chữ, “Hỏi đi!”

Giang Thánh Trác như được ban thánh chỉ vội vàng hỏi ra lời khó hiểu trong lòng, “Anh nói này, Nhạc Tư, em cũng tài tình thật, chồng tương lai dẫn em đi gặp cha mẹ chồng tương lai đều khăn trương không tả nổi, nhưng nhìn lại em xem, sao em có thể bình tĩnh như vậy?”

“Nói rõ em bình tĩnh được là nhờ có phong cách quý phái!” - Kiều Nhạc Hi ngồi đoan trang nhìn cậu mỉm cười, không chút khiêm nhường nói.

Giang Thánh Trác cúi đầu khom lưng hòa theo, “Đúng rồi đúng rồi!”

Xuống xe, Giang Thánh Trác nắm chặt tay cô nở nụ cười.

Cô gái này, nói mạnh miệng như vậy, còn nói không sợ hãi, trong lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.

Đi tới vài bước, quả nhiên Kiều Nhạc Hi kéo cậu dừng lại. Khoe miệng Giang Thánh Trác mang theo chút tươi cười không nói lời nào.

“À....” - Kiều Nhạc Hi cắn môi do dự hồi lâu mới nói, “Anh xem em.... có gì không ổn không?”

Giang Thánh Trác nhú mày, “Không phải phong cách quý phái không sợ hãi sao?”

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt đau khổ đẩy cậu ra, “Thật là ghê tởm anh quá!”

Giang Thánh Trác cười nhẹ ôm lấy cô, “Không có chuyện gì, yên tâm! Mọi người đều rất thích em, còn em nữa, cứ giống như bình thường là được, không chừng mọi người còn vui về ấy chứ!”

Mẹ Giang nhìn thời gian cũng sắp tới đang đứng trước cửa chờ.

Giang Niệm Nhất tay cầm đồ chơi chạy tới, “Bà nội, bà đang đợi ai vậy? Ông nội không phải là đã về rồi sao?”

Mẹ Giang cười nói, “Chờ chú Tư của con dẫn bạn gái về!”

Giang Niệm Nhất cũng nhìn ra cửa, “Chú Tư không phải có rất nhiều bạn gái sao? Hôm nay không biết muốn dẫn chị gái xinh đẹp nào về nha?”

Mẹ Giang nghẹn lời, mấy đứa nhỏ bây giờ sao lại hiểu chuyện sớm thế.

“Lần này không giống, hôm nay chú Tư về mang theo bạn gái thân thiết nhất” - Mẹ Giang kiên nhẫn giải thích, nhiều năm qua Giang Thánh Trác bên người không lúc nào không có bạn gái, nhưng đây là lần đầu tiên cậu dẫn bạn gái về, điều này khẳng định người con gái này không giống nhau.

“Quan hệ thân thiết nhất?” - Giang Niệm Nhất vừa vuốt khuôn mặt nhỏ vừa suy nghĩ cả buổi mới bừng sáng, vẻ mặt hưng phấn, “Đó không phải là cô Kiều sao? Cô Kiều muốn tới sao?”

Mẹ Giang sửng sốt, lăm bằm trong miệng, “Nhạc Hi?”

Vài năm trước bà thật ra có suy nghĩ này, hai nhà cũng hiểu rõ Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác cùng nhau lớn lên, thông minh hiểu chuyện, cực kỳ hợp ý của cậu. Nhưng mà đã nhiều năm trôi qua, Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác cũng không đến với nhau, bà thật sự nghĩ rằng bọn họ không có gì.

Giang Niệm Nhất lay lay mẹ Giang đang lạc mất hồn, cười thần bí, “Bà nội bà nội, có phải là cô Kiều hay không, chú Tư và cô Kiều có quan hệ thân mật, con còn nhìn thấy hai người đó cùng một chỗ.....”

“Giang Niệm Nhất!” - giọng nói của Giang Thánh Trác đột nhiên từ đỉnh đầu truyền tới làm Giang Niệm Nhất sợ run người.

Mẹ Giang chỉ lo nói chuyện với Giang Niệm Nhất nên không phát hiện ra Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi đang tới gần. Bà còn nghĩ Giang Niệm Nhất là đứa bé ít tuổi nói bậy nên không để ý, không yên lòng chào hỏi xong còn nhìn ra phía sau bọn họ, không thấy ai mới quay đầu hỏi Giang Thánh Trác, “Người đâu? Không phải con nói dẫn bạn gái về sao?”

Giang Thánh Trác dương dương tự đắc giơ tay đang nắm lên, hất cằm chỉ Kiều Nhạc Hi, “Không phải ở đây sao? Vui mừng chứ?”

Mẹ Giang lườm cậu một cái, “Biết ngay là con lại lừa mẹ! Con không muốn gặp mặt con gái nhà khác mới đem người tới giả vờ, Nhạc Hi mẹ còn không biết à?”

Giang Thánh Trác bắt đắc dĩ cười, “Thật, đây là con dâu của mẹ”.

Mẹ Giang nhìn chằm chằm hai người hồi lâu, nửa tin nửa ngờ hỏi lại, “Thật?”

Kiều Nhạc Hi bị mẹ Giang nhìn chăm chú, mặt dần dần ửng đỏ cúi đầu.

“Mẹ còn không tin?” - Giang Thánh Trác bỗng nhiên ôm Kiều Nhạc Hi vào lòng hôn một cái, cợt nhả hỏi, “Lần này tin chưa?”

Kiều Nhạc Hi đẩy vai cậu ra, trước mặt người lớn mà người này không chút phóng túng chút nào.

Mẹ Giang nhìn chằm chằm hai người hồi lâu, lập tức vui vẻ lôi kéo Kiều Nhạc Hi vào nhà, “Thiệt là, tới đây, Nhạc Hi, vào đây ngồi nào, dì làm một bàn thức ăn ngon”.

Bị bỏ rơi phía sau, Giang Thánh Trác đứng im bất mãn lớn tiếng, “Này, mẹ thân yêu, con trai của mẹ đang ở đây, mẹ không cần sao?”

Giang Niệm Nhất đang đứng song song cùng Giang Thánh Trác, bắt chước y như đúc, “Bà nội Giang ơi, cháu đích tôn đáng yêu của bà nội đang ở đây, bà không cần sao?”

Trong mắt mẹ Giang chỉ có con dâu, dâu thế nào còn lo cho ai khác, dâu cũng không thềm quay lại.

Giang Niệm Nhất cùng Giang Thánh Trác mắt to trừng mắt nhỏ, gãi gãi đầu, "Chú Tư ơi, làm sao bây giờ?"

"Con nói làm sao bây giờ?" - Gió lạnh thấu xương, Giang Thánh Trác nắm chặt vạt áo.

"Chúng ta bị đông lạnh chỗ này, khi nào bà nội mềm lòng khẳng định sẽ mở cửa cho chúng ta!" - Giang Niệm Nhất lấy đồ chơi cầm một chỗ, về mặt kiên định.

"A..." - Giang Thánh Trác gật gật đầu, "Được thôi, con ở chỗ này đứng đi, chú Tư đi vào trước, chú sẽ nói với bà nội sớm mở cửa gọi con vào nhà".

Nói xong còn nhắc chân đi vào phòng, miệng còn nói nhỏ, "Trong phòng vẫn ấm áp hơn..."

Giang Niệm Nhất lập tức bước nhanh đuổi theo sau, đến bên cạnh hô to, "Giang Tiểu Tứ, chú là người phản bội!"

Hai chú cháu đi tới phòng khách, Ông Giang và bà Giang đang ngồi quanh Kiều Nhạc Hi nói chuyện, căn bản không ai chú ý tới Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác hăng giọng muốn thu hút sự chú ý, nhưng mà không có phản ứng nào, chỉ có thể mặt ủ mày ê ngồi bên cạnh Kiều Nhạc Hi.

Mẹ Giang vui vẻ cầm tay Kiều Nhạc Hi, "Nhạc Hi này, thằng nhóc này mà khi dễ con, con có thể nói cho dì biết, dì giúp con đánh nó!" Kiều Nhạc Hi xấu hổ cười cười, "Không có, anh ấy đối xử với con rất tốt".

Giang Thánh Trác vụng trộm trừng mắt không vừa ý, "Này này này, mẹ Giang kính mến, con không phải là con trai ruột của mẹ sao?"

"Thằng nhỏ này nói gì đó!" - Bà Giang vỗ cậu một cái.

Về mặt Giang Thánh Trác lập tức ủy khuất kể khổ với bà Giang, "Không phải sao bà, bà nội, có cô gái kia, thông minh lanh lợi như vậy, cô ấy không khi dễ con thì thôi, con có thể khi dễ được cô ấy sao!"

Kiều Nhạc Hi vừa nhìn bà nội cười, bên này nhéo mạnh trên lưng Giang Thánh Trác. Giang Thánh Trác lập tức ngồi thẳng lưng, về mặt cứng ngắc chịu đựng.

Ông Giang uống ngụm trà, đối với cháu dâu này càng nhìn càng hài lòng, cười nói, "Cháu là con trai, cần phải để phái yếu làm như vậy!"

Người luôn keo kiệt lời khen - Cha Giang - ngồi bên cạnh cũng nhàn nhạt nói thêm vào, "Thằng bé này có con mắt chọn vợ trái lại không sai"

Giang Thánh Trác thở dài, "Không ngờ con lớn như thế này, cống hiến lớn nhất cho gia đình chính là tìm được một nàng dâu tốt đúng không?"

Mẹ Giang vỗ vỗ vai con trai an ủi, "Ăn cơm đi thôi, lát nữa đồ ăn cũng nguội rồi".

Trên bàn cơm, Giang Thánh Trác tiếp tục bị xa lánh, tất cả đồ ăn đều được gấp vào chén Kiều Nhạc Hi, cậu lười biếng buông đũa xuống, "Cái này gọi là "nhà quyền quý rượu thịt ôi thiu, đường có xương chết vì lạnh" chứ gì?"

Kiều Nhạc Hi sợ cậu thật sự giận lên, gấp chân gà cho cậu, cười tí mắt nói, "Nè, anh thích ăn thì ăn nhanh đi!"

Giang Thánh Trác khoa trương thở dài, nói lời sâu xa với Giang Niệm Nhất, "Nhóc con, nhìn thấy không, trong nhà chúng ta là trọng nữ khinh nam, cuộc sống sau này của cháu không dễ chịu đâu!"

Giang Niệm Nhất miệng nhét đầy thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu mày xem thường, "Có ai giống như chú, con là cháu đích tôn trưởng nam, ông nội bà nội hiểu rõ con nhất! Ai bảo chú là người bất hiếu trong nhà, đáng đời!"

Giang Thánh Trác trừng mắt nhìn nhóc, "Hà, có bản lĩnh lắm! Dám coi thường chú, chú nhất định không chứa chấp cháu!"

Giang Niệm Nhất ngược mặt lên trời quay qua một bên, “Hừ!”

Cả nhà ngồi quanh bàn nhìn hai chú cháu cười vui vẻ, Kiều Nhạc Hi cười cười, trước còn e ngại dần dần cũng bình thường trở lại.

Mãi cho tới khi ra khỏi cửa Kiều Nhạc Hi còn cười, Giang Thánh Trác liếc nhìn cô, chọc tức hỏi, “Thế nào? Bà Tư nhỏ?”

Kiều Nhạc Hi cố gắng thu lại nụ cười, ho hai tiếng, nhưng vẫn bật cười.

Giang Thánh Trác dựa vào vai cô, “Bà Giang này, bà xem bà cười vui vẻ như vậy, tôi cách nhà bà gần như vậy, có thể mang tôi đi gặp ba ba để cho tôi một cái danh phận không?”

Kiều Nhạc Hi lập tức xụ mặt, có chút mâu thuẫn, “Em không đi, anh muốn đi thì tự mình đi”.

Giang Thánh Trác đang vui vẻ cũng dịu giọng, “Tự anh đi thì tính sao được, đi nào, anh Hai cũng ở đó mà”.

Kiều Nhạc Hi dừng lại, quan sát cậu hồi lâu, sắc mặt có chút khó coi, “Nói vậy, là anh cùng với anh Hai hai người hợp tác với nhau?”

Giang Thánh Trác thở dài, mở miệng giải thích, “Em nhìn xem em lại nghĩ quá rồi! Anh mà không đi gặp ba em thì ba em muốn gả em cho Bạc Trọng Dương rồi! Anh còn chưa nổi giận, em đã giận rồi!”

Vừa nói vừa lôi kéo cô tới khúc quanh.

Kiều Nhạc Hi bị cậu lôi tới chỗ khác cũng chưa phát hiện, “Có liên quan gì tới Bạc Trọng Dương? Lâu rồi em chưa gặp anh ta mà”.

Giang Thánh Trác gõ lên trán cô, “Không liên quan tới anh ta? Chuyện em và anh ta náo động lớn như vậy, ba em còn chưa suy nghĩ tới sao?”

Kiều Nhạc Hi lườm cậu một cái, “Cái đó không phải tại anh sao?”

“Em còn dám nói!” - Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi, “Em còn dám nói lại lần nữa anh lập tức ”làm” em, em tin hay không?”

Kiều Nhạc Hi làm mặt quỷ với cậu, “Lưu manh!”

Giang Thánh Trác cà lơ phát phơ trả lại một câu, “Đàn ông không lưu manh, sinh lý không bình thường!”

Kiều Nhạc Hi còn bắt chước giọng của cậu nói tiếp, “Đàn ông quá lưu manh nhất định sống không lâu!”

“La hét!” - Giang Thánh Trác híp đôi mắt hoa đào nhìn cô, “Em nói như vậy tự nói mình là đàn ông à?”

Kiều Nhạc Hi nắm cánh tay cậu cười hì hì dụ dỗ, “Em nói là một dạng lưu manh, anh thì khác, anh không giống dạng lưu manh kia, không giống họ”.

Giang Thánh Trác cau mày suy nghĩ nửa ngày, “Sau càng nghe càng giống như em đang mắng anh vậy?”

Kiều Nhạc Hi vừa nghĩ muốn đổi lời tiếp tục nói móc cậu thêm vài câu nhưng nhìn thấy căn nhà nhỏ trước mặt, sắc mặt lập tức trầm xuống, u oán nhìn Giang Thánh Trác không nói lời nào.

Giang Thánh Trác đi tới gần cô lại nhỏ giọng dụ dỗ, Kiều Nhạc Hi càng giãy giụa cậu càng ân cần. Cuối cùng sắc mặt của cô cũng không quá khó coi nữa.

Vừa vào cửa gặp ngay Kiều Dụ đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức. Nhìn thấy hai người đi vào, cầm điều khiển tắt tivi, đứng lên giọng nói nhẹ nhàng, “Ồ trên lầu hai, tự chơi cờ một mình trong phòng đọc sách, mới đầu còn kéo anh vào chơi, sau đó đuổi anh ra, lại mắng anh sao không đi vào. Hai người đi nhanh đi vào đi”.

Kiều Nhạc Hi cúi đầu nghiêm mặt đi theo sau Giang Thánh Trác lên lầu. Đến gần phòng đọc sách, Kiều Dụ dặn, “Cười lên, sắc mặt sao lại khó coi như vậy, cũng đâu phải bị phạt đòn!”

Kiều Nhạc Hi thở dài, gõ cửa đi vào, Giang Thánh Trác đứng bên cạnh, cô miễn cưỡng kêu một tiếng, “Bí Thư Kiều”

Kiều Bách Viễn ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, giọng nói nhẹ nhàng, “Con gọi ta là gì?”

Kiều Nhạc Hi bĩu môi, liên tục khiêu khích, “Thủ trưởng Kiều”.

Kiều Bách Viễn thở dài một hơi đi đến trước mặt Kiều Nhạc Hi, “Con lặp lại lần nữa!”

Kiều Nhạc Hi lập tức cảm giác được một áp lực vô hình, thành thật gọi một tiếng, “Ba...”

41. Chương 41: Trách Nhiệm

Kiều Bách Viễn một lần nữa ngồi lại ghế, “Khó có dịp con chủ động về nhà, có chuyện gì sao?”

Kiều Nhạc Hi nhìn ông bày ra bộ dáng gia trưởng, trong lòng hơi phiền, “Con dẫn Giang Thánh Trác tới cho ba gặp mặt”.

Kiều Bách Viễn không hiểu sao nhìn hai người, “Có ý gì?”

Kiều Nhạc Hi rất nhanh nhả ra hai chữ, “Bạn trai con”.

Kiều Bách Viễn lúc trẻ dựa vào vẻ đẹp bên ngoài, giỏi giang, ý chí kiên cường tự đi lên như điều gặp gió. Trải qua mấy chục năm chìm nổi lênh đèn, tựa như gặp chuyện nguy hiểm gì cũng không thể lung lay.

Mặt ông không chút thay đổi nhìn hai người hồi lâu, thấy ông không có vẻ không vui sướng gì, thời gian từng phút từng giây trôi qua, trong lòng Kiều Nhạc Hi có phần hoảng hốt.

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng xoa tay cô an ủi, Kiều Nhạc Hi quay đầu nhìn cậu miễn cưỡng cười.

Vừa rồi tại nhà họ Giang, người nhà Giang Thánh Trác sau khi biết chuyện cô và Giang Thánh Trác thì vui vẻ nhiệt tình như vậy, nhưng mà cô dẫn cậu về thì chỉ có thể lạnh lẽo đứng chỗ này. Trong lòng cô không khỏi có chút đau xót.

Ba Kiều chậm rãi mở miệng, “Nếu hai người tới để trưng cầu ý kiến của tôi, tôi đây chỉ có thể nói một câu. Nếu hai người chỉ là trẻ tuổi yêu đương chơi một chút thì không có gì, tuy nhiên nếu muốn quyết định về sau cùng nhau tiến xa hơn thì theo ý tôi, các người không hợp nhau”.

Kiều Nhạc Hi lập tức nổi giận, cười lạnh nói, “Ba suy nghĩ quá nhiều rồi, con không phải tới hỏi ý kiến của ba, con tới trước hết vì nghĩ ba là người lớn tuổi trong nhà nên tới báo với ba một tiếng, ba có đồng ý hay không thì cũng không liên quan gì tới con”.

Giang Thánh Trác nhìn bộ dáng muốn xông lên của Kiều Nhạc Hi nhanh chóng kéo cô lại, nhìn cô giận tới mức cả người phát run trong lòng cũng không chịu được.

Kiều Nhạc Hi nhìn Giang Thánh Trác sau đó kéo cậu ta ngoài, “Đi, chúng ta đi! Em đã nói là không tới, đúng là làm chuyện dư thừa!”

Giang Thánh Trác bị cô kiên quyết kéo ra tới ngưỡng cửa, cậu quay đầu nhìn ba Kiều, vẻ mặt khó xử. Hai cha con nhà này đúng là đôi oan gia.

“Đứng lại!” - giọng của Ba Kiều không giống như vừa rồi, mang theo chút uy nghiêm.

Kiều Dụ vẫn luôn đứng trước cửa phòng nghe lén, chợt nghe tiếng hai người gây gổ, giọng Kiều Bách Viễn rõ ràng mang theo mùi thuốc súng, cậu không chút suy nghĩ liền chạy vọt vào, vừa đúng lúc gặp phải Kiều Nhạc Hi.

Cậu ngăn Kiều Nhạc Hi lại, nhìn thấy cả hai mắt đỏ của cô, cười nói với ba mình, “Ba, Nhạc Hi khó khăn lắm mới về nhà một lần, có chuyện gì thì từ từ nói, cũng không có thù hận gì, hà cớ gì mà lúc nào cũng trở nên thế này?”

Ba Kiều phất tay với cậu, “Con mang nó ra ngoài trước đi, Thánh Trác, cháu ở lại, chú có mấy lời muốn nói với cháu”.

Kiều Nhạc Hi nhất quyết kéo tay Giang Thánh Trác không buông, “Ba có chuyện gì mà không nói chuyện trước mặt chúng con? Con đã lớn rồi, chẳng lẽ không thể tự mình làm chủ hay sao?”

Kiều Bách Viễn cầm lấy cái chặn giấy gỗ lên bàn, âm thanh bén nhọn đâm thẳng vào tai, “Cô luôn miệng nói tôi đây là người lớn trong nhà, cô nói chuyện với bác cha chú vậy đó sao? Cô đã lớn như vậy rồi mà còn không biết quy củ! Tôi thấy cô bị chui thành hư rồi!”

Kiều Nhạc Hi không nhìn ba Kiều lấy một cái, cúi đầu túm Giang Thánh Trác, giọng nói hơi run rẩy, “Đi, chúng ta đi, đừng để ý tới ông ấy”.

Giang Thánh Trác và Kiều Dự liếc nhìn nhau, Kiều Dự không nói lời nào ngăn chặn tầm mắt của Kiều Bách Viễn.

Giang Thánh Trác nắm lấy tay cô, nhìn biểu hiện khinh thường trên mặt cô một chút, nhẹ giọng nói, “Em ra ngoài trước đi, anh sẽ nhanh chóng tìm em, được không?”

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu nhìn Giang Thánh Trác, nhìn sắc mặt nhu hòa của cậu, trong ánh mắt còn mang theo chút khẩn cầu, thấy được thần sắc đó lòng cô run lên, kìm nén quyết tâm không nhìn cậu nữa ra sức lắc đầu, bàn tay đang nắm tay cậu càng dùng sức.

Kiều Dự vỗ vỗ đầu Kiều Nhạc Hi, giọng điệu thoải mái giảm bớt căng thẳng, “Em còn sợ ba xơi tái cậu ta sao? Chúng ta ra ngoài trước, em làm như vậy sẽ làm khó Giang Thánh Trác hơn thôi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn Kiều Bách Viễn, lại nhìn qua Kiều Dự, sau đó nhìn sang Giang Thánh Trác, từ từ buông tay xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng lập tức yên lặng hẳn, Kiều Bách Viễn nhìn người đang đứng giữa phòng, cậu ta lễ phép đứng tại đó, hơi hơi vuốt cằm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cậu ta không mở miệng cũng không hối thúc, tính kiên nhẫn và chờ đợi vô cùng tốt.

“Chú nhìn cháu lớn lên, trong mắt chú, cháu coi cháu như con trong nhà, cũng giống như Kiều Dự. Tuy cách đây không lâu còn nghịch ngợm gây sự, nhưng hiện tại cuối cùng cũng có công việc ổn định. Có điều.....” - Kiều Bách Viễn dừng một chút, nhìn Giang Thánh Trác mới bắt đầu nói tiếp, “Chú cũng không nói vòng quanh nữa, chú mặc kệ tình cảm hai đứa lúc đó tình cảm thế nào, chỉ nói là các người không hợp nhau. Hai người không đủ trưởng thành, Thánh Trác, Nhạc Hi nó chỉ là đứa bé, cháu cũng không đủ trầm ổn, không ổn định, ít nhất trước mắt không có tư cách làm cho con bé hạnh phúc”.

Giang Thánh Trác rũ mắt im lặng lắng nghe, không nói một lời, Kiều Bách Viễn đi thẳng vào vấn đề, nói rõ từng chữ từng chữ một đâm thẳng vào tim cậu.

“Thật ra, đối với chuyện hôn nhân của Nhạc Hi, trong lòng chú đã lựa có người được chọn thích hợp, con chắc cũng đoán được người đó là ai. Có lẽ gia cảnh Bạc Trọng Dương không bằng cháu, nhưng tính tình bình tĩnh chừng chặc mới thích hợp với Nhạc Hi”.

Kiều Bách Viễn tới gần, nâng tay phải đặt trên đầu vai cậu, “Chú cũng không phải phản đối hai đứa ở cùng một chỗ, chú chỉ muốn nói cho cháu biết, toàn bộ đều quá sớm. Hai đứa tính tình trẻ con, hiện tại người này nông, người kia cũng không sâu, sau này khi hai người kết hôn sống chung có thể trải qua nhiều chuyện bình tĩnh trải qua mấy chục năm sao? Cháu vẫn có thể che chở, bao dung con bé sao? Cháu lấy gì để hứa hẹn? Những chuyện này cháu còn chưa nghĩ tới chứ gì?”

Trên mặt Giang Thánh Trác không có chút nào buồn lòng, trong lòng lại cười khổ.

Bí thư Kiều ơi là Bí thư Kiều, việc công lẫn việc tư đúng là không thể nào chê được, chuyên tấn công uy hiếp người.

“Chờ một chút đi, chờ cháu trở thành người đàn ông chân chính, trở lại đây nói chuyện lại với chú. Chú hy vọng sẽ cùng cháu bàn chuyện hôn sự vui vẻ của Nhạc Hi, đây là chuyện của đàn ông với đàn ông chúng ta”.

Giang Thánh Trác nghe tới đó ngẩng đầu nhìn Kiều Bách Viễn, hai người nhìn nhau rất lâu. Kiều Bách Viễn đứng chấp hai tay ra phía sau xoay người ngồi trở lại bàn.

Giang Thánh Trác cúi đầu nhìn bả vai mình, tuy bàn tay Kiều Bách Viễn không còn để đó nữa nhưng cậu vẫn còn cảm giác đầu vai áp lực nặng nề. Nhiều năm về sau, cậu mới hiểu được cái loại áp lực này có tên gọi là trách nhiệm.

Kiều Nhạc Hi dựa người lên tường trước cửa phòng, nghiêng mặt không để ý tới Kiều Dụ.

Kiều Dụ vẻ mặt ủy khuất, ăn nói khép nép với cô em gái nhỏ, “Anh đây đã chọc ai rồi, có ý tốt mà bị coi như làm chuyện xấu, em còn oán anh”.

Kiều Nhạc Hi hơi thu lại vẻ mặt, “Anh Hai, anh nói xem, Bí thư Kiều tại sao lại phản đối em với Giang Thánh Trác?”

Kiều Dụ biết mỗi lần em gái mình xưng hô như vậy với ba Kiều là đang giận thật, “Tâm tư của ba làm sao anh đoán được, hai chúng ta đoán mười mấy năm có bao giờ trúng đâu? Đừng có nói với anh, dù là anh Cả, hôm nay dù có ở đây cũng không biết được ý của ba”.

Nghe xong, Kiều Nhạc Hi rất buồn bực, cúi đầu không nói, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt.

Lúc Giang Thánh Trác mở cửa ra, trên mặt không có điểm nào khác thường, nhìn thấy hai người đang đứng trước cửa cười không đúng chỗ, “A, đây là xếp hàng thành đường thẳng chờ tôi đây sao?”

Kiều Nhạc Hi chạy vài bước qua lôi kéo cậu, “Nói gì rồi?”

Giang Thánh Trác nháy mắt mấy cái, “Chưa nói gì hết, chỉ nói chuyện phiếm thôi”.

Kiều Nhạc Hi nghiêm mặt nhìn cậu, Giang Thánh Trác vẫn như cũ cười xoa mặt cô, “Anh Hai, nhìn thấy không, em gái của anh này, lúc hung dữ trông như cọp mẹ”.

Kiều Nhạc Hi mơ hồ cảm thấy nụ cười của cậu có vẻ miễn cưỡng, giả bộ nổi giận vuốt ve tay cậu, “Anh nói đúng đó, em là cọp mẹ đây! Đi nhanh đi, em mệt rồi!”

Kiều Dụ theo tiền họ đi, một câu cũng chưa nói.

Quả nhiên ra khỏi nhà xong, Giang Thánh Trác liền yên lặng khác thường.

Kiều Nhạc Hi có hơi chột dạ, dùng năm ngón tay của cậu quán chặt tay mình, “Haiz, đừng giận nữa, em không biết chuyện sẽ như vậy mà”.

Giang Thánh Trác còn đang suy nghĩ lời Kiều Bách Viễn nói, cũng không quan tâm đến chuyện khác, ai ngờ cô bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cậu biết trong lòng cô đang suy nghĩ chuyện gì, miễn cưỡng thúc vào thắt lưng cô một cái, “Em nghĩ anh và em không vui?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” - Kiều Nhạc Hi hỏi lại.

Giang Thánh Trác đưa cô lên xe, “Em đó, lúc nào cũng suy nghĩ nhiều quá. Ông nội anh, bà nội anh, cha anh còn có mẹ anh đều thích em, ai cũng đối xử với em bình thường, ba em không những lúc nhỏ không thích anh, giờ ông chỉ gằm gừ như vậy anh cảm thấy mỹ mãn rồi”.

Kiều Nhạc Hi vẫn tò mò, “Ông ta và anh nói chuyện gì vậy?”

Giang Thánh Trác không nhanh không chậm nổ máy xe, “Thật là chưa nói gì, anh nói thật đó, lý do trên cũng là anh tự nghĩ ra, e đừng phí sức suy nghĩ nhiều nữa”.

Kiều Nhạc Hi biết, lần này sợ là hỏi không được gì rồi, giận dỗi nhìn ra bên ngoài.

Mãi cho tới lúc trước khi ngủ cảm xúc Kiều Nhạc Hi cũng không cao, Giang Thánh Trác tựa đầu vào giường vẻ mặt không đúng chỗ, “Haiz, công chúa Nhạc Hi, người xem phụ hoàng không vừa ý ta, nếu không cùng ta bỏ trốn đi?”

Kiều Nhạc Hi đẩy cánh tay dính trên người cô, đỏ mặt hung dữ nói, “Bỏ trốn cái đầu anh!”

“Miệng mồm cứng rắn” - Giang Thánh Trác cười tới mờ ám, “Một lát nữa em cũng không mạnh miệng được”.

Nói xong nằm đè lên người cô.

Kiều Nhạc Hi thấy trời đất quay cuồng nằm trên giường, cô che cái miệng của cậu tránh né, “Nói! Em ở trên giường anh là người thứ mấy?”

Giang Thánh Trác di chuyển nửa người trên, khoe miệng nhoẻn cười, “Thế nào? Ghen?”

Kiều Nhạc Hi cười một tiếng khinh miệt, vẽ mặt kinh thường, “Nói nghe thử xem, nếu nhiều hơn hai bàn tay, em sẽ không ghét bỏ anh đâu”.

Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi, “Hai tay đối với anh là quá nhiều, chỉ bằng một ngón tay là đủ”.

Kiều Nhạc Hi không thể tin được hỏi lại, “Chỉ một ngón tay? Anh chắc chắn?”

Bỗng nhiên Giang Thánh Trác cười tới mức tà ác, “Nếu một ngón tay không đủ thì anh còn nhiều tài lẻ khác”.

Kiều Nhạc Hi rụt người lại, ngón tay của Giang Thánh Trác đang bắt đầu lướt trên người cô nhóm lửa.

42. Chương 42: Xảy Ra Biến Cố

Trong phòng ấm áp như gió xuân, Giang Thánh Trác không ngừng hôn lên mí mắt Kiều Nhạc Hi, đôi mắt rồi đến chớp mũi. Kiều Nhạc Hi nằm trong lòng cậu, khoe miệng cười thỏa mãn.

Giang Thánh Trác nắm lấy tay cô, nhẹ giọng gọi cô, “Nhạc Hi?”

“Ừm?”

“Ở cùng anh hạnh phúc không?”

“Ừm”

“Thật không?”

“Ừm”

Giang Thánh Trác biết cô buồn ngủ nhưng vẫn trả lời mình, cười cười nói, “Em mau ngủ đi”.

Ngày hôm sau Kiều Nhạc Hi hẹn gặp Quan Duyệt ăn cơm, nói là cầm mang theo người nhà hoặc thú cưng. Lúc gọi điện nói với Giang Thánh Trác, cậu trầm mặc vài giây và rất chân thành hỏi, “Xin hỏi bà cô của anh, anh thuộc loại nào của em? Người nhà hay thú cưng?”

Kiều Nhạc Hi cầm điện thoại cười nghiêng cười ngửa, “Anh tuyệt đối là người nhà! Thú cưng chỉ chính xác là nói con của Quan Duyệt”.

Vì thế buổi tối Giang Thánh Trác được tự do hoạt động.

Thi Thần lúc vào cửa lập tức thấy Giang Thánh Trác đang lười biếng ngồi dựa ra sau, vẽ mặt rầu rĩ dăm chiêu.

Cậu ngồi vào chỗ cạnh Diệp Tử Nam, lấy đũa bắt đầu ăn, “Hôm nay người nào chọn món khá ngon đó”.

Nói xong mà không có ai trả lời, Giang Thánh Trác vẫn ngồi như cũ nhìn chăm chăm vào bàn ăn trước mặt ra vẻ suy nghĩ, Diệp Tử Nam thì cười yếu ớt ra vẻ khó hiểu.

Thi Thần tới gần Diệp Tử Nam hỏi, “Cậu ta làm sao lại yên lặng như vậy? Gặp chuyện không vừa ý hay là tâm trạng không vui?”

Giang Thánh Trác chậm rãi nghiêng đầu nhìn cậu ta, trợn trừng mắt không thèm để ý.

Diệp Tử Nam nhìn cái bóng đó nói với Thi Thần, “Hôm nay lúc tan làm tớ đi tìm cậu ta, nghe cô thư ký xinh đẹp của cậu ta nói, cả ngày nay cậu ta đều mang cái bộ dạng này, cứ như lơ lửng trên mây”.

Thi Thần buồn dưa không ăn, hiển nhiên hiện tại hứng thú đối với Giang Thánh Trác còn đặc biệt hơn thức ăn, “Hiếm thấy nha, nhưng mà nhìn cậu ta như vậy thật không quen mắt chút nào”.

“Tớ cũng có quen đâu, cho nên tớ cố ý để Tiêu Tử Uyên tới hỏi, cậu ta còn chưa tới” - Diệp Tử Nam nhìn đồng hồ, “Chắc cũng sắp tới rồi”.

Diệp Tử Nam vừa nói xong, Tiêu Tử Uyên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cậu ta, hai người đang ngồi bên trong hưng phấn không kiềm chế nổi, ánh mắt nhìn cậu ta mang theo chút hoảng sợ lẫn hèn mọn, “Hai người chỉ nói chuyện này?”

“Nói nhiều lời làm gì, hỏi xong chưa?”

Tiêu Tử Uyên cởi áo khoác treo lên giá áo, ngồi xuống mới mở miệng, “Trên đường tới đây tớ có hỏi ra rồi, vẫn là nhìn nhận từ nhận từ một phía thôi. Kiều Dụ nói tới qua cậu ta và ”thanh mai” về nhà, sau đó ba chồng tương lai không nhìn tới anh chàng họ Giang phong lưu phóng khoáng của chúng ta”.

“A.....” - Diệp Tử Nam và Thi Thần đồng loạt có cùng phản ứng.

“Còn nữa” - Tiêu Tử Uyên nói thêm, “Lần tới đừng bắt tớ hỏi mấy cái vụ này, mấy người không biết Kiều Dụ hôm nay nhìn tớ kỳ quái thế nào đâu, trước khi tớ đi khuôn mặt của anh ta còn cười tươi như hoa nở”.

Ba người ba miệng vừa nói, Giang Thánh Trác bên kia đang trong trạng thái không khí không biết thần kinh bị kích thích gì đột nhiên nhìn Diệp Tử Nam, “Lúc ấy lần đầu tiên cậu ra mắt nhà Tử Kỳ, ba và mẹ cô ấy có thái độ gì với cậu, hài lòng không?”.

Diệp Tử Nam cười buồn, vẻ mặt tươi như hoa khiêm tốn khoe khoang lúc này thật sự được hoan nghênh.

Thi Thần đưa cho cậu ly rượu, “Chuyện này còn phải hỏi, Diệp Tử Nam xuất hiện, không phải là tuần tú lịch sự bình thường, ai trong nhà không muốn vội vàng gả con gái cho cậu ta?”

”Còn tớ? - Giang Thánh Trác ngây ngốc hỏi.

“Cậu à, khuôn mặt cậu quá đẹp, vừa thấy liền liên tưởng tới vẻ phong lưu, tuy mới đầu chỉ có con gái yêu thích nhưng sau đó người nhà ai ai cũng thật sự rất vui vẻ với Diệp Tử Nam” - Thi Thần ra sức đả kích cậu.

Tiêu Tử Uyên nhìn cậu nghe xong mấy lời này xem như cũng nguôi giận, vỗ vỗ vai cậu, “Thế nào? Ông già Kiều thật không thích cậu?”

Giang Thánh Trác rầu rĩ uống rượu, “Ừm”

“Nguyên nhân?” - Tiêu Tử Uyên ngẫm nghĩ vài giây, “Sinh hoạt bản thân không biết kiềm chế?”

“Không phải” - Giang Thánh Trác muốn nói lại thôi, tóm lại một câu, “Nói tớ không phải đàn ông”.

Ba người kia lập tức cười dữ dội.

“Ông già Kiều đó đúng là đủ độc”.

Giang Thánh Trác không quan tâm bị bọn họ cười quê, ngược lại ngồi trầm mặc.

Cậu thừa nhận, Kiều Bách Viễn nói mấy vấn đề này quả thật cậu chưa nghĩ qua. Nhớ lại trước kia cậu và Kiều Nhạc Hi bên nhau, sau này sẽ sống cùng nhau, nghĩ đến sẽ đối xử tốt với cô ấy như thế nào, đồng thời bên nhau suốt đời.

Nhưng mà cuộc đời này dài như vậy, cậu muốn cùng cô như thế nào? Đối xử với cô ấy ra sao?

Chuyện này không thể nói rõ ràng chỉ một hoặc hai câu.

Chuyện liên quan tới nhiều năm sau, cậu thật sự muốn suy nghĩ kỹ một chút.

Một khi đã hứa hẹn, thì phải chịu trách nhiệm về nó.

Ba người liếc nhau, cảm thấy Giang Thánh Trác hôm nay quả thật không giống như mọi khi.

Tuy đôi khi tâm trạng của cậu ta không tốt, nhưng chỉ nói giỡn đôi chút thì sẽ không thành vấn đề. Còn bây giờ, vẻ mặt bất cần đời được thay thế bằng vẻ mặt nặng nề khác thường.

Tiêu Tử Uyên ngồi bên cạnh cậu nắm cả hai bên vai cậu an ủi, “Thật buồn bực lắm à? Không sao đâu, từ trước tới giờ, cha vợ thường không thích con rể mà”.

Giang Thánh Trác lắc đầu, “Không phải vậy, ngược lại tớ cảm thấy ông ấy nói đúng. Nếu tớ có con gái cũng sẽ không giao cho một người đàn ông hồ đồ”.

Ba người lại liếc nhau, xem ra chuyện này bọn họ không thể giúp gì được rồi.

“Mấy người đừng có nhìn tớ như vậy, tớ cũng không phải thức ăn” - Giang Thánh Trác quơ đôi đũa trên tay kêu ba người ăn.

Tâm tình của cậu rõ ràng khá hơn chút, cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, dần dần khôi phục bản tính.

Diệp Tử Nam ăn được một chút rồi nói, “Đúng rồi, phải ký hợp đồng bên Mỹ, tới lúc đó cậu thay tớ đi đi!”

Giang Thánh Trác nhú mày, “Tớ nhớ rõ, chúng ta đã bàn bạc là cậu đi cơ mà”

Diệp Tử Nam thoải mái giải thích, “Ngày mai tớ có việc, không đi được”.

Giang Thánh Trác mở miệng lại là giọng cà lơ phất phơ, “Có việc? Còn không phải là việc của vợ à?”

Diệp Tử Nam nhấp một ngụm nước, trên mặt mang theo vẻ mặt đáng đánh đòn nhìn Giang Thánh Trác, “Chuyện của vợ dĩ nhiên cũng là chuyện của tớ”.

Giang Thánh Trác bày ra bộ dáng “thà chết chứ không khuất phục”, “Diệp Tử Nam! Cậu hơi quá đáng rồi đó! Lần trước không nói một tiếng đi hưởng tuần trăng mật, cái gì cũng ném cho tớ, hôm nay còn không nói rõ lý do thì tớ tuyệt không đồng ý!”

Diệp Tử Nam ra chiều suy tư, “Nếu cậu dám không đồng ý thì tớ nói ra nội dung thư cậu viết cho Kiều Nhạc Hi ra”.

Giang Thánh Trác không phục, “Trí nhớ của cậu cũng tốt quá? Mấy năm qua rồi mà còn nhớ rõ như vậy!”

“Tớ dĩ nhiên nhớ rõ, nếu không thì trong hoàn cảnh hiện tại thì tớ đã không có cách giải quyết” - Diệp Tử Nam nói xong lại hỏi hai người ngồi cạnh, “Hai người các cậu có muốn bình luận về nội dung thư không?”

Tiêu Tử Uyên cười mà không nói, Thi Thần ngồi cạnh khuôn mặt hứng thú dạt dào gật mạnh đầu.

Giang Thánh Trác thấy tình hình không thể cứu vãn được, nghiêng rằng nghiêng lợi đồng ý, “Được! Tớ đi! Mười mấy năm nay cậu lấy mỗi chiều này ra uy hiếp tớ, còn không đổi cái nào mới mẻ hơn đi!”

“Chiều thì không cần nhiều, hữu ích là được, đối phó với cậu chỉ cần một chiều là đủ”.

Giang Thánh Trác oán hận trừng Diệp Tử Nam, “Cậu! Hiện nay nhu cầu khẩn cấp là hóa đau thương thành sức mạnh, lực lượng này cũng đừng lãng phí, vẫn nên cống hiến thì hơn!”

Giang Thánh Trác thở phào đứng lên, “Nô lệ của vợ!”

Nói xong lập tức ra ngoài.

Thi Thần gọi đằng sau, “Haiz, cậu đi đâu?”

“Về nhà dọn hành lý!”

Diệp Tử Nam bổ sung thêm một câu, “Trả tiền rồi đi!”

Giang Thánh Trác tức giận tới nỗi bước đi chệnh choạng khiến ba người cười ha ha.

Kiều Nhạc Hi về đến nhà, đứng ở phòng khách tìm hồi lâu cũng không thấy Giang Thánh Trác. Đi tới phòng ngủ mới thấy cậu đang thu dọn hành lý.

Cô ôm Giang Thánh Trác từ phía sau, “Anh định đi công tác?”

Giang Thánh Trác đem phần quần áo cuối cùng bỏ vào vali, xoay người ôm cô ngồi trên giường, “Phải qua Mỹ ký hợp đồng”.

Kiều Nhạc Hi dựa vào ngực cậu, nín chặt nút áo cậu, “Xa vậy à, không đi được không?”

Giang Thánh Trác cười chọc cô, “Không nỡ xa anh?”

Kiều Nhạc Hi lập tức nghiêng đầu, “Người nào không nỡ xa anh!”

Ngoài miệng nói vậy nhưng đúng là cô vẫn ôm chặt người cậu.

Trước kia thỉnh thoảng cậu cũng đi công tác, có đôi khi cả ngày suốt ngày lượn lờ trước mặt cô, nhìn riết cũng khiến cô phiền lòng mới hỏi, “Này, khi nào cậu đi công tác?”

Sau đó cậu thật sự đi công tác, cách mấy ngày tinh thần phấn chấn lại xuất hiện, ném cho cô một món đồ chơi nhỏ. Cô từng nghi ngờ cậu không phải là đi công tác mà là đi nghỉ phép.

Hiện tại cô lại không muốn hai người xa nhau.

Giang Thánh Trác vỗ vỗ lưng cô, “Diệp Tử Nam, cái tên thú vật đó, vốn dĩ là cậu ta đi, đột nhiên nói với anh là trong nhà có việc không đi được. Hợp đồng kia rất quan trọng, người khác đi thì không yên tâm. Anh sẽ nhanh chóng về trước cuối tuần tới”.

Kiều Nhạc Hi từ ngực cậu ngồi xuống giường, “Đi lâu như vậy sao?”

Cô mới từ bên ngoài về, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió thổi đỏ lên, cậu nhìn thấy trong lòng càng nhộn nhạo, nhất thời không nhịn được cúi xuống hôn, bao lấy đôi môi lạnh lẽo của cô mà cắn mút, mãi tới khi cô thở không nổi mới chịu buông tha.

Tay Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi mười ngón tay đan xen nhau, nghiêm túc dặn dò, “Anh đi rồi em cũng không rảnh đâu, giao cho em một nhiệm vụ đây”.

“Nhiệm vụ gì?” - Kiều Nhạc Hi khó thấy được dáng vẻ nghiêm túc của cậu.

“Mấy hạng mục trong tay em không phải kết thúc rồi sao? Thừa dịp mấy ngày này tiến hành từ chức đi”.

“Ừm, mấy ngày nữa là nghiệm thu, nếu không có vấn đề gì thì có thể có kết quả công tác. Đúng rồi, sao đột nhiên anh lại nhắc tới chuyện này?”

Giang Thánh Trác im lặng hồi lâu, “Anh gần đây nghĩ tới chuyện đó, có chút lo lắng, em tốt nhất đừng ở chỗ bọn người toan tính đó”.

“A..... vậy em sẽ hoàn thành sớm!”

“Xế chiều mai lên máy bay, tới lúc đó anh sẽ đi trực tiếp từ văn phòng. Em ngoan ngoãn chờ anh quay lại”.

Ngày hôm sau, Kiều Nhạc Hi ngồi trong phòng làm việc mà mí mắt cứ nháy liên tục, càng nhảy bao nhiêu thì lòng cô càng hoảng hốt bấy nhiêu. Cô cố ý gọi điện cho Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác đang chuẩn bị tài liệu, hai tay bận không rảnh cầm máy, kẹp điện thoại trên vai trả lời máy, “Nhớ anh nhanh vậy sao?”

Tiếng cậu cười ồm ồm bên kia, ý cười không đứng đắn, Kiều Nhạc Hi nghe được giọng của cậu an tâm hơn không ít, “Không có, thử xem anh đang làm gì thôi”.

Tổng giám đốc Giang, thời gian không còn sớm phải ra sân bay rồi” - Đổ Kiều nhỏ giọng nhắc nhở.

Giang Thánh Trác gơ tay, sau đó ung dung nói, “Không có chuyện gì, em nói đi”.

“Em không có chuyện gì, anh đi nhanh đi, xuống máy bay rồi gọi lại!” - Kiều Nhạc Hi có chút không nỡ.

“Ừm, chuyện anh nói em đừng quên” - Giang Thánh Trác không cảm thấy điều gì khác thường, chỉ nghĩ cô muốn ở bên cậu.

Kiều Nhạc Hi trả lời rồi gác máy.

Cúp điện thoại xuống không bao lâu thì nhận được cuộc gọi khác, “Kỹ sư Kiều, cô mau tới đây một chuyến đi, xảy ra chuyện rồi!”

Sau khi cúp điện thoại xong, mí mắt càng không ngừng nháy. Cô cười khỏ, cứ tưởng là không yên tâm về Giang Thánh Trác thì ra là cô

43. Chương 43: Một Tên Trúng Hai Đích

Kiều Nhạc Hi cầm chìa khóa xe bỏ chạy ra khỏi phòng, gọi vài người trong tổ cùng đi tới xưởng, cô biết tình huống gì nhưng chắc chắn khó giải quyết, nhưng mà cô chưa từng nghĩ tới sự việc lại nghiêm trọng đến mức đó.

Thời tiết âm u, gió lạnh gào thét, Kiều Nhạc Hi nhìn ra bên ngoài cửa xe, trong lòng thở dài, nhiệt độ lại lạnh rồi.

Không biết vì sao giờ phút này trong đầu cô có suy nghĩ: Không biết buổi sáng khi Giang Thánh Trác ra cửa có lạnh hay không?

Có lẽ là vì thời tiết nên tất cả mọi người đều cảm giác được sự việc cực kỳ phức tạp, trên đường đi không ai nói một câu.

Bước ra khỏi xe đã có thể nhìn thấy xe cảnh sát, xe cứu thương từ xa. Lúc xuống xe, cô bị mấy phóng viên chạy tới bu xung quanh, đèn flash cùng máy quay đều hướng về phía cô, phóng viên giơ micro tới luôn miệng hỏi cô.

Trợ lý thay cô ngăn lại, khó khăn lắm cô mới tránh được đám người đó được trợ lý đưa vào văn phòng.

Gió lạnh thấu xương như từng nhát dao cắt trên da, làm rối mái tóc cô. Xuyên qua lớp tóc rối tung của mình nhìn xuống mặt đất, cây cối nằm rải rác một vùng, trên mặt đất còn có một số công cụ và đồ bảo hộ rơi rớt, còn có thể thấy mấy vết máu, trong lòng cô càng lạnh lẽo hơn.

Vào văn phòng, bên trong còn có mấy công nhân quen biết, thấy cô dường như họ nhẹ nhõm thở ra. Nhưng điều khiến cô không ngờ tới là Bạch Tân Tân bắt ngờ lại có mặt ở đây.

“Sao lại thế này?” - Kiều Nhạc Hi chào hỏi đơn giản rồi đi thẳng vào vấn đề.

“Vốn dĩ mọi chuyện đều bình thường nhưng đột nhiên có một tháp (tòa) bị nghiêng ngã, bên tháp hai (2) có hai công nhân bị quảng ra ngoài, tử vong tại chỗ, tháp ba có ba công nhân vừa bị chết và bị thương, người bị thương được đưa tới bệnh viện, hiện đang hôn mê bất tỉnh”.

Kiều Nhạc Hi nghe xong tim càng lạnh lẽo hơn, một cảm giác lạnh toát từ dưới chân lan ra cả toàn thân, “Nguyên nhân là gì? Điều tra thế nào rồi?”

Một đồng nghiệp áp úng trả lời, “Kỹ sư Kiều, cái đế của đỉnh ốc từ tháp rơi... sai sót nhỏ”.

Kiều Nhạc Hi nhìn một lượt mọi người trong phòng, mày nhíu lại vô cùng căng thẳng, “Sao có thể sai lệch như vậy? Khâu kiểm tra sau cùng không phát hiện ra sao?”

“Kỹ sư Kiều, bản vẽ là cô thiết kế”.

Kiều Nhạc Hi không thể tin được nhìn người đó, “Không có khả năng! Dem bản vẽ ra đây để tôi nhìn xem!”

Không lâu sau đó bản vẽ được đưa tới, Kiều Nhạc Hi chỉ cần liếc mắt nhìn qua lập tức ném lại lên bàn, “Bản vẽ này không phải là bản sau khi chỉnh sửa”.

“Đúng là có chữ ký của cô trên đó” - Bạch Tân Tân đứng trong góc giọng nói rất nhỏ lạnh nhạt nói.

Kiều Nhạc Hi nhìn chữ ký bên góc của bản vẽ, đột nhiên nhìn lại, quả thật nếu so sánh với chữ ký của cô thì khá giống, nhưng không phải chữ ký của cô.

Về mặt cô bình tĩnh nhìn chằm chằm Bạch Tân Tân, gần từng chữ rõ ràng, “Tôi lặp lại một lần nữa, không phải tôi ký, bản vẽ này là bị làm lại”.

Không khí trong phòng lập tức lạnh tới cực hạn, bọn họ chưa từng thấy biểu hiện này của Kiều Nhạc Hi bao giờ, ánh mắt xinh đẹp của cô giờ đây còn lạnh lùng khiến người khác không thể phản bác được.

“Bây giờ xảy ra chuyện rồi, chỉ có tên ngốc mới chịu thừa nhận” - Bạch Tân Tân hừ lạnh.

Mấy công nhân bên cạnh nghe xong lời này liền nổi giận, “Cô gái này không nên nói lung tung, Kỹ sư Kiều không phải là người như vậy”.

“Đúng như vậy!”

Kiều Nhạc Hi không thèm so đo với cô ta, cau mày tiếp tục hỏi, “Cho dù là bản vẽ xảy ra vấn đề, vậy trước lúc thi công sao lại không đề xuất qua? Các người đều là bậc thầy trong lĩnh vực này sao có thể xảy ra loại sai lầm này được?”

Mấy công nhân xô đẩy, nhìn Bạch Tân Tân sau đó ngó Kiều Nhạc Hi vẻ mặt khó xử.

Kiều Nhạc Hi hít sâu thở ra một hơi, chút kiên nhẫn cũng không có, “Nói!”

Một người khá lớn tuổi, là thợ phụ nói, “Chúng tôi có nói, tuy nhiên cô Bạch nói chúng tôi chỉ cần nhận bản đồ thi công và làm theo không nên nói nhiều. Cô ta còn nói... công ty họ Bạch này vẫn là của họ Kiều, để cho chúng tôi cân nhắc”.

Kiều Nhạc Hi cực kỳ bất đắc dĩ cười thành tiếng, không biết là cười châm chọc trò thọc gậy bánh xe của Bạch Tân Tân, là trào phúng hay là đáng thương.

Cô đi tới vài bước, đứng trước mặt Bạch Tân Tân, chậm rãi mở miệng, giọng nói không mang theo một tia gợn sóng, “Lời này là cô nói?”

Bạch Tân Tân xấu hổ gật đầu, vẻ hung dữ vừa rồi giảm mất hơn một nửa.

Kiều Nhạc Hi nắm lấy bản vẽ dùng sức, nhưng nhịn không được, ném bản vẽ lên người Bạch Tân Tân, đột nhiên cất cao giọng, nổi giận lôi đình, “Là ai cho cô cái quyền lớn gan như vậy? Công nhân xem qua bản vẽ thì đề nghị thảo luận lại, lời này lần đầu tiên tôi đã nói với cô rồi đúng không? Tôi không phải nói với cô, muốn làm mấy cái công trình thế này muốn lấy thêm kinh nghiệm! Nơi này mỗi người đều là thầy của cô! Làm việc trong công trình phải thật nghiêm túc, cẩn thận, có mấy câu mà cô còn nghe không lọt tai thì thấy hậu quả này đây! Đúng vậy, công ty này là của họ Bạch, đúng là người rơi xuống từ tháp không phải họ Bạch! Ông trời cũng không phải họ Bạch!”

Hai tay cô đẩy cửa sổ ra, gió lạnh ùa vào làm cô nói không nên lời.

Cô chỉ vào cánh cửa sổ tháp đối diện, “Tất cả đều là mạng người, cô không thấy được hay sao?”

Có lẽ Bạch Tân Tân không ngờ tới sẽ gây ra án mạng, nhưng rõ ràng nói không đủ câu, “Tôi bắt quá chỉ làm việc trên bản vẽ, bản vẽ bị sai thì trách mắng tôi sao? Cô nghĩ gì mà muốn đẩy hết lên người tôi?”

Kiều Nhạc Hi hít một hơi thật sâu, giọng nói chậm chạp có chút mỏng manh, “Tôi không muốn nói với cô bất kỳ việc gì nữa, đều do tôi sai, lúc trước tôi không nên đồng ý để cô tham gia vào”.

Nói xong xoay người ra khỏi văn phòng đứng trước cửa, vì tức giận mà cả người run rẩy nhưng cô vẫn phải bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Qua hồi lâu cô mới cảm chiếc di động đang không ngừng reo lên nghe máy.

Quan Duyệt bên kia gấp muốn nổi điên, máy thông lập tức bùng nổ, “Sao em không chịu trả lời máy? Chị mới vừa nghe nói, gấp chết chị rồi!”

Kiều Nhạc Hi cười khổ, làm ra vẻ thoải mái, “Chuyện xấu truyền đi cũng nhanh quá nhỉ, em vừa mới biết, chị cũng biết.”

“Rốt cuộc là bản vẽ bị gì vậy?”

Giọng nói của cô cùng tiếng gió gào thét dữ dội chậm rãi vang lên, mang theo chút thê lương, “Chuyện bản vẽ, không phải thủ đoạn cao tay gì, cũng dùng rất tốt, sớm hay muộn cũng điều tra ra chữ ký giả trên đó nhưng mà thanh danh của em chắc cũng thối luôn rồi. Điều tra sẽ ra được nhà họ Kiều, có thể nói là em

trong sạch, cũng sẽ có người nói Kiều gia dựa vào quyền thế che dấu sự thật. Đến lúc đó khẳng định sẽ bị mắng tã tời, vì dù sao chuyện này ảnh hưởng tới mạng người. Đó cũng là chỗ cao tay của bọn họ, không dựa vào họ mà dựa vào dư luận..... Công việc của chúng ta, danh tiếng là quan trọng nhất, không chỉ em, chỉ sợ Kiều gia cũng bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, thật là một tên đúng hai đích. Còn nữa, chị có biết người nào làm chuyện này không, lúc đó công nhân nói có vấn đề nhỏ, vậy mà cô ta chưa từng nói với em, lần này đúng là bị cô ta hại chết rồi.....”

Quan Duyệt nghe Kiều Nhạc Hi phân tích xong, cảm thấy tay chân lạnh lẽo, “Là ai làm?”

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên cười, “Chị thấy sao? Chị có thấy hai sự kiện này trùng hợp không?”

“Ba em và anh trai có biết chuyện này không?”

“Cho dù hiện tại họ có biết đi nữa nhưng khẳng định không thể ra mặt được” - Kiều Nhạc Hi biết mối quan hệ thiết hơn trong đó, hiện tại nếu họ đứng ra thay cô nói chỉ sợ là càng tô càng đen.

“Nói cho Giang Thánh Trác thì sao?”

“Không có” - Kiều Nhạc Hi nắm chặt áo, “Anh ấy đi công tác, lúc này chắc mới lên máy bay rồi. Được rồi không nói nữa, em đi lại xem tình hình bên dưới thế nào”.

Cúp điện thoại xong, Quan Duyệt nghĩ nghĩ vẫn là muốn gọi điện cho Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác đăng ký xong đang ngồi trên máy bay, vị trí gần cửa sổ, vừa chuẩn bị tắt máy thì nhận được cuộc gọi tới.

Cậu không muốn nhận nhưng không biết ma xui quỷ khiến gì lại ấn nút nghe, “Này, người kia...”

“Giang Thánh Trác, là tôi, Quan Duyệt, cậu đang ở đâu, Nhạc Hi xảy ra chuyện rồi.....”

“Thưa quý khách, máy bay chuẩn bị cất cánh, yêu cầu quý khách tắt điện thoại” - Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp khom người mỉm cười nhắc nhở.

Giang Thánh Trác nhìn cũng không nhìn cô ta, chỉ nghe nửa câu đầu thì sắc mặt đột nhiên thay đổi đứng lên đi ra ngoài.

Mấy trợ lý cũng đứng lên theo, “Tổng giám đốc Giang.....”

Giang Thánh Trác chần chờ một chút, “Mấy người đi trước, tới lúc đó để tôi liên hệ với Tổng giám đốc Diệp bên Hoa Vinh”.

Cậu chẳng quan tâm gì nữa, lập tức ra khỏi sân bay lo lắng lái xe về nhà, còn dùng chút thời gian gọi điện cho Diệp Tử Nam.

Diệp Tử Nam ngạc nhiên nghe máy, “Này, không phải lúc này cậu lên máy bay rồi sao? Sao còn chưa đi?”

Chân Giang Thánh Trác giẫm mạnh hết cỡ lên chân ga, sắc mặt lạnh lùng, “Tôi không đi được, Nhạc Hi xảy ra chuyện rồi”.

Diệp Tử Nam nghe giọng nói lạnh lùng trong trẻo che dấu vẻ bối rối của cậu ta, sau đó lập tức đồng ý, “Được, đi Mỹ ký hợp đồng cứ để tôi đi, cậu có việc thì lo đi, có chuyện gì thì liên lạc sau”.

Giang Thánh Trác cúp máy Diệp Tử Nam, gọi tới Kiều Nhạc Hi nhưng không ai trả lời máy.

Cậu buồn bực ném điện thoại sang một bên, trong lòng nóng như lửa đốt.

Kiều Nhạc Hi sau khi đứng bên ngoài bị gió thổi tới cũng bình tĩnh hơn. Cô vừa quay đầu không muốn nhìn thấy nhưng vẫn thấy vết máu trên đất, lửa giận không dễ dàng đè nén xuống lại nổi lên, tay mò mẫm bấm mấy dây số gọi.

Điện thoại vừa được bắt máy, cô hét to, “Lưu Lỗi, Bạch Tân Tân làm chuyện gì tôi không biết! Tôi nói cho cô biết, tôi mặc kệ cô ta là cháu gái của ai, cô lập tức làm cô ta biến mất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Giọng nói bên kia không nhanh không chậm, “Kiều Nhạc Hi, bây giờ xảy ra chuyện, cô lại muốn đẩy hết lên người mới, chuyện này không tốt lắm đâu! Hơn nữa, hạng mục này do cô phụ trách, người cũng do cô mang vào, cô ta có sai thì cô cũng không tránh được trách nhiệm đâu nhỉ? Nếu không, cô đi nói chuyện với tổng giám đốc Bạch đi?”

Kiều Nhạc Hi nắm chặt ngón tay, đùa cợt mở miệng, “Hừ, nếu cô đã nói như vậy thì tôi cũng có mấy lời muốn nói. Lúc trước cô vì muốn nịnh bợ tổng giám đốc Bạch nên đem cô ta vào tổ tôi, vậy sao không tự mình nhận người mà ném qua cho tôi! Hôm nay xảy ra chuyện này, cô phải tay hất toàn bộ nước bẩn lên người tôi! Tôi nói cho cô biết! Cô cũng không cần lôi Tổng giám đốc Bạch này nọ hay Bạch Khởi Hùng gì ra đây dọa tôi! Bà đây không chịu thua đâu! Mấy năm nay cô làm chuyện xấu gì, cô nghĩ là tôi không biết? Nếu cô muốn nghe tôi có thể nói ra rõ ràng từng chuyện một, từ khi cô còn là tổ trưởng, bất động sản trong tay có mấy chỗ?”

Lưu Lỗi nghe xong mồ hôi lạnh thay nhau chảy xuống, tìm không được lời phản bác.

“Bây giờ có cần tôi nói ra hết không?” - Kiều Nhạc Hi tức quá, mấy việc này trước kia cô không thèm quản tới.

Giọng nói của Lưu Lỗi nhẹ nhàng hơn, “Tôi vẫn nói câu kia, Tổng giám đốc Bạch đã liên hệ với Tổng giám đốc Bạc rồi, đang chờ chỉ thị của bên kia. Cô muốn nói gì thì trực tiếp nói với anh ta đi”

“Súc sinh!” - Kiều Nhạc Hi khẽ nhả ra hai chữ rồi cúp điện thoại.

Chuyện đã tới nước này cô cũng không sợ trở mặt nữa.

44. Chương 44: Giương Cung Bạt Kiềm

Kiều Nhạc Hi trở về văn phòng, đồng nghiệp xung quanh vây quần hỏi thăm, “Kỹ sư Kiều, làm sao bây giờ?”

Kiều Nhạc Hi đã sớm ổn định tinh thần lên tiếng, “Sự việc xảy ra rồi, Tổng giám đốc Bạch và đại biểu đối phương đang thảo luận. Mọi người nghỉ ngơi trước đã, cũng không biết khi nào mới có kết quả”.

Nói vài lời trấn an mọi người xong, Kiều Nhạc Hi cười cười, ngồi trên mép sofa, im lặng.

Cô nhìn trời bên ngoài, lúc này chắc Giang Thánh Trác đang trên máy bay, không biết anh ấy đang làm gì? Xem văn kiện? Ngủ? Hay chọc ghẹo tiếp viên hàng không?

Nghĩ đến khả năng sau cùng, Kiều Nhạc Hi bỗng nở nụ cười, đối với khả năng này thì tương đối lớn hơn.

Không biết từ lúc nào Kiều Nhạc Hi ngồi trên ghế ngủ thiếp đi, cô mơ mơ màng màng cảm giác được có người đến cạnh mình, sờ tay cùng mặt cô, bàn tay khô ráo mà ấm áp, sau đó đắp áo khoác lên người cô, mà độ ấm từ người đó vẫn còn vươn trên áo, hơi thở ấm áp quen thuộc bao vây lấy người cô khiến cô cảm thấy yên tâm kỳ lạ.

Cô biết bản thân mình không thể tiếp tục ngủ, đấu tranh mấy lần nhưng làm thế nào cũng không mở mắt được, cánh tay kia lại vỗ lưng cô hai lần, sau đó cô thật sự ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối đen, trong phòng không một bóng người. Cô vừa mới ngồi dậy liền chạm tới một lớp vải mềm mại.

Đắp trên người cô là chiếc áo khoác len màu bạc, thủ công tinh xảo, loại xa xỉ này không cần nói cũng biết là của ai. Cô chạm tới nơi cổ tay áo, nơi đó đúng là có thêu ba chữ mẫu.

Kiều Nhạc Hi nâng áo lên mặt, hơi cười, cuối cùng anh ấy vẫn tới.

Cô cảm chiếc áo khoác đứng lên, mới vừa mở cửa ban công đã có thể nghe vài giọng tranh cãi.

Cô không lên tiếng từ từ đóng cửa lại cho tới khi chỉ chừa lại một khe hở nhỏ.

Bạch Khởi Hùng, Bạc Trọng Dương và Giang Thánh Trác đang đứng bên ngoài phòng nói gì đó.

Kiều Nhạc Hi chỉ liếc mắt qua ngay lập tức cảm giác đau lòng.

Gió bên ngoài so với lúc trưa còn lớn hơn mà Giang Thánh Trác chỉ mặc trên người chiếc áo màu đen mỏng hở cổ. Cả người đứng trong gió lạnh nhưng dáng người vẫn cao ngất như cũ, Tổng giám đốc Bạch bình thường tươi cười vui vẻ giờ đây đầy lạnh lẽo.

Trên mặt Bạch Khởi Hùng mang theo biểu hiện khiến người ta chán ghét, cười nói, “Hiện tại chuyện lớn như vậy đã xảy ra, quan trọng như thế này, Tân Tân là cháu ruột của tôi nên tôi khẳng định sẽ không đẩy nó ra. Hồ dữ còn không nở ăn thịt con, chuyện này mấy người có thể hiểu được chứ?”

Giang Thánh Trác cười âm ập, “Cho nên định đem Kiều Nhạc Hi ra gánh tội thay sao?”

Bạch Khởi Hùng vội vàng giải thích, “Cũng không thể nói như vậy, hạng mục này là cô ta phụ trách, bản vẽ do cô ta ký tên nên dĩ nhiên trách nhiệm cũng là của cô ta, cái này không gọi là gánh tội thay”.

“Là hãm hại hay là sai sót, điều tra xong sẽ ra chân tướng, Tổng giám đốc Bạch nói thế này có quá sớm hay không?” - Giang Thánh Trác hai tay đặt trong túi quần, híp mắt nhìn bóng người không xa bên kia, “Bạch Tân Tân muốn phủi tay sạch sẽ chuyện này như vậy sao?”

Người vẫn giữ im lặng bên cạnh từ đầu tới giờ - Bạc Trọng Dương - lúc này mới mở miệng, “Thánh Trác, chuyện này không liên quan tới cậu, cậu mặc kệ đi”.

Giang Thánh Trác quay đầu sang nhìn cậu ta, bỗng nhiên có chút kích động, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên cùng tiếng gió thổi làm giọng điệu có chút thay đổi, “Không liên quan tới tôi? Chuyện của người phụ nữ của tôi mà nói là không liên quan sao? Bạc Trọng Dương, đối với cậu tôi không muốn giả tạo hay cố kỵ gì, con người của tôi vừa hồ đồ lại ngang ngược, cái gì mà nghề nghiệp hay tiền đồ tôi đều không cần, nhưng mà ai dám đụng tới cô ấy dù chỉ một chút, chuyện gì tôi cũng có thể làm được!”

Bạc Trọng Dương suy nghĩ một lúc lâu mới nói, “Cậu cũng đừng nổi giận, tớ không có ý đó. Giờ đã xảy ra chuyện rồi, toàn bộ đều hướng về phía Nhạc Hi, tớ là người làm kinh doanh, đương nhiên hy vọng ở CON NGƯỜI, hay là trước hết cứ để Nhạc Hi chịu đựng một khoảng thời gian ngắn. Sau lưng cô ấy còn có cả một đại gia đình họ Kiều, còn có cậu, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.....”

Bạc Trọng Dương còn chưa nói xong đã bị Giang Thánh Trác cắt ngang, “Cậu thú vị lắm! Mẹ nó, cậu không thể nói tiếng người sao hả? Các người một đám đàn ông có địa vị mà khi xảy ra chuyện là đẩy lên đầu một người con gái chịu trách nhiệm! Các người có còn là người không?”

Kiều Nhạc Hi tựa người trên cửa, tay nắm chặt áo khoác. Bao nhiêu năm qua, cô chưa từng thấy Giang Thánh Trác nổi bão như vừa rồi bao giờ. Cậu ấy trước mặt người khác luôn vẫn tỏ ra bất cần đời, không để ý đến chuyện gì, hiện tại bộ dáng này chắc cũng là một phần chân thật của bộ mặt thật.

Giang Thánh Trác châm một điếu thuốc, hút vài hơi cho tỉnh táo lại, kẹp điếu thuốc ở giữa hai ngón tay trỏ và giữ chỉ về phía Bạch Tân Tân đang đứng cách đó không xa, “Bây giờ tôi cực kỳ nghi ngờ chuyện xảy ra lần này có liên quan tới cô ta, tôi nói ra câu này, nếu thật sự là cô ta làm, Tổng giám đốc Bạch, ông tốt nhất tìm một miếng giấy sạch sẽ lau cho cô ta thật sạch vào, đừng bao giờ để cho tôi điều tra được, không thì, cô ta chờ xuống mồ đi”.

Tâm lý Bạch Khởi Hùng ngày càng không nắm chắc, Giang Thánh Trác - cái người này lúc nào cũng lạ lùng, luôn luôn xuất hiện với bộ mặt khác ngoài dự đoán của mọi người, ông ta cố gắng ra vẻ tri hoãn, “Thánh Trác, chuyện này chúng ta từ từ thương lượng lại.....”

Giang Thánh Trác nhếch môi cười âm u, “Thương lượng cái gì? Thương lượng ngày tốt để chọn phong thủy cho mảnh đất kia sao?”

Cậu lại vẫy tay với Bạch Tân Tân để cô ta tới gần, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô ta, giọng điệu nhẹ nhàng, “Nhạc Hi mỗi lần nói chuyện đều không động não, trước đó có đặc tội với ai thì tôi chỗ này thay cô ấy xin lỗi, nhưng mà nếu ai vì vậy mà sau lưng tính kế hãm hại cô ấy, đâm sau lưng, tôi đây cũng không tha cho đâu”.

Vốn dĩ cậu muốn đi tới nhưng lại lui về nhìn Bạc Trọng Dương, “Bạc Trọng Dương, tôi biết đây là tác phong làm việc của cậu, luôn luôn ở chỗ tối suy nghĩ lợi ích thiệt hơn mới quyết định đứng về phía nào. Cậu là doanh nhân, lựa chọn dĩ nhiên là phòng vệ, tôi có thể giải thích được, thế nhưng đàn ông mà như vậy thì tôi thật sự khinh thường cậu!”

Kiều Nhạc Hi sững sờ nhìn cậu, trong đầu cô bỗng nhiên vang lên một câu nói trên tạp chí.

“Nếu ai làm gãy cánh của cô ấy, tôi nhất định sẽ phá đi cả thiên đường của người đó”.

Lúc đó cô nghĩ, một người đàn ông yêu một người phụ nữ đến mức nào mà có thể nói ra lời như vậy, bây giờ cô dường như đã biết rõ.

Giang Thánh Trác vừa quay người đi thì thấy được Kiều Nhạc Hi, cậu bước nhanh tới vài bước, đi đến bên cạnh cô, chỉ có ngần ngừ mấy bước mà biểu cảm trên mặt cậu đã thay đổi hoàn toàn.

Một đôi con ngươi trong trẻo sáng suốt, cả khuôn mặt rạng rỡ với nụ cười sáng ngời, không hề nhìn thấy dấu hiệu nào của gương mặt lên “giương nòng súng” như vừa rồi, vẻ mặt thoải mái giống như mỗi buổi sáng gọi cô thức dậy, “Có phải chúng tôi làm em thức giấc?”

Kiều Nhạc Hi hồng hồng khoe mắt lắc đầu, đưa áo cho cậu mặc vào, nắm lấy tay cậu, giọng hơi run rẩy, “Anh có lạnh không?”

Giang Thánh Trác trở tay nắm lấy tay cô, bao bọc chúng trong lòng bàn tay mình, ôm lấy cô đi vào trong, vừa đi vừa cười xấu xa hỏi, “Không lạnh, nhiệt của anh nóng tốt lắm, em cũng không phải không biết”.

Kiều Nhạc Hi lần này không nổi giận cũng không buồn bực, bỗng nhiên nghiêng người ôm lấy thắt lưng cậu.

Một tay Giang Thánh Trác ôm lên lưng cô, một tay xuyên qua mái tóc cô vuốt ve, bắt đầu cười không đứng đắn chọc cô, “Thế nào? Không gặp một lúc mà nhớ anh rồi à?”

Kiều Nhạc Hi yên lặng trước ngực cậu, thành thật gật đầu, “Ừm, nhớ anh rồi.....”

Mỗi khi gặp chuyện không may, cô biết anh và người nhà không thể ra mặt giúp cô. Phóng viên bên ngoài loạn như chó điên, gặp người nào là cắn người đó cho nên cô phải bình tĩnh hỏi nguyên nhân sự tình, mạnh mẽ khí thế chất vấn Bạch Tân Tân, nếu không có Giang Thánh Trác xuất hiện, cô chắc chắn sẽ phải đối mặt một mình với Bạch Khởi Hùng và Bạc Trọng Dương. Toàn bộ cô có thể làm được, nhưng khi nhìn thấy Giang Thánh Trác, nhìn cậu ấy vì cô mà nói mấy lời đó, cô bỗng nhiên thấy mình thật yếu đuối. Mọi cử chỉ, hành động của cậu đều khiến cô không thể ngăn được nước mắt dâng trào.

Trong giây phút đó, từ đáy lòng mình cô thật sự muốn Giang Thánh Trác có thể xuất hiện, để cho khí thế của cô được phục hồi lại. Cô cũng hy vọng có thể có một ai đó làm cho cô bỏ đi tất cả mọi mặt nạ phòng bị của mình, ôm cô vào trong ngực che mưa chắn gió.

Mà Giang Thánh Trác lại chính là người kia.

Giang Thánh Trác nghe giọng mũi của cô, muốn quay mặt cô từ trước ngực lại để nhìn xem, không ngờ cô ôm mãi thắt lưng cậu không buông.

“Cô bé ngốc, sao lại không gọi điện cho anh?” - Giang Thánh Trác lần tay tới mặt cô, bắt đầu dī thờ dài.

Hồi lâu sau Kiều Nhạc Hi mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, từ từ tiến tới hôn lên môi cậu.

Cô nhắm chặt mắt cảm nhận đôi môi mềm mại của cậu, rụt rè vươn đầu lưỡi quyến rũ. Sau vài giây sững sốt, cậu lập tức biến bị động thành chủ động, đôi môi quấn lấy chiếc lưỡi của cô nhẹ nhàng ma sát hút vào, vuốt ve đôi môi mềm của cô, khó có được một nụ hôn không mang tia dục vọng chỉ đầy một mảnh ôn nhu.

Bạch Khởi Hùng nhìn Bạch Tân Tân hồi lâu mới giận dữ hỏi, “Có phải cháu làm không?”

Bạch Tân Tân mang theo vẻ sợ hãi gật đầu.

Bạch Khởi Hùng lập tức tát một cái lên mặt cô ta, tức giận cả người phát run, “Đồ khốn nạn!”

Ông chỉ thấy cơn giận dữ xông lên đầu, cái tát dùng hết cả sức lực, Bạch Tân Tân ngã trên đất, mặt bị sưng lên.

Bạch Khởi Hùng tức muốn ói máu, thái độ bình thường rốt cuộc cũng không giữ được, chỉ vào mũi cô ta mà mắng, “Mày cuối cùng muốn làm gì? Lần trước bị bài học như vậy còn chưa đủ sao? Mày còn đáng sợ hơn bom hẹn giờ, muốn nổ lúc nào thì nổ vậy hả?”

Bạch Tân Tân lúng túng, ngồi dưới đất không dám cử động, nước mắt không ngừng rơi, “Cháu không biết chuyện sẽ xảy ra như vậy, Mạnh Lai nói chỉ cần xảy ra sự cố thì Kiều Nhạc Hi sẽ bị hủy hoại..... Cháu không biết sẽ gây ra án mạng....”

Bạch Khởi Hùng khi nghe hai chữ “Mạnh Lai” thì nhú mày, còn muốn hỏi kỹ lại nhưng vì cố kỵ sự có mặt của Bạch Trọng Dương nên không nói gì nữa.

Bạch Trọng Dương bên cạnh ngoảnh mặt làm thinh này giờ, đột nhiên mở miệng, “Tổng giám đốc Bạch xử lý việc nhà trước, chuyện giữa chúng ta để nói sau”.

Bạch Khởi Hùng cười tiễn Bạch Trọng Dương đi, sau đó mới quay hỏi Bạch Tân Tân tận tường sự việc, tiếp đó thì trầm mặc.

Bạch Tân Tân sợ hãi nhỏ giọng hỏi, “Chú Hai, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mặt Bạch Khởi Hùng bỗng nhiên trở nên tối tăm ngoan độc, ông ta xoay người rời khỏi.

Sau khi gọi xong mấy cuộc gọi, trở lại thì thấy Kiều Nhạc Hi đang đứng trước cửa sổ đầy gió lạnh. Cậu đi tới muốn đóng cửa sổ lại thì bị cô ngăn cản, “Đừng đóng”.

Giang Thánh Trác thu tay quay đầu nhìn cô, sau đó từ tầm mắt cô nhìn lại.

“Em.....” - Kiều Nhạc Hi mới mở miệng mới phát hiện giọng nói khàn khàn của mình, “Em nghĩ tới cô ấy, em.... Cô ấy.....”

Kiều Nhạc Hi bỗng ngậm miệng quay đầu nhìn Giang Thánh Trác cười, có chút tiêu tụy, Giang Thánh Trác cũng ngẫm hiểu câu hỏi của cô nhưng không nói gì, vẻ đau lòng trên mặt càng rõ ràng hơn.

Cậu cầm lấy gói thuốc lá đưa cho cô, “Này, lấy một điếu”.

Kiều Nhạc Hi nhìn nhưng không lấy, nâng mắt nhìn cậu, “Không phải anh không cho em hút thuốc sao?”

Cô còn nhớ rõ lúc mười lăm hay mười sáu tuổi - cái tuổi mà đối với cái gì cũng tò mò - cô bắt gặp Giang Thánh Trác và mấy người khác đang hút thuốc dưới mái hiên trường. Sau đó đời sống đời chết chạy theo bắt cậu ấy dạy cô cho bằng được. Giang Thánh Trác lúc đó còn hùng hồn giải thích này nọ từ chối cô, còn dạy dỗ cô một trận nói cái gì mà con gái đòi học làm gì.

Cô cũng không biết mình đã dùng biện pháp gì khiến cậu ấy thỏa hiệp, nhưng rõ ràng còn nhớ cảm giác cay cay đắng đắng dâng lên khiến cô vừa ho vừa rơi nước mắt, Giang Thánh Trác bên cạnh cười ha ha.

“Tâm trạng không tốt thì hút một điếu” - Giang Thánh Trác đem thuốc để vào tay cô.

Kiều Nhạc Hi lần này chỉ nhìn cậu một cái rồi nhanh chóng nhận lấy, đưa một điếu cho cậu, tự cô cũng lấy ra một cái đốt lên.

Giang Thánh Trác hút một hơi nhả khói cười, “Còn giả vờ với anh, nhìn bộ dáng này của em, mấy năm nay chắc cũng hút không ít nhỉ?”

Kiều Nhạc Hi thành thật trả lời, “Có hút vài lần, ở nước ngoài mấy năm, thỉnh thoảng đêm khuya nhớ anh không chịu được thì hút”.

“À.....”

“Hô hô.....” - Giang Thánh Trác ghen lời nhìn bộ dáng cười đùa của Kiều Nhạc Hi, cô cũng không biết mình hôm nay bị sao nữa, bình thường sẽ không nói nhiều như vậy mà lời cứ thuận miệng nói ra.

Cô bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn cậu nghịch ngợm cười, sau đó phun khói lên mặt cậu, híp mắt ra vẻ thâm trầm nói, “Viết tên anh trên khói, sau đó hít vào trong phổi sẽ khiến anh ở gần trái tim em hơn.....”

Nói xong lại bắt đầu cười to.

Giang Thánh Trác nhìn sững sốt, vừa rồi là một Kiều Nhạc Hi diêm dúa lờ lẹt quẩn rữ như vậy, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, khói trắng mờ từ miệng cô bay ra, ánh mắt trống rỗng mơ màng. Giờ cậu mới phát hiện thì ra cảnh tượng này quá đổi xinh đẹp như vậy.

45. Chương 45: Bị Bệnh

Sau vài phút ngẩn ngủ Giang Thánh Trác bỗng nhiên nhú mảy, đoạt lấy điều thuốc trong tay cô dụi tắt. Bình thường, cô sẽ không có tác phong phóng túng thế này, điều này khiến cậu không khỏi hoảng hốt.

Mái tóc cô bị gió thổi rối bay lượn lung tung, quét lên mặt cậu ngựa ngựa. Kiều Nhạc Hi đứng yên lặng nghiêng đầu nhìn cậu, một đôi mắt sáng ngời bức người mà cậu nhìn không hiểu nổi.

Mãi tới sau này cậu mới hiểu, đó là một loại tuyệt vọng.

Trong đầu Giang Thánh Trác đột nhiên nghĩ ra một cách, tựa như ngay lập tức cô sẽ biến mất, cậu nắm tay cô bước đi, nắm chặt hơn, ra vẻ thoải mái nói, “Đói bụng chưa? Anh dẫn em đi ăn nhé”.

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, cười làm nũng, “Em không muốn ăn cơm, em muốn đi bệnh viện xem thể nào. Anh dẫn em tới đó nhé?”

Giang Thánh Trác nhìn cô, hồi lâu mới gật đầu.

Vừa lên xe thì nhận được cuộc gọi của Kiều Dự, Giang Thánh Trác làm mặt đau khổ đưa điện thoại cho Kiều Nhạc Hi xem. Mặt cô hơi nhăn lại, “Đừng nói với anh ấy em đang ở chung với anh”.

Giang Thánh Trác liếc cô một cái, “Anh ấy còn không biết em ở cạnh anh sao? Anh có nói, anh ấy cũng không tin”.

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu một bên rụt cổ, “Em mặc kệ, dù sao em cũng không muốn nhận, anh cứ tự mình nghe máy”.

“Đúng là kiếp trước do anh thiếu nợ em!” - Giang Thánh Trác thở dài nói, lễ phép bắt máy, “Anh Hai”.

“Kêu con bé nghe điện thoại!” - Giọng điệu Kiều Dự nghe không rõ lắm, giống như đang cực kỳ cứng rắn muốn giải quyết xong hay muốn hỏi rõ ngọn nguồn.

Giang Thánh Trác nhìn Kiều Nhạc Hi bên cạnh, thử thăm dò hỏi, “Em có thể nói em và cô ấy không ở cạnh nhau không?”

“Bậy bạ!” - Kiều Dự nổi giận, còn giống như có tiếng đập bể đồ trên đất vang lên, “Lúc này cậu không cùng một chỗ với nó thì tôi thấy đời này cậu cũng đừng mong ở chung với nó nữa!”

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng đưa đẩy, “Đừng đừng, Bộ trưởng Kiều, đừng nóng, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của anh! Em không phải không cho cô ấy nghe điện thoại, là cô ấy mệt mỏi cả ngày trời nên vừa mới ngủ xong. Em mà kêu cô ấy dậy chắc chắn cô ấy sẽ nổi điên lên mất!”

Kiều Dự im lặng một lúc rồi nói, “Tôi biết con bé không muốn nghe điện thoại của tôi, thôi, tôi cũng không làm khó cậu. Chuyện này tôi đã cho người điều tra, cậu nói với con bé đừng lo lắng gì cả, có chuyện gì thì liên lạc với tôi”.

Giang Thánh Trác lập tức đồng ý, “Được được được”.

Kiều Dự tổng kết lại một câu, “Còn nữa, chăm sóc con bé cho tốt. Cậu chuyển lời tới con bé, dù bất kỳ lúc nào anh Hai cũng không mặc kệ nó”.

Giang Thánh Trác tắt điện thoại ném qua cho Kiều Nhạc Hi, Kiều Nhạc Hi cầm trong tay tò mò hỏi, “Anh Hai em nói gì vậy?”

Giang Thánh Trác bên cạnh nghiêng người chậm rãi khởi động xe trả lời, “Muốn biết sao lúc này không nghe máy?”

Kiều Nhạc Hi cúi đầu không nói gì, Giang Thánh Trác lườm cô một cái, “Nói gì? Nói em gả cho anh, sau đó cùng em bỏ trốn!”

Kiều Nhạc Hi trừng mắt nhìn cậu, “Nói bậy! Nhanh nói cho em biết đi!”

Giang Thánh Trác nói theo lời Kiều Dụ, “Anh Hai em nói, để anh lo cho em, bất kỳ lúc nào thì anh ấy cũng không mặc kệ em”.

Về mặt Kiều Nhạc Hi hớn hờ, “Vẫn là anh Hai em thương em”.

“Vậy sao em không nghe điện thoại!”

“Em sợ sau này anh ấy sẽ khó xử!” - Kiều Nhạc Hi hơi cau mày nói nhỏ.

“Vậy nếu anh không gấp trở lại vậy khi anh gọi điện cho em, em có nhận không?” - Giang Thánh Trác giống như buột miệng hỏi một câu.

Kiều Nhạc Hi cười xấu xa nhìn cậu hồi lâu, mới kéo dài giọng mà chọc, “Điện thoại của anh á, em chắc chắn sẽ nhận.....”

Giang Thánh Trác lập tức cảm thấy mở cờ trong bụng, nụ cười trên mặt chưa kịp hiện rõ đã bị câu nói tiếp theo của cô muốn trợn trắng mắt.

“Anh là tai họa, em đang nói cái loại tai họa ngàn năm, cho dù bọn họ muốn bắt anh cũng bó tay”.

Giang Thánh Trác hơi há miệng muốn nói nhưng vẫn phải nuốt về, im lặng thở dài.

Hai người bọn họ tuy mặt ngoài cười nói đùa võ mồm bình thường nhưng trong lòng tâm trạng đều cực kỳ nặng nề, cũng không muốn để đối phương lo lắng.

Cửa bệnh viện bị phóng viên vây quanh không ít, Giang Thánh Trác lái xe tới từ cửa sau, gọi điện thoại cho Ôn Thiệu Khanh bảo cậu ta ra đưa bọn họ vào.

Giang Thánh Trác cùng Kiều Nhạc Hi đi theo cậu vào trong, “Hôm nay hai người bị thương bên công trường xảy ra sự cố kia như thế nào?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn hai người, cũng không hỏi gì nhiều, “Trong đó có người lúc đưa tới bệnh viện nào đã chết, một người khác thì đang được cấp cứu trong phòng mổ”.

Kiều Nhạc Hi hít vào một hơi muốn hỏi gì nhưng không nói ra lời. Giang Thánh Trác nhìn cô một cái, thay cô hỏi ra, “Có thể cứu sống không?”

“Cái này khó nói” - Về mặt Ôn Thiệu Khanh cũng mệt mỏi, “Hôm nay tớ có hai ca phẫu thuật, lúc người bệnh được đưa tới tớ không có mặt ở đó, cũng không biết rõ tình huống thế nào, bất quá cậu cứ yên tâm, người đứng mổ là một tay phù thủy, giỏi như thần! Chốc nữa tớ sẽ đi hỏi tình hình”.

Giang Thánh Trác nhìn phòng phẫu thuật đang sáng đèn nhanh chân đi tới, “Còn phóng viên bên kia thì sao?”

“Mới vừa bị bảo vệ đuổi đi một đồng, lúc này chỉ có người nhà ở lại, hai người cứ ở lại, không sao đâu”.

Trước phòng phẫu thuật đúng là có mấy người đứng đợi bên ngoài, Kiều Nhạc Hi đi đến cạnh phòng mổ nhìn ba chữ “Phòng phẫu thuật” thì trầm mặc.

Ôn Thiệu Khanh đối với hai người dường như không hề có chút tò mò nào, “Hai người ở đây chờ một lát, thời gian phẫu thuật có lẽ còn hơi lâu, hôm nay tớ phải trực, có chuyện gì bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm tớ”.

Giang Thánh Trác nói mấy câu với Ôn Thiệu Khanh, sau đó cậu ta đi ra ngoài.

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi ngồi trước phòng mổ, trầm mặc một lát, Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên mở miệng, “Giang Thánh Trác, em khát”.

Giang Thánh Trác lập tức đứng lên, “Anh đi mua nước, em muốn uống gì?”

Kiều Nhạc Hi kéo cậu ngồi xuống, “Không cần đâu, để em đi, đầu em có hơi choáng sẵn tiện ra ngoài hít thở không khí một chút, anh giúp em ngồi chỗ này nhìn nhé”.

Giang Thánh Trác gạt đầu Kiều Nhạc Hi mới vừa đứng lên thì trước mặt một khoảng tối đen, cô chớp chớp mắt nhìn về phía trước.

Vừa đi được hai bước thân thể bắt đầu loạng choạng, Giang Thánh Trác thấy cô khác thường mới chạy tới đỡ lấy, “Sao vậy?”

Lúc này mới phát hiện khuôn mặt cô đỏ hồng không đúng lắm, vừa sờ, quả nhiên bị sốt.

“Đi, anh đưa em đi tìm bác sĩ khám”.

Kiều Nhạc Hi mềm nhũng ngã vào lòng cậu, trước mắt có rất nhiều sao quay mòng mòng, thậm chí còn bị ù tai, “Không, em muốn chờ ở đây”.

“Nghe lời” - Giang Thánh Trác dỗ dành cô, “Treo một chai nước biển là được rồi, chỉ ngay bên cạnh thôi, xong rồi sẽ quay trở lại”.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn bướng bỉnh lắc đầu.

Giang Thánh Trác bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa cô tới cho Ôn Thiệu Khanh kiểm tra xem sao.

Cuối cùng phải ở phòng cấp cứu truyền nước (biển).

Kiều Nhạc Hi tựa vào người cậu nhú chặt mày, nhìn qua có vẻ rất khó chịu.

Giang Thánh Trác yêu thương cô nhưng ngoài miệng vẫn một mực dạy dỗ cô, “Buổi chiều chắc là bị trúng gió đúng không? Đã nói với em nhưng mà không chịu nghe! Thời tiết lạnh như vậy mà không biết tự lo! Lần này cho biết khó chịu?”

Kiều Nhạc Hi từ từ mở mắt, yếu ớt nhận sai với cậu, “Em sai rồi”.

Giang Thánh Trác không muốn nói nữa, cởi áo ngoài bọc cô lại, ôm chặt trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, “Ngủ một chút sẽ không còn khó chịu nữa”.

Kiều Nhạc Hi rồi tựa vào ngực cậu, trong đầu một mảnh hỗn loạn, nhớ tới chuyện nhiều năm trước đây, lại nhớ tới chuyện lúc chiều, việc này không ngừng thay phiên nhau xuất hiện, cô cảm thấy đầu mình sắp bị nổ tung mất.

Đột nhiên trong lúc đó, cô giống như lại nhớ về cái đêm kia, một mảnh tối đen xung quanh không một tia sáng, cô không thấy gì cả, chỉ có một mình cô, cô độc và rét lạnh tận xương ập tới.

Cô lạnh run, miệng vô thức líu ríu lên tiếng, “Anh Trác, em lạnh, anh ôm em một cái đi”.

Giang Thánh Trác sững sốt sau đó vội vàng dùng hai tay ôm chặt cô, thỉnh thoảng đụng tới chòm mũi và môi cô, nhỏ giọng nói, “Không có chuyện gì, không sợ, anh Trác ôm em, sẽ không còn lạnh nữa”.

Giang Thánh Trác không biết cô có nghe không, chỉ nhìn thấy cô vẫn còn nhắm mắt cười ngây ngô, đem bàn tay lạnh lẽo từ bên ngoài đưa vào trong vạt áo khiến da thịt dính vào nhau càng thêm ấm áp và thoải mái rên một tiếng rồi co rút người vào lòng cậu, miệng nói không rõ ràng, “Thật là thoải mái.....”

Giang Thánh Trác cẩn thận tránh ống tiêm trên tay cô, vỗ vỗ lưng, sưởi ấm người cô, “Nhạc Hi, không có chuyện gì, có anh ở đây”.

Trong ấn tượng của Giang Thánh Trác, Kiều Nhạc Hi chỉ bị ỷ khuất một lần duy nhất gọi cậu là anh Trác, cũng nói với cậu cô rất lạnh.

Cậu không nhớ rõ ngày đó mẹ cô xảy ra chuyện gì, Kiều Bách Viễn đưa cô tới Giang gia, vội vàng nói mấy câu rồi đi mất. Kiều Nhạc Hi nhìn ông đi xa, không khóc cũng không ồn ào, cực kỳ yên lặng nhìn bóng lưng của ba mình, sau đó ông Giang và bà Giang nắm tay cô vào nhà.

Lúc đầu cậu còn không biết gì, chỉ cảm thấy Kiều Nhạc Hi hôm nay hơi khác thường. Cô ôm chặt con gấu bông Bảo Bảo trong lòng, làm thế nào cũng không buông tay, tựa như nó là cộng rơm duy nhất trên đời cô có thể trụ được.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên sô pha, cúi đầu không nói, đối với bộ dáng lú lo suốt ngày của cô hoàn toàn bất đồng.

Ông bà nội có nói gì với cô nhưng cô không trả lời.

Cậu ở bên cạnh lén lút hỏi bà Giang, “Bà nội, Xảo Nhạc Tư bị sao vậy? Bệnh sao?”

Bà nội ngồi xổm xuống sờ mặt cậu, “Thánh Trác, mẹ của Nhạc Hi đi rồi, em gái cực kỳ đau lòng, con đừng làm ồn con bé”.

Giang Thánh Trác mở to mắt, vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc, “Mẹ Nhạc Hi đi đâu vậy? Khi nào thì về? Thế tại sao Xảo Nhạc Tư không đi tìm dì ấy?”

Bà nội giải thích mờ mờ, “Chỗ kia chỉ đi không trở về được, em gái nhỏ không thể đi được”.

Ở cái tuổi lúc đó của cậu khi nghe mấy lời kia, cậu đột nhiên oa oa khóc lớn, trong lòng nảy sinh một loại cảm xúc, về sau khi trưởng thành mới biết được, cái loại cảm xúc đó gọi là đau khổ.

“Bà nội, mẹ Nhạc Hi đã chết..... phải không? Hu hu hu.....”

Bà nội dỗ cậu hơn nửa ngày mới làm cậu nín khóc. Giang Thánh Trác đứng từ xa lặng lẽ nhìn Kiều Nhạc Hi, cô vẫn duy trì tư thế kia ngồi trên sô pha mấy tiếng chưa di chuyển, yên lặng giống như con gấu bông Bảo Bảo trong tay cô.

Qua thật lâu sau, cậu mới dám bước tới thật cẩn thận lấy tay chạm nhẹ vào cô, nhỏ giọng gọi, “Xảo Nhạc Tư.....”

Kiều Nhạc Hi giống như không nghe thấy, cũng không ngẩng đầu lên, cậu lại thấy từng giọt từng giọt nước mắt của cô chảy xuống.

Cái tuổi mà bé trai ghét nhất nhìn thấy nước mắt con gái, vậy mà khi thấy được nước mắt của cô trước mắt mình thì cậu không cảm thấy chút phiền chán nào, đưa bàn tay mập mập cứng ngắc lau nước mắt cho cô, vội vàng an ủi, “Xảo Nhạc Tư này.... Không, Nhạc Hi, em đừng khóc, sau này anh trai sẽ không khi dễ em nữa, anh trai dẫn em đi chơi chịu không?”

Kiều Nhạc Hi vẫn không trả lời cậu, cậu ngồi xổm trước mặt cô, không ngừng nói chuyện với cô. Lúc sau chân ngồi xổm cũng bị tê rần rồi trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Ban đêm trên người cô mặc chiếc áo ngủ, tay ôm gấu Bảo Bảo qua phòng cậu gõ cửa, đứng trước mặt cậu, trên mặt còn dính nước mắt chưa lau sạch, mím môi hai mắt ướt đầm nhìn cậu, “Anh Trác, em lạnh”.

Lúc đó cậu chỉ mới sáu bảy tuổi, đại khái vẫn là đứa bé chưa hiểu chuyện nhưng mà bỗng nhiên nảy sinh một ý thức trách nhiệm của một người đàn ông, kéo cô vào phòng mình, hai người nằm trên giường, cậu còn đắp chăn lại cho cô, dưới mền tay nắm lấy tay cô, biểu hiện như người lớn dỗ dành cô, “Anh sưởi ấm em sau đó sẽ không lạnh nữa”.

Một lúc lâu sau Kiều Nhạc Hi mới run rẩy nắm tay cậu mở miệng, “Anh Trác, em nhìn thấy rất nhiều máu... Thật sự rất nhiều.....”

Cậu lúc đó thật là sợ muốn chết nhưng vẫn an ủi cô, “Không sợ không sợ, chúng ta ngủ, ngủ rồi sẽ không sợ nữa”.

Sau đó cậu không biết trong hai người ai là người ngủ trước, thế là qua một đêm dài.

Về sau cả hai không ai nhắc đến chuyện này nữa, không lâu sau Kiều Nhạc Hi khôi phục là bộ dáng trước đây, trên mặt tươi cười xinh đẹp, tiếp tục tranh cãi âm ỉ với cậu.

Cũng từ lần đó, cậu phát hiện Kiều Nhạc Hi rất sợ nhìn thấy máu người khác nhưng chưa từng sợ máu chính mình. Chỉ là sợ nhìn thấy người khác bị thương chảy máu.

Đó là lần duy nhất cô gọi cậu là anh Trác, dù sau này cậu có ép buộc hay dụ dỗ cỡ nào cô cũng không chịu kêu thêm tiếng nào nữa.

Nghĩ tới đây lòng Giang Thánh Trác lại bắt đầu đau đớn, còn cảm thấy một loại bất lực không thể giúp gì được cho cô, chỉ có thể ôm cô thật chặt vào lòng miệng không ngừng lặp lại, "Nhạc Hi, đừng sợ, có anh ở đây....."

46. Chương 46: Khúc Mắc

Lúc Kiều Nhạc Hi tỉnh lại thì phát hiện chính mình không phải ở trong bệnh viện mà trong một căn phòng bao trùm bởi màu đen, chỉ có mỗi chiếc đèn tường chiếu sáng.

Ánh sáng nhẹ nhàng của ngọn đèn tản ra mọi từng góc ngách của căn phòng, không gây chói mắt nhưng đôi mắt lại có cảm giác đau nhức.

Cô đã có một giấc mơ rất dài, đầu óc lao lực quá độ, miễn cưỡng thay đổi tư thế đưa lưng về phía đèn tường, muốn nhúc nhích mà không được, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hoa văn trên màn, dần dần nhìn vào khoảng không như không có tiêu cự.

Một chốc sau có một tiếng "lạch cạch" rất nhỏ vang lên, rất nhanh có người đẩy cửa đi vào, một phần nhỏ bên giường bị lún xuống, tiếp đó là một bàn tay khô ráo ấm áp xoa lên trán cô, hơi thở người đó phun trên cổ cô, tựa như nhẹ nhàng mà thổi ra.

Ngay lúc bàn tay kia muốn rời khỏi trán cô, cô nhanh tay giữ chặt che lên hai mắt của mình nói, "Anh còn nhớ bà ấy trông thế nào không? Vừa rồi em mơ thấy bà, bà ấy đứng trước mặt em, nhưng nhìn thế nào em cũng không nhìn rõ mặt. Đường như bà muốn nói gì đó với em nhưng em không nghe được gì cả. Vừa rồi sau khi tỉnh lại, em nghĩ, tại sao em lại không nhớ rõ mặt bà ấy..... Tại sao em có thể quên hình dáng của bà?"

Giang Thánh Trác thuận thế nằm bên cạnh cô, từ phía sau ôm chặt cô vào trong ngực, đáy lòng quặn đau.

Cậu biết lúc này cô không cần sự an ủi, có một số câu hỏi được giấu kín trong lòng cô, cô không bao giờ nhắc tới, cậu cũng không nhắc tâm hỉ. Đến bây giờ cuối cùng cô cũng chịu nói với cậu.

Cậu nhớ rõ về mẹ của Kiều Nhạc Hi, một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, nấu ăn ngon, hòa nhã dịu dàng vỗ vỗ đầu khen cậu thông minh, không giống mấy người lớn trong nhà thường hay nghiêm khắc dạy dỗ cậu.

Nhưng có ai ngờ người con gái được cưng chiều của Nhạc gia sau khi sinh Kiều Nhạc Hi thì bị hội chứng trầm cảm hậu sản. Mới đầu mọi người còn không mấy quan tâm nên về sau vì vậy mà biến thành trầm cảm, lúc nhẹ lúc nặng.

Có lẽ lúc đó tuổi vẫn còn nhỏ, có lẽ là người lớn trong nhà giấu diếm, trước kia cậu và Kiều Nhạc Hi cũng không biết bà bị bệnh, chỉ nhớ rõ một điều duy nhất là bà rất tốt.

Qua một lúc lâu sau, Kiều Nhạc Hi mới mở miệng lần nữa, không có sầu khổ gì, bình tĩnh nói chuyện giống như nói về chuyện của người khác, "Em còn nhớ rõ ngày đó bà nói, để em tự mình đi chơi một lát, chốc nữa rồi nấu cho em ăn... Đúng lúc em trở về tìm thì bà....."

Kiều Nhạc Hi nhớ rõ lúc đó mấy anh trai đã đi học, cô cùng mẹ ngồi ban công phơi nắng. Mẹ vô cùng khéo tay, chải cho cô hai bím tóc xinh đẹp, chọc cho tới lúc cô cười khách khách, một lát sau cô đi chơi trong phòng khách. Chốc sau cô loáng thoáng nghe được mẹ đang nói chuyện điện thoại với ai đó trong phòng, lúc nữa lại cãi nhau, rồi nghe tiếng vật gì bị ném bể.

Cô len lén ghé tai lên cửa nghe thử, giọng nói chói tai của mẹ vang lên.

"Anh lập tức quay lại đây!"

Bên kia không biết nói gì đó, rồi mẹ nói một câu, "Anh không trở lại thì tôi lập tức chết cho anh xem!"

Sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Sau này khi Kiều Nhạc Hi lớn lên mới biết được, thật ra lúc này chứng trầm cảm của mẹ đã vô cùng nghiêm trọng, cả ngày nghi thần nghi quỷ, cảm xúc không ổn định, thêm nữa Kiều Bách Viễn lúc đó đang lên như diều gặp gió, gia thế hiển hách, vẻ ngoài bắt mắt, giơ tay nhắc chân đều thể hiện sức hấp dẫn trầm ổn. Bên cạnh không thiếu biết bao nhiêu cô gái yêu thương nhưng nhớ, cho dù ông ta không nghĩ hoặc dù có hành động đúng mực nhưng lời đồn đãi nhảm nhí vẫn cứ tràn lan.

Cô cẩn thận đẩy cửa ra, vẻ mặt hoảng sợ nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Mẹ vội vàng lau nước mắt trên mặt, ngồi xổm trước mặt cô, “Nhạc Hi ngoan, con đi gọi điện cho ba ba đi, nói để ba ba về nhà được không?”

Kiều Nhạc Hi gật gật đầu, “Dạ được, để con đi, mẹ đừng khóc nữa”.

Vừa nói vừa chạy tới phòng khách.

Cô đứng trên ghế mới với tới chiếc điện thoại trên tủ, nghe máy là thư ký của Kiều Bách Viễn, “Chú ơi, cháu là Nhạc Hi đây, chú đưa điện thoại cho ba ba con được không?”

Kiều Bách Viễn nhanh chóng nghe máy, “Nhạc Hi, việc gì?”

“Ba ba, mẹ hình như không được khỏe, ba ba về xem mẹ như thế nào đi”.

“Ba ba còn có rất nhiều việc phải làm” - Loại chuyện tương tự mấy năm nay xảy ra vô số lần, ông cũng sớm phiền chán, “Con cố gắng ở với mẹ nhé, được rồi, không nói nữa, cứ như vậy đi”.

Giọng điệu không kiên nhẫn của Kiều Bách Viễn đến bây giờ cô vẫn còn nhớ sâu sắc.

Khi Kiều Nhạc Hi gọi lại một lần nữa thì câu trả lời bên kia chỉ có một, Bí thư Kiều đã đi họp.

Cô uể oải trở lại phòng ngủ nói với mẹ.

Sau khi nghe xong, đáy mắt mẹ có một tia tuyệt vọng chợt lóe lên, sau đó nhanh chóng ngồi xuống ôm lấy cô, sờ sờ mặt cô nói, “Nhạc Hi ngoan, con tự ra ngoài đi chơi một lát, mẹ mệt rồi, muốn ngủ một lát”.

Kiều Nhạc Hi ngoan ngoãn gật đầu, ôm gấu bông Bảo Bảo chuẩn bị đi.

Mới đi được vài bước thì tiếng gọi từ phía sau vang lên, “Nhạc Hi.....”

Kiều Nhạc Hi dừng chân xoay người nhìn mẹ, “Mẹ”.

Mẹ bỗng nhiên nở nụ cười, “Không có chuyện gì, mẹ chỉ muốn hỏi con có đói bụng không, lát nữa mẹ nấu đồ ăn ngon cho con”.

Nghe được đồ ăn ngon hai mắt Kiều Nhạc Hi sáng lấp lánh, cười gật đầu, “Dạ!”

Chơi tới lúc dạ dày kêu réo nhưng mẹ còn chưa ra khỏi phòng ngủ, bảo vệ bưng đồ ăn lên, cô vui vẻ chạy tới phòng kêu mẹ ăn cơm.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, trên giường không có ai, phòng thay đồ cũng không có ai. Cô chạy tới phòng tắm, chỉ liếc mắt một cái ánh mắt liền ngây dại. Sắc mặt của mẹ tái nhợt nằm trong bồn tắm lớn, trong bồn đều là máu. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều máu như vậy.

Kiều Bách Viễn cuối cùng cũng trở về, nhưng mà toàn bộ đều không thể cứu vãn được.

Chảy nhiều máu như thế, phát hiện lại trễ thì làm sao có thể cứu sống được?

“Nhiều năm như vậy, em luôn luôn nghĩ tới, nếu lúc đó Kiều Bách Viễn trở về, có phải là mẹ sẽ không chết không?” - Kiều Nhạc Hi cau mày, tựa hồ cực kỳ buồn rầu, “Em nghĩ hết lần này tới lần khác, đưa ra vô số giả thiết, ông ta vì sao không nghe điện thoại của em? Em vẫn không dám hỏi, không dám hỏi ngày đó là ông thật sự bận họp hay là trả lời cho có với em? Nếu chỉ là trả lời qua quýt, ông ta có hối hận không?”

Giang Thánh Trác nắm lấy tay cô thật chặt, lấy hết cam đảm muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không nói ra.

“Giang Thánh Trác, tuy là trôi qua nhiều năm như vậy nhưng em vẫn chưa từng nhắc tới, ngày giỗ của mẹ em chưa từng cùng ba ba và anh trai đi, đúng là em thật sự rất nhớ mẹ, hàng năm em đều len lén nhìn mẹ.... Nhìn vào mộ bia bạc màu của mẹ, nhìn bức ảnh chụp ở màu trên đó, nhìn cây nhỏ xung quanh mộ mỗi năm mỗi lớn, nhưng cuối cùng mẹ cũng không trở về nữa”.

Giang Thánh Trác không biết nên trả lời như thế nào, cậu biết hằng năm cô đều len lút tới nhìn mặt mẹ mình. Mỗi lần đi cậu đều đi theo phía sau, nhìn cô đứng trước mộ bia khóc tới mức không kiềm chế được, nhìn cô chỉnh sửa lại toàn bộ tâm tình cười đi khỏi, hết năm này đến năm khác.

Cậu không thể tiến lên, chỉ có thể đứng nhìn từ phía xa.

Đây là tâm bệnh của cô, trước mặt người khác cô dùng khuôn mặt tươi cười che dấu đi vết sẹo, càng là người thân thiết càng không thể để họ đụng vào, nếu không kết quả chỉ có thể là sự xa cách của cô.

“Mẹ chắc là yêu em chứ? Nếu không thì vì sao mỗi lần nhìn thấy em đều tươi cười rạng rỡ? Em có tìm hiểu về bệnh trầm cảm, mà được biết loại bệnh này là tâm tình sa sút, ủ rũ buồn bã, nhưng mà em vẫn còn nhớ, trước mặt em mẹ chưa từng có biểu hiện khác thường nào, nào là kể chuyện xưa cho em, rồi chơi đùa với em, mua váy đẹp cho em....”

Giang Thánh Trác cảm giác được lòng bàn tay của anh bị nước mắt của cô làm ướt sũng, lạnh lẽo từ bàn tay truyền tới đáy lòng. Cậu trầm ngâm một lúc mới mở miệng, “Trên thế giới này không có cha mẹ nào mà không thương yêu con ruột của mình, Nhạc Hi, anh nhớ rõ, dì xinh đẹp dịu dàng, cười lên rất đẹp, anh còn nhớ sau buổi trưa đó ngay tại đại viện dưới cây liễu, hai chúng ta không chịu ngủ trưa chạy quanh đi đòi đi kể chuyện xưa... Tất cả mọi người đều thấy được, trong lòng dì, em là một bảo bối, làm sao dì không thích em cho được?”

Kiều Nhạc Hi vẫn bình tĩnh như trước, giọng nói bỗng nhiên có chút kích động, “Nếu là bà ấy yêu em thì tại sao còn làm như vậy? Bà ta vì sao lại buông tha mạng sống của chính mình như vậy? Lại dễ dàng mặc kệ em? Hôm nay ở công trường lúc em nhìn thấy máu trên mặt đất, vợ con của bọn họ có phải đang rất vui vẻ chờ bọn họ bình an trở về hay không? Nếu lát nữa mà chưa về, họ đau khổ cỡ nào? Đó là mạng người, tại sao bọn họ có thể làm như vậy... Bọn họ có tư cách gì mà đem mạng sống người khác ra đùa giỡn như vậy?”

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng vỗ ngực cô an ủi, “Em yên tâm, người cầm dao phẫu thuật rất thành công, anh ta sẽ không sao đâu. Con người có làm gì đi nữa thì ông trời cũng luôn luôn quan sát họ, làm chuyện xấu tất nhiên sẽ bị trừng phạt”.

Kiều Nhạc Hi xoay người ôm lấy cậu, cảm Giang Thánh Trác đặt trên đầu cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, “Thôi đừng nghĩ nhiều, em vẫn còn bị bệnh nặng, mọi chuyện rồi sẽ khá hơn....”

Giang Thánh Trác không biết mình ngủ như thế nào, lúc bị tiếng điện thoại làm tỉnh thì Kiều Nhạc Hi đã không còn nằm trong lòng cậu.

Cậu nhìn thấy dãy số điện thoại hiện lên sau đó nhanh chóng nghe máy, “Thế nào rồi?”

Sau đó cậu mày lẳng lặng nghe, “Được, tôi biết rồi”.

Cúp điện thoại xong cậu rơi vào trầm tư, đột nhiên trong lúc đó mới ý thức được không nhìn thấy Kiều Nhạc Hi, cậu sốt ruột vội vàng xuống giường đi tìm.

Mở cửa phòng ngủ nhìn thấy cô đang ngồi trước máy tính để lên mạng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đi rót ly nước đưa cho cô, “Còn sốt không?”

Cậu cúi đầu xuống vừa đúng lúc Kiều Nhạc Hi đóng cửa sổ màn hình, cười hì hì nhìn cậu, tỏ ra bộ dáng tranh công trước, “Hết rồi! Em cũng không yếu đuối như vậy! Không phải anh đã nói em là cô gái Kim Cương sao!”

Giang Thánh Trác cũng không nói nhiều, cô quả thật là không còn vẻ yếu ớt như vừa rồi, hai mắt có chút sưng đỏ nhưng cũng không ảnh hưởng đến nụ cười tươi sáng trong suốt thuần khiết, tựa như không có một chút tạp chất nào.

Cậu lo lắng, lại sờ sờ trán cô kiểm tra, nhiệt độ đã bình thường trở lại mới thân thiết nhìn cô, “Còn nữa, trên người còn chỗ nào không thoải mái không?”

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, có chút xấu hổ, “Không có, nhưng mà... Em đói bụng”.

Giang Thánh Trác cười cười, nụ cười bất giác cùng sự cương chiều, “Em muốn ăn gì, anh gọi thức ăn để họ mang đến”.

Kiều Nhạc Hi cắn môi cẩn thận suy nghĩ, “Em muốn ăn.....”

Còn chưa nói xong thì điện thoại của Giang Thánh Trác vang lên, “Em cứ nghĩ trước, anh trả lời điện thoại đã”.

Giang Thánh Trác vừa mới nói hai câu sau đó ánh mắt quét qua Kiều Nhạc Hi rồi đi ra ban công, thật lâu sau mới trở lại, sắc mặt như thường, “Nghĩ ra muốn gì chưa?”

Cậu gọi điện thoại chưa từng phải tránh mặt cô, cho dù có dụi dụi với mấy cô gái khác cũng cần phải ở trước mặt cô ghê tởm cô.

Kiều Nhạc Hi không hỏi gì, cười đưa ra một tấm giấy, trên mặt toàn là tên món ăn, “À, em đã viết xong rồi, kêu họ làm nhanh đem qua, em đói chết mất!”

Giang Thánh Trác bất đắc dĩ cười nhận lấy, bắt đầu gọi điện thoại.

“Tổng giám đốc Giang cứ từ từ mà gọi, em đi rửa mấy trái táo để anh gọt!”

Nhân lúc Kiều Nhạc Hi đi vào nhà bếp rửa táo, Giang Thánh Trác rất nhanh bấm bấm lên con chuột (máy tính), nhìn tin tức trên mạng. Tin tức lần này chiếm tất cả đầu đề của mấy trang web, giống như mỗi bài đưa tin đều có tin mở rộng.

Giang Thánh Trác vội vàng lướt qua mấy lần, điều chỉnh máy tính trở lại như lúc đầu.

Cậu và cô - hai vẻ mặt cười nói không ngừng, chuyện trước mắt không ai nhắc tới nhưng trong lòng ai cũng có suy nghĩ riêng của mình. Mà mục đích chỉ có một, không muốn đối phương phải lo lắng.

Đúng là dù không đề cập tới không có nghĩa là chuyện không phát sinh, chuyện xảy ra thì sao có thể không lưu lại dấu vết đây?

47. Chương 47: Thảo Nguyên

Giang Thánh Trác gọi điện xong, Kiều Nhạc Hi còn chưa quay lại. Cậu đứng dậy đi vào phòng bếp thấy cô đang rất tập trung tinh thần vẩy nước rửa táo.

Ánh sáng của giọt nước trong suốt nghịch ngợm trên bàn tay trắng mịn của cô, trông rất khoan khoái nhẹ nhàng.

Cậu đi qua ôm cô từ phía sau, hai bàn tay ôm từ hông dần tới cánh tay đầy nước của cô, cầm đặt trên vai cô, quay mặt nhẹ nhàng cọ lên má cô.

Kiều Nhạc Hi cười hì hì dán lên mặt cậu.

“Nhạc Hi, anh yêu em” - Giang Thánh Trác chậm rãi mở miệng, ban đêm yên tĩnh, giọng của cậu trầm ấm êm tai pha lẫn tiếng nước chảy nghe rất động lòng người, có một loại cảm giác làm cho người ta an tâm một cách kỳ lạ.

Kiều Nhạc Hi nghe xong giật mình, nghiêng đầu cười nhìn cậu, “Anh làm sao vậy?”

Giang Thánh Trác nắm lấy tay cô nhẹ nhàng rửa táo, rũ mắt xuống nhìn giống như rất chăm chú, “Không có gì, anh chỉ đột nhiên nhớ tới, hình như anh chưa từng nói với em thôi”.

“Có phải anh đột nhiên phát hiện bản công chúa hiền lương thực đức, xuất sắc tới mức không thể xuất sắc hơn được nữa phải không?” - Kiều Nhạc Hi xoay người đem bàn tay ướt nhẹp vỗ lên mặt Giang Thánh Trác, vẻ mặt tự kỷ khen ngợi chính mình.

Giang Thánh Trác tùy ý để cô quấy rối, một tay đỡ lấy hông cô một tay còn lại chỉnh lại tóc rối của cô, không để ý hòa theo, “Đúng vậy đúng vậy, đúng là trên trời dưới đất không có ai bằng!”

Giang Thánh Trác nhìn khuôn mặt tươi cười của cô trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu.

Cậu muốn để cô vui vẻ, muốn cô tươi cười hạnh phúc bên cạnh cậu không có đau khổ và bi thương, nhưng mà bây giờ nhìn khuôn mặt cười của cô, cậu lại thấy khó khăn, tuy rằng cô đã rất cố gắng nhưng trong mắt cô vẫn không giấu nổi sự thương tâm trong đó.

Ngược lại, cậu càng muốn Kiều Nhạc Hi có thể lớn tiếng khóc, hy vọng mọi thống khổ đau thương trong mắt có thể theo nước mắt chảy ra, vẻ tươi cười trên mặt là nụ cười sạch sẽ trong sáng không mang theo chút sương mù.

Dĩ nhiên là cô rất hiểu chuyện, quá hiểu chuyện tới nỗi khiến cậu đau lòng.

Mọi người đều cho rằng đại tiểu thư Kiều gia, được chiều chuộng thương yêu vô hạn, muốn gì là có cái đó, nhưng mà những cái này trong mắt cô không được xem là gì cả. Mọi người đều cho rằng đại tiểu thư Kiều gia thông minh lanh lợi, thoải mái sáng khoái, đúng là trước nguy cơ lớn cỡ nào trong mắt cô cũng có thể bình tĩnh thản nhiên, mà cái bình tĩnh thản nhiên đó làm lòng cậu đau như cắt.

Hai người đang ồn ào trong này, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Hai mắt Kiều Nhạc Hi phát sáng, “Đồ ăn tới rồi!”

Giang Thánh Trác cực kỳ ghét bỏ nhìn cô, “Thật là háo ăn!”

Một bàn đầy món ăn ngon, Kiều Nhạc Hi ăn uống kinh người, Giang Thánh Trác chọn lúc cô ăn khá no buông đũa xuống đề nghị, vẫn là giọng điệu bất cần đời như cũ, “Cô nhóc, anh đây dẫn em đi chơi!”

Kiều Nhạc Hi rất kỳ quái nhìn cậu, “Trẻ thế này rồi còn đi đâu?”

“Không phải, anh nói là đi du lịch bên ngoài”.

“Du lịch? Tại sao?” - Kiều Nhạc Hi cũng không ăn, đối với đề nghị của cậu cảm giác rất kỳ quái.

Về mặt Giang Thánh Trác bình tĩnh, giọng vẫn bình tĩnh như thường, “Có cần lí do gì đó, anh thấy em gần đây hay gặp xui xẻo nên mang em ra ngoài giải khuây, xua đuổi xui xẻo”.

Kiều Nhạc Hi cau mày một lúc lâu sau mới hỏi, “Đi đâu?”

Giang Thánh Trác nắm lấy hai vai cô, vẻ mặt đắc ý bốc phét, “Mang em đi Tây Bắc cho em mở rộng tầm mắt nhìn trường đua ngựa anh đây đầu tư”.

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu nhìn cậu một chút hỏi, “Anh có trường đua ngựa bao giờ? Sao em lại không biết?”

Giang Thánh Trác nắm lấy cằm cô, “Thì bởi vì em không biết nên mới dẫn em đi xem”.

Kiều Nhạc Hi nghĩ nghĩ nói, “Nhưng mà chỗ đó không phải nên đợi tháng tám mới đi chơi tốt nhất sao? Lúc đó màu xanh hoa cỏ như tấm đệm nơi nơi đều là ngựa, còn có đua ngựa với đốt lửa trại nữa”.

Giang Thánh Trác thích thú cực kỳ khát khao nói, “Vậy là em không biết rồi, tháng bảy tháng tám thì đi làm gì? Lúc đó người nhiều hơn ngựa, vậy là coi người chứ đâu phải ngựa? Không cần thận còn bị giẫm chết người ấy chứ! Lúc này đi mới đúng lúc, người ít, trong mắt đều là vàng rực rỡ, một thảo nguyên rộng lớn mênh mông vô bờ, chỉ có hai chúng ta, em có thể cảm nhận tất cả thảo nguyên mênh mông đều là của mình. Nếu may mắn hơn mà nói, vừa lúc đó gặp phải tuyết rơi mùa hạ, lúc đó có thể lên xem tuyết trên Tuyết Sơn, vậy thì còn đẹp hơn nữa”.

“Tất cả đều là của anh? Vậy là anh muốn làm Vua nơi đó không?” - Kiều Nhạc Hi trêu chọc cậu.

Giang Thánh Trác cầm lấy tay cô đùa giỡn, “Anh làm vua, năm sau binh hùng tướng mạnh sẽ cướp em làm áp trại phu nhân”

Hai người cười lăn cười bò.

“Nhưng mà..... Nơi này làm sao bây giờ?” - Cười xong Kiều Nhạc Hi có chút lo lắng hỏi.

Ai ngờ Giang Thánh Trác vung bàn tay to lên, vẻ mặt bất cần, “Em cũng biết đó, bên tổ điều tra muốn điều tra cần thời gian rất lâu, mà còn bên giới truyền thông ruồi bọ cũng là một dạng phiền phức. Chúng ta đi du lịch vui vẻ trước, chờ khi nào trở về chắc cũng có kết quả rồi, đợi ở chỗ này cũng không có liên quan gì không bằng ra ngoài vui vẻ thoải mái hơn”.

“Được rồi, khi nào chúng ta đi?”

“Anh đã sắp xếp rồi, sáng sớm ngày mai đi”.

“Được rồi!” - Kiều Nhạc Hi gật gật đầu, sắp xếp quá vội vàng mà lý do Giang Thánh Trác đưa ra quá gượng ép, trong lòng cô mơ hồ có cảm giác lo lắng.

Rạng sáng ngày hôm sau, hai người ngồi trên trục thẳng, bởi vì thức dậy quá sớm Giang Thánh Trác sợ cô mất hứng, giúp này điều chỉnh ghế ngồi, “Trước tiên ngủ một chút, rất nhanh sẽ tới nơi”.

Tối qua tới tận khuya Kiều Nhạc Hi mới ngủ, dựa vào ngực cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại thì máy bay đã hạ cánh. Cô vẫn không có chút tinh thần gì, vẻ mặt mơ hồ, Giang Thánh Trác hỏi cô mấy câu đơn giản, cô chỉ cần gật hoặc lắc đầu là được.

Giang Thánh Trác đã thu xếp người tiếp đón, lại mất mấy giờ đi xe mới tới trường đua ngựa.

Ngủ suốt dọc đường đi, tinh lực (tinh thần và thể lực) của Kiều Nhạc Hi cũng khôi phục lại rất nhiều, đi theo Giang Thánh Trác xuống xe, nhìn thấy cảnh vật trước mắt kinh ngạc đến ngây người. Phóng tầm mắt ra xa, một bầu trời xanh thẳm, trên mặt đất là một màu vàng vô bờ bến, cảnh quang hùng hồn trước mắt làm người ta thán phục, một bản sắc đặc biệt của mùa đông đang mênh mông rộng mở khiến tâm linh rung động, mặc dù thời tiết rất lạnh, nhưng mà trên thảo nguyên vẫn có rất nhiều người cưỡi ngựa lẫn ngựa được chăn thả.

Giang Thánh Trác đứng chặn nơi đầu gió cho cô hăng hái hỏi, “Thế nào? Có cảm giác gì?”

Kiều Nhạc Hi ro rút nắm chặt khăn quàng cổ, trốn sát phía sau người cậu, “Cảm giác duy nhất là..... Quá lạnh! Anh đúng là siêu cấp bệnh thần kinh, chỗ này lạnh như vậy mà anh mang em tới, muốn đông chết người à!”

Thời tiết quả thật rất lạnh, trong ấn tượng của Kiều Nhạc Hi, đây là lần mặc dày nhất trong suốt mấy năm qua, gió thổi đau rất mặt, “Sớm biết vậy em tình nguyện bị giẫm chết cũng không muốn bị đông lạnh mà chết”.

Giang Thánh Trác nhìn về phía xa, trên mặt cười nhạt, âm thanh rất nhẹ trả lời, “Lạnh mới tốt, lạnh thì không ai muốn tới đây, chỉ có hai chúng ta, thật tốt.....”

Rất nhanh sau đó có người chào đón, nhìn cách ăn mặc chắc là người bản xứ, nói tiếng Hán ngữ gượng gạo, “Tổng giám đốc Giang, ngài đã tới”.

Giang Thánh Trác xoay người lại cực kỳ sáng khoái ôm người đó, cười chỉ vào Kiều Nhạc Hi giới thiệu với người đó, “Đây là bà xã của tôi”.

Người nọ có chút ngại ngùng xoa xoa tay, cười cười với Kiều Nhạc Hi, “Bà chủ”.

Kiều Nhạc Hi không để ý cách xưng hô của người nọ, chỉ là trong nháy mắt bị vẻ mặt chất phác của người đó làm cảm động, tuy rằng người đó không làm gì nhưng vẻ thuần khiết trong đôi mắt đó rất khó tìm thấy, cô cong môi nở nụ cười với cậu ta, sau đó cùng Giang Thánh Trác liếc mắt một cái, vẻ mặt đều là vui mừng.

Kiều Nhạc Hi nhìn xung quanh, nơi này chắc là làng du lịch, nhưng bởi vì mùa đông nên du khách rất ít. Giang Thánh Trác nắm tay cô đi vào nhà, nâng cằm chỉ về phía trước ý bảo người đó dẫn đường, nói nhỏ bên tai cô, “Cậu ta là dân bản xứ, tên gọi cực kỳ phức tạp, nói với anh nhiều lần nhưng anh đều không nhớ

nổi cho nên em đừng bao giờ hỏi anh tên của cậu ta. Nơi này một năm anh tới không được vài lần, căn bản là giao cho cậu ta phụ trách, người dân nơi này thành thật tới nỗi khiến em phát khóc”.

Kiều Nhạc Hi nghe anh nói xong, duỗi cổ cẩn thận đánh giá một chút, gật đầu, “Ừm, vừa thấy là biết ngay là người thành thật”.

Nói xong còn không kìm lòng nhìn lại vài lần.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên che mắt cô, mở miệng thái độ không hài lòng, “Được rồi, đừng nhìn nữa, đối với phái nam ở đây chỉ cần nhìn anh là được”.

Sau khi đến đây tâm trạng của Kiều Nhạc Hi trở nên tốt hơn, nắm tay Giang Thánh Trác, thừa dịp không ai chú ý khiến chân hôn lên má cậu một cái thật nhanh.

Cảm giác mềm mại mát rượi lướt qua da cậu rồi biến mất, trong lòng Giang Thánh Trác ngứa ngứa khó chịu, nếu không có người ở đây cậu khẳng định sẽ kéo cô vào trong ngực chà đạp một lúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kiều Nhạc Hi tỉnh lại lôi kéo Giang Thánh Trác rời giường mang cô đi cưỡi ngựa.

Giang Thánh Trác chọn một con ngựa mẹ nổi tiếng ngoan ngoãn, hướng dẫn cô mấy câu rồi đứng cạnh ngựa một lúc mới đỡ cô lên ngựa, cậu đi phía trước dắt ngựa dẫn lên đồng cỏ mênh mông.

Kiều Nhạc Hi ngồi trên lưng ngựa, hưng phấn hoan hô, “Ha, con ngựa này cao quá, không khí trên này thật tuyệt!”

“Haiz, Giang Thánh Trác, anh nhìn kìa nhìn kìa, đó có phải là chim ưng không?”

“.....”

Kiều Nhạc Hi vừa tới, mọi người nơi này đều tươi cười chào đón cô, cô quả thật rất cao hứng, ở đây không bị bó buộc gì trong thải nguyên không biên giới này, tâm tình cũng bay bổng, tấm lòng tựa như đều rộng mở, không chấp nhặt chuyện gì khiến bản thân mất hứng.

Giang Thánh Trác cũng không quay đầu lại, khoe miệng mang theo nét cười, trong lòng cũng thấy có chút an ủi.

Có người chăn ngựa cưỡi ngựa chạy vụt qua mặt họ, Kiều Nhạc Hi hoảng sợ hét lớn, kéo Giang Thánh Trác, “Giang Thánh Trác, anh nhìn kìa! Người kia cưỡi ngựa thật là giỏi! Em cũng muốn giống như vậy, anh để ngựa chạy đi!”

Giang Thánh Trác quay đầu liếc cô một cái cười chế nhạo, “Còn chưa học đi mà đòi chạy rồi? Nếu bị ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Kiều Nhạc Hi vênh môi mất hứng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cười xấu xa, ôm cổ sát người cậu, “Haiz, Giang Thánh Trác, chắc không phải anh ganh tị với người ta chứ? Nói thật đi, anh không biết cưỡi ngựa đúng không?”

Giang Thánh Trác mở to hai mắt, chỉ chỉ cái mũi mình, vẻ mặt khó tin, “Anh không biết cưỡi ngựa?”

Kiều Nhạc Hi trên cao nhìn xuống mặt cậu, rõ ràng là kích tướng.

Giang Thánh Trác không phục, lập tức xoay người lên ngựa. Kiều Nhạc Hi còn không kịp phản ứng, ngựa dưới chân đã chạy như điên. Giang Thánh Trác ôm chặt cô từ phía sau, bên tai là tiếng gió lẫn tiếng cười đắc ý của cậu, cô cảm giác cả người muốn bay bổng lên cao.

Trong giây phút kia, Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên hiểu rõ tại sao nhiều người lại tình nguyện tới nơi này.

Hai người trên thảo nguyên chơi đùa cả ngày trời, trời sắp tối mới quay về, ăn tối xong rồi tắm rửa, cô xoa mái tóc ướt sũng mới đi ra liền nghe tiếng Giang Thánh Trác nói chuyện.

Kiều Nhạc Hi hơi lưỡng lự, đứng tại chỗ.

Giang Thánh Trác đứng ở cửa đưa lưng về phía cô, giọng nói càng lúc càng lớn, dường như rất nổi giận hét lên trong điện thoại, “Ông ta vậy mà sử dụng thủ đoạn thấp hèn để hãm hại cô ấy, giờ mới sợ trở mặt?”

Nếu chuyện đã thế này, ngược lại tớ muốn nhìn xem Bạch gia có năng lực đánh ngã Giang Thánh Trác này hay không! Nói tớ loại người này đi.....”

Giang Thánh Trác dần dần đi xa, Kiều Nhạc Hi đi tới ghế sofa ngồi xuống, qua một lúc lâu Giang Thánh Trác mới đẩy cửa đi vào, sắc mặt u ám, môi mím chặt hơi nhếch lên, mặc dù vẫn là vẻ tao nhã lười biếng nhưng bộ dáng đó khó nén được chút sắc bén trong mắt.

Kiều Nhạc Hi cười hỏi, “Sao thế? Người nào chọc giận anh rồi?”

Giang Thánh Trác hơi thu lại vẻ nghiêm nghị, miễn cưỡng nở nụ cười, “Không có chuyện gì, chỉ trả lời một cuộc điện thoại, một đám người nhận tiền mà không chịu làm việc ấy mà, không mắng họ vài câu là bọn họ không thoải mái, không cần để ý tới bọn họ.....”

Kiều Nhạc Hi gật gật đầu không hỏi lại.

Giang Thánh Trác lấy khăn trong tay cô giúp cô lau tóc, rất nhanh sau đó đã điều chỉnh lại tâm trạng, “Trước cứ nghỉ ngơi, chốc nữa anh mang em tới một nơi rất thú vị!”

“Trời sắp tối còn đi đâu?”

Giang Thánh Trác ra vẻ thần bí, “Đi thì biết”.

48. Chương 48: Thân Mật

Giang Thánh Trác ôm cô cười ngửa thật lâu mới tới một khu đất trống, bốn phía tối đen yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hơi thở của ngựa.

Kiều Nhạc Hi quay đầu hỏi Giang Thánh Trác, “Đây là nơi nào?”

Giang Thánh Trác cười ngẩng đầu lên, “Ngẩng đầu nhìn xem”.

Kiều Nhạc Hi nghe lời cậu ngẩng đầu lên, bầu trời ban đêm nơi thảo nguyên trống trải rộng lớn, cô hơi nâng mắt liền bị hấp dẫn bởi một vòm trời đầy sao, cả một mảng đen của bầu trời lẫn ánh sáng tinh khiết của tất cả mọi vì sao, một dãy đầy sao lấp lánh trông như mảnh vỡ từ những viên kim cương tỏa ra có ma lực kỳ lạ.

Hai người lặng lẽ ngắm nhìn trời đêm, con ngựa bên dưới nghe lời đứng bất động. Rời xa thành thị ồn ào và náo nhiệt, nơi đây mọi âm thanh đều yên lặng trong đêm, lòng hai người cũng tĩnh lặng rất nhiều.

Buổi tối trên thảo nguyên nhiệt độ rất thấp nhưng Kiều Nhạc Hi không cảm thấy lạnh. Chiếc áo khoác của cậu phủ lên người cô, cô dựa trong ngực cậu rõ ràng cảm giác được cái ôm ấm áp và dày của cậu. Chiếc khăn quàng trên cổ cô cùng quần trên cổ cậu, hai khuôn mặt dán cùng một chỗ, Kiều Nhạc Hi cảm thấy tim của hai người cũng cùng một nhịp đập.

Qua thật lâu sau, cô mới mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ngày đó không phải là anh đã lên máy bay rồi sao? Vì sao lại trở về? Thật ra anh không cần phải quay lại, tự em cũng có khả năng xử lý tốt mọi chuyện, anh nên tin tưởng em, em không còn là cô gái nhỏ nữa”.

Nói xong nghiêng đầu nhìn cậu.

Giang Thánh Trác nghĩ nghĩ, nhìn ánh mắt cô nghiêm túc mà thành thật trả lời, “Đối với em dĩ nhiên anh rất tin tưởng, em làm việc gòn gàng giỏi giang, có khả năng xử lý tốt rất nhiều chuyện, nhưng mà chuyện đó không giống nhau. Ngày đó, anh Hai có nói với anh một câu rất đặc biệt, anh ấy nói, nếu lúc này anh không ở bên cạnh em thì đời này anh cũng không cần ở cạnh em nữa. Anh cảm thấy mình rất may mắn khi quyết định trở về, nếu không anh sợ cả đời này anh sẽ hối hận, sau này anh làm sao có thể an tâm thoải mái làm người đàn ông của em đây?”

Hai con người đen lấp lánh trong treo giờ phút này mang theo chút dịu dàng, rất cảm động, Kiều Nhạc Hi cảm nhận được ánh mắt kia là ánh mắt đẹp nhất mà cô từng thấy, còn đẹp hơn cả những ngôi sao lấp lánh chói mắt như ngọc kia.

Kiều Nhạc Hi không nói gì nữa, một lần nữa tựa vào lòng cậu ngắm sao, hơi thở của cậu phả bên tai cô. Cô chưa từng có cảm giác như hiện tại, cảm thấy bờ vai của Giang Thánh Trác mà cô đang dựa vào vững chắc biết bao.

Giang Thánh Trác rũ mắt xuống lắng lắng nhìn cô, sao băng phía chân trời đột nhiên xoẹt qua, cô vui mừng kéo Giang Thánh Trác qua nhìn.

“Nhìn kia, là sao băng!”

Giang Thánh Trác nhìn thoáng qua, tầm mắt một lần nữa quay lại nhìn lên mặt cô, ánh mắt sáng ngời của cô đang nhìn lên bầu trời kia, khóe miệng tươi cười rõ ràng đẹp mắt.

“Vui lắm sao?” - Giọng nói của Giang Thánh Trác nghe cực kỳ thả lỏng, lười biếng tùy ý.

Kiều Nhạc Hi cười gật đầu, “Vui vẻ”.

“Nhạc Hi à, em chỉ cần nhớ rõ những chuyện vui vẻ là tốt rồi, nhất định phải nhớ kỹ”.

“Ừm, em nhớ kỹ”.

Về sau vô số đêm không có Giang Thánh Trác bên cạnh, mỗi khi Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao cô sẽ nhớ đến đêm này, nhớ tới mỗi vì sao lấp lánh này, nhớ tới cái ôm ấm áp này.

Đêm đó tuy rằng cả hai không nói gì, chỉ lắng lắng ôm nhau ngắm sao nhưng đã để lại ấn tượng sâu sắc trong trí nhớ Kiều Nhạc Hi

Buổi tối yên tĩnh dịu dàng, bọn họ đây đó gần bó.

Sau khi ngắm đêm tối khuya, Giang Thánh Trác mang cô trở về nhưng không đi về theo đường cũ mà ngược lại càng đi càng xa. Kiều Nhạc Hi kỳ quái hỏi, “Chúng ta không quay về sao?”

“Không quay về nữa” - Giang Thánh Trác nói xong chỉ chỉ cánh cửa một căn nhà nhỏ phía trước, “Đêm nay chúng ta ở đây”.

Kiều Nhạc Hi xuống ngựa đứng dưới ánh trăng yên lặng đánh giá, “Cái này của anh?”

Giang Thánh Trác dẫn cô vào nhà, “Đây là nơi ở bí mật của anh, ba mẹ anh cũng không biết! Anh muốn sau này sẽ mang em tới đây dưỡng lão, chăn dê nuôi ngựa”.

Kiều Nhạc Hi nở nụ cười, “Cái này gọi là ”quy ẩn” trong truyền thuyết phải không?”

Giang Thánh Trác cười cười không nói, đẩy cửa mở đèn, toàn bộ căn phòng trong nháy mắt hiện ra trước mắt cô.

Bên trong sạch sẽ thoáng mát, không quá xa hoa, lại mang theo hơi thở trung nguyên làm người ta cực kỳ thoải mái.

Lăn qua lăn lại cả đêm, hai người nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm Kiều Nhạc Hi tỉnh lại muốn đi uống nước lại phát hiện Giang Thánh Trác không ở bên cạnh, cô cầm ly nước muốn đi lấy nước, bước ngang qua phòng đọc sách, từ khe hở phát ra một tầng ánh sáng màu cam, cô đẩy cửa vào nhìn thấy Giang Thánh Trác đang ngồi phía sau bàn, ngồi đối diện với màn hình máy tính nhìn gì đó, thỉnh thoảng đánh mấy chữ.

Ánh sáng màu trắng chiếu lên gương mặt gần như hoàn mỹ của cậu, cậu hơi hơi cúi thấp đầu, hai con người lạnh lẽo rực rỡ phát sáng, không có vẻ bất cần đời như trước mà vẻ mặt trầm tĩnh, một cảm giác trầm mặc khiến người khác cảm giác được khí thế đặc biệt này.

Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô xuất hiện trước cửa thì cười lên, ngay sau đó nhìn thấy đôi chân trần của cô thì nhăn mày, “Sao em không mang dép?”

Nói xong còn đứng lên từ sau bàn đi tới, Kiều Nhạc Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích, trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Rất phiền toái phải không?”

Hai tay Giang Thánh Trác khoác lên vai cô, nụ cười trên mặt cứng lại.

Cậu biết cậu không dối được cô.

Trên mặt Kiều Nhạc Hi cũng hơi miễn cưỡng cười, “Em biết rất phiền phức, nếu không thì anh cũng không mất công đột nhiên mang em tới nơi xa xôi thế này, nơi này giao thông không phát triển, tin tức cũng vậy, bởi vậy có chuyện gì em cũng không biết được. Nhưng mà vậy thì ngày càng..... phiền toái hơn, em có thể cảm giác được, sự tình đang ngày càng phức tạp hơn thôi! Anh đã nhắc nhở với em, em đúng là ngu ngốc, ngu ngốc hồ đồ nhảy vào hố của người ta đào sẵn, em nên nghe lời anh nói, em không ngờ Bạch Tân Tân lại độc ác như vậy.... Em không nghĩ được chuyện gì hết, về sau cũng không làm được nữa, chuyện kia liên quan mấy mạng người, em không thể... Em không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được.....”. Kiều Nhạc Hi nâng đôi mắt đầy nước mắt nhìn Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác dường như thấy cả trái tim của chính mình bị nước mắt của cô kéo đến mềm mại co rút rồi đau đớn. Cậu kéo cô vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô, nhỏ giọng nói, âm thanh nhẹ nhàng mà kiên quyết nói như lời hứa của chính mình.

“Anh biết, không có chuyện gì, Nhạc Hi, em yên tâm, bất cứ lúc nào anh sẽ không để em xảy ra bất kỳ chuyện gì”.

Giờ phút này cậu gắng gượng bình tĩnh, ánh mắt tự tin chắc chắn mà không mất vẻ dịu dàng, chỉ đối mặt với người trong lòng mới có thể biểu hiện ra mặt.

Cậu kéo cô vào ngồi trên sofa trong phòng đọc sách, đem hai chân ôm trong ngực ấm, chậm rãi mở miệng.

“Tổ điều tra điều tra mấy ngày nay, chữ ký trên bản vẽ không điều tra ra, ngược lại vật liệu sử dụng bên công trình có vấn đề, mà trùng hợp là tài khoản của em có một số tiền lớn không rõ nguồn gốc, số lượng rất lớn... Anh nói như vậy em hiểu rõ rồi chứ?”

Khóe miệng Kiều Nhạc Hi xụ xuống trào phúng cười, “Hiểu rõ”.

“Tin tức này một khi rò rỉ, em thử nghĩ xem, em và cả Kiều gia đều là đối tượng bị bàn tán. Vốn dĩ chuyện này có thể chú ý phòng bị một chút nhưng mà liên quan tới tiền bạc thì giới truyền thông sẽ đẩy lên cao trào ngay”.

Giang Thánh Trác nhìn cô một cái rồi tiếp tục nói, “Bên Bạch gia lúc trước thấy việc đẩy em ra gánh tội khả năng thành công không lớn, lại tính toán đem Mạnh Lai ra làm người chịu tội thay, ai ngờ cô ta đã sớm tính toán đường lui của mình, quay người lại liền chui lên giường của lão Trần. Bạch Khởi Hùng nhân cơ hội này cấu kết với Trần gia”.

Kiều Nhạc Hi nghe tới đó, cau mày hỏi, “Em nhớ là, nhà của chúng ta với bên Trần gia kia vẫn luôn bất hòa, nghe nói khoảng thời gian trước anh Hai em được bổ nhiệm về liền chèn ép con cháu bên Trần gia lắm”.

Giang Thánh Trác cười xoa mặt cô, “Bà xã anh thật thông minh! Đúng vậy, vốn không phải là người cùng đường, vài năm càng đấu càng độc địa hơn. Xuất thân của hai bên đều phức tạp, cũng có thể lực giúp đỡ riêng, Bạch gia lần này cái gì cũng không quan tâm, nhờ cậy bên kia, còn dùng loại thủ đoạn nham hiểm này, mặt sau còn có Trần gia chống lưng, làm được thì rất tốt, vừa mới bắt đầu cái gì cũng không điều tra được gì, nhưng mà tới hôm qua anh mới nhận được tin tức, có người bên tổ điều tra ký gửi một phần tài liệu, anh mới vừa nhìn qua, đối với chúng ta rất có lợi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn Giang Thánh Trác, “Là Bạc Trọng Dương?”

Giang Thánh Trác gật gù đầu, “Anh đoán là anh ta. Anh chỉ đoán chừng thôi, lúc trước anh ta cũng biết được lòng dạ của Bạch gia cho nên đã đề phòng từ sớm”.

“Sau đó?” - Kiều Nhạc Hi luôn luôn cảm giác được Giang Thánh Trác không nói với cô tất cả mọi chuyện.

Giang Thánh Trác ẵm cô lên, cười hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đi tới phòng ngủ, “Sau đó chúng ta chỉ cần chờ là được, đi về ngủ”.

Kiều Nhạc Hi ôm cổ cậu, “Chúng ta phải về sao?”

Giang Thánh Trác hơi do dự, “Phải quay về, nhưng không cần phải vội, anh đang nghĩ muốn đưa em đi Tây Tạng một chuyến”.

“Đi Tây Tạng làm gì? Xa như vậy, mà chúng ta còn chưa đến đó bao giờ?”

Giang Thánh Trác đặt cô trên giường sau đó cũng nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, “Lúc trước đi Tây Tạng anh có một ước nguyện, bây giờ muốn đưa em tới Tây Tạng để tạ ơn thần linh”.

Hai người ôm nhau ngủ trên giường, Kiều Nhạc Hi không ngủ được, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Tay Giang Thánh Trác đặt trước ngực cô, “Sao tim em đập nhanh thế?”

Kiều Nhạc Hi sợ làm phiền tới cậu, nhất định giữ nguyên tư thế, sau khi biết cậu không ngủ, tiện người thay đổi tư thế, “Em..... em hơi sợ, anh nói xem có thể bị.....”

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, giọng nói chần chẫn cắt ngang lời cô, “Sẽ không”.

Kiều Nhạc Hi nắm tay cậu, “Ngày mai để em gọi điện cho người nhà xem sao”.

Giang Thánh Trác ôm cô vào lòng, “Được, chuyện ngày mai để ngày mai giải quyết, bây giờ nhắm mắt lại ngủ thôi”.

Trong lòng Kiều Nhạc Hi rồi bởi được câu nói của cậu xua tan buồn phiền, hơi thở của cô cuối cùng cũng dần dần vững vàng theo quy luật.

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng đắp chăn giúp cô, hành động nhẹ nhàng ôn nhu, đáy mắt dần dần lạnh lùng.

Ngày hôm sau, ngay khi hai người vừa mới trở lại làng du lịch liền nhìn thấy một chiếc xe xa lạ dừng phía trước. Mà người trong xe cũng nhanh chóng nhìn thấy bọn họ và mở cửa xuống xe.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy người tới, Kiều Nhạc Hi cảm giác được bàn tay đang nắm tay cô cứng ngắt một chút rồi lại nắm chặt hơn. Cô dường như biết rõ Giang Thánh Trác vì sao muốn dẫn cô đi Tây Tạng.

Cô cũng dùng sức nắm nơi bàn tay, sau đó nâng khuôn mặt tươi cười kêu một tiếng, “Anh Hai.....”

Về mặt Kiều Dự tiểu tụy, giọng nói có chút khàn khàn, “Nhạc Hi, Thánh Trác, theo anh trở về đi”.

Giang Thánh Trác cúi đầu không nhìn tới Kiều Dự, giọng nói có chút lạnh lùng tới tên xưng cũng không có, “Đợi vài ngày nữa đi, em sẽ đưa cô ấy trở lại, không được sao?”

Kiều Dự cau mày khó xử nhìn cậu, mở miệng tựa hồ vẫn mang một chút ý tứ cầu khẩn, “Thánh Trác.....”

Giang Thánh Trác về mặt khinh thường, “Tôi còn không biết các người sao? Các người muốn đưa cô ấy đi thôi chứ gì? Xảy ra chuyện các người không khống chế được nên phải đi bước này, lần này chắc cũng không ngoại lệ chứ? Anh Hai, anh thật khiến tôi thất vọng”.

Nửa câu nói sau của Giang Thánh Trác là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng lời từng chữ đánh vào tim Kiều Dự, cậu ta cũng không khống chế được bản thân hét lên, “Cậu nghĩ là tôi tình nguyện sao?! Cậu nghĩ là tôi và cậu tình nguyện làm như vậy sao? Cô ấy là em gái của tôi! Nếu không phải vì tốt cho nó, tôi có thể làm như vậy sao? Tình thế bây giờ, con bé ở chỗ này thì có lợi gì cho nó?! Cậu luôn miệng nói yêu nó, phải muốn giữ nó bên cạnh, cậu có bao giờ thay con bé suy nghĩ sao?”

Giang Thánh Trác cũng nổi giận, “Vậy còn anh? Anh luôn miệng nói vì tốt cho cô ấy, nhưng cái gì mới tốt cho cô ấy? Anh làm sao mà biết được những gì anh làm là tốt cho cô ấy?! Cô ấy vừa đi thì không cần phải đối mặt với những tin đồn này?!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Kiều Nhạc Hi nhìn thấy Giang Thánh Trác và Kiều Dự tranh chấp mà còn là la một cuộc tranh chấp kịch liệt.

49. Chương 49: Bỏ Trốn Bị Bắt Về

Kiều Nhạc Hi nhìn hai người đỏ mặt tía tai thở phì phò đối diện, thoải mái cười nói, “Giang Thánh Trác, hình như em để quên bao tay bên kia, anh giúp em đi lấy được không?”

Mặt Giang Thánh Trác không chút thay đổi nhìn cô chăm chăm, không gật cũng không lắc đầu.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên đi tới hôn cậu một cái, cười nói, “Em sẽ không chạy đi đâu hết, yên tâm đi, anh đi lấy giúp em, em nói chuyện với anh Hai một chút”.

Giang Thánh Trác nhìn Kiều Dụ cái, thân thể cứng ngắc xoay người đi.

Kiều Nhạc Hi nhìn bóng dáng của cậu, hồi lâu mới quay đầu lại, giọng nói mềm mại vang lên, “Anh Hai.....”

Một Kiều Dụ mạnh mẽ lẫn khí thế vừa rồi bị tiếng gọi này đánh tan tành, cậu há miệng thở dốc nhưng không nói ra được chữ nào. Thật ra mấy năm nay không có chuyện gì có thể làm khó cậu như thế này.

Kiều Nhạc Hi chủ động hỏi, “Bí thư Kiều bảo anh tới để bắt em về?”

Kiều Dụ lắc đầu, “Không phải, em gái à, em đừng nghĩ về ba như vậy, lần này thật sự không phải ông ấy, là ông ngoại bảo anh tới”.

Kiều Nhạc Hi nghe đến câu trả lời này trái lại cảm thấy kinh hãi, “Người nào nói với ông vậy?”

Kiều Dụ nhìn bóng dáng càng đi càng xa nói, “Anh không biết cậu ta có nói rõ với em chưa, kỳ thật cục diện bây giờ đã rất rõ ràng. Số tiền lẫn số tài khoản gửi cho em đều đã được điều tra ra, tất cả đều không có liên quan tới em, còn chữ ký trên bản vẽ sau khi so sánh cũng cho kết quả là giả. Toàn bộ đều có người đứng ra nhận tội, chẳng qua đó không phải là Mạnh Lai cũng không phải Bạch Tân Tân. Quan hệ của nhà chúng ta và bên Trần gia em cũng biết rõ rồi đó, bức dây động rừng, anh biết em chịu ủy khuất nhưng đây là kết quả tốt nhất cho tới bây giờ rồi. Nhưng mà Giang Thánh Trác một mực muốn bắt cho được Mạnh Lai lẫn Bạch Tân Tân, không chịu nhượng bộ chút nào.....”

Kiều Nhạc Hi nắm thật chặt chiếc khăn trên cổ, trên đó vẫn còn lưu mùi hương của Giang Thánh Trác, mát lạnh mà riêng biệt. Cô hít một hơi thật sâu rồi từ từ mở miệng, khói trắng từ miệng bay lên.

“Anh Hai, không phải tại anh ấy. Những gì anh ấy làm đều vì em, sợ em chịu oan khuất. Thật ra trong chuyện này nếu nói toạc ra thì có liên quan gì tới anh ấy? Em họ Kiều, anh họ Kiều, anh quản em vì chúng ta cùng có chung dòng máu, mà anh ấy với Kiều gia không có bất kỳ quan hệ nào. Anh ấy họ Giang, anh ấy giúp em là vì tình cảm riêng, không giúp em vì bổn phận, nếu hôm nay anh ấy thật sự khoanh tay đứng nhìn thì em cũng không nói được gì”.

Kiều Dụ nghe lời cô nói càng khó chịu hơn, biểu hiện trên mặt có hơi méo mó, giọng nói vì nhẫn nhịn mà có chút thay đổi, “Anh biết là em đang trách anh Hai”.

“Không có” - Kiều Nhạc Hi nhìn Kiều Dụ cười cười, “Thật sự không có, em hoàn toàn không trách gì anh hết, em biết tình hình hiện tại bên Kiều gia không thể ra mặt, anh cũng không thể làm được gì. Hiện tại bất cứ hành động giúp đỡ nào của anh là đều đẩy em vào hố lửa. Em.... em chỉ là đau lòng vì anh ấy. Anh ấy đau lòng vì em nên chẳng quan tâm gì cả, thế thì tại sao em lại không đau lòng vì anh ấy?”

Kiều Dụ thở dài, “Em biết được thì tốt, hiện tại hai bên giằng co, không có chứng cứ xác thực rõ ràng chứng tỏ chữ ký giả kia là do Mạnh Lai và Bạch Tân Tân làm, cái chúng ta cần chính là thời gian. Bạch gia gánh không được áp lực lớn đó nên đi tìm ông ngoại ngỏ lời nguyện ý muốn hòa giải, tự động buông tay tất cả gì đó, chỉ cầu bảo vệ Bạch Tân Tân, ông ngoại kêu anh đi đưa em trở về, tất cả mọi chuyện chờ em quay về rồi hãy nói. Còn nữa, nhưng mà phiền toái nhất hiện giờ là giới truyền thông hiện tại đang làm ầm ĩ chuyện này, thậm chí làm đảo lộn cả lên, lời nói vô cùng khó nghe. Những gì có thể làm thì chúng ta đã làm, nhưng mà lời đồn từ miệng mà ra nên thật sự là bất lực”.

Trái ngược với vẻ trầm trọng của cậu, vẻ mặt Kiều Nhạc Hi thì lại thoải mái hơn, tựa như đã biết trước kết quả này, “Em biết, bất kể sự thật là gì đi nữa, một phần là do người ta đồn, nói là em nhận tiền dùng vật liệu thấp kém nên mới xảy ra sự cố, về sau, bởi vì em là người nhà họ Kiều, trong nhà có quyền thế cố ý làm giả chứng cứ đẩy người khác đứng ra chịu tội thay, có lẽ còn có mấy lời còn khó nghe hơn nữa cho nên

Giang Thánh Trác mới suy nghĩ thấu đáo mang em rời khỏi nơi đó. Anh ấy cũng biết anh cũng sẽ tới tìm em cho nên mới nóng lòng mang em rời khỏi đây. Anh Hai, anh không cần khó xử, em sẽ ngoan ngoãn theo anh trở về, anh là anh trai của em, chắc chắn sẽ không hại em. Còn về Giang Thánh Trác, em sẽ nói với anh ấy. Tính tình anh ấy lúc nào cũng vậy, không phải cố ý lớn tiếng tranh cãi với anh đâu, anh đừng để ý nhé”.

Kiều Dụ gật gật đầu, “Anh biết, anh không trách cậu ta. Anh biết trong lòng cậu ta cũng không dễ chịu gì”.

Đại khái là Kiều Dụ tới cũng khá gấp gáp nên không mặc thêm áo, bên trong chỉ mặc một lớp áo mỏng màu đen, khoác bên ngoài là chiếc áo khoác len, mà cái lạnh buổi sáng sớm cực kỳ xuống thấp, giọng nói của cậu có chút run run.

Kiều Nhạc Hi sờ sờ tay cậu, quả nhiên lạnh toát, cô nghịch ngợm cười, “Em nhớ rõ trước đây tay anh Hai lúc nào cũng luôn ấm áp, trong lòng em anh giống như một vị thần không có gì không làm được, thì ra tay anh cũng có lúc lạnh thế này, anh cũng có lúc không thể làm được”.

Kiều Dụ nắm lấy tay em gái, giọng nói yếu ớt, “Anh Hai không phải thần, anh Hai là người bình thường”.

Cậu chưa bao giờ sợ giao chiến, lúc mới đầu bước đi trên con đường này cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Đoạn đường này cậu đi, thậm chí cậu còn thích cái loại kích thích mạo hiểm này, đối thủ càng lớn mạnh thì ý chí chiến đấu càng sục sôi, hưởng thụ cảm giác mỗi lần thành công hay thất bại.

Nhưng mà trong toàn bộ giới hạn của cậu, cậu không hy vọng em gái của mình bị cuốn vào cuộc đấu tranh này, cậu chỉ hy vọng cô có cuộc sống bình an cả đời.

Kiều Nhạc Hi biết tâm tư của cậu, cô không muốn cậu nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của mình nên ra vẻ thoải mái đùa, “Anh không cần nhăn mặt như vậy, nhìn khó coi chết đi được, em thấy em cũng đâu có đau khổ gì mà anh khổ cái gì? Cười một cái coi! Đúng rồi, người bình thường anh Hai này, khi nào thì anh Hai cho em chị Hai đây?”

Kiều Dụ nghiêng đầu một bên, “Hiện tại anh không có suy nghĩ này”.

“Anh Hai, em khẳng định có rất nhiều cô gái thích anh, em đã từng cho rằng trên thế giới này không có người con gái nào có thể xứng với anh”.

Kiều Dụ cười khổ một tiếng, “Anh nào có tốt như vậy, có người chỉ sợ tránh còn không kịp nữa mà”.

“A....?” - Kiều Nhạc Hi nghe ra manh mối, nhìn anh cười gian xảo.

Lúc này Kiều Dụ mới phát hiện chính mình vừa lỡ miệng, không được tự nhiên thay đổi đề tài, “Bên ngoài lạnh quá, đi, đi vào nhà cho ấm áp”.

Kiều Nhạc Hi đẩy đẩy anh vào trong, “Anh đi đi, em muốn đợi Giang THánh Trác chỗ này”.

Kiều Dụ nhìn cô một cái, không nói gì đi vào trong.

Khi Giang Thánh Trác quay trở lại thì chỉ nhìn thấy Kiều Nhạc Hi đang đứng chỗ cũ đợi cậu, nhìn thấy cậu vô cùng vui vẻ chạy tới, “Bao tay đâu?”

Giang Thánh Trác hơi ngẩng đầu nhìn trời, ra vẻ ghét bỏ, “Bao tay cái đầu em, không phải cái bao tay đang treo một bên trên cổ em sao, kiểm soát mà cũng không lấy cái cổ nào hợp lý một chút!”

Kiều Nhạc Hi nhìn nhìn, đúng là đang treo một bên cổ cô thật, lúc ấy Giang Thánh Trác sợ cô bỏ quên nên cố ý mua loại này. Cô cười ngây ngô, “Vậy sao anh đi lâu vậy?”

“Đi chọc ghẹo con gái” - Giang Thánh Trác tỏ ra bộ mặt “tôi với cô không hề thân thiết”, lạnh nhạt, rõ ràng là tức giận rồi.

Kiều Nhạc Hi giống như không nhìn thấy vẻ mặt đó vẫn thân thiết chỉ vào cô gái không xa phía trước, “Là cô ấy sao?” Cô gái kia đáng người cao to, nhảy thoát cái lên lưng ngựa, rất có khí thế oai hùng hiên ngang.

Giang Thánh Trác nhìn mê đắm, “Đúng vậy, anh phát hiện cô gái này so với người không tìm không phối thì tốt hơn nhiều, sơn hào hải vị ăn nhiều rồi, với loại này anh thấy khẩu vị trước mắt vô cùng thích hợp”.

Kiều Nhạc Hi buông cánh tay cậu ra, khiêu khích nói, “Vậy anh đi qua hôn cô ta cho em nhìn em”.

“Được” - Giang Thánh Trác lập tức xoay người thật sự đi về hướng cô gái đó.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên chạy theo sau cậu, hai tay vòng qua eo cậu ôm thật chặt.

Giang Thánh Trác để cô tùy ý ôm mình, sắc mặt đen như đáy nồi, không nói một lời.

Kiều Nhạc Hi càng ôm càng chặt, “Em biết anh giận em, em biết anh cố gắng kiên trì như vậy là đều vì em, ai ngờ em lại đứng về phía bên kia, em làm anh đau lòng”.

“Không, anh không có” - Giang Thánh Trác tự giễu.

“Chúng ta cứ trốn tránh mãi cũng không phải là biện pháp, nên đối mặt thì cuối cùng cũng phải đối mặt. Giang Thánh Trác, em nghĩ kỹ rồi, em muốn quay về. Một ngày nay em thật sự rất vui vẻ, nhưng mà anh và em đều hiểu rõ, chuyện này lúc nào cũng là nút thắt trong lòng em, nếu như không giải quyết tới cùng thì sau này em không thể tiếp tục vui vẻ được”. - Kiều Nhạc Hi nói tới đây bỗng nhiên cười cười, “Anh yên tâm, em là Kim Cương vô địch, cái gì cũng không sợ!”.

Qua một lúc lâu sau Giang Thánh Trác mới thở dài một hơi, rốt cục cũng nhượng bộ, “Được, chúng ta trở về”.

Nói xong nắm tay cô đi vào nhà, Kiều Nhạc Hi nhìn sắc mặt của cậu không được tốt, giọng điệu nhẹ nhàng đùa với cậu, “Lần trước anh đưa em bỏ trốn, em cứ cho là anh nói đùa, ai biết là bỏ trốn thật”.

Giang Thánh Trác nghiêng đầu liếc cô một cái, xoa xoa mặt cô, giọng nói mang theo chút đau lòng, “Được rồi, đừng cười nhìn miến cường lắm, không buồn cười chút nào. Không phải anh nổi giận với em, em không cần xuống giọng với anh, anh Hai là hết vừa rồi của em đâu rồi?”

Kiều Nhạc Hi nhăn cái mũi, “Anh Hai của em còn nể tình hơn anh, cười rất vui vẻ!”

Giang Thánh Trác nhỏ giọng nói thầm, “Cô bé ngốc này”.

Vào phòng nhìn thấy Kiều Dụ, Giang Thánh Trác vẫn nhàn nhạt kêu, “Anh Hai”.

Kiều Dụ rộng lượng vỗ vỗ bờ vai cậu, từ đầu tới cuối không nói gì.

Trên đường trở về, ba người đều im lặng.

Từ mấy năm về trước từ khu quân đội chuyển về viện điều dưỡng, Kiều Nhạc Hi cũng không tới mấy lần, người ở trong khu này đều là người quyền cao chức trọng, đi vào cực kỳ phiền toái. Cô nhìn con đường xa lạ bên ngoài, trong lòng trống rỗng, mãi tới lúc xe tới trạm gác cuối cô mới điều chỉnh lại về mặt để bản thân tỏ ra không khác thường.

Ngay khi bước xuống xe, ngay lập tức nhìn thấy một bà lão, cô vui vẻ chạy tới ôm lấy bà, vô cùng thân thiết gọi, “Bà ngoại!”.

Bà lão lôi kéo cô nhìn trái rồi lại nhìn phải, vẻ mặt đau lòng, “Ai da, sao lại gầy thế này, có phải là không chịu ăn cơm không?”

Kiều Nhạc Hi đứng đưa cánh tay bà làm nũng, “Không có, bà ngoại, con muốn ăn đồ bà làm, chốc nữa bà làm cho con ăn nha!”.

Bà lão cười cười đáp lại, “Được được được”

“Bà ngoại”.

“Bà ngoại”.

Bà lão nhìn tới vẻ mặt nặng nề của Kiều Dụ và Giang Thánh Trác đang một trước một sau đang đi tới, gọi bọn họ “Mau vào nhà thôi, ông ấy chờ mấy đứa cả nửa ngày rồi. Một lát mặc kệ ông ấy có nói gì, mấy đứa cũng không được phép cãi lại!”

Bà ngoại Nhạc Hi cẩn thận dặn dò, nói xong còn cố ý vỗ Giang THánh Trác một cái, tuy giọng điệu cố ý nghiêm túc nhưng không nghiêm khắc, thậm chí mang theo chút cưng chiều, “Đặc biệt là cháu đó, thằng nhóc này!”

Thái độ của Giang THánh Trác yên lặng khác thường, nghe lời gật đầu.

Kiều Nhạc Hi lúc đi vào cửa giữ chặt bà ngoại, xoay xoay vắn vắn hỏi, “À..... Bà ngoại, ông ngoại đang làm gì vậy?”

Bà ngoại Nhạc Hi nhìn ba người, vẻ mặt không đành lòng phun ra hai chữ, “Nghe kịch”.

Nghe ra hai chữ này, cả ba người đều run run một lúc.

Ba người tuy nói đều đã trưởng thành, mỗi người bên ngoài đều có địa vị riêng nhưng mà đối với người lớn trong gia đình thì luôn luôn vừa kính vừa sợ trong lòng, mà hơn nữa cảm giác sợ hãi chiếm đa số, huống chi bây giờ là gây chuyện bị gọi về.

Đừng nói tới ba người bọn họ, mấy con cháu bên Nhạc gia bên ngoài đều hô to gọi gió nhưng trước mặt ông này đều dịu dàng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

Ông Nhạc bình thường không hề nghe kịch, chỉ khi nào thật sự nổi giận mới bắt đầu nghe.

Ba người, hết nhìn người này lại nhìn người kia, hít sâu một hơi bộ dáng hiện rõ “coi thường cái chết” đi vào.

50. Chương 50: Nhạc Chuẩn

Nhạc Chuẩn quả nhiên là đang ngồi trên ghế sofa tập trung tinh thần nghe kịch, nhìn thấy ba người đi vào, tay nhịp nhịp theo tiết tấu, tùy ý hỏi một câu, “Trở lại rồi à?”

Tuy là bộ dáng dễ gần nhưng mà trong lòng ba người lại run lên, không dám nói gì.

Nhạc Chuẩn hí mắt tùy ý đảo qua ba người, “Làm gì vậy? Không chịu nói chuyện, bị điếc hay câm rồi?”

Ba người khản trương gật đầu, “Đã trở về”.

Ông Nhạc cả đời chinh chiến, có hoàn cảnh nào mà chưa gặp qua, chưa tính tới chuyện gì ông chưa làm qua, chỉ cần ngồi một chỗ cũng đủ uy hiếp người khác.

“Thế nào, thấy người lớn mà ngay cả một tiếng chào cũng không có, tôi thấy mấy người càng lớn càng trẻ hơn rồi!”

Ba người cung kính kêu một tiếng, “Ông ngoại”

Bà Nhạc nhìn bộ dáng nom nớp lo sợ của ba người cảm thấy buồn cười, thừa dịp châm trà cho bạn già liếc mắt ra hiệu sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Ông Nhạc dĩ nhiên không phát hiện ra, vì chỗ đứng bọn họ, với lại ông đang hứng thú dạt dào nghe xong đoạn yêu thích, xong, chỉ cây gậy trên tay ra lệnh, “Hai đứa ngồi xuống, còn con nhóc này đứng”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cây gậy thẳng tắp chỉ về phía mình thì biết lần này tránh không thoát rồi.

Kiều Dụ và Giang THánh Trác liếc nhìn nhau rồi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Nhạc Chuẩn lẳng lặng nhìn Kiều Nhạc Hi thật lâu, thở dài mở miệng, “Tuy tuổi ông lớn nhưng đầu óc vẫn minh mẫn, có chuyện từ trước ông đã muốn nói nhưng đến giờ vẫn chưa nói. Vì sao lại không nói, thứ nhất, vì các người tuổi còn nhỏ, thứ hai, là cố kỵ bà ngoại mấy đứa, nhắc lại chuyện cũ sẽ làm bà ấy đau lòng, nên cứ kéo dài tới bây giờ. Dù gì thì ông cũng muốn xuống hố rồi, con đó, mấy năm qua, vừa đúng lúc thừa dịp này nói ra, nói ra con thoải mái, ông cũng thấy thoải mái”.

Ông Nhạc không dài dòng không quanh co, ngược mặt nhìn Kiều Nhạc Hi, “Mẹ cháu ra đi sớm, lúc đó cháu còn nhỏ, ông và bà ngoại cháu tận tâm chăm sóc chỉ dẫn cháu, chỉ sợ vì chuyện này sẽ gây ra bóng ma trong đời cháu. Thấm thoát vậy mà qua mười mấy năm, cháu lớn lên hoạt bát vui vẻ như những đứa trẻ cùng trang lứa, Nhạc Chuẩn ông đây tự hỏi không làm... thất vọng cháu với mẹ cháu. Nhưng mà, điều ông muốn nói ngày hôm nay là chuyện của mẹ cháu, ông và bà ngoại từ đầu tới cuối đều không trách Bách Viễn”.

Khỏe mắt Kiều Nhạc Hi nhướng cao, cô không ngờ Nhạc Chuẩn nói tới chuyện này, trên mặt không tự chủ biểu hiện phản đối đề tài này.

Nhạc Chuẩn dùng gậy chống xuống từ từ đứng lên, bao nhiêu năm trên chiến trường trở về đầy đầy vết thương trên người, trước kia tuổi trẻ không có cảm giác nhưng hiện tại lớn tuổi, càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Kiều Nhạc Hi vốn định tiến tới dìu ông nhưng biết rõ tính tình của ông nên chỉ đứng đó không dám di chuyển, chờ ông tới gần.

Nhạc Chuẩn đi tới mấy bước, cách Kiều Nhạc Hi không xa không gần thì dừng lại, “Nhưng mà cháu, từ khi mẹ cháu mất đi, tự cháu nói xem, cháu đối xử với cha cháu với thái độ gì? Từ nhỏ tới lớn, mỗi lần có phiếu điền nào có khoản ghi tên cha mẹ thì cháu thế nào! Vì chuyện này ông và bà ngoại cháu bị mời tới trường học bao nhiêu lần? Mẹ cháu mất đi, cháu không muốn cũng không làm được gì, nhưng mà ba cháu còn ở đây! Cháu thà rằng không tình nguyện viết lên ba chữ Kiều Bách Viễn! Tháng này tới năm nọ đều nghiêm mặt, ngược lại ông đây muốn hỏi cháu, người nào có lỗi với cháu hả? Nếu cháu hận chính họ Kiều của mình, nhưng trong người cháu còn mang một nửa dòng máu của ba cháu, như vậy tại sao không có can đảm đem máu ra trả lại cho ông ấy?”

Kiều Nhạc Hi cúi đầu lắng lắng nghe, đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm nay đề cập đến chuyện này.

Trong ấn tượng của cô, Nhạc Chuẩn lúc nào cũng tỏ ra hòa nhã với cô, mấy anh trai của cô ai cũng sợ ông nhưng mà cô không sợ. Đây cũng là lần đầu tiên Nhạc Chuẩn dùng lời nói và sắc mặt phê bình đối với cô, ngấm ngấm, chắc là ông cũng nhịn lâu rồi.

Giọng nói hơi tang thương của Nhạc Chuẩn vang lên, “Chuyện của mẹ cháu, cho dù ba cháu có sai, nhưng mà không sai hoàn toàn. Mới vài năm đầu, bao nhiêu người đập phá cánh cửa đi mai mối cho ba cháu, nhưng ông ấy đều không gặp, năm đó ba cháu bao nhiêu tuổi? Ba cháu trông nom ba đứa nhỏ nhiều năm như vậy vì cái gì? Còn không phải sợ mấy đứa bị ủy khuất? Năm đó ông và bà ngoại cháu vì chuyện này mà nói với ba cháu, muốn đem cháu và hai anh cháu qua đây để ông nuôi nhưng mà ba cháu nhất quyết không chịu”.

Nhạc Chuẩn nhắm chặt mắt, cho tới bây giờ ông đều nhớ rõ sau buổi trưa ngày hôm đó, so với một Kiều Bách Viễn hiện tại thì lúc đó Kiều Bách Viễn còn trẻ tuổi và non nớt hơn rất nhiều, cậu ta còn đỏ mắt gọi bọn họ là ba mẹ, nói ba đứa nhỏ là sinh mạng của cậu ta, ngoại trừ tự cậu ta ra, ai giúp cậu nuôi dưỡng cậu cũng không yên tâm.

“Hai mươi mấy năm nay, mỗi khi có chuyện lớn chuyện nhỏ gì cha cháu cũng vội vàng chạy tới thăm nom ông và bà của cháu, đừng nói là mẹ cháu đã qua đời nhiều năm như vậy, thử hỏi hiện nay có mấy người đối xử với người già được như thế? Những năm gần đây, ông gợi ý cho cháu bao nhiêu lần, vậy mà cháu còn không hiểu rõ hay sao?”

Không phải là cô không hiểu rõ, nhưng mà trong lòng có một gút mắc, không thể giải được.

Tự chính bản thân Kiều Nhạc Hi đối với Kiều Bách Viễn là cảm giác gì cô cũng không rõ, có phải là hận? Cho dù chưa nói tới nhưng dù sao cũng là quan hệ huyết thống. Oán? Chắc là có. Yêu?

Kiều Nhạc Hi thỉnh thoảng nhớ lại những chuyện trước kia, trong trí nhớ của cô, Kiều Bách Viễn bận rộn nhiều việc, bận tới nỗi cô không nghĩ tới mình đã từng ngồi ăn cơm cùng bàn với ông ấy.

Cô còn nhớ rõ lúc mình tập tễnh bước đi, Kiều Bách Viễn đứng cách cô mấy bước vỗ tay gọi, cô nghiêng nghiêng đảo đảo bước vài bước nhào vào lòng ông, lúc đó ông ấy sáng khoái cười lớn ôm lấy cô.

Lớn hơn một chút, Kiều Bách Viễn nắm tay dắt cô về nhà, vừa đi vừa đưa kem cho cô lại vẫn dặn dò một câu, “Đừng cho mẹ con biết”.

Ở cái tuổi luôn thích thú hương vị lạnh lạnh ngọt ngọt của kem, nhưng mà mẹ cô vì sợ nó ảnh hưởng không tốt tới bao tử nên luôn luôn hạn chế. Cái năm đó, cho dù là mấy gia đình lúc bấy giờ thường hay trọng nam khinh nữ nhưng mà trong ba đứa nhỏ này, Kiều Bách Viễn dường như thiên vị cô hơn một chút.

Về sau nữa, Kiều Bách Viễn ngồi xổm trước mặt cô, vẻ mặt bi thương nói với cô, “Nhạc Hi à, mẹ con đi rồi....”

Về sau cô không còn tiếp xúc thường xuyên với Kiều Bách Viễn nữa, tất cả mọi người đều cho rằng cô oán hận Kiều Bách Viễn, hận ông ấy không quay về nên mẹ cô mới tự sát. Nhưng mà cho tới bây giờ không có bất kỳ người nào biết được, thật ra cô cũng sợ hãi Kiều Bách Viễn hận cô, nếu không có cô mẹ sẽ không bị mắc bệnh trầm cảm hậu sản, và tất nhiên sẽ không chết đi.

Cô sợ khi Kiều Bách Viễn nhìn cô sẽ là ánh mắt kia. Mẹ đã mất, cô sợ trong mắt ba ba sẽ chán ghét mình, loại cảm giác vừa hận vừa sợ này khiến cô không có lựa chọn nào khác mà phải rời xa, cô thân thiết với tất cả người thân, khôn khéo hiểu chuyện nhưng chỉ trừ có ông ấy ra.

Ông nói đằng Đông, cô sẽ đi đằng Tây, đã nhiều năm như vậy, cái loại phản nghịch này dường như từ lâu đã trở thành một loại thói quen.

Quen đến mức không biết từ lúc nào đã tổn thương hai người.

Ông Nhạc càng nói càng giận, “Chuyện quá khứ thì đã vậy, buổi sáng hôm nay, ba cháu trước mặt mọi người vỗ bàn, cháu có biết ba cháu nói gì không? Một người trầm ổn nhã nhặn mà vỗ bàn nổi giận, nói bản thân nó sinh ra con gái thế nào thì hiểu rõ con mình hơn hết. Nói gì mà cái chức Bí thư này không làm cũng không cần phải làm. Có thể làm một người như vậy nổi giận nói ra những lời đó, cháu cảm thấy thế nào? Đến khi nào cháu mới bảo vệ ba của mình được như vậy?”

Mặt Kiều Nhạc Hi không chút thay đổi lẳng lặng lắng nghe, đôi mắt dần đỏ lên, hai bàn tay bên người nắm chặt. Giang Thánh Trác bên cạnh nhìn thấy mà đau lòng, cố gắng nhịn lại, nhịn nữa nhưng vẫn nhịn không được, vừa muốn định đứng lên đã bị Kiều Dự ấn lại, nhìn cậu lắc đầu.

Giang Thánh Trác nắm chặt quả đấm ngồi lại lần nữa.

“Chính cháu cần thận suy nghĩ lại lần nữa đi! Lớn như vậy rồi mà không hiểu chuyện như vậy!” - cuối cùng ông Nhạc ra lệnh, “Chuyện nơi này ông sẽ xử lý, thủ tục xuất ngoại cháu nhanh chóng hoàn tất, bây giờ đi ra ngoài nhanh đi”.

Lời này vừa nói ra, Kiều Dự làm thế nào cũng không giữ nổi Giang Thánh Trác.

“Tại sao lại bắt cô ấy đi?” - Giang Thánh Trác không chút né tránh nhìn Nhạc Chuẩn.

Nhạc Chuẩn không nhanh không chậm ngồi xuống, “Vì sao bắt nó đi? Cháu đã hỏi thì ông cũng có câu muốn hỏi cháu. Vì cái gì mà cháu đưa nó chạy tới một chỗ xa xôi như vậy? Cháu vì sao làm như vậy thì ông cũng như thế. Nhóc con, tự cháu nói đi, cháu có nguyện ý đi hay không?”

Kiều Nhạc Hi liếc mắt nhìn Giang Thánh Trác một cái, lâu sau mới mở miệng, “Ông ngoại, cháu có thể không đi không?”

“Nói thật lòng đi! Trong lòng cháu quả thật không muốn đi sao? Cháu cho rằng mình xuất ngoại là vì sao? Ông là Nhạc Chuẩn, đời này ông không có bản lĩnh gì nhưng che chở cháu gái mình thì vẫn có khả năng, ông vì suy nghĩ toàn diện sao? Ông là vì cháu! Ông có bản lĩnh đó nhưng ông có thể quản được suy nghĩ trong lòng người khác sao? Người khác ở trước mặt cháu khách sáo ra sao nhưng trong lòng đang ra sức mắng cháu, cháu đi tới chỗ nào, người khác cũng sẽ bàn tán sau lưng cháu! Cháu chịu được sao? Vậy thì về sau cháu làm thế nào để tiếp tục công việc? Có người nào, công ty nào còn ý định muốn cháu làm việc cho họ? Chẳng lẽ cháu cam tâm ngậm ngối ở nhà cả đời? Giang Tiểu Tứ, con bé lúc này đều mọi người chỉ trích, cháu nhẫn tâm để nó bị như vậy sao?”

Kiều Nhạc Hi nhẹ nhàng thở ra một hơi, tuy nhẹ nhưng Giang Thánh Trác đã nghe thấy, cậu đứng bên cạnh cô, “Cháu sẽ cùng đi với cô ấy”.

Nhạc Chuẩn hít mắt nhìn cậu, “Cháu cùng đi với nó? Vậy sự nghiệp của cháu thì mặc kệ sao? Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Tất cả phải bắt đầu lại từ đầu?”

Nói xong quay đầu lại hỏi Kiều Nhạc Hi, “Nhóc con, cháu nhẩn tâm để tên này vứt bỏ tất cả chạy theo cháu không?”

Giang Thánh Trác không đợi cô trả lời đã mở miệng trước, “Cháu nói rồi, mấy thứ này cháu không cần!”

Nhạc Chuẩn mỉm cười, “Không cần? Cháu đó, từ lúc nhỏ đã như vậy rồi, cứ giống như ngựa hoang khó thuần phục, vẫn cứ đầu đá lung tung, sau này một tay sáng lập Hoa Đình cuối cùng mới chứng chạc hơn, ngoài miệng cháu nói là không cần nhưng trong lòng cháu thật sự không có chút lưu luyến nào sao? Tâm huyết mấy năm nay của cháu cứ như vậy mà buông xuôi? Nhóc con, nó bỏ được, cháu bỏ được không? Hơn nữa, rất nhanh thôi cháu sẽ bước qua tuổi lập nghiệp, trong tay không có lợi thế gì, ông làm sao có thể giao phó cháu gái của mình cho cháu được? Cháu lấy gì ra bảo đảm hạnh phúc cho nó?”

Một lúc sau Kiều Nhạc Hi rút bàn tay được nắm trong tay cậu ra, chậm rãi mở miệng, bình tĩnh tự kiểm chế mình, “Em đi, Giang Thánh Trác, anh ở lại”.

Giang Thánh Trác, tuy ngoài miệng anh nói là không để ý tới bất cứ thứ gì nhưng mà em biết, thật ra anh không phải như vậy.

Nhìn thấy anh xây lều, thấy anh chiêu đãi khách hàng, lại thấy chính anh làm nó sụp đổ. Cô biết đó là cảm giác gì, cô sao có thể nhẩn tâm để anh chịu đựng?

Giang Thánh Trác mở to hai mắt không thể tin nhìn cô, cậu dường như có thể nghe thấy một nơi nào đó trong lòng sụp đổ dữ dội.

Kiều Nhạc Hi né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Nhạc Chuẩn tiếp tục mở miệng, mang theo chút ý tứ an ủi, “Chuyện này khá phiền toái, nhưng mà cần phải để nó đi, qua khoảng thời gian lâu hơn, những người đó tự nhiên sẽ hứng thú với đề tài mới khác. Người xưa có nói, gom góp càng nhiều rồi sản sinh càng ít, cháu ra ngoài học tập vài năm, có thành tích tốt rồi thuận lợi vui vẻ trở về, tới lúc đó còn ai dám nói gì cháu nữa? Ông không phải là phản đối hai đứa bên nhau nhưng mà hai đứa cũng không thể mù quáng, ông cũng không phải cậy già mà lên mặt, những gì ông nhìn thấy thì nhiều vô số, trên thế giới này, tình yêu mù quáng thì tuyệt đối không được, nó sẽ hủy diệt cháu, rồi cũng sẽ hủy luôn Giang Thánh Trác. Nếu hiện tại ông không nhắc nhở hai đứa, trong tương lai hai đứa sẽ hận ông. Tên nhóc này, tuy là quậy phá bất nháo mấy năm nay nhưng ông thấy nó đối với cháu luôn luôn thật tình. Còn cháu là cháu gái của ông, ông dĩ nhiên hy vọng cháu được hạnh phúc vui vẻ, ông mong cháu có thể vui sướng cả đời mà không phải chỉ một lúc rồi thôi”.

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi đứng yên lặng nghe, trầm mặc không nói.

Ông Nhạc tới cuối cùng thì cũng vì đau lòng cô cháu gái nhỏ, dạy dỗ vài câu giọng điệu cũng trở lại bình thường, “Được rồi, sao đứng cả lên hết rồi, ngồi xuống đi!”

Đang nói chuyện trong này, bà ngoại đi vào nói với ông Nhạc, “Bạch Thái Lâm tới”.

Ông Nhạc gật gù đầu, “Không cần phải bận tâm ông ta, cứ để cho ông ta chờ đi. Bà đi làm mấy món ngon cho con nhóc này đi, nhìn bọn họ gây ra cái dạng gì rồi!”

Bà Nhạc cười cười nói thầm, cái ông già này, rõ ràng là đau lòng cháu gái nhỏ mà còn bày đặt sĩ diện.

Kiều Nhạc Hi muốn kéo tay Giang Thánh Trác, mới đụng tới lại bị cậu né tránh, Kiều Nhạc Hi ủy khuất hai mắt đều đỏ lên.

Bà Nhạc cười gọi cô qua, “Nhóc con, qua đây, giúp ngoại chút nào”.

Kiều Nhạc Hi không tình nguyện đi theo bà ngoại vào bếp.

Ông Nhạc lúc này mới dùng cây gậy trong tay gõ gõ chân Giang Thánh Trác, “Thằng nhóc này, làm gì mà cứ như Na Tra vậy, quậy tới long trời lở đất mà còn không hài lòng sao, chờ lát nữa về nhà, nhìn xem ông nội cháu có đánh cháu không thì biết!”

Tâm tư Giang Thánh Trác nào lo lắng tới chuyện bị đánh hay không, trong lòng cậu giờ đây khó chịu vô cùng.

“Thế nào? Không phục à? Bình thường không phải là miệng lưỡi trơn tru nói nhiều lắm sao, sao hôm nay lại đặc biệt im lặng như vậy?” - Ông Nhạc gõ gõ Kiều Dụ, “Còn cháu nữa, cháu làm sao cũng không nói gì?”

Ông Nhạc chỉ chọn chỗ đau mà gõ, Giang Thánh Trác bị gõ vài cái đã chịu không nổi, vẻ mặt đau khổ than thở, “Ông ngoại, trong lòng con khó chịu lắm”.

Nhạc Chuẩn vỗ bả vai cậu, “Cái tên ngốc này, khó chịu cái gì? Ông ngoại cho cháu bốn chữ, còn nhiều thời gian, cháu cứ cẩn thận mà cân nhắc”.

Kiều Dụ cũng thở dài, nói với Giang Thánh Trác, “Để con bé đi thôi, nó có kiêu ngạo và mộng tưởng riêng. Cậu bẻ gãy cánh của nó bắt nó lại bên người, con bé sẽ không thấy vui vẻ thoải mái. Nhạc Hi không phải là dạng con gái thích trốn sau lưng người khác. Cậu hẳn nhiên có thể nhận ra, về chuyện này trong lòng nó kìm nén ý nghĩ riêng, cậu không cho nó thay đổi trở về, nó hẳn sẽ không chịu thua”.

Giang Thánh Trác nghiêm mặt không nói lời nào.

51. Chương 51: Không Được Tự Nhiên

Kiều Dụ biết chuyện này chính cậu ta cần phải suy nghĩ cẩn thận, cũng không khuyên nhiều, quay đầu nói với Nhạc Chuẩn, “Ông ngoại, bên Bạch gia ông tính thế nào ạ?”

Nhạc Chuẩn căn bản không để Bạch gia trong mắt, cười hỏi lại cậu, “Cháu làm việc trong Chính Phủ không phải ngắn, ông ngược lại muốn nghe quan điểm của cháu, cháu nói xem, chuyện này nên làm thế nào bây giờ?”

Kiều Dụ nhất thời mơ hồ không rõ quan điểm của Nhạc Chuẩn, trầm ngâm một hồi mới mở miệng, giọng nói có chút không tình nguyện, “Ông già Bạch bên đó là bạn chí cốt với ông, ông ấy.....”

Vừa mới bắt đầu đã bị Nhạc Chuẩn cắt ngang tron mắt nhìn cậu, “Ít nói điều thôi, nói lời thật lòng!”

Kiều Dụ hơi mím môi, hung tợn phun ra một câu, “Chỉnh chết ông ta!”

Lời của Kiều Dụ vời nói ra, Giang Thánh Trác đang giả chết bên cạnh vẻ mặt khó tin nhìn cậu, ngơ ngác hỏi, “Anh bị cái gì ám rồi à?”

Lời nói này, đã rất nhiều năm không nghe Kiều Dụ nói.

Cậu còn nhớ rõ lúc còn trẻ, Kiều Dụ từng nói với cậu, bất cứ ai hay người nào khi dễ Kiều Nhạc Hi hoặc cậu, vẻ mặt của Kiều Dụ sẽ tỏ ra hung ác rồi phán một câu như vậy.

Nhạc Chuẩn nghe xong cười ha ha, “Cái tên nhóc này, hiện tại có phải cháu cảm thấy mình sống quá áp lực hay không? Lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình phải nói năng cẩn thận nhỏ nhẹ, mình là Bộ trưởng, không thể nói lời luống cuống không thể để người khác đạp bẹp đuôi. Hiện giờ mấy người trẻ tuổi, bị buộc phải trưởng thành sớm, thường thường ở trước mặt không ngừng thỏa hiệp, dần dần lại biết khéo léo đưa đẩy sành đời, áp lực chính mình, giống cái tượng gỗ ngang dọc, ông cụ non. Cháu muốn nhìn rõ cái gì quan trọng nhất trong lòng cháu, nếu một ngày nào đó cái quan trọng của cháu bị người khác nắm được sinh ra xung đột, cháu nên vứt bỏ cái nào? Như vậy cháu mới có thể tiến xa hơn trên con đường này.

Thật ra tính cách của cháu không thích hợp đi con đường này, nhưng điều đó không có nghĩa là cháu đi không được, nhưng cho dù cháu có đi tốt đến đâu, trong lòng không vui vẻ thì có tác dụng gì? Nói về mấy thế hệ sau này, nếu không thể làm theo ý nguyện vui vẻ, không một chút hứng thú nào thì chờ đến lúc cháu tới tuổi của ông rồi cháu sẽ hối hận vì chính mình sống uổng phí một đời. Ông ngoại nhìn ra được, cháu vẫn mất hứng, ông không biết cháu giãy giụa vì cái gì nhưng mà ông biết chuyện này đối với cháu là quyết định quan trọng, mà chuyện hiện tại đối với chuyện của cháu có xung đột với nhau, cháu do dự rồi không quyết định được. Hôm nay gọi cháu cùng tới, chủ yếu là muốn nói chuyện này, là một người đi trước, ông khẳng

định là hy vọng cháu tập trung vào con đường mình đang đi, nhưng với tư cách là ông ngoại của cháu, ông hy vọng cháu có thể tùy ý một chút”.

Về mặt Kiều Dụ mờ mờ, tâm tư chôn kín dưới đáy lòng tự nhận là che dấu rất kỹ, không ngờ hoàn toàn bị ông già liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra.

“Được rồi, cái ông già độc ác này, vẫn cứ để ông xử lý đi!” - Nhạc Chuẩn không nói nhiều lời, gọi cảnh vệ đi vào, “Gọi ông ta vào đi!”.

Bạch Thái Lâm đưa Bạch Khởi Hùng cùng Bạch Tân Tân nhanh chóng đi vào, Kiều Dụ và Giang Thánh Trác nhìn thấy ba người này đều rầu rĩ hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu một bên.

Nhạc Chuẩn trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được cười lắc đầu, ông cố ý nghiêm mặt nói lời đầy ngụ ý, “Ông bình thường dạy mấy đứa như thế nào, nói đi! Người khác không có giáo dục, mấy đứa cũng không có sao?”

Kiều Dụ sớm đã khôi phục lại bộ dáng trước đó, nửa thật nửa giả cười, “Ông Bạch, chú Bạch”.

Giang Thánh Trác cũng không thèm nhìn tới, nhỏ giọng nói theo Kiều Dụ, xem như là chào cho có.

Bạch Thái Lâm cũng không để ý, “Thủ Trưởng, nghe nói Nhạc Hi đã trở lại, tôi cố ý mang hai đứa nhỏ này tới chịu tội với con bé”.

Nhạc Chuẩn không nói tiếp đề tài này, kêu ông ta ngồi xuống, “Ông Bạch này, ông nói xem, hai chúng ta liều sống liều chết hơn nửa đời người, nói cho cùng thì là vì cái gì?”

Bạch Thái Lâm không biết Nhạc Chuẩn vì sao lại nhân hạ thoái mái thảo luận vấn đề này, nhưng vẫn thật sự trả lời, “Vì con cháu!”

Nhạc Chuẩn nghe được đáp án muốn nghe, khẽ mỉm cười cảm thán, “Đúng vậy, vì con cháu, chính mình có bị gì đều không sao cả, nhưng mà không thể để con cháu của mình bị ủy khuất. Ông Bạch, ông với tôi đều là anh em nhiều năm, không ngờ già tới tuổi này mà còn xảy ra chuyện thế này. Tôi ấy mà, đối với chuyện này luôn luôn không muốn xen vào. Tuy nhiên ông cũng biết đó, tôi chỉ có một đứa con gái, vậy mà nó có mạng khổ, ra đi khi tuổi còn trẻ, chỉ để lại một đứa cháu gái duy nhất, nó lại khéo léo hiểu chuyện hợp lòng hợp ý tôi, ông nói xem, con bé ở bên ngoài bị ức hiếp tôi có thể không quản không hỏi được sao?”

Bạch Thái Lâm ngồi không yên, đứng dậy cung kính nhận sai, “Thủ trưởng, đều là do tôi dạy dỗ không đúng, đứa nhỏ này vụng về, ông đừng nóng giận. Sau này tôi nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt! Chỉ mong ông có thể cho đứa nhỏ này một cơ hội”.

Nhạc Chuẩn liếc nhìn Bạch Tân Tân một cái, “Chuyện này có gì về sau rồi hãy nói, ông biết tính tình của tôi rồi, nhất là trong mắt tôi không chấp nhận một hạt cát, là ai làm thì người đó chịu trách nhiệm, Trần gia không bảo vệ được mấy người, mấy người mới tới tìm tôi, không phải là quá trễ rồi sao? Trần gia muốn che chở người kia, tôi nhất định không bỏ qua, chuyện này của mấy người cũng đừng mong chạy thoát được”.

Bạch Thái Lâm biến sắc, giọng nói có chút run rẩy, “Thủ trưởng, tôi đã từng cứu ông một mạng! Ông xem đây là cho tôi một con đường sống, tha cho con bé một lần không được sao?”

“Ông đau lòng cháu gái của ông, nhưng mà đứa nhỏ kia cũng là cháu gái của tôi.....”

“Thái Lâm à, nếu hôm nay người làm sai chuyện đổi lại là Nhạc Hi, tôi tuyệt đối cũng sẽ không thiên vị con bé! Nên thế nào thì sẽ như thế đó! Làm chuyện sai thì sẽ bị trừng phạt, ông cứ luôn che chở cho nó, nó sẽ càng ngày càng không biết chừng mực, đến cuối cùng vẫn là hại nó”.

“Con bé còn nhỏ, tôi sao có thể nhẫn tâm.....”

Nhạc Chuẩn híp mắt nhìn ông ta, “Còn nhỏ? Đó là mạng người! Có thể đem ra đùa được sao? Tôi thấy ông càng già càng hồ đồ rồi! Không cần phải nói thêm gì nữa, là chính ông đưa nó tới thì hoặc tự mình dẫn nó về hoặc tới cho người đưa ra ngoài, tự ông chọn một cái! Muốn nói tôi đã nói xong rồi, ông tự mình nhìn mà làm đi!”

Nói xong không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Bạch Khởi Hùng nhìn Kiều Dụ, khó khăn mở miệng, “Bộ trưởng Kiều....”

Kiều Dụ đứng lên, “Chú Bạch, cháu không muốn gặp người họ Bạch chút nào, lại càng không muốn nói câu nào với người họ Bạch”.

Nói xong cũng đi ra ngoài.

Giang Thánh Trác im lặng ngồi trên sofa, tựa như lầu bầu lầm bầm cũng như đang nói cho bọn họ nghe, “Tôi nhớ là tôi đã nói với mấy người rồi, các người muốn cái gì cứ nhắm vào tôi, không nên đụng tới cô ấy, nếu như mấy người vẫn có ý định trên người cô ấy, tôi làm sao có thể để mấy người yên ổn mà đi? Hiện giờ trong lòng cô ấy khó chịu bao nhiêu thì tôi nhất định sẽ đòi lại gấp mười gấp trăm trên người mấy người. Còn nhiều thời gian, ông ngoại nói rất đúng, tôi sẽ từ từ đòi lại..... Tôi hiện tại thật sự vô cùng hối hận, lúc ấy sao không thẳng thừng ra tay đập chết cô ta, vậy thì tất cả sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay”.

Ba người Bạch gia không đạt được hy vọng nào nhanh chóng rời khỏi, Giang Thánh Trác cũng không nói gì thêm.

Lúc ăn cơm, trả lời một cuộc điện thoại, sau đó tắt máy đứng lên, “Ông nội của cháu gọi cháu về một chuyện, bà ngoại ông ngoại, cháu đi trước”.

Kiều Nhạc Hi cũng theo cậu đứng lên, “Em cũng đi!”

Giang Thánh Trác nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Nhạc Chuẩn cười cười, “Đi đi!”

Giang Thánh Trác cầm áo khoác đi ra ngoài, cũng không chờ Kiều Nhạc Hi, khởi động xe chuẩn bị đi thì bị Kiều Nhạc Hi chạy tới mở cửa, ngồi vào.

Dọc theo đường đi Giang Thánh Trác giẫm mạnh chân ga phóng đi không nói câu nào, Kiều Nhạc Hi có nói chuyện với cậu, cậu cũng không phản ứng mặt không chút thay đổi.

Đến chỗ Giang gia, Giang Thánh Trác xuống xe đi nhanh vào nhà, Kiều Nhạc Hi vội vã chạy đuổi theo cậu, bắt lấy cánh tay cậu, giọng nói mang theo khẩn cầu, “Anh không nên tức giận được không? Em cũng không muốn như vậy”.

Giang Thánh Trác nhìn về phía trước, lạnh lùng nghiêm mặt phất tay khỏi tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

Nước mắt trong mắt cô nhanh chóng chảy xuống, cô cúi đầu ra sức lau mấy lần, rồi cuộc ngừng khóc mới tiếp tục đi vào.

Mới vừa bước qua cửa đã nghe tiếng gào thét của Giang Dung Tu, “Cái tên hồ đồ này, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, làm việc không nên quá cuồng vọng, việc gì cũng phải chừa một đường lui, không nên đắc tội mấy kẻ ti tiện bỉ ổi! Một câu nói của tôi anh cũng không chịu nghe, anh nói xem cái cục diện ngày hôm nay có liên quan tới anh không hả?”

Cả nhà đều có mặt đầy đủ tại đây, Tam Đường Hội Thẩm bắt quá cũng chỉ có thế này.

Giang Thánh Trác hiên ngang đứng đó, không còn cười giỡn bác bỏ hay cầu xin tha thứ, cũng không có chút nổi giận nào.

Giang Dung Tu nhìn còn thấy tức giận hơn, giơ tay lên, cây gậy trong tay hung hăng đập thẳng lên người Giang Thánh Trác.

Kiều Nhạc Hi không chút suy nghĩ chạy qua bên cậu.

Giang Thánh Trác nhìn thấy cô chạy tới muốn ngăn bọn họ nhưng không kịp, cái đòn kia cuối cùng đánh trên người Kiều Nhạc Hi.

Kiều Nhạc Hi ngã nhào trên người cậu, đau đớn hít một hơi, “Giang Thánh Trác, đau quá..... Em trước kia nhìn anh bị đánh trúng mấy cái mà anh vẫn còn đùa được, cứ nghĩ là không đau, nhưng mà thật sự là đau quá.....”

Giang Thánh Trác đau lòng không thôi, nhưng vẫn không chịu nói chuyện với cô, chỉ ôm cô trong ngực cau mày nhìn Giang Dung Tu, “Ba! Ba nhìn xem, tới cô ấy mà ba cũng đánh cho được!”

Giang Dung Tu không ngờ chuyện như thế này, lúc đó ông có muốn dừng tay đã không kịp, ném gậy qua một bên, “Mau đỡ con bé lên, Nhạc Hi không có chuyện gì chứ?”

Mọi người trong nhà đều vây quanh cô, Kiều Nhạc Hi miễn cưỡng dựa vào Giang Thánh Trác đứng lên, “Không có việc gì, không có việc gì, con chỉ đau chút thôi”.

Giang Dung Tu cũng chẳng còn tâm trạng giáo huấn Giang Thánh Trác, hối thúc cậu, “Mau đỡ Nhạc Hi vào phòng anh nghỉ ngơi một chút, bôi thuốc lên cho con bé”.

Tuy Giang Thánh Trác đang ôm chặt Kiều Nhạc Hi những sắc mặt vẫn khó coi như cũ, mẹ Giang nhéo nhéo khủy tay của cậu nhắc cậu cân nhắc.

Giang Thánh Trác cau mày quyết tâm ôm Kiều Nhạc Hi đi lên lầu.

Kiều Nhạc Hi được ôm trước ngực cậu ôm lấy cổ cậu, nhỏ giọng nói, “Giang Thánh Trác, thật ra em không đau chút nào đâu, là em lừa mọi người đó, như vậy thì họ sẽ không tiếp tục đánh anh nữa”.

Rõ ràng là cô đau tới nỗi cả khuôn mặt trắng bệch mà còn miễn cưỡng nói dối.

Giang Thánh Trác cắn răng không để ý tới cô.

Lên lầu đặt cô trên giường, Giang Thánh Trác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm của cô không nhịn được, xoa xoa lạnh mặt hỏi, “Có đau không?”

Kiều Nhạc Hi ủy khuất gật mạnh đầu, nhìn như con cún con bị vứt bỏ, đáng thương tội nghiệp trả lời, “Đau, rất đau...”

Giang Thánh Trác khom lưng tìm kiếm trong ngăn tủ hồi lâu, cuối cùng tìm thấy tuýp thuốc mỡ, mặt không chút thay đổi mở miệng, “Nằm sắp xuống, anh giúp em bôi thuốc”.

Kiều Nhạc Hi thành thật ghé xuống giường để Giang Thánh Trác giúp mình bôi thuốc.

Thuốc mỡ lành lạnh, tay cậu cũng lạnh, Kiều Nhạc Hi nhắm mắt lại, “Anh đừng giận nữa, em cũng không muốn xa anh, nhưng mà...”

“Im miệng!” - Giang Thánh Trác đột nhiên mở miệng cắt ngang lời cô, sau đó ném tuýp thuốc mỡ phía đầu giường, “Được rồi, em nghỉ ngơi đi!”.

Nói xong liền đi ra khỏi phòng, Kiều Nhạc Hi muốn đuổi theo nhưng trên lưng vẫn còn nóng rát, cô thử vài lần cũng không cử động được, mặt mày uể oải nằm sắp trên giường, qua một lúc lâu mới mơ màng ngủ gục.

Giang Thánh Trác đứng đợi ở cửa phòng hồi lâu, mãi tới khi bên trong không còn tiếng động mới đẩy cửa đi vào, đắp chăn cho người nằm trên giường.

Mới vừa xuống lầu đã bị mẹ Giang gọi trở lại, “Con đi ra ngoài nhanh như vậy để làm gì, ba con còn đang nổi giận, muốn bị đánh nữa sao? Trở lại đi!”

Giang Thánh Trác cúi đầu, giọng nói khó nén chút suy sụp, “Mẹ, con mệt mỏi, con muốn ngủ một giấc thật ngon”.

52. Chương 52: Gặp Mặt

Mẹ Giang càng lúc càng thấy không đúng, ân cần hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Giang Thánh Trác lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi, “Không có, mẹ, con mệt rồi, con về nhà con trước đây”.

Mẹ Giang Nhìn bóng lưng của cậu hỏi, “Còn Nhạc Hi làm sao bây giờ?”

Giang Thánh Trác nói nhưng không quay đầu lại, “Con sẽ gọi anh trai của cô ấy tới đón”.

Giang Thánh Trác lên xe, ngồi sững sốt mất hồn một lúc lâu mới lấy điện thoại ra gọi cho Kiều Dụ.

“Nói cho anh nghe một chuyện, anh có thể mắng em, vừa rồi ba em muốn đánh em rồi bị Kiều Nhạc Hi cản lại nên bị trúng người cô ấy. Ba em rất nổi giận, cú đánh kia rất mạnh, cô ấy bị thương trên lưng, em đã thoa thuốc, bây giờ cô ấy đang ngủ, chốc nữa anh hãy đến đón cô ấy về”.

Kiều Dụ không nói gì thêm, tuy giọng nói của Giang Thánh Trác bình tĩnh không gợn sóng nhưng chắc chắn trong lòng cuộn cuộn không thôi.

“Còn cậu?”

Giang Thánh Trác xoa xoa trán, “Em hiện tại chỉ muốn ngủ thôi”.

Lúc Kiều Nhạc Hi tỉnh lại thì lưng không còn cảm giác đau nhức, mới vừa ngồi lên đã thấy Kiều Dụ đẩy cửa vào, “Dậy rồi à?”

Kiều Nhạc Hi nhìn đồng hồ, đã là buổi tối, cô lại nhìn ra phía sau lưng Kiều Dụ, không thấy ai mới hỏi, “Anh ấy đâu?”

Kiều Dụ vốn định chọc cô nhưng mà vừa muốn cười lại thu trở lại, hiện tại cậu không có tâm trạng đó, “Không biết. Cậu ta gọi điện cho anh xong rồi không thấy bóng dáng đâu hết”.

Trong lòng Kiều Nhạc Hi đã hiểu rõ, từ trên giường đứng lên, “Chúng ta cũng về nhà thôi”.

Hai anh em tạm biệt mọi người trong Giang gia, đang chậm rãi trở về Kiều gia.

Kiều Dụ nhìn Kiều Nhạc Hi càng chạy càng chậm, “Còn đau không?”

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, giọng nói hơi khàn, “Không đau nữa”.

Kiều Dụ cúi đầu nhìn cô, “Sao lại khóc?”

Kiều Nhạc Hi đi từng bước lên phía trước, “Anh Hai, trong lòng em khó chịu.....”

Từ trong lòng Kiều Dụ dâng lên một cảm giác bất lực, vốn định an ủi cô vài câu nhưng đến một câu cậu cũng không mở miệng được, mất một lúc lâu sau mới vung về mở miệng, “Không có chuyện gì, Nhạc Hi, không bao lâu sao em có thể trở về, tới lúc đó em vẫn có thể quay trở lại với Giang Thánh Trác. Nói thêm, hiện tại phương tiện thông tin cực kỳ phát triển, hai đứa có thể gọi điện thoại, cậu ta có thể bay qua thăm em.....”

Kiều Nhạc Hi rầu rĩ mở miệng, “Chuyện này khác”.

Kiều Dụ im lặng, cậu cũng biết chuyện này thì khác.

Hai người cùng một chỗ thì chính là vì muốn ở bên nhau, không bên nhau thì sao có thể gọi là ở cùng một chỗ?

Đi tới trước cửa nhà Kiều gia, vừa đúng lúc gặp Kiều Diệp mới trở về.

Kiều Nhạc Hi nhìn Kiều Diệp một cái, kêu một tiếng, “Anh”.

Kiều Diệp bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn cô, lại nhìn qua Kiều Dụ, hồi lâu không lên tiếng.

Kiều Nhạc Hi không để ý tới cậu ta, mặc kệ bọn họ đi vào nhà.

Kiều Diệp giữ chặt Kiều Dụ, “Nhạc Hi làm sao vậy?”

Trong lòng Kiều Dụ cũng nặng nề không cảm thấy có gì khác thường, “Có chỗ nào khác thường sao? Đừng kéo em, em đang rất buồn bực!”

Nói xong cũng đi vào trong nhà, chỉ bỏ lại một mình Kiều Diệp đứng tại chỗ nói thầm, “Sao bỗng dưng lại kêu mình là anh, nhiều năm rồi không gọi như vậy, không phải hay gọi mình là anh cả sao, thật là kỳ lạ.....”

Kiều Nhạc Hi vào nhà, lập tức hướng phòng đọc sách mà đến, mở cửa ra, quả nhiên Kiều Bách Viễn đang ở đây. Ông đang tập trung viết chữ, nghe thấy tiếng động mới ngẩng đầu lên nhìn Kiều Nhạc Hi, cũng không biểu hiện gì khác thường, bình tĩnh hỏi, “Trở về rồi à?”

Giống như trước đây khi Kiều Nhạc Hi đi chơi, tối về nhà ăn cơm, Kiều Bách Viễn luôn hỏi một câu như vậy.

Kiều Nhạc Hi đi tới vài bước, chủ động mở miệng, “Ba, con sai rồi”.

Kiều Bách Viễn cho là cô đang nói chuyện kia, cảm thấy hành động nhận sai của cô rất kỳ quái, “Chuyện này người sai không phải là con, con cũng không cần tự trách mình. Về sau đừng có mà không nói một tiếng nào chạy mất dạng, chuyện này xảy ra lại tìm không được con, vừa mới bắt đầu ba..... anh Hai của con nôn nóng lắm, may mà sau này có Giang Thánh Trác chủ động liên hệ với nó”.

Kiều Nhạc Hi đi sát mép bàn, cúi đầu nhìn chằm chằm mấy chữ trên giấy, từ từ mở miệng, “Không phải, ba, con không nên đối xử với ba như vậy trong suốt mấy năm qua”.

Tay viết của Kiều Bách Viễn bị trượt, vốn là một chữ liền như vậy bị hư mất, ông ngẩng đầu lên nhìn Kiều Nhạc Hi, “Con nói cái gì?”

Chữ viết trước mắt cô dần dần nhòa đi, “Ba ba, con thật xin lỗi....”

Thoạt đầu cô muốn định giải thích, nhưng mà ngàn vạn lời muốn nói chỉ nói ra được một câu này.

Con người khi xảy ra chuyện mới cảm nhận được sự đáng quý của tình thân.

Kiều Bách Viễn lần này ngay lập tức ý thức được cô đang nói gì, suy nghĩ lại thì có lẽ đoán được Nhạc Chuẩn đã nói gì đó với cô rồi.

Ông nhìn vẻ mặt uể oải của Kiều Nhạc Hi, sờ sờ đầu cô, “Chuyện kia con cũng đừng quá để trong lòng. Con người khi còn sống tránh không được những lúc bị thương, nhưng tất cả vết thương cũ qua thời gian dài sẽ hồi phục như mới, một ngày nào đó tất cả vết thương sẽ được vỗ về, con người phải thừa nhận đau khổ, từ trong đau khổ dần dần vươn lên, người nào cũng không có ngoại lệ. Khi tất cả mọi chuyện trong tương lai thay đổi, sẽ luôn luôn có một số khoảng thời gian không vui, những ngày này có lẽ rất dài, nhưng đôi khi chỉ như một giấc ngủ ngắn mới tỉnh lại. Con nên học cách lớn lên, bảo vệ chính mình thật tốt mà không phải dựa vào ba hay mấy anh của con, còn có Thánh Trác đứng phía sau lưng, con cũng có thể mạnh mẽ đứng bên cạnh nó”.

Lời nói của Nhạc Chuẩn và Kiều Bách Viễn làm cho Kiều Nhạc Hi có nhận thức mới về quan hệ nam nữ, cái loại nhận thức này sau này trên con đường tình yêu mấy chục năm sau sẽ có ích không ít.

Liên tiếp nửa tháng trôi qua, Kiều Nhạc Hi cũng chưa gặp lại Giang Thánh Trác, cô biết cậu đã thật sự nổi giận.

Không ngừng có tin tức về Bạch gia, tình hình bên Bạch gia sa sút càng ngày càng thấy rõ, nghe nói Bạch Thái Lâm tự mình dẫn Bạch Tân Tân đi tự thú.

Kiều Nhạc Hi xin vào danh sách giao lưu của một trường đại học trong nước, đang tích cực chuẩn bị thử nghiệm bí mật, mắt thấy ngày xuất ngoại càng ngày càng gần mà lòng cô cũng ngày càng hoảng hốt.

Buổi tối ngày đó, Kiều Nhạc Hi gõ cửa phòng Kiều Dụ, đứng trước cửa nói thẳng vào đề, “Anh Hai, em muốn gặp anh ấy”.

Kiều Dụ kéo cô vào phòng, có chút kỳ quái hỏi, “Hai đứa không có liên lạc gì sao?” Cậu gần đây cũng không có nghe tin tức gì của Giang Thánh Trác, cứ nghĩ là hai người đã làm hòa rồi.

Kiều Nhạc Hi lắc đầu, “Em gọi điện nhưng anh ấy không nhận, đi Hoa Đình tìm cũng không gặp. Giống như anh ấy hoàn toàn biến mất trên thế giới này vậy”.

Kiều Dụ lấy điện thoại ra gọi cho Giang Thánh Trác, bên kia reo lên hồi lâu nhưng không có ai nghe máy. Lúc này cậu mới phát hiện sự việc có hơi nghiêm trọng.

“Vậy à, hôm nay đã trễ rồi, ngày mai để anh giúp em liên lạc với cậu ta”.

Kiều Nhạc Hi gạt đầu ủ rũ đi về phòng.

Ngay lúc cô đang chờ cuộc gọi của Giang Thánh Trác thì đằng này cô nhận được điện thoại của Bạc Trọng Dương, hẹn cô dùng cơm.

Cô biết không hẳn chỉ là ăn cơm đơn giản như vậy, khẳng định Bạc Trọng Dương có lời muốn nói.

Khi Kiều Nhạc Hi đến nhà hàng thì thấy Bạc Trọng Dương đã chờ trước ở đó, vẫn là phong độ như trước, một phong cách quý ông lịch lãm.

Cô cười gọi cậu, “Tổng giám đốc Bạc”.

Bạc Trọng Dương cười nhạt, “Tôi biết cô đang trách tôi”.

Trải qua sự việc lần này, Kiều Nhạc Hi đã học được sự nhẫn nại trong ứng xử, “Không có, tôi biết sự kiện lúc sau là anh giúp đỡ tôi”.

Bạc Trọng Dương bỗng nhiên sáng khoái cười lên, so với lúc bình thường hoàn toàn khác hẳn, ngay sau đó mở miệng, “Tôi thật sự thích cô”.

Kiều Nhạc Hi nghe được chữ “thích” này không tự chủ nhớ tới Giang Thánh Trác, cô nhìn ra ánh sáng bên ngoài cửa sổ, mỉm cười hỏi, “Là cái loại thích tới mức không thể không thích phải không?”

Cô bỗng nhiên quay đầu nhìn Bạc Trọng Dương, “Không phải đâu Bạc Trọng Dương?”

Bạc Trọng Dương lẳng lặng nhìn cô.

Kiều Nhạc Hi cười phân tích, “Có phải vì anh và tôi vừa lúc tuổi tác thích hợp, vừa lúc cũng không quá khó coi, vừa lúc nhà họ Kiều và nhà anh môn đăng hộ đối, anh mới có thể thích tôi?”

Bạc Trọng Dương gạt gạt đầu, “Tôi không cảm thấy có gì không hợp lý”.

“Cái đó không phải là thích, mà gọi là thích hợp. Anh có lẽ căn bản không biết cảm giác thích là gì, nhưng mà tôi biết, tôi đã có người cực kỳ yêu thích” - Kiều Nhạc Hi một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt là nụ cười dịu dàng sáng ngời, từ từ miêu tả người trong lòng kia, “Về ngoài cửa anh ấy rất được mấy con gái yêu thích, vẻ mặt cực kỳ bắt mắt, đôi mắt sáng ngời, cười lên nhìn rất đẹp, mùi vị trên người rất dễ chịu, mặc quần áo rất có phong phạm, nhiệt độ trước ngực rất ấm áp.....”

“Người cô đang nói là Giang Thánh Trác phải không?”

Kiều Nhạc Hi lấy lại tinh thần nhìn cậu, “Vâng”.

“Hai người gặp nhau quá sớm, cả hai có từng nghĩ qua chưa, có lẽ tình cảm giữa hai người không phải là tình yêu”.

Kiều Nhạc Hi nở nụ cười, “Dù giữa chúng tôi không phải là tình yêu, nhưng mà nếu để tôi chọn một lần nữa thì thôi vẫn sẽ không chọn anh”.

“A.....” - Bạc Trọng Dương bỗng nhiên tràn đầy hứng thú, “Tại sao?”

Kiều Nhạc Hi nghiêm túc nhìn cậu, “Bạc Trọng Dương, anh quá xuất sắc, dù là lúc nào đi nữa anh cũng bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, vẻ tươi cười trên mặt đều không thay đổi, lúc nào cũng vậy. Cho tới bây giờ, tôi cũng không tìm thấy khiếm khuyết gì ở anh, anh khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Dù là bây giờ, anh có thể duy trì nụ cười đó, nhưng tôi hoàn toàn không biết là anh đang vui, buồn hay khổ”.

Một người mà ngay cả buồn vui hờn giận đều không cảm giác được, vậy thì làm thế nào để tôi có thể sống cùng đến cuối đời?”

Bạc Trọng Dương cúi đầu nhẹ nhàng cười, thật lâu sau mới mở miệng lần nữa, giọng nói bình tĩnh nhưng dường như hơi gợn sóng, “Tôi và Giang Thánh Trác hoàn toàn khác nhau, cậu ta vừa sinh ra đã được hưởng muôn vàn tình yêu thương, mà tất cả của tôi là phải dựa vào chính bản thân mình đi giành giật. Đau buồn vui hận gì đó đối với tôi là một loại chương ngại, tôi muốn đặt chân trong nhà đó thì nhất định phải vứt bỏ vài thứ. Không phải là tôi không biết thế nào là vui buồn mà là từ lâu rồi tôi không hề biết như thế nào là yêu thích một người..... Đúng là thật lâu rồi.....”

Đường như cậu đang rơi vào trầm tư, ngồi một chỗ không nhúc nhích, Kiều Nhạc Hi vô cùng yên lặng rời khỏi.

Cô không biết Bạc Trọng Dương sau khi ra khỏi cánh cửa này rồi sẽ tiếp tục cuộc sống giống như trước kia không, hay có nhận thức đối nhân xử thế khác, nhưng có một điều mà cô biết rõ, đối với cô thì mọi chuyện đã thay đổi.

Thời tiết ngày phỏng vấn âm u, Kiều Nhạc Hi vẫn không có tin tức gì của Giang Thánh Trác.

Đến lượt cô đi vào, mấy giáo sư cũng không cho bắt đầu ngay, giải thích với cô, “Cái hạng mục này do một công ty tài trợ, họ cũng cử người đến phỏng vấn, xin cô chờ một chút, hẳn là sẽ tới ngay thôi”.

Kiều Nhạc Hi khiêm tốn cười gật đầu, yên lặng chờ.

Cánh cửa nhanh chóng bị đẩy vào từ bên ngoài, theo bản năng cô quay đầu nhìn, trong tầm mắt xuất hiện Giang Thánh Trác đang tiến vào.

Cậu gầy đi rất nhiều, đáy mắt mệt mỏi không cách nào che dấu được, mang theo vài phần miễn cưỡng.

Cậu không nhìn cô lấy một lần, bắt tay chào hỏi với mấy vị giáo sư rồi ngồi xuống, cầm tài liệu của cô lên yên lặng xem.

Giáo sư bên cạnh rất nhanh cho buổi phỏng vấn bắt đầu, Kiều Nhạc Hi vững vàng tinh thần ứng phó, ánh mắt từ lúc bắt đầu không tự giác nhìn một người.

Sau cùng, vị giáo sư chủ trì cười hỏi Giang Thánh Trác, “Tổng giám đốc Giang còn có vấn đề gì không?”

Cuối cùng Giang Thánh Trác cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, mấy giây sau lại rũ mắt xuống, rất nhạt nhẽo phun ra một câu, “Muốn đi sao?”

Vấn đề này được đưa ra, mấy vị giáo sư anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhôn nhao cả lên.

Điều này không phải là vô nghĩa sao, không muốn đi thì tới chỗ này làm gì?!

Kiều Nhạc Hi gật gật đầu, “Muốn đi”.

“Còn chúng ta thì làm thế nào?” - Giang Thánh Trác nhìn cô không nói lời nào bỗng nhiên cười cười, đôi mắt hơi đỏ, giọng nói cũng rất thoải mái, “Cho tới bây giờ em cũng chưa nghĩ tới đúng không?”

Không khí lập tức nhôn nhao cả lên nhưng Kiều Nhạc Hi không nói gì cắn chặt môi dưới.

“Muốn đi thì đi đi!” - Giang Thánh Trác rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt, đáy mắt không có một tia tình cảm.

Nói xong câu này cậu đứng lên, cài lại nút áo chiếc áo vét, đầu không quay lại thông dong bước đi.

Kiều Nhạc Hi ngồi ở ghế dựa, nghe tiếng động của cánh cửa, từ đầu tới cuối không dám quay đầu liếc mắt một cái.

53. Chương 53: Chia Ly

Sau mấy lần bị gọi, Kiều Nhạc Hi mới lấy lại tinh thần, bản thân không còn sức sống đi về nhà.

Kiều Dự nhìn dáng vẻ của cô lo lắng hỏi, “Làm sao vậy? Người phỏng vấn làm khó dễ em?”

Kiều Nhạc Hi nửa ngồi nửa nằm trên sofa, ta phải gác trên mắt, nhỏ giọng nói, “Em gặp Giang Thánh Trác rồi”.

“Cậu ta đã nói gì?”

“Anh ấy nói, em muốn đi thì đi” - Kiều Nhạc Hi biết cô đã gây tổn thương lớn cho cậu.

Kiều Dụ vỗ vỗ cô, “Thôi đừng nghĩ gì, mau đi kiểm tra xem còn thiếu thứ gì không, sáng sớm mai phải đi rồi”.

Kiều Nhạc Hi gật đầu, từ từ đứng lên đi lên lầu.

Mãi tới khi kéo khóa vali xong Kiều Nhạc Hi mới ý thức được mình sắp phải đi xa, đi đến một nơi không có Giang Thánh Trác.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ thì Kiều Dụ gõ cửa đi vào, “Đều đã thu xếp hết chưa?”

Kiều Nhạc Hi nhìn quanh phòng, “Thu xếp xong rồi.....”

Nói tới một nửa cô chợt thấy cái gì, đi qua cầm lấy khung vẽ cũ hỏi Kiều Dụ, “Cái này có thể mang đi không?”

Kiều Dụ cầm lấy nhìn nhìn, vẻ mặt kỳ quái nói, “Mang nó theo làm gì, nặng như vậy nữa chứ”.

Vẻ mặt Kiều Nhạc Hi kiên quyết, “Em muốn đem theo”.

Kiều Dụ nhìn lại vài lần, cẩn thận hỏi lại, “Thánh Trác tặng?”

Một câu hỏi làm Kiều Nhạc Hi buồn bực, rầu rĩ trả lời, “Thôi, cứ để lại đi”.

Cùng lúc đó, Giang Thánh Trác lười biếng ở nhà nằm trên sofa cầm lấy điều khiển ti vi ấn loạn xạ.

Giang Niệm Nhất bên cạnh đang xem phim hoạt hình ngon lành lại bị cậu đổi thành tin tức buổi trưa, lập tức kháng nghị, “Đổi lại đi! Con muốn xem phim hoạt hình!”

Giang Thánh Trác bắt đầu nhún tùm lum, bộ dáng không yên ổn.

Giang Niệm Nhất đi tới trước mặt cậu, “Giang Tiểu Tứ, cô Kiều đâu? Hình như lâu rồi con không thấy cô?”

Giang Thánh Trác cực kỳ u oán nhìn Giang Niệm Nhất không nói chuyện, Giang Niệm Nhất ra vẻ vô tội chớp chớp mắt hỏi, “Chú Tư, chú làm sao vậy? Sao chú lại không vui?”

Giang Thánh Trác khép hờ mắt không thèm để ý tới nhóc, Giang Niệm Nhất nắm cả cánh tay cậu ra sức lắc, “Chú Tư, con nói chuyện với chú sao chú không nói gì vậy?”

Giang Thánh Trác bị thằng bé lắc tới lắc lui muốn nhúc cả đầu, “Đừng lắc nữa, trong lòng chú Tư khó chịu”.

Giang Niệm Nhất tò mò, “Tại sao?”

Giang Thánh Trác thở dài, “Tim chú bị đau”.

Giang Niệm Nhất ngẫm nghĩ rồi đề nghị, “Vậy thì đi gặp bác sĩ, chú bác sĩ sẽ khám cho chú, uống thuốc rồi không đau nữa”.

Giang Thánh Trác thì thào nói nhỏ, “Không có thuốc nào có thể trị được, chỉ có thể để cho nó đau”.

“Không thuốc nào có thể trị? Hu hu, chú Tư có thể bị chết không... hu hu hu.....” - Giang Niệm Nhất đột nhiên khóc lớn, lớn giọng hô, “Mẹ ơi, chú Tư sắp chết.....”

Mẹ Giang nghe tiếng khóc thất thanh của Giang Niệm Nhất thì vội vàng chạy tới, nhìn thấy thằng bé ra sức khóc lóc, giơ tay ra tát cho Giang Thánh Trác một cái, “Cái thằng xấu xa này! Con dọa nó làm gì!”

Giang Thánh Trác nhắm mắt giả chết.

Giang Niệm Nhất kéo lấy Giang Thánh Trác, lau nước mắt nước mũi lên người cậu, khóc nức lên, “Chú Tư, sau này cháu sẽ không khi dễ chú nữa, chú đừng chết có được không..... hu hu hu.....”

Mẹ Giang kéo Giang Niệm Nhất qua một bên lau nước mắt cho nhóc, “Niệm Nhất ngoan, đừng nghe chú Tư nói bậy, chú chỉ giận với cháu thôi, chú sẽ không chết đâu”.

Khó khăn lắm mới dỗ được Giang Niệm Nhất xong, mẹ Giang hỏi, “Khi nào Nhạc Hi đi?”

Giang Thánh Trác mở to mắt nhìn mẹ Giang rồi nhắm lại như cũ.

Mẹ Giang cho cậu thêm một cái tát nữa, “Đang hỏi con đó!”

Giang Thánh Trác lúc này mới yếu ớt trả lời, “Sáng sớm ngày mai”.

Mẹ Giang nói nhỏ, “Nhanh vậy à, ngày mai phải đi rồi, không biết khi nào mới trở về, haiz.....”

Giang Thánh Trác bỗng nhiên mở to mắt đứng lên, cầm lấy chìa khóa chạy ra ngoài.

“À, con đi đâu đó?”

Giang Thánh Trác khoát tay, “Con ra ngoài đi dạo”.

Cậu lái xe đi lòng vòng quanh đại viện, sau cùng đứng trước cửa nhà Kiều gia, ngồi trong xe nhìn lên cánh cửa sổ kia.

Giang Thánh Trác dựa vào cửa xe, ngọn đèn hơi tối lẻ loi chiếu lên người cậu, ngón tay kẹp điều thuốc lại chậm chạp không để lên miệng.

Mãi tới khi thuốc lá bị cháy hết đốt tới ngón tay của cậu.

Tay đau, trái tim dù cách khá xa nhưng vẫn cảm thấy nhói đau.

Kiều Nhạc Hi nằm trên giường nhắn tin trên điện thoại, soạn tới soạn lui xóa rồi lại soạn, sau cùng mới nhắn mấy chữ rồi gửi.

“Ngày mai em đi”

Giang Thánh Trác nghe tiếng tin nhắn từ điện thoại, lấy ra nhìn thấy, chỉ nhắn lại hai chữ.

Kiều Nhạc Hi không trông chờ gì vào sự hồi âm của Giang Thánh Trác, ném điện thoại qua một bên chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên cảm giác di động rung lên, có tin nhắn mới, chỉ có hai chữ.

“Ra ngoài”

Cô lập tức chạy tới bên cửa sổ nhìn ra, quả nhiên nhìn thấy xe của Giang Thánh Trác đang dừng trước cổng, còn cậu thì đang đứng cạnh cánh cửa, cô lập tức chạy nhanh như bay ra ngoài.

Kiều Nhạc Hi chạy một mạch tới gần, bỗng nhiên hơi sợ hãi, cô đứng cách cậu vài bước yên lặng nhìn.

Giang Thánh Trác cũng không nhúc nhích nhìn cô thật lâu mới duỗi tay về phía cô, “Qua đây anh ôm một cái”.Kiều Nhạc Hi lập tức nhào vào ngực cậu, Giang Thánh Trác ôm cô vào lòng, thở dài thật sâu, cẩn thận vỗ về lưng cô, “Vết thương tốt hơn chưa?”

Kiều Nhạc Hi rút mặt trong ngực cậu lẳng lặng gật đầu.

Qua một lúc lâu Giang Thánh Trác mới mở miệng, “Em cũng không phải là lần đầu tiên ra nước ngoài, nên chú ý gì thì em cũng biết rồi, chăm sóc bản thân cho tốt”.

Nói xong thoa lên tay cô, có hơi lạnh, cậu ra ngoài cũng không mang theo áo ấm, hai người ôm chặt lấy nhau, rõ ràng là có rất nhiều điều muốn nói nhưng một câu cũng không nói, chỉ muốn yên lặng ôm nhau hưởng thụ khoảng thời gian cuối cùng bên nhau.

Cô không muốn cậu hứa hẹn bất cứ điều gì, cậu cũng không đưa ra lời hứa hẹn gì với cô.

Qua một lúc lâu sau, Kiều Nhạc Hi đã ngủ trong lòng cậu, Giang Thánh Trác ôm cô trở lại Kiều gia.

Vừa vào cửa thì gặp Kiều Dự, cậu ta nhìn Giang Thánh Trác lại nhìn tới người được cậu ôm, cười khổ lắc đầu, chỉ chỉ trên lầu ý nói lát nữa sẽ gặp cậu trong phòng.

Giang Thánh Trác ôm Kiều Nhạc Hi đặt trên giường, đắp chăn xong rồi ngồi bên giường cô một lát, ngay khi chuẩn bị đi thì nhìn thấy cái thùng đựng mấy bản vẽ bên cạnh, cầm bản vẽ trên tay nhìn vài lần rồi để lại mới nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong đại sảnh của sân bay, Kiều Nhạc Hi vốn cười tới vui vẻ nói lời chào tạm biệt, tới giờ phải kiểm tra an ninh Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên ôm Kiều Dụ khóc rống lên, làm thế nào cũng không chịu buông tay, cũng không liếc mắt nhìn Giang Thánh Trác bên cạnh và vẻ mặt không đành lòng của Kiều Bách Viễn.

Kiều Dụ nhẹ nhàng vỗ Kiều Nhạc Hi, “Được rồi, đừng khóc, Nhạc Hi, chúng ta không đi, không đi nữa.....”

Kiều Nhạc Hi nghe tới đây thành linh đẫy Kiều Dụ ra, không quay đầu đi tới cửa kiểm tra, qua khỏi cổng kiểm tra cô cũng không quay đầu lại.

Giang Thánh Trác cực kỳ yên lặng nhìn, lại thông thả đi ra khỏi sân bay.

Kiều Dụ biết trong lòng cậu khổ sở, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Cậu cũng đừng trách nó, trong lòng con bé chắc cũng không chịu nổi, nó không trách cậu...”

Hai mắt Giang Thánh Trác hơi đỏ lên, “Kiều Dụ, em nào có trách gì ai? Là em đang trách bản thân mình! Ngay cả người yêu thương nhất cũng không bảo vệ được, em...”

Người người ra vào sân bay rất đông, thỉnh thoảng quay lại nhìn họ.

Kiều Dụ chưa từng nhìn thấy Giang Thánh Trác thế này bao giờ, không biết đã bao nhiêu năm rồi cậu chưa nghe Giang Thánh Trác gọi thẳng tên mình như vậy nữa!

Từ lúc Giang Thánh Trác còn nhỏ đã leo đèo theo phía sau cậu bắt chước Kiều Nhạc Hi gọi cậu là anh Hai, tiếng gọi vừa giòn tan vừa ngọt ngào, nhưng mà từ trước giờ chưa từng gọi tên cậu. Cậu ta có tức giận cậu tới mấy thì mỗi lần gặp cậu chỉ oán hận ra mặt mà thôi.

Kiều Dụ nắm lấy bả vai của cậu, thật là không có lời nào để nói, lúc này cậu có thể nói gì đây?

Sau ngày hôm đó, Giang Thánh Trác biến mất một thời gian rất dài, không ai biết cậu đi nơi nào.

Cậu vẫn là đi Tây Tạng một chuyến.

Cậu đứng nhìn rất nhiều sư thầy phía trước, nhìn chiếc áo bị gió lạnh thổi bay phấp phới của bọn họ, đáng vẻ tiêu tụy cầu nguyện.

Hy vọng em vui vẻ bình an, thuận buồm xuôi gió.

Chờ đến lúc cậu quay trở lại lại khôi phục dáng vẻ bất cần đời trước kia, chỉ là không nhắc tới Kiều Nhạc Hi lần nào nữa.

Một lần trên bàn tiệc, Diệp Tử Nam và Thi thần liếc nhau, đánh mắt ý bảo cái bóng không xa bên kia hỏi Giang Thánh Trác, “Này, làm sao bây giờ?”

Giang Thánh Trác nghiêng người dựa vào thân cột, nhấp nhẹ chút rượu, vẻ mặt hèn mọn, “Cô ta quả thật là bông hoa hiếm lạ, vậy mà bây giờ lại leo lên giường ông già Trần”.

Thi Thần chế nhạo cậu, “Vậy cậu không thừa nhận cũng không được, người ta có bản lĩnh mà”.

Giang Thánh Trác hừ lạnh, “Cái này mà cũng gọi là bản lĩnh? Hừ, nếu ông già họ Trần đó mà có sự cố về đường tình dục thì tớ cũng tình nguyện cưỡi hết bò lên giường của ông ta luôn!”

“Phụp!” - Diệp Tử Nam và Thi Thần cùng phun rượu một lúc.

Giang Thánh Trác nhìn thoáng qua cái bàn bên kia, thông thả nói, “Ông Trần đó cũng không còn mấy năm nữa đâu. Chúng ta cùng chờ xem cô ta cùng với ông Trần bên kia đấu đá với mấy con sói như thế nào, nhìn xem cô ta có thể chiếm tiện nghi được không”.

Thoáng một cái đã là mấy năm trôi qua.

Vào một buổi sáng sớm đẹp trời, mẹ Giang lấy chìa khóa mở cửa, vào phòng ngủ kéo màn cửa sổ qua.

Giang Thánh Trác nằm trên giường chỉ dùng chăn che lấy phần dưới cơ thể, đang lúc ngủ sau lại bị ánh sáng chói mắt làm tỉnh ngủ.

Cậu giơ tay lên chắn ngay mắt, thấy người đứng trước cửa sổ mới lăm lăm bấm tổ ý kháng nghị, “Mẹ! Mẹ làm gì vậy!”

Tối qua cậu dự tiệc với khách hàng nửa đêm mới về, bị thiếu ngủ trầm trọng.

“Thằng nhóc này, công việc không bận mà không chịu tìm bạn gái! Không phải trước kia con có rất nhiều bạn gái sao? Bây giờ người đâu hết rồi?”

Giang Thánh Trác nửa ngồi nửa nằm trên gối vẻ mặt cười xấu xa, “A..... chắc là trước kia phóng túng quá độ nên bây giờ... ừm.... không được”.

Mẹ Giang tát mạnh một cái lên ngực cậu, ra vẻ như biết trước câu trả lời của cậu, “Không được? Vậy cái trụ chống trời kia là bị gì vậy, hả?” (cái nguyên văn của nó là “Nhất trụ kinh thiên” he he)

Giang Thánh Trác lập tức đỏ mặt kéo chăn che kín mít từ đầu tới chân.

Mẹ Giang tỏ vẻ rùng rợn càng già càng cay cười cười, “Có gì mà xấu hổ, trên người con có chỗ nào mà mẹ chưa nhìn thấy?”

Giang Thánh Trác vùi đầu trên gối nằm, “Ai da, con mệt chết được, để con ngủ một lát nữa”.

Mẹ Giang ngồi bên giường bắt đầu lải nhải, “Con cũng trưởng thành rồi, con nhìn Tử Nam xem, nó có lớn hơn con bao nhiêu đâu mà giờ đã có con rồi.....”

Giang Thánh Trác biết mẹ Giang mà nói thì không biết bao giờ mới xong, giờ hai tay lên đầu hàng, “Mẹ, mẹ, mẹ, con sai rồi, mẹ đừng quên, mẹ có một đứa cháu mà, Giang Niệm Nhất là cháu trai của mẹ! Nếu mà mẹ thích con của cái tên họ Diệp kia, hôm nào con mượn Diệp Tử Nam đem về cho mẹ mượn chơi vài ngày, mẹ cứ lải nhải không ngừng, con thiệt là sợ quá”.

“Cái thằng này nói cái gì đó! Mẹ chỉ muốn ôm cháu trai - con của con thôi...”

Đang nói thì bên kia di động của Giang Thánh Trác reo lên, cậu giơ lên cho mẹ Giang xem, “Nhìn này, mới vừa nói tới con của Diệp Tử Nam là cậu ta điện tới ngay”.

Giọng nói ôn hòa của Diệp Tử Nam vang lên, “Giang thiếu gia, có rảnh không?”

Giang Thánh Trác cà lơ phớt phơ trả lời, “Để làm gì, có việc gì mà tìm tớ? Cậu năn nỉ năn nỉ tớ đi!”

Diệp Tử Nam mỉm cười, “Tớ mới vừa nhìn thấy ai giống như Kiều Nhạc Hi”.

Giang Thánh Trác sững sốt một chút, vội vàng hỏi tiếp, “Ở đâu?”

Diệp Tử Nam vẫn tỏ ra dửng dưng như thường, “Muốn biết à? Vậy cậu năn nỉ năn nỉ tớ đi!”

Giang Thánh Trác nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Được! Tớ năn nỉ cậu! Nói mau, ở đâu?”

54. Chương 54: Cô Ấy Trở Lại

Diệp Tử Nam nhìn người đang kéo hành lý đi ra, mãi tới khi cô biến mất trong đám đông mới có tâm trạng thật tốt phun ra hai chữ trong điện thoại, “Sân bay”.

Giang Thánh Trác trầm mặc hồi lâu.

“Thế nào? Cô ấy không nó với cậu à?” - Diệp Tử Nam tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Giang Thánh Trác vẫn không nói chuyện như cũ.

“À, xem ra, chắc là cô ấy không về một mình rồi” - Nói xong lại thở dài, như nghe thế nào cũng làm người khác có cảm giác giọng điệu của kẻ vui trên nỗi đau của người khác.

Giang Thánh Trác rót cuộc nhện không được mất tự nhiên hỏi, “Cậu nhìn không biết là cô ấy có đi một mình hay không sao?”

“À.... sân bay có nhiều người quá tớ nhìn không rõ”.

“Bốp” một tiếng, Giang Thánh Trác cúp điện thoại.

Diệp Tử Nam ngưỡng mày để điện thoại xuống, nhẹ nhàng cười lên.

Lúc Giang Thánh Trác vội vàng chạy tới nhà Kiều gia, vậy mà nhìn thấy ba cha con Kiều gia đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Khi nhìn thấy Giang Thánh Trác xông vào nhà chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu, đều là vẻ mặt bình tĩnh ung dung.

“Cô ấy trở về?” - Giang Thánh Trác vừa hỏi vừa hướng cầu thang đi tới.

Kiều Dụ đứng ra trước mặt cậu ngăn cản, nhìn cậu không nhanh không chậm gật đầu mỉm cười, “Mới về, bị lệch mũi giờ, nó mới ngủ”.

Giang Thánh Trác nghe xong lập tức muốn lên lầu, “Em lên nhìn cô ấy”.

Kiều Dụ mỉm cười, “Không được”.

Giờ phút này Giang Thánh Trác cũng không có kiên nhẫn, không nói nhiều muốn xông lên nhưng Kiều Dụ không nhường lối. Hai người người đá kẻ đâm đánh nhau tới tấp ngay tại lối đi cầu thang gây tiếng động không lớn cũng không nhỏ.

Kiều Diệp ngồi trên sofa thích thú quan sát, nhàn nhạt cười.

Kiều Bách Viễn liếc mắt một cái cũng không thấy, chỉ đặt ly trà lên bàn không nặng không nhẹ nói, “Thằng Hai, rót ly trà cho ba”.

Kiều Diệp phụ họa một tiếng, “Ừm, sẵn tiện rót cho anh một ly”.

Kiều Dụ vừa bị phân tâm chút xíu liền bị Giang Thánh Trác nhanh chóng xông lên, sau đó biến mất ngay khúc quanh.

Mặt Kiều Dụ không chút thay đổi quay lại rót đầy hai ly trà rồi quay trở lại ghế ngồi.

Kiều Diệp bên kia vừa cười vừa vỗ vai cậu.

Kiều Bách Viễn uống ngụm trà rồi mới mở miệng, “Tâm tư của con bé kia không lẽ con nhìn không được? Con muốn ngăn cản, có cản được sao?”

Kiều Dụ cau mày, buồn bực mở miệng, “Không ngăn được”.

Kiều Diệp cười, “Ngăn không được mà vẫn làm?”

Kiều Dụ trước mặt ba và anh trai vẫn có phần như trẻ con, “Mấy năm nay cuối cùng em cảm thấy được, để thằng nhóc kia dễ dàng làm em rề như vậy, phải để nó cố gắng làm gì đó, anh, anh thấy vậy được không?”

Kiều Diệp thấp giọng cười, không nói chuyện, Kiều Dụ quay đầu hỏi Kiều Bách Viễn, “Ba, không phải lúc đó ba không đồng ý để hai người đó bên nhau sao?”

Kiều Bách Viễn thưởng thức trà ra vẻ như một lão thần, “Cho tới bây giờ, ba chưa từng nói là không đồng ý, ba chỉ nói lúc đó hai người bọn họ không thích hợp ở bên nhau. Nhưng mà phải nói lại, tên nhóc này mấy năm nay tiến bộ cũng không ít, có thể cân nhắc”.

Kiều Dụ hí mắt nửa ngày không nói gì.

Giang Thánh Trác nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Kiều Nhạc Hi đang nằm trên giường ôm chăn mông ngủ say.

Giang Thánh Trác đến bên giường ngồi xuống, yên lặng ngắm nhìn cô.

Cô gầy.

Cậu muốn giơ tay lên chạm vào người con gái ngày đêm nhung nhớ, nhưng bàn tay mới nâng lên một nửa lại thu trở về.

Mấy năm kia, cậu chưa từng liên lạc với cô, cậu tức giận vì cô đã bỏ cậu mà đi. Mà cô... trong lòng kiềm nén, tự bản thân ra đi trong tâm trạng buồn rầu chán nản, nói là không có thành tựu thì không liên lạc với bất kỳ người nào.

Thật ra, cậu có nhận một cuộc điện thoại của cô.

Khi đó, bên đó hẳn là đêm khuya, gọi tới không nói lời nào, chỉ có tiếng khóc nho nhỏ, giọng kìm nén uất ức như muốn chui vào tim cậu, cậu nhỏ giọng gọi, “Nhạc Hi.....”

Cậu chỉ gọi tên cô, đầu dây bên kia lập tức bắt đầu khóc lớn tiếng, tiếng khóc không kiêng nể gì, như tiếng khóc bi thương tuyệt vọng, có lẽ vì áp lực quá lâu trước mặt người khác nên cô mới không còn kiêng dè mà thể hiện với cậu.

Cậu lắng lắng nghe, mặt mày ử rử không nói được lời nào.

Trong đầu cậu một lần lại một lần lặp lại lời cô nói.

”Có hút mấy lần, mấy năm ở nước ngoài, đôi khi ban đêm nhớ anh chịu không được thì hút thuốc

Viết tên anh trong làn khói sau đó hít vào phổi để anh có thể ở gần tim em.....”

Mặt của cô, nghiêng người cười nhẹ, cau mày ghét bỏ, cong mặt cất tiếng cười to, hỏn hển gọi cậu Giang Bướm Bướm, những hình ảnh hiện ra trước mặt cậu.

Lần này sợ là thuốc lá cũng không giải được nỗi tương tư rồi.

Cậu hơi há miệng, chậm rãi mở miệng, “Nhạc Hi, trở về đi”.

Tiếng khóc ngừng lại, bên kia dập máy.

Lúc ấy cậu đang ngồi trong phòng đấu giá một hạng mục, đứng ở trên sân khấu, bởi vì muốn phát sóng đoạn phim, trong phòng tầm mắt có hơi tối, bên dưới là mấy chuyên gia hàng hải và quan chức Chính Phủ vậy mà ma xui quỷ khiến gì khiến cậu nhận cuộc gọi này sau đó còn cầm điện thoại bắt đầu mất hồn.

Cậu cố gắng một lúc lâu nhưng không nói ra một chữ, sau cùng chỉ có thể giải thích muốn nghỉ ngơi một lúc, bên dưới ồn ào nhốn nháo.

Nói xong lập tức đi nhanh ra ngoài, cậu đứng trên hành lang liên tiếp gọi lại nhưng không ai nghe máy, sau cùng chỉ có thể suy sụp hạ cánh tay đang cầm điện thoại, đứng ở đó không biết phải làm sao, trong đầu trống rỗng. Kiều Dụ đi ra hỏi cậu xảy ra chuyện gì.

Về mặt Giang Thánh Trác bị thương ngẩng đầu nhìn Kiều Dụ, “Anh Hai, em sợ hãi, em sợ tình cảm nhiều năm không bằng một bờ vai bên cạnh”.

Kiều Dụ ngay lập tức hiểu rõ chuyện đang xảy ra, hai tay đặt lên hai bên vai cậu, hơi dùng sức, “Nhóc con, phải giữ vững tinh thần, em phải tin tưởng ở con bé chứ”.

May mà sau này cậu điều chỉnh lại tâm trạng thành công giành được hạng mục kia.

Nhưng mà ngày khánh thành lại không thấy bóng dáng cậu đâu.

Giang Thánh Trác đang thất thần hồi tưởng lại, Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên trở mình mơ mơ màng màng vô thức nói, “Giang Thánh Trác, gió lớn quá, đóng cửa”.

Giang Thánh Trác có chút xúc động, hai mắt mở to nhìn chiếc máy lạnh đang chạy, lại nhìn Kiều Nhạc Hi thật lâu, mới xác định là cô đang ngủ, cười khổ lắc đầu cầm lấy điều khiển tắt máy lạnh.

Sau đó đứng dậy đi xuống lầu.

Vừa xuống lầu đã gặp phải Kiều Diệp, “Đi nhanh vậy à? Không đợi con bé tỉnh lại sao?”

Giang Thánh Trác lắc đầu, “Không đợi, em đi trước, không làm phiền cả nhà đoàn tụ”.

Kiều Diệp nghe cậu nói có vị chua chua này, bỗng nhiên nở nụ cười.

Giang Thánh Trác ra khỏi nhà Kiều gia một đoạn mới lấy lại tinh thần, mới ra khỏi cửa Kiều gia không bao lâu cậu mới nhìn thấy cổng Giang gia chỉ cách có vài bước, thôi cứ mặc kệ, trực tiếp về nhà.

Mẹ Giang chắc còn chưa trở về, ông Giang bà Giang có lẽ đang ngủ trưa, cậu đi lên lầu phát hiện có tiếng động nhỏ trong phòng đọc sách nên đẩy cửa đi vào.

Giang Niệm Nhất đang đứng giữa phòng trên ghế dựa cầm bút luyện chữ, vừa viết lại vừa lầm bầm than thở gì đó, nghe thấy tiếng động mới ngẩng đầu nhìn Giang Thánh Trác rồi kêu lên, “Giang Tiểu Tứ, chú tới xem cái chữ cực kỳ phức tạp này là chữ gì?”

Giang Thánh Trác đi tới gần, Giang Niệm Nhất đang viết lên chữ, “Hi”.

Giang Niệm Nhất nghiêng đầu nửa ngày nói, “Là Kiều Nhạc Hi phải không?”

Giang Thánh Trác hít một hơi thật sâu, lắc đầu, “Không phải”.

Giang Niệm Nhất ra vẻ tò mò, “Vậy tên của cô Kiều thì viết như thế nào?”

Giang Thánh Trác đi tới cạnh nhóc, nắm tay viết lên chỗ trống chữ “Hi, nét chữ cứng cáp, vô cùng cương nghị.

Sau đó buông tay Giang Niệm Nhất ra.

Giang Niệm Nhất mở tròn to đôi mắt, miệng mở rộng thán phục, “Chú Tư, chữ của chú đẹp quá! Con còn tưởng chú không biết làm gì chứ!”

Giang Thánh Trác liếc mắt nhìn nhóc, “Chú Tư của cháu trong mắt cháu lại vô dụng như vậy sao?”

Giang Niệm Nhất lấy hai tay lên che miệng, vẻ mặt cười lấy lòng, “Không có không có”.

Ông Giang vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy Giang Thánh Trác ở đây, cũng tới gần nhìn thoáng qua, sau khi xem xong hơi hơi nhíu mày, “Luyện chữ nhiều năm như vậy, khung chữ trái lại viết không sai, nhưng mà, nét chữ mạnh mẽ lưu manh không chút nào thay đổi!”

Giang Thánh Trác im lặng nghe, trên mặt dường như hơi cười cười.

Giang Niệm Nhất nhìn cậu kỳ quái, sau đó ném bút lông trên tay xuống chạy tới kéo áo ông Giang, “Ông cố, chú Tư u mê, ông mắng chú mà chú lại cười cười”.

Ông Giang nhìn Giang Thánh Trác một cái, không dả động gì tới cậu, cười nói với Giang Niệm Nhất, “Không cần lo cho chú con, tờ giấy bị chú con viết vừa rồi hư rồi đem bỏ đi, tập trung viết chữ nào!”

Vừa nói vừa thân thiết nhìn Giang Niệm Nhất, “Viết không xong thì không cho phép đi chơi”.

Giang Niệm Nhất hét lên một tiếng chạy trở về, nhìn mảnh giấy gần đầy mấy con chữ, mắt nhìn trân trân vào chữ “Hi”, cuối cùng trừng mắt nhìn Giang Thánh Trác, “Giang Tiểu Tứ, cháu hận chú!”.

Nói xong tức giận lấy ra một tờ giấy mới bắt đầu viết.

Giang Thánh Trác tựa hồ như đang chìm đắm trong thế giới của mình, không để ý tới Giang Niệm Nhất, cầm cây bút lông lên, lại thêm hai chữ trên tờ giấy kia.

Viết thêm xong lại cảm thấy không hài lòng, viết lại lần nữa.

Thật lâu rồi cậu không viết nên tay có hơi cứng, liên tục viết mấy lần mới thỏa mãn cười lên.

Giang Niệm Nhất nhíu khuôn mặt nhỏ kinh sợ nhìn cậu, nhỏ giọng hỏi ông Giang, “Ông cố, chú Tư hôm nay nhìn thật đáng sợ!”.

Ông Giang hiền lành sờ đầu nhóc, ra lệnh, “Trước hết không viết nữa, đi chơi đi, buổi tối viết bù”.

Giang Niệm Nhất hoan hô một tiếng, nhảy xuống ghế chạy nhanh như làn khói.

Ông Giang bắt đầu đặt câu hỏi, “Con bé đã trở lại?”

Giang Thánh Trác hơi gật đầu, “Dạ, trở lại rồi”.

Ông Giang nghĩ nghĩ, “Lúc trước nghe nói vì công trình đường kia mà cố ý mời mấy kỹ sư nước ngoài về, nghe nói còn có nữ, có thể là con bé kia không?”

Giọng nói của Giang Thánh Trác bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, hừ một tiếng, “Xem ra chắc là vậy rồi, có lẽ lãnh được số tiền lớn, còn được nổi tiếng, chẳng trách có người bỏ trở về”.

“Vậy cháu có dự định gì không?”

Giang Thánh Trác kỳ quái tự giễu, “Cháu thì có tính toán gì, người ta đi nước ngoài còn không liên lạc gì với cháu, quay về cũng không nói một tiếng, vừa quay về lại trở về nhà mình, phỏng chừng từ đầu người ta đã quên cháu rồi, cháu còn dự định gì nữa”.

Ông Giang thưởng cho cậu một cái tát, “Cái thằng này! Ông đang chờ ôm cháu trai đó!”

Giang Thánh Trác lười biếng dựa vào bàn học, chỉ ra một hướng, “Cái thằng nhóc nhảy nhót hoan hô chạy ra ngoài không phải là cháu trai của ông sao?”

Ông Giang trừng mắt nhìn cậu, “Không phải là cháu chờ đợi mấy năm sao, bây giờ khó khăn lắm người ta mới trở lại, sao lại không có một chút động lòng nào?”

Giang Thánh Trác bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhướn mày cười xấu xa, “Lần trước cô gái ông giới thiệu tên gì nhỉ? Hôm nào gọi tới cho con nhìn một cái nha?”

55. Chương 55: Trọng Sĩ Diện

Khi Kiều Nhạc Hi tỉnh lại thì thấy vết hằn bên giường, nhìn chiếc remote máy lạnh đặt ngang trước mắt ngăn cả người.

Cô xuống lầu hỏi Kiều Dụ, “Anh Hai, có người tới tìm em phải không?”

Kiều Dụ tỏ ra vô tội nhìn cô hỏi, “Không có, sao vậy?”

Trong lòng cô hơi mất mát, nở nụ cười, “À... không có gì, em chỉ tùy tiện hỏi thôi”.

Dùng xong cơm chiều Kiều Nhạc Hi ở trong phòng thu xếp đồ đạc.

Cô đem quần áo trong túi hành lý sắp xếp từng cái một vào ngăn tủ, thu dọn hết đồ đạc tới đáy vali thì thấy mấy quyển tạp chí, trên bìa toàn bộ là hình của một người đàn ông.

Kiều Nhạc Hi dựa vào giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt về trên khuôn mặt bìa tạp chí, mấy năm nay cậu thật sự đã thành công không ít, liên tiếp xuất hiện trên trang bìa của tạp chí khó tính nước ngoài, và họ còn đánh giá rất cao về cậu.

Cô nhớ rõ lần đầu nhìn thấy hình ảnh của cậu trong thư viện, trái tim đập rộn ràng, phập phồng đau đớn theo nhịp đập trái tim truyền tới đáy lòng rồi lan đến toàn thân, cái cảm giác hít thở khó khăn đau đớn khiến cô không nhấc nổi một bước chân.

Có một lần, cô đang ngồi ăn cơm trong nhà ăn của trường với bạn học, lúc ngẩng đầu lên nhìn tivi thì thấy người đàn ông đó, không còn chút kiêu căng ngông cuồng của thời thiếu niên, quả nhiên là thái độ sáng ngời thay thế cho dáng vẻ lười biếng tùy hứng năm nào. Mỗi mống khép mở phát ra tiếng anh lưu loát, một cái nhún mày, một nụ cười cũng có khí thế hơn người, khí chất nổi bật.

Cô vẫn ngẩng đầu nhìn suốt bản tin, nội dung là gì căn bản cô không nghe được, trong mắt-trong đầu-trong lòng đều là hình ảnh của khuôn mặt kia.

Cô cảm thấy dường như ở cậu thiếu một cái gì đó, suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới.

Về yêu nghiệt của cậu?

Vài năm trôi qua vẻ mặt của cậu càng sâu sắc hơn, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, vẻ diễm dứa yêu nghiệt trước kia không còn. Cô không biết nên vui mừng hay là thương tâm?

Có thể chờ đến khi cô trở về, có phải là cảnh còn người mất hay không?

Kiều Nhạc Hi đang chìm trong hồi tưởng bị tiếng gõ cửa cắt ngang, tiếp đó là Kiều Dụ đẩy cửa đi vào.

“Anh Hai”.

Kiều Dụ híp mắt nhìn quyển tạp chí trên tay cô, Kiều Nhạc Hi xấu hổ cười cười, giơ một bản cho Kiều Dụ xem, “Cái này vốn dĩ là trước khi em về mới mua, anh nhìn Giang Thánh Trác có phải ngày càng đẹp trai hơn không?”

Kiều Dụ nhận lấy tạp chí nhìn vài giây mới mở miệng, “Cậu ta hôm nay có tới nhìn em”.

Kiều Nhạc Hi cầm lấy một quyển khác cận cảnh hơn, nhẹ nhàng mở miệng, “Em biết, sao em lại không biết được”.

Nói xong lại miễn cưỡng cười, “Em còn biết anh ấy giận em rồi”.

Kiều Dụ sờ đầu em gái, “Không sao cả, mấy năm nay anh Hai giúp em quan sát cậu ta! Nó rất chân thành”.

Kiều Nhạc Hi hơi lắc đầu, “Không nói tới chuyện này, anh Hai, anh tìm em có chuyện gì?”

“À.....” - Kiều Dụ để tạp chí trong tay xuống, “Thứ sáu tuần sau rảnh không? Tiệc thôi nôi con trai của Diệp Tử Nam, à đúng rồi, Diệp Tử Nam có con rồi em biết không?”

Kiều Nhạc Hi u oán nhìn Kiều Dụ, máy móc lắc đầu.

Kiều Dụ bị cô chọc cười, “Nghỉ ngơi trước đã, việc này để sau hãy nói”.

Kiều Nhạc Hi thở dài, “Không nghỉ ngơi được, mới nhận được điện thoại, ngày mai phải đi thảo luận hạng mục kia”.

Kiều Dụ gật đầu, cổ vũ cô, “Ừ làm cho tốt, cái hạng mục đô thị kia cực kỳ được quan tâm. Thời gian không còn sớm, anh đi ra ngoài trước”.

Ngày hôm sau, Kiều Nhạc Hi theo bảng hướng dẫn tới đại sảnh lớn, đẩy cửa vào nhìn thấy nhiều khuôn mặt quen thuộc, đều là tinh anh của các ngành trong nước, xem ra cái hạng mục đô thị lần này phải tốn không ít công sức rồi.

Mọi người ngồi ngay ngắn chỉnh tề, người được thị trưởng bổ nhiệm phụ trách - Bí thư Hoàng sau khi đi vào liền tự giới thiệu rồi dẫn bọn họ đến phòng họp.

Đi ngang thang máy thì gặp một nhóm người mặc Âu phục đang đứng đợi, mà người ở giữa đúng là Giang Thánh Trác.

Bí thư Hoàng chào hỏi Giang Thánh Trác, “Tổng giám đốc Giang, thế nào lại đích thân tới đây, buổi thảo luận còn chưa xong?”

Giang Thánh Trác khẽ cười, tầm mắt quét qua khuôn mặt Kiều Nhạc Hi không mất tự nhiên chút nào, “Các vị cũng biết Lý Trường thiết diện vô tư vô cùng, tôi mà không tới sợ là không được”.

Bí Thư Hoàng cười tiếp chuyện, “Lý Trường quả thật vô cùng bảo thủ, nhưng mà thật sự là người tốt, Tổng giám đốc Giang thông cảm cho”.

Một Giang Thánh Trác ngang ngạnh Trương Dương sắc sảo ngày xưa đã biến mất, cậu lại trả lời một cách sáng khoái, “Khách sáo rồi”

Kiều Nhạc Hi nhìn khuôn mặt đối diện của cậu, dường như vẫn còn mùi nước cạo râu thơm mát, thấy vậy trong lòng Kiều Nhạc Hi ngứa ngứa, muốn tới kiểm tra xem.

Nghĩ như vậy, cái loại cảm giác hơi hóc búa này tác động lên thần trí cô.

Bí Thư Hoàng nhẹ nhàng nói, “Đây là những nhân tài trong lĩnh vực xây dựng ở nước ngoài được mời về đây, thị trưởng Trần còn đang chờ, hôm khác lại nói chuyện với Tổng giám đốc Giang”.

Giang Thánh Trác nhường đường, “Bí Thư Hoàng vội thì đi trước, tôi cũng phải đi”.

Kiều Nhạc Hi rũ mắt đi theo nhóm người về phía trước.

Trên mặt Giang Thánh Trác luôn mang theo nụ cười, mãi tới khi vào thang máy xoay người mới nhìn tới bóng dáng kia.

Màu tóc thay đổi, nhìn qua có sức sống hơn, áo sơ mi đơn giản kết hợp với quần đùi màu đen lộ ra đôi chân tròn trắng nõn, dưới chân là đôi bốt ngắn cùng màu, vừa đơn giản nhưng không kém phần xinh đẹp.

Tầm mắt Giang Thánh Trác nhìn theo cặp đùi lỏa lồ kia, híp mắt mày nhăn.

Tiệc sinh nhật của công tử nhỏ nhà họ Diệp mời không ít khách, Diệp Tử Nam ôm bé con về mặt vô cùng đắc ý chào đón khách.

Giang Thánh Trác bên cạnh nói chuyện với Thi Thần nhưng vẫn lơ đãng nhìn chằm chằm đứa nhỏ trắng xinh gặp người nào cũng tươi cười kia, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu vô cùng.

Không lâu sau Diệp Tử Nam ôm đứa bé tới, khoe bé ngọt ngào gọi cậu ba ba, đáp lại là vẻ mặt khinh bỉ của Giang Thánh Trác và Thi Thần.

Trong lòng Giang Thánh Trác quả thật rất hâm mộ, mà mặt Thi Thần vẫn là vẻ hèn mọn như trước, “Diệp thiếu gia, trên thế giới này chẳng lẽ chỉ có mình cậu có con thôi sao? Cậu có cần phải khoe khoang quá lên như vậy?” Diệp Tử Nam trưng ra cái mặt mỉm cười đáng đánh đòn, “Hể tớ có cái gì mà các cậu không có thì tớ phải đem ra khoe chứ sao. Tội nghiệp hai người, tới vợ còn chưa có nữa là”.

Giang Thánh Trác lẩn Thi Thần quay đầu khinh thường “Hừ” một tiếng.

Kiều Nhạc Hi choàng tay Kiều Dụ vừa vào đại sảnh đã thấy Giang Thánh Trác lười biếng đứng dựa một bên cột nói chuyện với Diệp Tử Nam, bên cạnh có một cô gái xinh đẹp chói mắt.

Kiều Dụ cảm giác em gái bên cạnh hơi thở hơi khác thường, quay đầu cười nhìn cô, “Đưa em qua chào hỏi”.

Thái độ của những người khác đều cực kỳ bình thường, bởi vì Kiều Nhạc Hi vui vẻ gặp lại bạn bè, chỉ riêng có Giang Thánh Trác không mặn không nhạt chào hỏi sơ qua rồi không liếc mắt một lần nào nữa, không xa cách mà cũng không thân thiết, tỏ ra bộ dáng không quan tâm tới chuyện gì nhìn đáng đánh đòn.

Kiều Dụ nhìn Diệp Tử Nam và Thi Thần nháy mắt ra hiệu, ba người nói cười đi tới chỗ khác. Nơi này chỉ còn lại có Giang Thánh Trác, Kiều Nhạc Hi và cô gái trong vòng tay cậu.

Kiều Nhạc Hi và cô gái kia nhìn nhau vài lần, định ý trong mắt khó che dấu, cô gái kia còn khiêu khích đung đung trên người Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác bày ra bộ dáng không liên quan tới mình, thông dong chậm rãi uống rượu.

Kiều Nhạc Hi cười giả dối tách cánh tay trên khuỷu tay kia ra, “Cô này, mời cô thu lại cặp đùi gầy rỗi của cô lại, người đàn ông này là của tôi!”.

Cô gái kia không cam lòng phản kháng, “Người nào của cô?”

Kiều Nhạc Hi quay đầu trừng mắt Giang Thánh Trác, giọng điệu không tốt, “Cô gái này là ai?”

Giang Thánh Trác nhin cười, nhú mày, “Cô ấy à, Trình Vũ Vi, còn nhớ không? Là người đó... là bạn học với em, bị em nhận xét gì gì đó đó...”

Một loạt từ ngữ ám chỉ của cậu trong tích tắc đã làm cô nhớ lại.

Kiều Nhạc Hi bày ra vẻ mặt như nuốt phải con ruồi, năm đó nói lung ta lung tung hủy thanh danh người ta, hiện tại đương sự đứng trước mặt, tuy rằng đương sự không hẳn biết chuyện kia nhưng cô vẫn cảm thấy chột dạ.

Giang Thánh Trác đứng bên cạnh đứng thẳng người nhìn cô cười giới thiệu với Trình Vũ Vi, “Kiều Nhạc Hi, tiểu thư Kiều gia”.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy Giang Thánh Trác đúng là một loại bom hẹn giờ, cô mà ở lại thì không biết câu tiếp theo của cậu có tổ giác việc làm của cô cho cô ta biết không.

Cô vội vàng hết nhìn trái lại nhìn phải hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Kiều Dụ phía xa lập tức kêu to, “Anh Hai! Em có việc tìm anh!”

Sau đó chạy mất dép.

Nụ cười trên mặt Giang Thánh Trác cuối cùng nở rộ, Trình Vũ Vi bên cạnh nhìn cậu kỳ quái, “Anh cười gì vậy?”

Giang Thánh Trác dường như không có việc gì rút cánh tay lại, lạnh nhạt trả lời, “Không có gì, tôi ra bên ngoài thay đổi không khí”.

Giang Thánh Trác mới vừa đứng lại trong hoa viên, Kiều Nhạc Hi nhanh chóng xuất hiện bên cạnh.

Kiều Nhạc Hi không được tự nhiên mở miệng giọng điệu mê hoặc, “Haiz, Giang Bươm Bướm, em đã về sao anh không tỏ thái độ gì hết vậy?”

Giang Thánh Trác quay đầu không chút né tránh nhìn cô, cười tới vô tội, “Anh đơn nhiên cực kỳ hoan nghênh, tuy chúng ta vài năm không liên lạc nhưng dù sao cũng quen biết mười mấy năm, anh vẫn luôn coi em là em gái, mấy hôm trước còn ăn cơm với lãnh đạo bên hạng mục, bọn họ còn khen ngợi em, làm anh trai như anh cũng thấy vui mừng thay em.....”

Cậu ta giả vờ giả vịt nói mấy câu làm Kiều Nhạc Hi tức giận, cau chặt hai đầu chân mày, “Anh cần phải nói như vậy sao?”

Giang Thánh Trác vẫn tỏ ra ôn hòa, cười ôn nhu hỏi lại, “Vậy muốn anh nói thế nào?”

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu qua một bên, thở mạnh một hơi, “Hẹn gặp lại, anh trai!”

Nói xong quay người đi mất

Giang Thánh Trác! Anh khá lắm! Muốn làm anh trai, hừ! Anh đừng bao giờ hối hận! Đời này anh đừng hy vọng trèo lên giường bà đây! Anh mà dám bò bên giường của bà, bà đem mấy lời này đập lên mặt anh!

Giang Thánh Trác ở phía sau cười đáp trả, “Hẹn gặp lại, em gái!”

Kiều Dụ, Diệp Tử Nam và Thi Thần đứng ở cửa sổ sát đất nhìn cảnh này.

Kiều Dụ cau mày, “Hai cái tên đó nói lời gì thế này?”

Diệp Tử Nam suy nghĩ, “Đó là trọng sĩ diện”.

Thi Thần cười xấu xa nhìn người vẫn đang nhìn bóng lưng Kiều Nhạc Hi bỏ đi, hả hê đánh cuộc, “Tớ ra năm trăm cược Giang Thánh Trác có thể nhìn được tới chủ nhật này”.

Kiều Dụ hưng phấn dào dạt tham gia, “Tớ ra một ngàn cược cậu ta không nhìn được tới ngày mai”.

Diệp Tử Nam nhớ tới dáng vẻ vô cùng lo lắng của Giang Thánh Trác khi nhận được điện thoại, mỉm cười, ra phán đoán, “Tớ ra một ngàn năm trăm cược cậu ta không chịu nổi được tới nay”.

Kiều Dụ và Thi Thần nhìn nhau mấy giây rồi quay đầu sang nhìn về phía Diệp Tử Nam, Diệp Tử Nam nhìn hai người nói tiếp, “Có lẽ có một bộ phận đặc biệt nào đó đem sinh lý kiểm nén mấy năm sẽ giải quyết cùng một lúc”.

Kiều Dụ cùng Thi Thần nhao nhao bật cười.

Bảo bối của Diệp Tử Nam mệt mỏi sớm nên tiệc cũng kết thúc sớm.

Một đám bình thường chơi thân với nhau cảm thấy chưa thỏa thích, lại liên tục rồng rắn kéo nhau đến một quán bar, Kiều Nhạc Hi cũng bị Kiều Dụ kéo đi.

Hai người tuy ngồi gần nhau nhưng một người nghiêng đầu sang trái nói cười cùng người khác, một người nghiêng bên phải đánh giá xung quanh, xoay xoay nhìn nhìn vừa đúng lúc không ai nhìn tới ai.

Vốn dĩ đang yên đang lành, không biết vì sao mà lúc bọn họ chưa phản ứng kịp thì có một chai rượu bay tới, đúng lúc hướng tới chỗ Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi, trong nháy mắt mảnh vỡ văng khắp nơi.

Mọi người không ai trở tay kịp, Giang Thánh Trác đột nhiên cảm thấy đau đớn, thỉnh thoảng sắc mặt thay đổi, lập tức quay đầu nhào qua kiểm tra một lượt Kiều Nhạc Hi từ trên xuống dưới xem trên người cô có nơi nào bị thương hay không.

Khi nhìn thấy máu trên váy cô, cậu luống cuống chân tay, nhìn xem bên cạnh sốt ruột hỏi, “Bị thương chỗ nào? Có đau không?”

Kiều Nhạc Hi vốn tưởng cậu còn nổi giận, không ngờ tới cậu thay đổi nhanh như vậy, ngăn lại bàn tay đang sờ soạn trên người cô, nắm chặt tay, mở to hai mắt nhìn cậu, “Không phải máu của em, là của anh”.

Giang Thánh Trác nhìn cánh tay cậu, đúng là vết thương ở trên tay cậu.

56. Chương 56: Lưu Manh Chơi Cờ Với Lưu Manh

Kiều Nhạc Hi nắm chặt tay cậu, chăm chú nhìn sắc mặt của cậu hỏi, “Anh chịu để ý tới em rồi sao? Không tức giận nữa chứ?”

Giang Thánh Trác nhìn hai bàn tay đang vỗ về tay mình, bàn tay mềm mại phủ lên mu bàn tay cậu, cảm giác tồn tại chân thật như thế, cậu bỗng nhiên nghĩ thông suốt, chờ đợi suốt mấy năm qua không phải là thể này thôi sao, cần gì phải hành hạ cả cô lẫn bản thân cậu không tha như thế.

Nghĩ như vậy, cậu xoay bàn tay nắm lấy tay cô bao trọn bên trong, siết chặt.

Tuy chưa nói gì, nhưng một động tác, một ánh mắt lại làm Kiều Nhạc Hi hạnh phúc tươi cười.

Hai người vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện tất cả mọi người đang chăm chú nhìn bọn họ.

Kiều Dụ nghiêng đầu cười ngả ngớn, mà Thi Thần đưa điện thoại cho Diệp Tử Nam để gọi điện thoại báo tin, về mặt hết sức hưng phấn.

Kiều Nhạc Hi bị bọn họ nhìn có chút xấu hổ, Giang Thánh Trác gơ tay kéo cô bảo vệ sau lưng, giả vờ giận dữ, “Nhìn cái gì?”

Mọi người thấy bộ dáng bao che khuyết điểm của cậu cười hết sức khoa trương.

Vừa nói dứt câu, lập tức nhìn thấy một người quản lý mập mạp đang vội vàng chạy tới, còn mang theo vài nhân viên bảo vệ giữ mấy người bên cạnh, quay đầu nhận lỗi, “Giang thiếu gia, thật là xấu hổ, họn họ uống hơi nhiều nên không nhận ra thiếu gia. Mấy vị công tử làm thế nào không đến đây chào hỏi, ghế lô trên lầu còn rất nhiều! Ha ha!”

Một đám người con ông cháu cha, bình thường không quan tâm thì thôi nhiều khi còn gây rối, hướng chỉ hiện tại yêu cầu bọn họ xuống giọng nói chuyện, cảm đám người hai tay ôm trước ngực bộ dáng xem náo nhiệt.

Giang Thánh Trác không biết vô ý hay cố tình nâng cánh tay máu lên trước mặt quản lý, không nặng không nhẹ hỏi một câu, “Nói như vậy, đều là lỗi của chúng tôi?”

Quản lý đỏ mặt hơi lạnh, “Không phải không phải, là lỗi của tôi, lỗi của tôi, thiếu gia rộng lượng đừng để bụng”.

Vừa nói vừa cho người đến cầm máu cho Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác nhìn lướt qua, người nào cũng không làm, đưa thuốc cho Kiều Nhạc Hi để cho cô giúp.

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu sang một bên vai hơi run rẩy, “Ừm, em thấy máu là choáng, không phải là anh không biết”.

Giang Thánh Trác dè tay cô giúp rửa miệng vết thương cho cậu, giọng điệu như “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, “Máu của anh em sợ cái gì!”.

Kiều Nhạc Hi nhắm mắt lại, bàn tay theo chỉ dẫn của cậu vụng về bôi thuốc. Giang Thánh Trác nhìn vẻ mặt nơm nớp lo sợ của người quản lý bên cạnh vừa định mở miệng chọc vài câu nhưng khi khóe mắt quét tới Kiều Dụ bỗng nhiên nở nụ cười, “Thôi bỏ đi, em không có chuyện gì, quên đi!”.

Kiều Dự nhìn thấy hành động của cậu nhưng không nhớ ra, nhẹ nhàng rũ mắt xuống, thật lâu sau mới về môi cười lên.

Bộ dáng Quản lý dường như không thể tin nổi, không biết Giang Thánh Trác mới đánh ra quái chiêu gì. Ông ta vừa lau mồ hôi vừa cẩn thận nhận sai, “Giang thiếu gia, cậu đừng như vậy, là lỗi của chúng tôi, cậu có yêu cầu gì xin cứ nói....”

Về mặt của Kiều Nhạc Hi cũng hơi quái dị nhìn cậu, trong lòng thấy buồn bực, từ khi nào cậu đã trở nên tốt bụng như vậy?

Quản lý còn đang cúi đầu nói không ngừng, Giang Thánh Trác bên cạnh trợn tròn mắt không kiên nhẫn trả lời, “Tôi nói là không có chuyện gì, ông có thấy phiền không, cần tôi đánh người, chứ người ông mới thấy thoải mái phải không? Muốn hỏi yêu cầu của tôi chứ gì, thế thì đá mấy người kia vắng khỏi đây đi, cút!”

Quản lý mặt mày muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, gật đầu đồng ý rồi khỏi.

Xảy ra chuyện này, mọi người không ai còn hứng thú chơi đùa gì vì vậy nhanh chóng giải tán.

Kiều Nhạc Hi lo lắng lôi kéo cậu tới bệnh viện băng bó, Giang Thánh Trác ngồi bên ghế phụ vui rạo rức, “Thật sự là hiếm khi nha, làm tài xế nhiều năm rồi, giờ được ngồi trên xe em lái đúng là không dễ dàng, xem ra mất chút máu cũng thấy đáng”.

Kiều Nhạc Hi “phi” một tiếng, “Đừng nói lung tung! À, đúng rồi, sao vừa rồi anh nói chuyện tốt như vậy?”

Giang Thánh Trác điều chỉnh ghế ngồi, hơi nằm xuống, vẫn không đứng đắn cười, “Tâm trạng của anh hôm nay tốt!”.

Vừa nói vừa vỗ ghế hỏi, “Thế nào, vừa đổi xe mới?”

Kiều Nhạc Hi coi như không quan tâm tới câu đánh trống lảng đó, liếc mắt nhìn cậu một cái, “Nói mau!”

Giang Thánh Trác nhìn khuôn mặt nghiêng đang nhìn về phía trước mang theo nét dịu dàng của cô, mặt cậu có chút hoảng hốt, “Bởi vì người bị thương hôm nay là anh, nếu bọn họ mà làm thương tổn tới em, anh nhất định không bỏ qua cho họ. Huống chi hôm nay còn có mặt của anh Hai em, anh ấy đang ở vị trí kia có biết bao người thêm muốn, ngộ nhờ có người đem chuyện này lấy ra làm điểm yếu, anh ấy không nên làm gì. Anh nên vì em và anh ấy mà lo lắng”.

Kiều Nhạc Hi nghe xong nhẹ nhàng cười ra tiếng, trong lòng vừa mừng vừa cảm thán, mới có vài năm ngắn ngủi mà Giang Thánh Trác đã thay đổi thế này.

Qua vài giây sau giọng nói của Giang Thánh Trác chậm rãi vang lên, tiếng nói của cậu vang vọng quanh quần bên trong xe, nhẹ nhàng trầm thấp, “Nhạc Hi, mấy năm nay anh suy nghĩ, nếu như lúc đó anh không tùy tiện như thế, có phải em sẽ không đắc tội Bạch gia và Mạnh Lai, về chuyện sau này có thể sẽ không xảy ra hay không? Em cũng không cần xuất ngoại, chúng ta không phải tách ra, và hiện tại con của chúng ta có thể lớn bằng con của Diệp Tử Nam hay không?”

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên đập mạnh phanh xe, xe dừng dưới bóng cây bên đường, cô cúi đầu nhìn chằm chằm tay lái không dám nhìn cậu.

Bàn tay Giang Thánh Trác dần dần chạm vào mặt cô, ngọn đèn chiếu vào trong xe lúc sáng lúc tối, biểu hiện trên mặt cậu ấm áp dịu dàng, “Anh vẫn cho rằng anh là người gây ra chuyện ngày hôm nay, bọn họ có trả thù cũng nên tính trên đầu anh. Nhưng mà bọn họ không làm như vậy, bọn họ gây thương tổn người thân của anh, bọn họ giằng vò trái tim anh. Sau này chỉ cần em không bị tổn thương gì anh đều sẽ nhường nhịn, bớt phóng túng hơn, sẽ không khiến em có bất kỳ lo lắng gì về sau.

Mấy năm nay anh luôn luôn thay đổi, muốn bản thân càng trở nên lớn mạnh, lớn mạnh tới mức dù có xảy ra chuyện gì đều có thể bảo vệ em chu toàn. Em không biết, mấy năm qua, cùng lúc sợ em ở nước ngoài kiên cường không khóc nhoe, nhưng mà về phương diện khác lại sợ em quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không cần anh nữa, nếu vậy thì tất cả những gì anh làm còn ý nghĩa gì nữa?”.

Giọng của cậu khi nói mấy câu sau thì nhẹ nhàng như có như không, giống như không phải là nói cho cô nghe mà giống như đang thì thầm theo bản năng.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên khóc, nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay của cậu.

Trong suốt mấy năm nay, thật sự đã làm cô thông suốt chuyện này, cô cho rằng mình đã ngoan cố, nhưng mà mấy lời của Giang Thánh Trác lại khiến cô đau lòng vì cậu, cô rút cuộc ngẩng đầu nhìn cậu, giọng nói có chút run rẩy, “Em chưa từng trách anh, em chỉ trách bản thân mình, mấy năm nay em vẫn tự trách mình, vì cái gì mà muốn tách ra với anh, em sợ.... Em sợ khi em trở lại anh đã sớm yêu người khác, đến lúc đó em nên làm gì bây giờ? Em không dám liên lạc với anh, em sợ mọi người khinh thường em, em không dám liên lạc với anh, em sợ anh sẽ cười nói với em anh yêu người con gái khác.....”

Em sẽ phải giải thích như thế nào với anh đây, khi đó em không chút do dự yêu anh bao nhiêu thì đồng thời cũng có bấy nhiêu sợ hãi.

Nước mắt cô rơi xuống lòng bàn tay cậu, Giang Thánh Trác giang tay ôm cô vào lòng, dịu dàng cẩn thận lau nước mắt cho cô, “Sẽ không, không cần giải thích, anh sẽ không yêu người nào khác, anh chỉ yêu mình em.... Chúng ta nhiều năm như vậy, không cần chờ lâu mấy năm nay”.

Hai người dây dưa một lúc lâu rồi đến bệnh viện, hỏi ra mới biết đúng là ca trực của Ôn Thiều Khanh.

Giang Thánh Trác nắm tay Kiều Nhạc Hi đi, còn chưa tới cửa đã thấy một người con gái trẻ đỏ mặt hốt hoảng từ phòng Ôn Thiều Khanh chạy lướt qua bọn họ.

Nhìn qua cách ăn mặc rõ ràng là luật sư, nhưng mà vẻ mặt thẹn thùng.

Giang Thánh Trác nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười cười.

Bước chân càng nhanh hơn, không gõ cửa mà trực tiếp mang theo Kiều Nhạc Hi xông vào, nhìn thấy Ôn Thiều Khanh cúi đầu chỉnh sửa quần áo có chút xóc xếch, Giang Thánh Trác cười ác ý hỏi, “Người vừa rồi hình như là.... Đúng không? Các người lại nối lại quan hệ với nhau rồi hả?”

Tâm trạng của Ôn Thiều Khanh dường như vô cùng tốt, nhẹ nhàng nhàng trả lời, “Mắc mớ gì tới cậu?”

Giang Thánh Trác “hừ” một tiếng, “Che giấu như vậy à, nói cũng không được sao”.

Sau đó bày ra vẻ mặt “bà tám” nhìn cậu, “Nếu chúng ta không tới sớm vài phút, vậy có phải có trò hay để xem rồi không?”

“Việc này thôi đi, tớ đây không phải rất rõ ràng sao” - Ôn Thiều Khanh sửa lại tay áo, nhìn Giang Thánh Trác cười, “Có điều... tớ đã nhìn thấy người nào đó đóng kịch rất nhiều năm rồi”.

Sự lợi hại của Ôn Thiều Khanh Kiều Nhạc Hi đã sớm lĩnh hội, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Giang Thánh Trác, cô ngây ngô cười xem náo nhiệt.

Giang Thánh Trác cà lơ phát phơ khinh bỉ cậu, “Ác như vậy à, thật không biết vì sao nhiều cô gái nói cậu dịu dàng, đúng là không có mắt!”

Ôn Thiều Khanh không thèm để ý tới cậu, nhìn vết máu trên quần áo hai người mới mở miệng, “Nói đi, lại gì nữa đây?”

Giang Thánh Trác giơ tay lên cho cậu ta xem, Ôn Thiều Khanh chăm chú nhìn, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cậu, “Giang thiếu gia, lần đầu tiên là bị dị ứng, lần thứ hai là bị sốt, bây giờ lại thêm lần này nữa, tới cuối cùng cậu có biết chuyên môn của tớ là gì không, mấy loại việc chích thuốc, khử trùng, băng bó này đã nhiều năm tớ không làm rồi”.

Giang Thánh Trác cười hì hì kéo vai cậu ta, “Bác sĩ Ôn, không nên như vậy, vừa rồi ở nhà Diệp gia thấy cậu mang quà tặng tới đùn đẩy xong rồi đi, bởi vì tới đây tặng ca sao? Đúng là bác sĩ như tấm lòng cha mẹ nhà”.

Ôn Thiều Khanh vẫn nói lại câu nói kia, không mặn không nhạt tiếp lời, “Mắc mớ gì tới cậu”.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên quay đầu nhìn Kiều Nhạc Hi, “Haiz, anh đã nói với em chưa, bác sĩ Ôn của chúng ta đã kết hôn rồi...”

Hai mắt Kiều Nhạc Hi sáng quắc, Giang Thánh Trác nhẹ nhàng phun ra nửa câu còn lại, “Đáng tiếc hiện tại đang ly thân”.

Tế bào buồn dừa lê trong người Kiều Nhạc Hi đang nhộn nhạo tăng lên, hưng phấn nhìn Ôn Thiều Khanh. Ôn Thiều Khanh vội ho một tiếng, “Tớ nhìn qua miệng vết thương một chút”

Xét thấy biểu hiện vừa rồi của Giang Thánh Trác nên khi bác sĩ Ôn tự mình ra tay xử lý miệng vết thương, cẩn thận tuân theo nguyên tắc trả đũa: chuẩn xác và ngoan độc, Giang Thánh Trác cau mày kêu rên suốt cả quá trình.

Sau khi rửa sạch miệng vết thương, hai người lái xe trở lại nhà Giang Thánh Trác. Còn chưa xuống xe tay cậu đã không thành thật mò lên người cô.

Kiều Nhạc Hi sợ đụng tới vết miệng vết thương nên tránh phải trốn, may mà suốt dọc đường đi còn có người qua lại nên Giang Thánh Trác không dám làm càn, vừa vào cửa cậu không để ý gì bất chấp nhào tới

Cậu bị cô ngồi đè trên giường, cúc áo sơ mi bị cô cởi bỏ từng cái một, bàn tay mềm mại ẩm ướt ngẫu nhiên chạm phải vòm ngực cậu, cứ như vậy chậm rãi hành hạ người.

Giang Thánh Trác đã lâu không chạm vào cô, hơi thở rất nhanh đã rối loạn, bộ ngực phập phồng lên xuống, và cả tiếng cười từ trong cổ họng cậu phát ra cũng do cô trêu chọc.

Sau cùng, quần áo của cậu được mở rộng lộ ra khuôn ngực cường tráng, cô đứng giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng nâng chân trái ngăn lại vật cứng nóng rực của cậu, cười quyến rũ, “Anh trai? Khi không có em ở đây, anh giải quyết bằng cách nào?”

Giang Thánh Trác kêu rên một tiếng, cười tương đối không đứng đắn, “Đương nhiên là tìm phụ nữ để giải quyết, xu hướng tình dục của anh không những vậy mà được nâng cao hơn”.

Kiều Nhạc Hi dang chân tì lên chân cậu, nhẹ nhàng cọ sát, vẻ mặt mỉm cười rộng lượng nhưng nghiêng rằng nghiêng lợi mở miệng, “Tốt, tốt lắm”.

Giang Thánh Trác còn ngả ngón đùa cô, “Vậy không có anh bên cạnh em giải quyết như thế nào?”

Kiều Nhạc Hi cười giống như nữ vương thắng lợi, “Em dĩ nhiên sẽ không để cho bản thân bị ủy khuất, anh có nhìn thấy ảnh chụp không, đàn ông ngoại quốc có kích thước nhỏ... nhưng mà em luôn luôn có người có cả sắc lẫn lực”.

Bàn tay Giang Thánh Trác nhẹ nhàng vờ vờ eo cô, dùng sức không nặng không nhẹ hỏi, “Phải không?”

Hai má Kiều Nhạc Hi đỏ bừng, xinh đẹp vô cùng.

Tiếp đó, kéo cánh tay cậu để lên bầu ngực của cô, cúi đầu ngậm điểm trên ngực cậu làm nó cứng lên, giác quan của Giang Thánh Trác dần dần khuếch đại, cảm giác rõ ràng bộ vị bên dưới cách một lớp vải mỏng đang phình to ra.

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu vươn ngón trở đẩy chiếc cảm duyên dáng của cậu, sau đó ghé sát lỗ tai cậu phun hơi thở nóng, “Mới vậy mà chịu không nổi rồi sao? Phụ nữ bên cạnh anh mấy năm nay.... bắt quá chỉ có vậy thôi”.

Giang Thánh Trác cân nhắc một chút, giống như thật sự nghĩ về chuyện đó, sau đó đồng ý với quan điểm của Kiều Nhạc Hi, “Không sai. Nếu nói về công phu trên giường, so với em còn kém xa, dù sao thì em cũng là do anh tự thôi!”.

Kiều Nhạc Hi cố gắng chống đỡ hồi lâu, rốt cuộc cũng nguyện ý thừa nhận cái lưu manh của mình không bằng tên bướm bướm trước mặt này, giở trò lưu manh đối với cô - mấy loại chuyện thể này luôn khiến cô lúng túng và bối rối, nhưng mà cậu thì lại vô cùng thành thạo.

Kiều Nhạc Hi đỏ mặt tai hồng oán hận nhìn cậu, “Nói! Tối cuối cùng anh giải quyết như thế nào?”

Giang Thánh Trác nhún mày nhìn cô, cười như yêu nghiệt, bỗng nhiên cắn ngón tay cô, nói không rõ lời, “Em cảm thấy anh giải quyết như thế nào?”

Kiều Nhạc Hi đỏ mặt, nói nhỏ bên tai Giang Thánh Trác hai chữ.

Giang Thánh Trác cười, “Ừm, không khác là mấy” - Nói xong cởi quần ra, cầm lấy vật nào đó trước mặt không chút cố kỵ di chuyển lên xuống.

Kiều Nhạc Hi cách xa cậu một chút, không được tự nhiên thay đổi tầm mắt, oán hận mở miệng, “Lưu manh!”.

Giang Thánh Trác lại tiếp tục giở trò lưu manh, “Chắc chắc, đã vậy mà chịu không nổi rồi sao? Đàn ông bên cạnh em mấy năm nay..... bắt quá chỉ vậy thôi”.

Kiều Nhạc Hi hừ lạnh, lại không biết cúc áo trước ngực mình bị Giang Thánh Trác đã cởi bỏ từ lúc nào, cảnh xuân phơi phới hiện ra, cô còn muốn phản bác lại nghe thấy tiếng hô hấp bên tai ngày càng nặng nề.

Hô hấp rối loạn của Giang Thánh Trác càng loạn hơn, nhịn vẫn cố nhịn, cuối cùng dứt khoát kéo tay cô ngã xuống giường, trở mình lên trên. Kiều Nhạc Hi cười vui vẻ, biết cậu bắt quá chỉ là nói quá vậy thôi, nhưng cũng không tha cho cậu, nháy mắt mấy cái, ngón tay đặt trước ngực cậu chỉ chỉ vẽ vẽ với vẻ mặt thuần khiết hỏi, “A, nhưng mà em là em gái của anh, như vậy không tốt lắm?”

“Đúng là không được! Trước kia anh còn quá tử tế với em, lần này xem anh từ từ trừng trị em thế nào!” - Giang Thánh Trác không đợi được, đụng tới là da trắng mềm mới biết bản thân mình nhưng nhớ bao nhiêu, nhanh chóng kéo quần lót của cô xuống, đụng tới một mảnh ướt át trực tiếp tiến vào. Cắn lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt tấn công thần tốc.

Kiều Nhạc Hi khó chịu rên một tiếng, “Anh làm như sói..... A, anh nhẹ chút.....”

Cặp chân thon dài trắng nõn bên người cậu vùng vẫy bị Giang Thánh Trác bắt lấy quấn quanh eo cậu.

Cậu nôn nóng đòi hỏi, Kiều Nhạc Hi sợ đụng tới miệng vết thương của cậu không dám phản kháng, nhẹ nhàng hôn đáp lại cậu.

“NGƯỜI CÓ SẮC LẤN LƯỢNG! Ừm?” - Toàn bộ tiếng nói của cậu biến mất tại đỉnh non mềm mại, và vật tròn mịn được xoa nắn trong bàn tay, cậu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Lúc này Kiều Nhạc Hi đã trở thành người bị hành hạ, cảm giác tê dại một chỗ cứng lập tức xông lên đại não, nước mắt tràn khóe mắt, theo va chạm không ngừng của cậu mà lí trí hoàn toàn tan biến.

Giang Thánh Trác ngậm lấy vành tai cổ vũ cô nói gì đó, trong mắt Kiều Nhạc Hi đều là , cậu dạy gì cô đều ngoan ngoãn nói theo, “Anh ơi, em sai rồi... Anh tha cho em lần này đi.... Anh ra ngoài một chút..... sâu quá rồi..... Căng quá....”

“Mới vậy mà cầu xin anh rồi sao? Là ai vừa rồi hất cằm sai khiến như nữ vương? Người có sắc lẫn lượng của em?”

“Anh..... Em sai rồi.....”

Cậu vẫn quen thuộc từng nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, bàn tay nóng rực đang không ngừng chạm lên da thịt khiến cô không kiềm chế nổi lí trí phải đáp lại.

Sau vài lần như thế, cuối cùng người nào đó chịu không nổi, bụng dưới ro rút ma sát cậu, ánh mắt có chút hoảng hốt, âm thanh lại quặn rũ mềm mại như nước, ghé sát tai cậu mở miệng gọi tiếng “anh” nhẹ nhàng êm ái.

Nhưng càng như vậy càng khiến cậu hưng phấn hơn, động tác càng lúc càng kịch liệt, từng giọt mồ hôi rơi xuống tóc cô, ngũ quan xinh xắn vì hành động mãnh liệt mà có chút vụn vặt, đôi mắt sáng ngời xinh đẹp chói mắt, cậu cúi đầu nhìn vào mắt cô, ngay khi cô đuối sức, thần trí lảng lảng lại nghe giọng nói hưởng thụ mà khàn khàn của cậu, “Thật là muốn cứ như vậy mà giết em!”

57. Chương 57: Tấn Giang Độc Nhất Vô Nhị

Tất cả qua đi, đêm tối yên tĩnh trở lại, hai người nằm trên giường trò chuyện.

Cô nói với cậu về chuyện xảy ra mấy năm nay ở nước ngoài, còn cậu thì nói chuyện của cậu mấy năm nay trong nước. Cô lắng lắng nghe, thỉnh thoảng vì một số tin tức mà hốt hoảng.

Giang Thánh Trác ôm cô vào lòng, “Vài ngày nữa đưa em đi gặp Quan Duyệt, cô công chúa nhỏ nhà họ rất đáng yêu, Giang Niệm Nhất mới gặp một lần mà nhớ mãi không quên, luôn nói thầm là muốn gặt đem về”.

Kiều Nhạc Hi thở dài, “Lúc đó đi quá vội vàng, ngay cả chào tạm biệt cũng không có, không biết chị ấy có giận em không”.

Giang Thánh Trác xoa mặt cô, “Không có giận, chỉ liên tục nhắc tới em. Còn nữa, chúng ta đều nghĩ cái tên phúc hắc Ôn Thiều Khanh cần một đối thủ mạnh mẽ Luật sư mới có thể trị được, ai ngờ vẫn cứ như vậy, khác thường lắm, không phải như vậy, phải nói là tên phúc hắc đó không trị được Luật sư! Nhưng mà phải nói thật, nhìn thấy cái vẻ mặt tươi cười như không ăn nhập gì với thế giới trần tục của Ôn Thiều Khanh, thật muốn nhìn xem cậu ta sẽ lộ ra cái bộ mặt như thế nào đây”.

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ rồi hỏi, “Ôn Thiều Khanh và Ôn gia bên kia có quan hệ gì?”

Giang Thánh Trác nở nụ cười, “Anh cứ nghĩ em không biết”.

“Em vốn cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng mà sau lần này mới cảm thấy phong thái của cậu ấy không phải từ một gia đình bình thường. Còn Ôn gia vẫn luôn khiêm tốn như thế, vậy mà không có một tấm hình nào. Tuy nhiên, mấy hôm trước ở chỗ ba em, em nhìn thấy một tấm ảnh chụp chung của ba Ôn Thiều Khanh, ba em và ba anh, hôm nay gặp Ôn Thiều Khanh em mới nhớ tới, anh ấy và ba anh thật sự nhìn giống nhau như đúc, đều có dáng dấp dàng như ngọc”.

Kiều Nhạc HI càng nói càng cao hứng, cánh tay không tự giác quơ quơ.

Giang Thánh Trác đè cánh tay cô xuống, cúi đầu cắn chóp mũi ra vẻ bất mãn, “Này, anh ganh tị đấy!”

Kiều Nhạc Hi ngẩng đầu hôn nhẹ lên cằm cậu, vẻ mặt Giang Thánh Trác hết sức hưởng thụ, cứ tưởng rằng cô sẽ nói vài câu dễ nghe, ai ngờ cô lại nói tiếp, “Về ngoài của anh và ba anh không giống nhau chút nào, mặt ông cương nghị, mà mặt anh thì giống như yêu nghiệt”.

Giang Thánh Trác lần này không dễ dàng bỏ qua cho cô, ra sức hôn cô giống như muốn ăn cô vào bụng, cho tới lúc hít thở không thông mới chịu thả ra.

Hai má Kiều Nhạc Hi ửng hồng, ánh mắt như hồ nước óng ánh trong suốt, nhìn thấy vậy, cậu lại không nhịn được hôn tiếp.

Cuối cùng, Kiều Nhạc Hi áp sát lên người cậu điều hòa hơi thở và nhịp tim, chợt phát hiện trái tim của hai người đang cùng chung nhịp đập!

Giang Thánh Trác nắm lấy tay cô đặt trên môi hôn, “Bạc Trọng Dương đã kết hôn”.

“Khi nào vậy? Với ai? Bên kia là ai?”

Giang Thánh Trác nhớ tới lúc đó, chỉ liếc nhìn cô dâu từ phía xa, cậu lắc đầu, “Chỉ là một cô gái hết sức bình thường, nhưng mà có thể nhìn ra cậu ta thay đổi, có vẻ như cậu ta yêu cô gái đó”.

Giang Thánh Trác còn nhớ rõ ngày cậu đi dự tiệc cưới.

Tại buổi lễ, Bạc Trọng Dương đứng trên hành lang nói với cậu, “Cô ấy nói, cô ấy rất yêu sâu sắc một người. Tổ vẫn cảm thấy cô già mồm cái lão, nhưng mà bây giờ tổ dường như đã tìm được người mà mình thật lòng yêu”.

Một năm đó xảy ra rất nhiều chuyện, Ôn Thiều Khanh kết hôn, Bạc Trọng Dương kết hôn, ngay sau đó là sự chào đời của bảo bối Diệp Tử Nam. Cậu thấy tựa như cả thế giới này chỉ còn lại mình cậu lẻ loi.

Giang Thánh Trác nói tới đây mới nhớ, đột nhiên hỏi, “Em muốn gặp Bạch Tân Tân và Mạnh Lai không?”

Kiều Nhạc Hi sửng sốt một chút, cô cho rằng cả đời này Giang Thánh Trác sẽ không bao giờ nhắc tới hai cái tên này nữa, “Bọn họ có tốt không?”

Về mặt Giang Thánh Trác vốn đang nghiêm túc bỗng nhiên không nhịn được bật cười, “Không tốt, không tốt chút nào”.

Kiều Nhạc Hi cũng cười rộ lên, “Vây em đây yên tâm rồi”.

Giang Thánh Trác ngừng cười, “Mạnh Lai không được thoải mái, mấy ngày trước không biết cô ta từ đâu nghe được tin tức em về nước, gián tiếp nhờ người tới hỏi anh, cô ta muốn gặp mặt em một lần, anh không có quyền thay em quyết định được nên phải hỏi em trước”.

Kiều Nhạc Hi có hơi giật mình, “Không thoải mái có nghĩa gì?”

“Năm thứ hai sau khi em đi, ông Trần bệnh tình nguy kịch, con cháu bên Trần gia tranh đấu gay gắt, ở bên đó cô ta không ngừng bị người ta xa lánh. Sau khi ông Trần chết đi, cô ta bị đuổi ra ngoài, cực kỳ thê thảm, không biết có phải là ngoài ý muốn hay không lại bị tai nạn xe cộ, cả đời này cô ta phải sống nhờ vào niềm tin mà chống đỡ, hiện tại tất cả đều đã bị hủy hết, lòng cô ta đã chết, mà lòng người đã không còn, thân thể cũng suy yếu”.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên thu lại nụ cười, “Em có thể gặp cô ta không?”

“Có thể, anh sẽ giúp em sắp xếp”.

Về mặt lẫn giọng điệu của cậu vẫn tự nhiên, mặt mày cong cong, đôi mắt đào hoa, đuôi mắt xinh đẹp nhếch lên khiến cô không khỏi mừng rỡ, thì thào nói thầm, “Giang Thánh Trác, anh thật sự thay đổi”.

Đã từng có thói quen được cậu thay cô quyết định tất cả, giường nanh múa vuốt đem toàn bộ kết quả áp đặt lên người cô, tuy tất cả đều vì tốt cho cô. Nhưng hiện tại cậu đứng đắn hỏi ý kiến của cô, tôn trọng sự lựa chọn của cô, kiên nhẫn nói đạo lý với cô, thu hồi toàn bộ sự sắc sảo cùng mũi nhọn, lại càng thêm mê hoặc lòng người.

Ban đêm yên tĩnh, hai người ôm nhau ngủ, yên bình mà ngọt ngào.

Trong lòng cậu bao giờ chưa bao giờ thấy kiên định thế này! Giờ phút này ngay trong ngực cậu, cô sẽ không bao giờ rời xa cậu, thật tốt biết bao.

Chỉ mấy ngày sau, Giang Thánh Trác thật sự mang cô đi gặp Mạnh Lai.

Mạnh Lai ở trong trại an dưỡng tại một vùng ngoại ô, lái xe khá lâu, từ xa xa nhìn thấy tòa nhà với tường cao màu xám, xe đã chạy một cách rất xa nhưng Kiều Nhạc Hi vẫn còn quay đầu nhìn.

Giang Thánh Trác cũng phối hợp giảm tốc độ xe, mãi tới lúc nhìn không thấy nữa Kiều Nhạc Hi mới quay đầu hỏi cậu, “Bạch Tân Tân ở trong đấy?”

Giang Thánh Trác gật gù đầu.

Kiều Nhạc Hi bỗng thở nhẹ ra, “Anh nói xem, qua trò đùa này, Bạch Tân Tân, Mạnh Lai và em, ai thắng ai thua?”

Giang Thánh Trác vẫn tươi cười như cũ, “Em nói xem?”

Kiều Nhạc Hi rũ mắt yên lặng trong giây lát, từ từ cười lên, về mặt đắc ý, “Đương nhiên là em thắng. So với Mạnh Lai thì em trẻ tuổi hơn, so với Bạch Tân Tân thì em xinh đẹp, mà quan trọng là người đàn ông của em bộ dáng đẹp trai lẫn sự nghiệp thành công, đối xử với em vô cùng tốt!”

Giang Thánh Trác cười sâu sắc, “Tự tin như vậy à!”

Kiều Nhạc Hi cũng bị chính mình chọc cười, vừa buồn bực mà quay mặt ngẩng cảnh bên ngoài.

Mới vừa bước xuống xe liền có bác sĩ tới chào đón, xem ra Giang Thánh Trác đã điện thoại sắp xếp từ trước.

Trước cửa phòng bệnh, Giang Thánh Trác dừng lại nhìn Kiều Nhạc Hi, “Tự em vào đi”.

Kiều Nhạc Hi gật đầu đẩy cửa đi vào.

Mạnh Lai nằm trên giường, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối bù, nhìn qua có chút nhếch nhác. Nghe thấy tiếng động cô ta mở to đôi mắt, cặp mắt kia u ám không còn sức sống, nét xinh đẹp sáng ngời bên trong đã không còn, xem ra thật là không được tốt cho lắm.

Kiều Nhạc Hi đứng ở khoảng cách không gần không xa, yên lặng nhìn cô ta.

Tâm trạng hiện tại của Kiều Nhạc Hi cực kỳ phức tạp, cô đã từng cùng Mạnh Lai nắm tay đi qua khoảng thời gian xinh đẹp nhất của thời tuổi trẻ, không ngờ sau này lại trở thành kẻ thù của nhau. Bây giờ nhìn cô ta nằm đó, cô không biết mình có nên tiếp tục hận hay nên đồng tình với cô ta.

Hơi thở Mạnh Lai mong manh, run rẩy vươn tay theo hướng Kiều Nhạc Hi, Kiều Nhạc Hi khép mắt nhìn đôi tay gầy guộc trắng xanh có thể nhìn thấy cả gân xanh, cô chỉ yên lặng bình tĩnh nhìn, không có hành động gì.

Mạnh Lai từ từ thu tay lại, tựa như rất đau khổ, khó khăn mở miệng, “Nhạc Hi, tớ đã từng thật sự vô cùng cực kỳ cố gắng muốn xem cậu là bạn bè. Từ nhỏ đến lớn, cậu là người duy nhất đối xử thật tình với tớ, tớ vẫn luôn nhớ rõ. Nhưng mà về sau thần trí tớ bị mê muội. Giang Thánh Trác cứ tưởng tớ vì thân phận và địa vị của cậu ấy mà tiếp cận cậu, nhưng kỳ thật không phải vậy, tớ đã từng thật sự thích cậu ấy. Nhưng mà cậu ấy.....”

Mạnh Lai bỗng nhiên lên cơn ho, Kiều Nhạc Hi vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không có biểu hiện hay bất kỳ hành động gì, thậm chí một câu cũng không nói.

Không lâu sau, Mạnh Lai lại nói tiếp, “Nhưng mà cậu ấy thích cậu, từ lúc bắt đầu tớ đã phát hiện. Khi cậu ấy nhìn cậu tươi cười, mặt cậu ấy cũng đỏ ửng về yêu chiều, loại biểu cảm này trên mặt cậu ấy thậm chí đã thay thế về yêu nghiệt, chỉ tồn tại sự cưng chiều. Có lẽ cậu không phát hiện ra nhưng bất kỳ lúc nào, ánh mắt của cậu ấy mãi mãi hướng về phía cậu. Mấy năm ở nước ngoài, cậu không liên lạc với chúng tớ, cậu ấy không tập trung được gì, bao gồm cả người bạn gái là tớ, nhưng cậu ấy lại len lén chạy đến nhìn cậu.

Cậu ấy có tặng cậu một khung vẽ đúng không, cái đó là do chính tay cậu ấy làm, làm rất lâu mới xong, có một lần còn tự làm tay mình bị thương. Bên trong khung vẽ có một chỗ bí mật, tuy tớ không biết đó là gì nhưng mà tớ đã thấy cậu ấy len lén nhét gì đó vào trong. Nhạc Hi, mặc kệ cậu có tin hay không, nhưng tớ đã từng ăn năn, hy vọng cậu có thể quên đi mọi thương tổn mà tớ đã gây ra cho cậu. Tớ vẫn luôn chờ cậu trở lại, muốn chính miệng giải thích với cậu, bây giờ những gì nên nói tớ đều đã nói, coi như tớ cũng không còn gì để tiếc nuối nữa. Tớ chúc cậu và Giang Thánh Trác luôn hạnh phúc”.

Kiều Nhạc Hi dùng sức nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay rất đau nhưng cô vẫn không buông.

Biết là một chuyện, nhưng được nghe từ miệng người khác thì cảm giác vẫn rung động như cũ.

Kiều Nhạc Hi không nói lời nào, nhanh chóng xoay người bước đi, ngay tại một thoáng xoay người, có một giọt nước mắt vừa rơi.

Mạnh Lai ở phía sau gọi nhưng cô không quay đầu.

Khi Kiều Nhạc Hi máy móc mở cửa phòng ra, Giang Thánh Trác đang đứng cạnh cửa sổ đưa lưng về phía cô gọi điện thoại.

Một bộ quần áo giản dị màu xám, tay trái túi quần, tay phải tao nhã giờ điện thoại, lười biếng mà tùy ý, thỉnh thoảng trả lời một hai chữ.

Kiều Nhạc Hi bước tới ôm cậu từ phía sau, dán chặt trên lưng cậu.

Giang Thánh Trác hoảng sợ, lúc phản ứng kịp thì tùy ý để cô ôm, dùng một tay rảnh còn lại đặt lên cánh tay đang ôm eo cậu, trong giọng nói mang ý cười, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Cậu xoay người dang hai tay ôm lấy cô, Kiều Nhạc Hi cũng tự nhiên dựa trong lòng cậu, hai tay ôm hông cậu, từ từ nhắm mắt lại.

Giang Thánh Trác vuốt ve mặt cô, khẽ mỉm cười, “Làm sao vậy, đau lòng rồi đúng không? Nếu biết trước như vậy thì không cho em tới đây”.

Kiều Nhạc Hi nhẹ nhàng lắc đầu, ôm cậu thật chặt, mùi vị trên người cậu khoan khoái nhẹ nhàng khiến lòng cô vô cùng yên lòng.

Giang Thánh Trác nhịp nhàng vỗ lưng cô, kiên nhẫn chờ đợi. Ánh sáng trời chiều từ khung cửa sổ chiếu lên người bọn họ làm cho cả hai được bao phủ bởi những tia sáng màu vàng.

Cuối cùng Kiều Nhạc Hi cũng tìm thấy chỗ bí mật mà Mạnh Lai đã nói.

Đó là một ngày nắng gắt, sau buổi trưa oi bức, đến những chú ve sầu cũng than phiền mà cất tiếng. Cô ngồi ở phòng khách, khí lạnh không ngừng thổi ra từ máy lạnh. Kiều Nhạc Hi ôm khung vẽ gỗ gỗ mấy lần mới tìm được chỗ bí mật.

Bên trong có rất nhiều mảnh giấy đầy chữ, phía dưới góc phải của mỗi mảnh giấy đều viết ngày tháng.

Nhạc Hi, sao cậu không liên lạc với tớ?

Kiều Nhạc Hi, cậu giỏi lắm! Dám không nhận điện thoại của tớ!

Xảo Nhạc Tư, hôm nay tớ nhìn thấy cậu, cậu mặc áo lông màu đỏ nhìn rất đẹp.

Sau cùng mở một tờ giấy ra.

Nhạc Hi, nếu tớ vẫn chờ cậu, vậy cậu... sẽ trở lại.... phải không?

Đây là một ngày trước khi cô xuất ngoại.

Chắc là lúc cậu ôm cô trở về phòng ngủ rồi lén nhét vào.

Kiều Nhạc Hi lẳng lặng nhìn thật lâu, sau đó lấy ra từng mảnh từng mảnh cẩn thận nhìn lần nữa rồi nhét chúng trở lại, ngồi yên ôm khung vẽ.

Ngồi miễn cưỡng một góc trên sofa.

Khi Giang Thánh Trác trở về thì thấy Kiều Nhạc Hi đang ngồi ngủ quên trên sofa, trong tay còn ôm khung vẽ. Cậu đi tới muốn lấy khung vẽ ra, ai ngờ vừa mới chạm vào cô còn ôm chặt hơn, sau đó mở mắt, cau mày tựa như không vui khi bị đánh thức.

Giang Thánh Trác cười yêu thương sờ lên khuôn mặt đỏ bừng vì ngủ, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô, “Sao em lại ngủ quên ở đây?”

Vừa nói vừa muốn đỡ lấy khung vẽ, Kiều Nhạc Hi theo bản năng che chở không chịu, rồi nhanh chóng buông tay.

“Khối gỗ này nhìn rất tốt, anh mua ở đâu?” - Kiều Nhạc Hi nhìn không chớp mắt theo dõi vẻ mặt cậu.

Mặt Giang Thánh Trác tỏ ra không được tự nhiên, “Sao đột nhiên em hỏi vậy?”

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên không hỏi tiếp, ngồi ôm cậu, nhẹ nhàng than thở, “Trước kia là vì em quá ngu ngốc, sau này em sẽ đối xử thật tốt với anh”.

Giang Thánh Trác cảm thấy có chút kỳ quái, “Sao đột nhiên em lại nói vậy?”

Kiều Nhạc Hi rầu rĩ hỏi, “Từ lúc nào anh đã bắt đầu thích em?”

Cả cơ thể Giang Thánh Trác cứng đờ, sau đó từ từ thả lỏng, “Từ lúc em nói em sẽ chịu trách nhiệm với anh”.

Tuy không nhìn thấy mặt cậu nhưng cô biết vẻ mặt hiện tại của cậu rất nghiêm túc.

“Khi nào em nói.....” - Kiều Nhạc Hi vừa nói mấy chữ liền dừng lại, suy nghĩ từ từ bay xa.

Trong trí nhớ vang lên giọng nói non nớt của hai đứa bé.

“Xảo Nhạc Tư, cậu đi ra ngoài mau!” - Trong phòng tắm một cậu bé với thân thể trần như nhộng đang cố che nửa người dưới đồ mặc ra sức hét.

Cô bé bướng bỉnh rõ ràng cũng rất xấu hổ, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn đỏ như táo nhưng vẫn tỏ ra khinh thường, “Hừ, có cái gì đẹp đâu!”

Cậu bé ủy khuất, “Cả cơ thể của tớ bị cậu nhìn hết rồi.....”

Cô bé dường như biết đó là lỗi của mình, nhìn đôi mắt óng ánh nước như sắp sửa khóc tới nơi của cậu, không kiên nhẫn quăng một câu, “Cậu cứ yên tâm, tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu!”

Nói xong chạy ù ùng ùng ra khỏi phòng tắm, tiếng bước chân vội vã làm rối loạn lòng cậu.

Kiều Nhạc Hi bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn có vẻ như phim truyền hình trước đây vậy, tuổi nhỏ như thế mà có thể nói ra một câu như vậy, sau khi cười xong bỗng nhiên có can đảm muốn khóc kích thích, “Thật xin lỗi, là em quên, sau này em sẽ nhớ rõ, sẽ không bao giờ quên nữa”.

Một năm rồi lại một năm trôi qua, cô cũng dần dần lớn lên, nhớ rõ rất nhiều chuyện, nhưng chỉ riêng ước hẹn năm đó là đã quên, thật xin lỗi.

58. Chương 58: Kết Thúc

Một ngày trước trời xanh nắng ấm, nhưng đến hôm sau thì mây đen đầy trời.

Trước khi đưa Kiều Nhạc Hi đi làm, Giang Thánh Trác hỏi cô, “Tan làm có muốn anh đón em không?”

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ, “Không cần, buổi chiều em sẽ đi ra ngoại thành khảo sát, có lẽ sẽ về trễ, tới lúc đó em sẽ tự về nhà”.

Giang Thánh Trác gật gật đầu, lên xe lái đi.

Tiếng sét vang lên ầm ầm cả buổi, đến xế chiều cuối cùng trời cũng đổ mưa, mưa càng ngày càng nặng hạt. Giang Thánh Trác đứng trong văn phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mưa rớt trên mặt kính, lấy điện thoại gọi cho Kiều Nhạc Hi, “Em đang ở đâu?”

Giọng của cô lẫn với tiếng mưa, “Đang ở ngoại thành”.

“Khi nào sẽ về?”

“Lúc này mưa lớn quá, đợi chút nữa mưa nhỏ rồi em sẽ về”.

“Anh đi đón em”.

“Không cần đâu, anh cứ làm việc đi, ở nhà đợi em, lúc về nhớ lái xe cẩn thận”.

Giang Thánh Trác trả lời rồi máy.

Lúc Giang Thánh Trác sắp tan làm cũng là lúc mưa lớn hơn, trên đường về mưa trút xuống dữ dội, kèn phát thanh trên xe đưa tin về thời tiết, nhắc nhở người dân chú ý an toàn, ngoài xe mưa to gió lớn, mưa ngập cả bánh xe.

Bình thường chỉ mất mười phút lái xe nhưng hôm nay phải mất hơn hai tiếng mới về đến nhà, Giang Thánh Trác tắm rửa thay quần áo, cầm lấy điện thoại kiểm tra, vẫn không có tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Thời gian trôi qua càng ngày càng chậm, mưa ngoài trời không nhỏ hơn, Kiều Nhạc Hi vẫn chưa về, gọi điện không có tín hiệu.

Giang Thánh Trác kiềm chế, cố gắng bình tĩnh đợi hồi lâu, cuối cùng vẫn không chịu được lấy điện thoại ra gọi.

“Giang thiếu gia, đường đến khu đô thị sắp được khởi công có mấy cây to bị ngã đổ chặn lối đi, bên này không vào được, bên kia cũng không ra được, mấy kỹ sư đi khảo sát hôm nay đều bị kẹt ở đó rồi”.

Giang Thánh Trác nghe tới đó lập tức lấy chìa khóa xe vừa đi vừa nghe máy.

Xe của Giang Thánh Trác dừng ở ven đường, cậu mở dù đi đến xe, không lâu sau đó, có mấy chiếc xe chạy tới từ phía sau, vài người xuống xe đi về phía cậu.

“Giang thiếu gia, đã tìm người dọn đường, anh đợi thêm chút nữa”.

Giang Thánh Trác cân nhắc một chút, “Không đợi nữa, mấy người ở chỗ này đợi, tôi đi qua đó”.

Vài người nao nao ngăn cậu, “Giang thiếu gia, mưa rất lớn, hay là đợi thêm chút nữa, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì, chúng tôi không biết phải nói với cấp trên như thế nào”.

Giang Thánh Trác không để ý tới bọn họ, “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, mấy người ở chỗ này đợi, lát nữa cho xe tới đón tôi”.

Nói xong giẫm lên nhánh cây trước mặt, bước nhanh về phía trước.

Gió lớn mưa to, trời đêm đen như mực, mưa rớt lên người, rơi lên mặt rất đau, nhưng khuôn mặt của cậu không hề thay đổi.

Kiều Nhạc Hi đứng dưới mái hiên nhìn ra khoảng không đầy mưa, trong lòng càng thêm lo lắng.

Lúc này hẳn là Giang Thánh Trác đang đợi cô ở nhà.

Cô nhìn màn hình điện thoại, không có tín hiệu, không liên lạc được với cô chắc là cậu rất nôn nóng.

Kiều Nhạc Hi có chút buồn bực đá lên mấy hòn đá, đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện trong mưa có một bóng người đang đi tới, tim cô bỗng nhiên đập dồn dập.

Từ phía xa, dáng người không cao, nhưng mà vừa nhìn là cô có thể nhận ra ngay, người đó là Giang Thánh Trác.

Không biết vì sao nhìn thấy cậu đến, lòng cô nhẹ nhõm hẳn, chỉ có niềm vui khôn siết.

Không chút suy nghĩ, cô chạy vội ra ngoài mưa.

Đến hơn nửa đêm tất cả con đường đã được cơn mưa gội rửa sạch sẽ, cả người Giang Thánh Trác ướt sũng, lúc đó cậu có chút khó chịu nhưng vẫn gắng gượng cùng Kiều Nhạc Hi trở về.

Kiều Nhạc Hi lo lắng chạy trong mưa ngoài đút nước, bón thuốc, đo nhiệt độ, dùng khăn lau người cho cậu.

Giang Thánh Trác nằm trên giường giữ chặt không muốn Kiều Nhạc Hi đi làm, hai gò má ửng hồng khác thường, “Đừng đi, nằm với anh thêm chút nữa”.

Kiều Nhạc Hi sờ trán cậu, ngoan ngoãn nằm trong lòng cậu, cơ thể cậu nóng hổi, ôm chặt lấy cô, làm lòng cô cũng trở nên ấm áp hơn.

Kiều Nhạc Hi vẫn còn lo lắng, dò hỏi, “Nếu không, hay là đến bệnh viện kiểm tra xem?”

Giang Thánh Trác nhắm mắt lại, nhìn qua có vẻ rất khó chịu, miễn cưỡng cười nói, “Không cần lo lắng, anh ngủ một giấc sẽ tốt thôi”.

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu ngủ muốn đi lấy khăn lau người cho cậu, ai ngờ mới vừa cử động lại bị cậu kéo lại ôm trong lòng, miệng nói mớ, “Nhạc Hi, đừng đi...”

Kiều Nhạc Hi nhẹ nhàng vỗ cậu, giọng nói nhẹ nhàng mà chính mình cũng không biết, “Không đi không đi, anh cứ an tâm ngủ đi...”

Lúc sau cô cũng mơ mơ màng màng ngủ quên.

Bị nóng sốt lần này, Giang Thánh Trác bị Kiều Nhạc Hi bắt buộc phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, cậu cố tình than thở, “Haiz, lớn tuổi rồi, già rồi mà không theo theo tự nhiên thì không sống lâu được!”.

Kiều Nhạc Hi không hiểu ý cậu, cười hề hề trả lời, “Có già đâu, anh vẫn còn khỏe mạnh mà”.

Mỗi lần như vậy Giang Thánh Trác đều hung tợn trừng mắt nhìn cô, đầu óc Kiều Nhạc Hi mờ mịt.

Vài ngày sau, rốt cuộc Kiều Nhạc Hi cũng biết ý của người nào đó.

Đó chính là, lớn tuổi, nên phải lập gia đình rồi. Ngày thứ bảy, mới sáng sớm Kiều Nhạc Hi đã bị Giang Thánh Trác túm ra cửa, nói là đi xem buổi triển lãm ảnh chụp.

Kiều Nhạc Hi nhìn cậu ngu ngơ để cậu tùy ý thay quần áo cho mình, cuối cùng kéo cô ngồi xuống ghế trong phòng thay đồ, đưa cho cô một chiếc hộp.

Kiều Nhạc Hi vẫn còn bộ dáng chưa tỉnh ngủ, cậu đưa cô, cô cũng mở ra theo phản xạ, vừa mở ra cô lập tức tỉnh ngủ hẳn, khoe miệng không tự giác cong lên.

Một đôi giày thủy tinh màu tím.

Kiều Nhạc Hi vui mừng nghiêng đầu nhìn Giang Thánh, “Giày thủy tinh? Là sao, em là Cô bé lọ lem?”

Giang Thánh Trác tươi cười ảm áp, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, nắm một chân của cô giúp cô đeo giày vào, “Không phải, em là công chúa Nhạc Hi”.

Kiều Nhạc Hi cảm thấy kỳ lạ, “Anh muốn đi xem triển lãm ảnh gì mà phải ăn mặc sang trọng như vậy?”

Giang Thánh Trác vuốt ve mặt cô, “Cả đời chỉ có một lần, đương nhiên là phải chú trọng rồi”.

Kiều Nhạc Hi có chút nghi ngờ, “Hử?”

“Đi rồi sẽ biết” - Giang Thánh Trác đỡ cô đứng lên, “Đi vài bước thử xem có hợp với chân không”.

Kiều Nhạc Hi đi vài bước, quay đầu cười với cậu, “Cực kỳ vừa vặn”.

Giang Thánh Trác lái xe đưa cô tới thành Tây, đi xuống xe Kiều Nhạc Hi còn thấy có chút khó hiểu hỏi cậu, “Sao lại tới nơi này, không phải đi xem triển lãm ảnh sao?”

Cô chỉ về tòa nhà cổ kính nhỏ phía trước, “Đó không phải là chỗ của anh sao?”

Giang Thánh Trác cười kéo cô đến trước cửa, ý bảo cô mở cửa.

Kiều Nhạc Hi nhìn nụ cười thần bí của cậu, quay người lại đẩy cánh cửa, giây tiếp theo cô ngạc nhiên đến ngây người, nụ cười ngưng lại trên môi.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu xuống cả tòa nhà, một trời ánh sáng vàng ảm áp và rực rỡ.

Trong sân, nơi nào cũng đầy hoa bách hợp, bên cạnh lối đi đặt đầy giá vẽ, trên mỗi giá vẽ là mỗi bức ảnh khác nhau.

Cô nhắc chân đi vào, đều là ảnh chụp của cô, còn có ảnh chụp chung của cô và cậu.

Từ những tấm ảnh khi cả hai mới tập tễnh bước đi đến những tấm ảnh hai ngày trước hai người ngồi trên ghế sofa đùa giỡn.

Rất nhiều ảnh chụp, có một số căn cứ theo tình hình, ví như một số ảnh căn bản là cậu căn cứ theo tình hình lúc đó mà ghép ảnh, nhưng lại rất chân thật, hoàn toàn giống như ảnh chụp thật.

Kiều Nhạc Hi đi thẳng vào bên trong.

Cô ngửa đầu, nhắm mắt, ngoái đầu nhìn, xoay người, cười nhẹ nhàng, cậu cười xấu xa, nhíu mày, cau có, cười to, yêu chiều.

Cánh tay cô chạm đến một bức ảnh, trên ảnh chụp là hai đứa bé hai đầu nhìn theo hai hướng khác nhau không nhìn vào máy ảnh, mà về mặt của cả hai đều khinh thường đối phương.

Nhìn mấy tấm ảnh liên tiếp, Kiều Nhạc Hi nhướn miệng cười, giống như từ trước đến nay bọn họ chưa từng có một bức ảnh hòa thuận vui vẻ nào.

Đi thêm vài bước nữa, có lẽ là thời kỳ trung học, hai người đều quay mặt đi, lúc ấy còn trẻ, đều là về mặt ngây ngô non nớt, Giang Thánh Trác mồ hôi nhễ nhại ôm quả bóng rổ đứng đối diện với cô, cô đang cười nói chuyện gì đó với cậu.

Thời điểm đó khi mà bọn họ vẫn còn ở lứa tuổi vui vẻ thoải mái cười to.

Kiều Nhạc Hi tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đưa lưng về phía màn ảnh, ngồi trong phòng học trống trải, cùng nhìn về phía trước, trên bản đen viết to hai chữ “Tốt Nghiệp”, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào phản chiếu lên tấm bảng đen mang theo chút thương cảm.

Từ ngày đó về sau, hai người, người trước kẻ sau xuất ngoại, mấy năm sau không còn liên hệ với nhau.

Sau đó là mấy bức ảnh chụp của cô khi cô ở nước ngoài, có khi là cúi đầu đọc sách, có lúc cười nói cùng bạn học.....

Tiếp tục đi vài bước nữa là bức ảnh hai người tay trong tay bước đi trong tuyết, trên mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, đèn đường tối mờ mang theo một chút ấm áp, trên cổ cô còn quấn chiếc khăn quàng màu xám của cậu.

Có một tấm ảnh mới chụp cách đây hai ngày trước, cậu và cô cùng mặc đồ ngủ cặp, cậu nằm đè lên người cô (cái ni là thọt lét:))), hai người cười giòn âm ỉ.

Bước đi vài bước cô đã bị một bức ảnh lớn cản đường.

Trong ảnh chụp, không biết cô đang nhìn gì, mắt nhìn về phía trước cười thoải mái, mà cậu bên cạnh nghiêng đầu nhìn mang theo chút si mê, khóe môi hơi giương lên.

Nhìn lại chính mình, như thấy lại toàn bộ thế giới mới lạ, cô nở nụ cười, người ấy cũng sẽ cười vui vẻ.

Chuyện cũ như sóng lũ cuộn cuộn chảy về, Kiều Nhạc Hi che miệng khóc không thành tiếng.

Giang Thánh Trác hết sức im lặng đi theo cô từ đầu đến giờ, lúc này mới bước lên một bước trong ánh sáng rực rỡ của những nụ hoa bách hợp quỳ một gối trước mặt cô, nắm một chiếc nhẫn đưa về phía cô, cười vô cùng rạng rỡ, “Nhạc Hi, lấy anh nhé, anh sẽ mang hạnh phúc cả đời cho em”.

Kiều Nhạc Hi buông mắt nhìn Giang Thánh Trác, từ cửa đi đến đây, nhìn cả chặn đường đi, giống như đem khoảng thời gian hơn hai mươi năm trải qua một lần nữa, thì ra, từ lâu cuộc sống của họ luôn luôn gắn bó với nhau, chưa bao giờ tách rời.

Giang Thánh Trác lặng lẽ chờ đợi, đôi mắt cũng có chút hồng, giống như những gì trong phim đã từng nói, cô có thể biến mất, có thể già đi, nhưng cho dù là thế nào, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, trái tim của anh lại được bao bọc bởi sự dịu dàng êm ái.

Kiều Nhạc Hi kiềm nén xúc động lau nước mắt trên má, gật gật đầu, kéo cậu đứng lên rồi nhào vào lòng cậu.

Trước đây trong cuộc sống của bọn họ, mỗi người đều chiếm giữ một vị trí vô cùng quan trọng, trong mấy chục năm nữa, con đường của bọn họ sẽ vẫn luôn như thế.

Nếu như anh muốn, cuộc đời này em sẽ theo anh. Còn nếu như anh bỏ đi, em cũng sẽ không từ bỏ.

Đây là lời thề chân thành nhất mà em có thể cho anh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-doi-cam-thu>